

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Jinn Rhodes Forever

A ROMANTIC COMEDY

STEPHANIE ARCHER

Finn Rhodes Forever

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Finn Rhodes Sonsuza Dek © 2023 Stephanie Archer. Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

ISBN 978-1-7779780-7-5

OceanofPDF.com

İçindekiler

1. [Finn](#)
2. [Olivia](#)
3. [Olivia](#)
4. [Finn](#)
5. [Finn](#)
6. [Olivia](#)
7. [Olivia](#)
8. [Olivia](#)
9. [Olivia](#)
10. [Finn](#)
11. [Finn](#)
12. [Olivia](#)
13. [Finn](#)
14. [Olivia](#)
15. [Olivia](#)
16. [Olivia](#)
17. [Olivia](#)
18. [Finn](#)
19. [Olivia](#)
20. [Finn](#)
21. [Finn](#)
22. [Olivia](#)
23. [Olivia](#)
24. [Finn](#)
25. [Finn](#)
26. [Olivia](#)
27. [Olivia](#)
28. [Finn](#)
29. [Finn](#)
30. [Finn](#)
31. [Olivia](#)
32. [Olivia](#)
33. [Olivia](#)
34. [Olivia](#)
35. [Olivia](#)
36. [Finn](#)
37. [Olivia](#)
38. [Olivia](#)
39. [Finn](#)

40. [Olivia](#)
41. [Olivia](#)
42. [Finn](#)
43. [Olivia](#)
44. [Olivia](#)
45. [Olivia](#)
46. [Finn](#)
47. [Finn](#)
48. [Olivia](#)
49. [Olivia](#)
50. [Finn](#)
51. [Olivia](#)
52. [Olivia](#)
53. [Finn](#)
54. [Olivia](#)
55. [Olivia](#)
56. [Olivia](#)
57. [Finn](#)

[Epilog 1 - Finn Epilog 2](#)
[- Olivia](#)

[That Kind of Guy'dan Alıntı Yazarın](#)

[Notu](#)

[Ayrıca Stephanie Archer](#)

[Yazar Hakkında](#)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Finn

LIV MORGAN'ın biyolojik babası beni tanımadı.

Benden iki tabure aşağıda oturuyordu. Whistler'da yaşadığım altı ay boyunca onu birkaç kez görmüştüm; markette, iş minibüsünde ama çoğunlukla burada, bu barda içkisini yudumlarken. Queen's Cove'daki evlerinde Liv'in üvey babası Joe, onun tanıdığı tek gerçek babaydı.

Acaba Cole'un burada yaşadığını biliyor muydu?

Ocak ayında kardeşim Holden'ın Sadie'yle olan düğününde onu gördüğümü hatırlayınca göğsüm ağrıdı. Liv'i on yıldan uzun bir süre sonra ilk kez görmek beni bir yük treni gibi çarpmıştı. Tek kelime bile edememiştim. Orada öylece durmuş, ona bakıyor, onu içime çekiyordum.

Lanet olsun, onu özledim.

Büyüdüğünde o kadar güzeldi ki canımı acıtiyordu. Onu ezberlemek için çabaladım. Omuzlarına dökülen yumuşak, dalgalı pembe saçları. Koyu kirpiklerle çevrili güzel kahverengi gözleri. Burnunun eğimi, kışın bile çillerle doluydu. Gözleri şaşkınlıkla açılmış, sonra soğuk bir bakışla yerine oturmuştu.

Barda Cole'la göz göze geldik ve içim buz kesti. Gözlerindeki bakış - utanç, yalnızlık, sefalet- beni tiksintiyle doldurdu. Artık daha fazla kırıksıklığı vardı ve şakaklarına ak düşmüştü ama aklımda hiçbir şüphe kalmamıştı. Bu oydu.

Şimdi ona bakarken öfke hissediyordum. Liv'in gözleri beni daha çok kızdırıyordu. Kanım damarlarımda çalkalanırken ellerim yumruk oldu. Kelimeler ağızımdan çıkmaya hazırды.

Liv'i incittin. Onu ve Jen'i terk ettin. Sefaletin senin suçun.

Göğsüme bir şey saplandı ve göğüs kafesimi ovuşturdum. Ona dönüp baktığımda kendimi gördüm. Her geceyi barda yalnız geçiren bendim. Yaptığım hatalardan pişmanlık duyan *bendim*.

Her şey kafamda yerine oturduğunda midem bulandı. Hayatımın büyük bir bölümünde ona delicesine, aptalca aşık olmuştum. Bu bir yere gitmiyordu ve on iki yıl önce yaptığım hatayı düzeltmem gerekiyordu.

Liv ve ben ruh eşiydik.

Ayrılmak hayatımın en büyük hatasıydı.

Onu tekrar kendime aşık etmeliydim, yoksa sonsuza dek pişman olacaktım. Liv Morgan için kendimi aptal durumuna düşürmek üzereydim.

OceanofPDF.com

Olivia

BİR AY SONRA

Sadie ve ben barda durmuş, kollarımızı kavuşturmuş, televizyonun yanındaki duvara monte edilmiş devasa uzaylı dildosuna bakıyorduk.

"İndiremiyorum," dedim ona.

Sadie dudağını çiğniyor, orada asılı duran tabloyu inceliyordu. Geçen yıl yanlışlıkla ona gönderilmişti ve ben de onu güldürmek için asmıştım ama şimdi duvardan ayrılmıyordu.

"Daha sert çek," diye önerdi Sadie.

Arkamızda, tezgâhta oturan Sadie'nin kocası Holden birasını yudumlarırken boğuldu.

Yüz ifadem dehşete kapıldı. "*Sen çek.*"

Homurdanması tam bir kahkahaya dönüştü. "Bırakalım öyle kalsın."

Babam elinde bir kasa birayla depodan çıktı. Gözleri doğrudan uzaylı aletine gitti ve yüzünü buruşturdu. "Hâlâ indiremiyor musun?"

Ona başımı salladım ve o da güldü.

"Üzgünüm Joe," dedi Sadie.

"Evet, üzgünüm baba," diye ekledim.

Başını sallayarak ve sırtarak bizi başından savdı. "Geçen yıl biz yokken başınızı en fazla bu kadar belaya soktuysanız, sorun yok demektir."

Geçen yıl ailem seyahate çıkarken ben de doktora tezim üzerinde çalışarak barı işlettim. Sadie ile bu şekilde arkadaş oldum - Holden ile miras kalan hanı onarırken bir işe ihtiyacı vardı.

"Kapatabilir misin?" diye sordu bana, ayağa kalkıp ellerinin tozunu alırken.

Başımı salladım. Dairem barın üzerindeydi, bu yüzden genellikle kapalıydım. "Her şey kontrolüm altında."

"Kulağa hoş geliyor. İyi geceler, tatlım." Çıkmadan önce başımın tepesine hızlı bir öpücük kondurdu, ben beş yaşındayken annemle evlendiğinden beri yaptığı bir şeydi bu.

Joe benim biyolojik babam değildi ama babamdı. Beni o büyütmüştü, beni ve annemi her şeyden çok seviyordu ve onsuz bir hayat düşünemiyordum. Bana bisiklete binmeyi, viski ekşisi yapmayı ve krep yapmayı öğretti. Önemli olduğu yerde, o benim babamdı. Annemi yirmi yaşında hamile bırakan ve yavaş yavaş hayatımdan çıkan adam mı? O adama baba demedim. Ona hiçbir şey demedim çünkü yıllardır ondan haber almamıştım.

Sadie ve ben temizlik yapıp kapatmaya hazırlanırken, babamın barında içkilerini bitiren müdavimlere, eski ahşap zeminlere, uyumsuz fotoğraf ve sanat eseri koleksiyonuna baktım. On yılı aşkın bir süredir, üniversiteden beri ara sıra burada çalışıyordum. Okuldayken her yıl Vancouver Adası kıyısındaki küçük bir kasaba olan Queen's Cove'a, yaz turist akınında babama yardım etmek için eve gelir, sonbaharda da okula dönerdim.

Neredeyse iki yıldır tam zamanlı olarak şehre dönmüş ve tezim üzerinde çalışıyordum ve bu sabah danışmanımla yaptığım konuşmadan sonra içimde yeni bir aciliyet duygusu oluştu.

"Neyin var senin?" Sadie barda yanımda sordu. "Bu gece çok sessizsin. Her zamankinden daha sessizsin."

Dudaklarımı sıkı bir çizgi halinde düzleştirdim. "Bu öğleden sonra danışmanımla konuştum."

Sadie eğildi. "Tamam, ve?" Bütün hafta danışmanımın telefonlarından ve e-postalarından kaçtığımı biliyordu.

"Düşündüğüm gibi beni bırakmıyor." Burnumun kenarını ovuşturdum, yüzümü buruşturmadan önce konuşmayı kafamda tekrar canlandırdım. "Toronto Üniversitesi'nde bir pozisyon aldı." Şu anda Vancouver'daki British Columbia Üniversitesi'nde bir pozisyonu vardı. "Eylül'de başlıyor ama benim teslim tarihimi Ekim'e kadar erteleyebilir."

"Bu sizin için ne anlama geliyor?"

"Bu, Ekim ayına kadar çiçeği bulmam gerektiği ya da programdan çıkarılacağım anlamına geliyor."

Yıllardır bazı bitkilerin iklim değişikliğine uyum sağlayabildiğini ve Queen's Cove bölgesinde yaşayan ve neslinin tükendiği söylenen pembe kum mine çiçeğinin artan kıyı sıcaklıkları nedeniyle yer değiştirdiğini kanıtlamaya çalışıyordum.

Aklıma bir anı geldi, çiçeğe dair sahip olduğum tek anı. Ormandaki bir dereye yüzüyordu, kaybolmadan önce akıntıya doğru ilerlerken pembe yaprakları koyu renkli taşların arasında göze çarpıyordu.

O çiçeği gördüm. Kimse bana inanmadı ama ben inandım. Hâlâ orada bir yerde olduğunu biliyordum ama artık bunu kanıtlamak için zamanım tükeniyordu.

Sadie kaşlarını çatarak geri çekildi. "Bunu yapamazlar."

İrkildim. Kahretsin, bu çok utanç vericiydi. "Evet, yapabilirler. İki yıldır 'araştırmamı bitiriyorum'." Kelimelerin etrafında tırnak işareti kullandım. "Çoğu insan tezini en fazla bir yılda bitirir."

"Başka bir danışmana, üniversitede kalan birine geçebilir misiniz?"

Utanç içimi burktu ve bakışlarını zar zor karşılayabildim. "Sordum ve başka kimsenin işimi almak istemediğini söyledi."

Yani herkes benim boşa kürek çektiğimi düşünüyordu. Bir toplantıda işimi tartışan tüm danışmanları düşününce utançtan yüzüm kızardı.

"Tezimi ne kadar uzatırsam, bitirme şansımın o kadar azalacağını söyledi."

Sadie gözlerini kırptırdı. "Kahretsin. Bu çok sert."

Omuz silktim. "O haklı. İki yıldır bunun üzerinde çalışıyorum." Ondan önce de üç yıl okul ve laboratuvar araştırması. Danışmanımın telefon görüşmesinde kullandığı çekingen tonu hatırlayınca midem bulandı. "Sanırım zamanımı boşa harcadığımı düşünüyorum."

Sadie kollarını kavuşturup tezgâha yaslandı. "Sürekli dağlarda çiçek arıyorsun."

"Ve hala bulamadım."

Sessizce durduk, bardaki müziği ve sessiz konuşmaları dinledik. "Ne yapacaksın?" Sadie yüzümü inceleyerek sordu.

Boğazımda bir düğüm oluştu ve kaşlarımı çatarak tezgahın üzerinde kenetlediğim ellerime baktım. Mayıs ayıydı ve dünyanın diğer bölgelerindeki çiçeklerden elde edilen verilere göre, şu andan Ağustos sonuna kadar çiçek açması gerekiyordu.

"Programımdan atılmadan önce onu bulmak için son bir yazım var." Omuz silktim ve ona baktım. "Bu yüzden elimden geldiğince dışarı çıkacağım ve onu bulacağım." Kötü hisleri üzerimden atmaya çalışarak doğruldum.

uzakta. "Yarın yürüyüşe çıkıyorum. Gitmeden önce rotamı sana gönderirim."

Taşrada tek başıma yürüyüş yapmamdan hoşlanmıyordu, özellikle de arazi yeni başlayanlar için olmadığından ve cep telefonu çekmediğinden, endişelenmesini önlemek için ona her zaman güzergahımı ve rotamı gönderiyordum - okul ve burada büyümek arasında dağlarda sayısız saat geçirmiş olmama rağmen. Ne yaptığımı biliyordum.

Sadie tırnaklarını bar tezgahına vurdu ve dudağını çiğneyerek bana baktı.

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

Ağzı yana doğru kıvrıldı ve ben ona baktım. Bu bakışı biliyordum. Gezegendeki herkesten daha çok nefret ettiğim kişinin birkaç ay önce Holden'la düğünlerine geleceğini açıkladığında da aynı bakışı atmıştı.

İçgüdülerim altüst oldu.

"Ne?" Eğilerek tekrar sordum. "Çıkar ağzındaki

baklayı, lütfen." Uzun bir nefes verdi. "Geri taşınıyor."

Başımı sallamadan önce donakaldım. "Hayır." Lekesiz tezgahı sildim.

"Olivia."

"O değil." Neredeyse cilayı ovalayarak

çıkartıyordum. İç çekti. "Birkaç gün önce

Whistler'dan ayrıldı." Lanet olsun. Bu çok kötüydü.

Midem bulandı.

Finn Rhodes ve benim aramızda sözlü olmayan bir anlaşma vardı. Yazları Holden'ın en küçük kardeşi Queen's Cove'dan ayrılıp eyaletteki orman yangınlarıyla mücadele ederdi, ben de babamın barında çalışırdım. Sonbaharda ben okula dönerdim ve o da kaçınılmaz olarak sıkılıp yaz için ayrılana kadar eve gelirdi.

Ve geçen yıl, babam annemle birlikte hayalini kurdukları Avrupa seyahatine çıkarken barı işletmek için yardıma ihtiyaç duydu, Finn kalıcı olarak BC'de bir kayak kasabası olan Whistler'a taşındı ve ben de sorununun çözüldüğünü düşündüm.

Çocukken çok iyi arkadaştık. Yan yana büyüdük ve her şeyi birlikte yaptık. Doğum günlerimiz bile aynıydı. Çoğu çocuk ergenliğe girdiğinde karşı cinsin iğrenç olduğunu düşünürdü ama biz öyle değildik. Liseden mezun olduğumuz geceye kadar birbirimizden ayrılmazdık.

O benim her şeyimdi ve beni terk etti. O gecenin anıları midemi bulandırdı, sonra onları bir kenara ittim.

Finn Rhodes evrenin zalim bir şakasıydı. Kalbimi bir saniye bile düşünmeden binlerce parçaya ayırmıştı ve ben bunu asla yapmayacaktım,

bir daha olmasına *asla* izin vermeyeceğim.

Ormanda pembe kum mine çiçeğini gördüğüm o gün mü? Finn hemen yanımda durmuş, çiçeğin derede kayboluşunu izliyordu.

Sadie'ye omuz silkerek kayıtsız bir ifade takındım. Holden'ın duymaması için alçak sesle, "Finn'le ilgili bir şey var," dedim. "O bir adrenalin bağımlısı. Şiddetli orman yangınlarıyla savaşmakla kıyaslandığında, kasabamız onun için yeterince ilginç değil, bu yüzden eve gelse bile kalmasını beklemiyorum."

Sadie tek kaşını kaldırdı, kararsız görünüyordu. "Güven bana," dedim ona.

"Onu tanıyorum."

Şehre geri döneceğini *söylemişti* ama onunla büyüdükten sonra Finn hakkında bildiğim bir şey varsa o da O da söylediği tek bir *kelimeye* bile güvenemeyeceğimdi.

"Uzun zaman oldu," dedi Sadie.

Sadie ve Holden'ın düğününde bana nasıl baktığını ve gözlerimiz buluştuğunda omurgamda oluşan elektrik çarpmasını hatırladım. Adamı gençliğimizden beri görmemiştim ve onu takım elbisesinin içinde, dağınık siyah saçları mükemmel bir şekilde buruşmuş, keskin gri gözleri elbisemin içinde beni değerlendirirken gördüğümde kalbim neredeyse duracaktı.

Tanrım, çok iyi görünüyordu. Muhtemelen itfaiyecilik işinin fiziksel gerekliliklerinden dolayı vücudu dolgunlaşmıştı. Dövmeleri yakasının altından ve kollarının kenarlarından dışarı çıkmıştı ve bakışları özlem ve sıcaklık karışımıyla beni nasıl taramıştı?

Hatırladıkça sırtımdan aşağı bir ürperti yayıldı.

Hiç değişmemişti. Bir parça bile. Aynı ukala, pervasız, heyecan arayan Finn.

Öfke kanıma karıştı ve kaşlarımı çattım. Pislik herif.

Sadie esnedi ve gözleri yaşardı.

"Evine git," dedim ona, bu konuşmayı sonlandırdığım için minnettar olarak.

Başını iki yana salladı. "Ben iyiyim," diye mırıldandı çenesini kıran bir esneme daha geçirerek.

Holden bana ters ters baktı ve ben de ellerimi havaya kaldırdım. "Ona eve gitmesini söyledim." "Hamile olmam seni duyamayacağım anlamına gelmiyor," dedi Sadie,

Holden'ın yanına oturmak için tezgahın etrafında yürüyordu. Sadece iki aylıktı ve henüz doğmamıştı bile. Holden'ın kolu otomatik olarak Holden'ın beline dolandı ve Holden ona gülümsediğinde Holden'ın ağzının kenarı

yukarı kalktı.

Sadie'den önce, bazı insanlar Holden'a *huysuz* derdi. Peki ya şimdi? Onu günde en az bir kez gülümserken görüyordum.

"Durun," dedim onlara.

Sadie güldü. "Ne?"

Aralarında işaret ettim. "Bakmak. Kesin şunu."

Holden yüzünde küçük bir gülümsemeyle barın üstündeki televizyondaki maça döndü, eli kızın dizinde duruyordu ve Sadie hâlâ sırtarak başını salladı.

Birbirlerini bu kadar çok sevmeleri çok tatlıydı ama bazen deliler gibi aşık olan insanların etrafında olmak sıkıcı olabiliyordu.

Birkaç dakika sonra dışarı çıktıklarında el sallayarak vedalaştım ve diğer masalarındaki sekmeleri kapattım.

Midemde garip bir şey yuvarlandı. Arkadaşlarım adına mutluydum. Geçen yıl tam da bu barda, benim gözümün önünde birbirlerine aşık olmuşlardı. Sadie en iyi arkadaşlarımdan biriydi ve Queen's Cove'u evi olarak seçtiği için rahatlamıştım. Neredeyse iki yıl önce teyzesinin hanı ona miras kaldığında buraya taşınmıştı. Holden'la ona bir eş bulması için garip bir anlaşma yapmışlardı ama işler beklediklerinden farklı sonuçlanmıştı.

Beklediğinden farklı bir şekilde. Holden'ın ona karşı hep bir ilgisi vardı. Bu sadece bir zaman meselesiydi.

Danışmanımla yaptığım görüşmeden sonra öylece kalakalmıştım. Yirmi dokuz yaşındaydım ve tüm arkadaşlarım aşık olurken, kariyerlerinde ilerlerken ve aile kurarken beş yıl öncesiyle aynı yerdeydim.

Son masalarım da işlerini bitirip gittiler ve ben de onların ardından kapıyı kilitlemek için ön kapıya yöneldim.

Sadie'nin dediğine göre *geri* taşınıyormuş.

Kendimi sakinleştirmek için derin bir nefes aldım. Hayır, değildi. Finn burada ne halt istiyor olabilir ki?

Ayrıca, bir önemi yoktu. Finn Rhodes artık umurumda değildi.

OceanofPDF.com

Olivia

Yüksek zümrüt ağaçlarıyla çevrili dağın yamacından aşağı inerken yürüyüş botlarım ormanın zemininde çtırdıyordu. Gün batımına iki saat vardı ve öğleden beri yağmur yağıyordu. Botlarım hala kuruydu, yağmurluğum dayanmıştı ve ıslak orman topraksı, taze ve inanılmaz kokuyordu ama ellerim donmuştu ve tek düşünebildiğim eve gider gitmez sıcak bir banyoya girmekti.

Ormanda çiçeğin izine rastlamadığım bir gün daha. Hayal kırıklığı boğazıma kadar yükseldi ama onu aşağı ittim. Mola vermek için durdum ve çantamdan haritamı çıkardım. Su yudumlarım arabama dönüş rotasını inceledim. Bir saat daha yürüyecektim. Başparmağımla rotayı izleyerek dağın yamacından aşağıya, bir derenin üzerinden, eğimli, kayalık bir alandan geçtim ve sonra dağın eteklerinden eski tomruk yolunun sonunda park ettiğim yere geldim.

Haritamın sağ üst köşesine bir çiçek resmi yapıştırmıştım. Ona bakarken karnıma ağrılar girdi ve danışmanımın dün söylediklerini hatırladım.

Bulmak için bütün yazım vardı, kendime söyledim.

Kaygan bir bölümde yakındaki bir ağaca yaslanarak dağın yamacından aşağıya doğru ilerledim.

Bütün bir yaz burada, ağaçların arasında yürüyüş yapmak, mavi gökyüzünün tepede uzandığı temiz havayı solumak. Geçen yıl gördüğüm kunduz ailesini düşününce ağzımın kenarları kalktı. Belki aynı noktaya geri dönerlerdi. Kasabada babamın barında çalışıyor olsam da orman benim ait olduğum yerdı. Boş vakitlerimin çoğunu orada geçiriyordum.

Çocukluğumda ve gençliğimde ve şimdi doktoramı tamamlarken, kariyerimi geçireceğim yer orasıydı.

Bir grup büyük ağacın etrafından dolaştım ve dereye giden bir tepenin kenarından aşağıya doğru yol aldım, ancak dereyi görür görmez durdum.

"Kahretsin," diye mırıldandım, kaşlarım çatılmıştı.

İki hafta önce bir dereydi, dağın aşağısında küçük bir su damlasıydı. Bugün ise su hızlı ve gürültülü bir şekilde akıyordu. Eğer yağmur yağmasaydı, nehrin sesini dağın daha yükseklerinden duyabilirdim. Geçen sefer dereden geçmek için kullandığım kayaları bile göremiyordum.

Bir haftadır bardaktan boşanırcasına yağmur yağdığını fark ettim ve acemice yaptığım bu hata karşısında gözlerimi kapadım. Bunun su seviyesini etkileyeceğini bilmeliydim.

Seçeneklerimi tarttım, nehri daha iyi görebilmek için yamaçtan aşağı tırmandım. Su kayaların üzerinden kükrüyordu. Kaydığımı ve başımı çarptığımı hayal ettim. Akıntıya kapılıp bayıldığımı. En iyi ihtimalle, nehirden sırlıklam geçtim ve titreyerek yürümek için bir saatim vardı. Hipotermi riskiyle karşı karşıya kalırdım.

O nehre girmemin imkanı yoktu.

Nehrin aşağısına baktım. Nehir daha aşağıya doğru yarılırsa, karşıya geçmek benim için güvenli olabilirdi. Dudağımı çiğnedim. Bunun olacağının garantisi yoktu ve nehri ne kadar takip etmem gerektiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Burada telefonum çekmiyordu ve bu gece için yeterli yiyeceğim ve suyum olmasına rağmen, burada birkaç gün geçirmeye hazır değildim.

Güneş batmaya başlamıştı ve gökyüzü hızla kararıyordu. Arabaya dönmek için yaklaşık dört saat sürecektir başka bir yol daha vardı. Karanlıkta yürümek hem tehlikeli hem de berbattı, bu yüzden en iyi seçeneğim geceyi burada beklemek ve gün doğumunda geri dönmektir.

Kafamın içinde, okulda bize öğretilen taşrada vakit geçirme kurallarını duydum.

Fazladan su, yiyecek ve çorap getirin. Birine rotanızı ve tahmini dönüş zamanınızı söyleyin. Her zaman eve dönmek için kendinize yeterli zaman tanıyın.

Çantam doluydu ve Sadie güzergâhımı biliyordu ama dere hakkında daha iyi bilgi sahibi olmalıydım. Çantamdaki muşambayı çıkarıp yağmuru üzerimden uzak tutmak için asarken içimdeki hayal kırıklığını görmezden geldim.

ÜÇ SAAT SONRA, ben titreyip uykuya dalmaya çalışırken yağmur muşambama vuruyordu. Ateş yakmaya zahmet etmedim; ıslak odunlar yanmıyordu.

Yağmurun sesini ritmik bir vuruş sesi böldü ve dinlemek için başımı kaldırarak kaşlarımı çattım.

Gürültü daha da arttı.

"Siktir," diye fısıldadım, gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. Yine mi?

Helikopter yaklaştıkça sesi daha da artıyordu ve ben sinirli bir şekilde gözlerimi kapattım. Arabama döndüğümde Sadie'ye haber vermem gerekiyordu ve ben haber vermeyince bana söylediği şeyi yaptı.

Arama Kurtarma'yı aradı.

Ağaçların ve yağmurun arasından helikopterin yaklaşık iki yüz metre ötedeki bir açıklığa inişini izledim. Lambamı kapatıp saklanma isteğime karşı koydum ve muşambamı çözmeye başladım.

İçimde çirkin bir ürperti dalgalandı. Bu şekilde kurtarılmak, zaten her gün omuzlarıma yüklenen yetersizlik hissini daha da artırıyordu.

Müdahale ekipleri yaklaşırken ağaçların arasından farlar sallanıyordu. Muşambamı kare şeklinde katladım ve çantama koyuyordum ki döndüm ve-
Midem dünyanın çekirdeğine kadar düştü.

Finn Rhodes uzun boylu, acil müdahale kıyafetlerini giymiş, ukala ve hınzır bir sırıtışla duruyordu. Gri gözleri benimkilerle buluştu ve vücudumdaki her kas gerildi.

"Hey, Liv."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Finn

Bana bakmadı bile.

Queen's Cove hastanesinde saat sabahın biriydi ama ben tamamen uyanıktım, dizlerim bir aşağı bir yukarı zıplıyor, nabzım yerinden fırlayacakmış gibi atıyor, midem hoplayıp zıplıyordu. Son birkaç hafta içinde anladığım şeyi ağzımdan kaçırmamak için kendimi zor tuttum. Onu helikopterle almak, onu ilk kez görmek için planladığım bir şey değildi.

Bir planım yoktu. Sadece kanatlanıyordum.

Tıbbi muayenesinden önce Arama ve Kurtarma evraklarını doldurmamız gerekiyordu ve ben nereye bakacağımı bilmiyordum. Şirin bir at kuyruğuyla bağlanmış dalgalı, soluk pembe saçlarına mı? Burnuna ve elmacık kemiklerine dağılmış çillere mi? Ya da bakışlarımla birkaç saniyeden fazla buluşmayan sıcak kahverengi gözlerine mi?

Karşımdaki sandalyede kollarını kavuşturarak yer değiştirdi.

Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama bakışları benimkilere kaydı ve kelimeler boğazımda düğümlendi.

Olivia Morgan beni hep şaşırtmıştır.

"Ne, merhaba öpücüğü yok mu?" diye sordum. Helikopterin sesi çok yüksekti ve yanımızda bizi izleyen ve dinleyen iki kişi daha vardı, bu yüzden konuşamıyorduk.

Bana tiksintiyle bakarken dudakları kıvrıldı. "Eve gidebilmem için evrak işlerini bitirebilir miyiz?"

Kollarımı kavuşturdum, onun vücut pozisyonunu taklit ederek sandalyemde arkama yaslandım ve onu inceledim. "Bu gece çok huysuzsun."

Burun delikleri alevlendi ve gözlerinin ardında öfke gördüm. Eğlence göğsümde çukurlaştı.

"Üşürsen omuzlarına bir battaniye örtebilirim," diye devam ettim. Çenesi gerildi ve gülümsememek için kendimi zor tuttum.

"Finn." Sesi keskindi ve bakışları derimi eritebilirdi. Adımı söyleme şekli ensem arkasını karıncalandırdı.

Ona kaşlarımı kaldırdım ve kucağımı okşadım, çünkü onun yanındayken kendimi tutamıyordum. "Isınmak için kucağıma oturabilirsin."

Kafası patlayacakmış gibi görünüyordu ve ben gülmemeye çalıştım. Bu öfke mi? Bu iyiydi. Öfke kayıtsızlıktan daha iyiydi, çünkü kayıtsızlık beni unuttuğu anlamına geliyordu. Öfke ise hâlâ umursadığı anlamına geliyordu ki bu da bizim için umut olduğu anlamına geliyordu.

Olivia'nın gözleri parladı. "Ben gitmeden önce formunuzdaki soruları bana sormak için üç saniyeniz var."

"Görüştüğün biri var mı?"

Ayağa kalktı. "Ben buradan gidiyorum."

Ayağa fırladım, ellerim teslimiyetle havadaydı. "Tamam, tamam. Sadece takılıyorum. Hadi formu dolduralım."

Tekrar yerine oturmadan önce bir süre bana baktı, ben de karşısına oturdum. Forma bir göz attım.

"Orada ne yapıyordun?"

Kollarını kavuşturarak başka tarafa baktı.

"Yürüyüş." "Sadece yürüyüş mü?"

Queen's Cove'dan ayrıldığımdan bu yana geçen yıllar boyunca Olivia'yı hiç doğrudan sormamıştım ama en ufak bir bilgi kırıntısı, kulak misafiri olduğum dedikodular ya da güncellemeler beni dinliyordu. Ormancılık bilimleri alanında doktorasını bitirdiğini ve çocukken birlikte gördüğümüz bir çiçeği aradığını biliyordum.

Çocukluğundan beri Olivia'nın hayali ormancılık biliminde çalışmaktı. Okulda her zaman bitkiler ve ekosistemler hakkında meraklı olmuştum. Yirmi yıl sonra, ormanda tüm varlığının nasıl değiştiğini, nasıl daha fazla gülümsediğini ve güldüğünü hala hatırlıyorum.

Eğildim. "Çiçeği arıyordun, değil mi?"

Bakışları temkinli ve kararsız bir şekilde benimkilerde kaldı ama cevap vermedi.

Ben.

"Sadie senin rotanı biliyordu, bu çok yardımcı oldu. Bu çok akıllıcaydı" dedim.

"Ona bu bilgiyi vermek için."

Kadın homurdandı. "Onayınızı aldığım için çok heyecanlıyım."

"O harita olmasaydı sizi bulmakta zorlanabilirdik. Arama ve Kurtarma ekibi geçen hafta o bölgeden bir grup yürüyüşçüyü de aldı."

Yüzünü izledim, bu bilginin onu kurtarılma konusunda daha iyi hissettireceğini umuyordum. Olivia yardım edilmekten nefret ederdi.

Yine de güvendeydi. Bu kasabada tek başına yürüyüş yapmak için en nitelikli kişi oydu, ama bütün gece sağanak yağmurda tek başına kalması fikri? Gerekirse onu kurtarmak için oraya tek başıma giderdim.

Bakışları önümdeki formlara kaydı. "Başka hangi bilgilere ihtiyacınız var? Erken kalkmam gerekiyor."

Görmemesi için formları kendime yaklaştırdım. Bilgilerin çoğunu kendim doldurabilirdim. Kurtarma yeri, kurtarma nedeni, saat ve tarih, kurtarılan kişinin adı. Gerçi bunları bilmesine gerek yoktu. İçimden bir ses böyle anları bulmanın zor olacağını söylüyordu, sadece ben ve o.

"Çalışmalarını bitirmek için çiçeği bulman gerekiyor, değil mi?" Ona sordum. "Formda böyle bir soru yok."

Ağzımın kenarı kalktı. "Sadece bu gece neler olduğunu tam olarak anlamaya çalışıyorum."

Bana baktı. Lanet olsun, çok güzeldi. Daha geniş gülümsemekten kendimi alamadım.

Kafamda, yıllar önceki o gecenin görüntülerini tekrar canlandırımdım. Yumuşak, pürüzsüz teninin loş ışıktaki nasıl görüldüğünü. Saçları yastığının üzerinde dağılmış gibi görünüyordu. Sırtı kamburlaşırken çıkardığı tatlı nefes sesleri.

Yüz ifademde bir şey görmüş olmalı ki sertleşti. "Burada ne yapıyorsun?"

Göğsümde bir davul gibi çarpan kalbimi görmezden gelerek bakışlarını tuttum. Şampuanının kokusunu bu mesafeden alabiliyordum, hafif ve çiçeksi bir kokuydu ve onu göğsüme çekip yüzümü saçlarına gömme isteği duydum.

Bunu yaparsam beni
ısırır. "Eve taşındım,"
dedim ona.

Gözleri kısıldı. "Ne kadar süre için?" Bunu bir soru gibi değil, bir açıklama gibi söyledi. Sanki tekrar gitmem kaçınılmazmış gibi.

Hayatım boyunca bir ümüm vardı. Gittiğimde, Liv'in kafasında bu ümü pekiştirdim.

"Temelli," dedim ona, bakışlarını tutarak. "Bu sefer gitmeyeceğim."

Bana *kimi kandırıyorsun* der gibi bir bakış attı ve göğsüm daraldı. Onu suçlamadım ama bu hoşuma gittiği anlamına da gelmiyordu. "Tamam," dedi. "Elbette. Nefesimi tutmayacağım."

Bakışları arkamdaki birine kayd ve ben de döndüm.

Queen's Cove Hastanesi'nde doktor olan ve ağabeyim Wyatt'ın okuldan arkadaşı Beck Kingston kapının pervazına yaslanmıştı.

"Selam," diye gülümseyerek karşıladı beni. "Şehre döndüğünü duydum." Ben de ona gülümsedim. "Doğru duymuşsun. Nasıl gidiyor?"

Omuz silkti ve etrafımızdaki hastaneyi işaret etti. "Güzel. Burada meşgulüm. Nasıl olduğunu bilirsin."

Kasabanın itfaiye teşkilatı hastanedeki sağlık personeliyle yakın işbirliği içinde çalışıyordu ve kaynakların her zaman mevcut olmadığı küçük bir kasabada Beck'in işinin ne kadar zor olduğunu biliyordum.

Küçük kasabamızdaki hastanede çılgın saatler boyunca çalışmadığı zamanlarda teknesinde olurdu. Sanırım birkaç yıl önce Wyatt'ın şimdiki karısı Hannah'ya aşık olmuştu ama Wyatt buna bir son vermişti. Beck annelerin hayran olduğu türden bir adamdı. Koyu renk saçları her zaman kiliseye gidiyormuş gibi taralıydı, Tanrı aşkına. Telefonlarına gecenin her saatinde cevap verir, neredeyse hiç izin almaz ve herkesin tıbbi geçmişini ezbere bilirdi. Beck Kingston, Queen's Cove'un en güvenilir adamı.

Benim tam tersim.

Beck bana çarpık bir sırıtış attı. "Döndüğünün ilk günü ve sen şimdiden buradasın, ha?"

Bu hastaneye kaç kez yaralandığının sayısını unutmuştum. Çitlere tırmanırken kırılan bir kol, ağaçtan düşerken ters dönen bir ayak bileği, aynı ağaçtan düşerken oluşan bir kafa travması, bisikletten düşerken kırılan bir köprücük kemiği.

Zorla gülümsedim. "Dr. Kingston, neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok. Ben sorumluluk sahibi güvenilirliğin mükemmel bir resmiyim."

Eskiden baş belas rolünden zevk alırdım ama şimdi ağzımda kötü bir tat bırakıyor.

Olivia'ya dönmeden önce güldü. "Kontrolünüz sadece birkaç dakika sürecek ve ihtiyacınız olursa daha sonra geri gelip soruları tamamlayabilirsiniz." Ona özür dileyen bir bakış attı. "Prosedür böyle."

"Biliyorum. Bunu daha önce de yaşadık." Olivia ayağa fırladı ve benden bu kadar çabuk uzaklaşmak istemesi içime suçluluk duygusu sapladı.

"Zaten işimiz bitti."

Beck'in meraklı bakışlarıyla karşılaşmadan önce onun kapıdan çıkıp kaybolmasını izledim.

Olivia'nın bana olan nefreti kasabada bir sır değildi. Kimse ne olduğunu bilmiyordu ama herkes en iyi arkadaş olduğumuzu biliyordu.

Bir kaşını kaldırdı, benimle kapı arasına baktı. "Ee," diye sordu.

Uzun bir nefes aldım. "Evet."

"Sanırım beklediğim gibi gitmedi."

Ne beklediğimi bilmiyordum. Liv'in kollarıma atlayıp beni öpücüklere boğmayacağı kesindi. Bu düşünce beni bir kahkaha atmaya ve bir elimi saçlarımın arasında gezdirmeye itti.

"Hayır," dedim ona orantısız bir sırıtışla, batan midemi görmezden gelerek. "Hayır, olmadı."

Veda edip gitti ve ben boş odada otururken Liv'in annesi Jen'in yıllar önce söylediği sözler kulağımda çınladı. Yıllardır aynı sözler tekrar tekrar çalıyordu.

Ben artık o adam değildim. Şüphe içimde yükseldi ama onu ittim. Eğer Olivia'yı geri istiyorsam, artık o adam *olamazdım*. Ona ve diğer herkese yanıldıklarını kanıtlamalıyım.

Olivia benden nefret ediyordu ama bu yaz bunu değiştirecektim.

OceanofPDF.com

Finn

ERTESİ AKŞAM, belediye binasındaki toplantı salonunun arka tarafına geçip yerime oturmadan önce etrafımdakilere başımla selam verirken pembe saçlarının parıltısını yakaladım. Belediye toplantıları bana göre değildi ama bu sabah itfaiye binasında duyduğum konuşma bütün gün aklıma bir diken gibi battı.

Odanın ön tarafında, en büyük kardeşim Emmett, kasaba konseyinin geri kalanı arasındaki yerini aldı.

Herkese dostça ve kendinden emin bir gülümseme verdi. "Başlayalım, olur mu?"

Emmett orada iyi görünüyordu. Doğal, sanki kendi elementindeymiş gibi. Her zaman bir lider olmuştu ama onu belediye başkanı olarak görmek doğru geldi. Okuldayken sınıf başkanı, futbol takımının kaptanı ve Bay Popüler'di. Adam finans alanında yüksek lisans yapmıştı ve Holden'la birlikte Queen's Cove'da sıfırdan başarılı bir inşaat şirketi kurmuşlardı.

Odanın diğer tarafında Holden, Sadie ile birlikte oturuyordu. Holden *sorumluluk* sahibi bir kardeşti. Hayatındaki herkesle ilgilenirdi. Sadece bir hafta sonu için şehre geldiğimde genellikle onun evinde kalırdım, çünkü Sadie'den önce huysuz bir pislikti ve sinirlerini bozmaya bayılırdım.

Yanlarında Wyatt ve Hannah oturuyordu. Wyatt profesyonel bir sörfçüydü. Queen's Cove'un turistik bir yer olarak cazibesinin bir parçası da kıyılarımızdaki soğuk su sörfüydü ve Wyatt büyürken boş zamanlarının çoğunu okyanusta geçiriyordu. Hannah ile birlikte Cora adında bir yaşında bir kızları vardı, tanıdığım en sevimli çocuktu. Cora doğduktan sonra yavaşlamış olsa da Wyatt hala yarışıyor, turnuvalar ve sponsorluklar kazanıyordu.

Bir de ben vardım, en küçük Rhodes kardeş. Baş belası. Kasabadaki hem ilkokulda hem de lisede müdürün odasına en çok gitme rekorunu elimde tutuyordum. Annem benim şeytan olduğumu söyleyerek şaka yapardı.

Kendimden şüphe etmek boğazıma kadar geldi ama onu ittim.

Ben Liv'i izlerken Emmett bir sonraki kasaba festivalinden -bu sezon rakun temalı- bahsetmeye başladı. Pembe saçları parlıyordu ve o yumuşak görünümlü ekose gömleğin içinde çok sevimli bir şey vardı. "Sıradaki," diye devam etti Emmett notlarını tarayarak. "Queen's Cove İtfaiye Departmanı'ndan Şef Bell'in bir endişesi var. Şef Bell, sizde zemin."

Patronum Şef Bell ellili yaşlarının başındaydı ve tanıdığım herkes arasında en yoğun "*bana bulaşmayın*" enerjisine sahipti. Miri Yang'a işaret etti, o da başını sallayarak bilgisayarı uyandırdı. Projektör yandı ve duvarda bir PowerPoint slaytı belirdi.

Olivia Morgan: Arama ve Kurtarma Fonlarının Kötüye Kullanımı

Ön sırada Liv daha uzun oturuyordu. Odanın arkasından yüz ifadesini göremiyordum.

"Ciddi misiniz?" diye tısladı konseye.

Şef Bell, bir sonraki slayta geçen Miri'ye başıyla işaret etti. Projektör Liv'in helikoptere bindirilirken çekilmiş bir fotoğrafına döndü. Fotoğraf Liv gözlerini kırpıştırıp omzunun üzerinden bakarken çekilmişti.

"Geçen yıl 18 Eylül'de. Olivia Morgan ayak bileğini burktu ve cep telefonu çekene kadar dağdan aşağı topallayarak indi. Bu onun ilk Arama ve Kurtarma çağrısıydı."

Liv'in kulakları pembeleşiyordu.

"İtfaiyeci meslektaşım Jay, birkaç sıra geriden, "Onu kaldırdığımızda bileği greyfurt büyüklüğündeydi," diye ekledi.

Liv döndü ve ona ters ters baktı. Oturduğu yerde büzülmüş, göz teması kurmuyordu.

"Teşekkür ederim Jay," diye ekledi Şef Bell, bir sonraki slayta geçen Miri'ye başıyla selam vermeden önce, Liv'in hastane bekleme odasında kollarını kavuşturmuş, kameraya kaşlarını çatmış bir fotoğrafını gösterdi.

Bir kahkaha attım.

"27 Nisan, geçen ay. Olivia Morgan tahmini varış saatinden iki saat sonra ana üsse geri dönememiştir."

Liv başını sallayarak, "Arabadan bir kilometre uzaktaydım," dedi.

Şef Bell sert bakışlarını Liv'e çevirdi. "Karanlıkta yürüyüş yapıyordun. Bu çok tehlikeli."

"Ne yaptığımı biliyorum."

Şef Bell'in kaşları kalktı. "Dünden sonra daha fazla risk almak istemiyoruz."

Oda sessizliğe gömüldü.

"Bu ne anlama geliyor?" Liv gözlerini kırpıştırarak sordu. "Artık gidemeyeceğimi mi söylüyorsun?"

El ele tutuşmuş, gülümseyen iki çubuk figürünün olduğu bir sonraki slayta geçti.

Liv bakakaldı ve ben de gülmemek için elimi ağzıma götürdüm. Bu sabah itfaiye binasında kulak misafiri olduğum konuşma buydu.

Emmett boğazını temizledi. "Teşekkür ederim, Şef Bell. Olivia bir sandalye fırlatmadan önce ben devralıyorum." Emmett dikkatini Liv'e verirken yüzbaşı yerine oturdu. "Size taşradan uzak durmanızı söyleyemeyiz ama yanınızda birini getirmeniz için sizi teşvik ediyoruz."

Liv'in çenesi düştü. "Dalga mı geçiyorsun benimle?"

Emmett yüzünü buruşturdu. "Giderek pahalılaşıyor Olivia ve bunun ne kadar süreceğini bilmiyoruz."

Liv bir an için ona baktı. "Ah." Alay etti. "Böyle bir şeyin var olduğunu düşünmüyorsun."

"Ben öyle bir şey demedim." Emmett yıkılmış görünüyor.

"Bunu yapmana gerek yoktu," diye karşılık verdi Liv. "Çiçeğin neslinin tükendiğini ve onu asla bulamayacağımı düşünmüyorsun."

İnanamayarak güldü ve yanındaki konseye baktı. "Kurtarılmayı ben istemedim. Kurtarılmaya *ihtiyacım* bile yoktu. Her zaman gece boyunca mahsur kalmayı planlarım. Kendi başıma da iyi olurum."

Şef Bell başını salladı. "Orada kendi başınızın çaresine bakmanıza izin veremeyiz."

Ayrıca, bir arkadaşla gitmek iyi bir alıştırma olur."

Liv ona gözlerini kırpıştırdı. "Bir rehber para vermemi mi istiyorsun? Bunu karşılayamam." Kendine daha sıkı sarıldı, kaşları çatıldı ve kalbim empatiyle sıkıştı. Bir an için kaybolmuş gibi göründü ve yüzünde o ifadeyi görmekten nefret ettim.

Bu yüzden buradaydım.

Şef Bell ellerini önünde kavuşturdu, bir adım bile atmadı. "Güvenliğiniz önemli."

Liv'in burun delikleri dün gece helikopterde bana bakmadığı zamanki gibi alevlendi. "Kim bütün bir yazını, bir günlüğüne

"Benimle taşrada dolaşmak ister misin?" Boğazımı temizledim.

"Ben yaparım."

Odadaki her bir göz Liv'le benim aramda ilgiyle bakıştı.

Bana bakmadı bile. "Hayır." Birini görmeden önce bakışları odayı taradı. "Randeep?" Gözleri yalvardı.

Randeep Singh yerel bir tur şirketi işletiyor ve dağlarda sırt çantalı geziler düzenliyordu.

Ona bakıp yüzünü buruşturdu ve başını salladı. "Üzgünüm Olivia. Bir ya da iki kez gidebiliriz, ama rezervasyon yaptırdığım tüm turlar ve çocuklarla, zaten olduğumdan daha fazla uzakta olmak benim için zor."

Liv dudağını çiğnedi, kaşları endişeyle çatılmıştı. "Evet, anlıyorum. Bu büyük bir istek."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak yerimde kıpırdandım. Liv'in gözleriyle karşılaşmadan önce odadakilere "Gördüm," dedim. "Çiçeği gördüm ve onu bulmana yardım etmek istiyorum."

"Hayır," diye tersledi Liv.

Emmett'in bakışları teklifimi düşünerek bana kaydı. "Finn'in taşrada itfaiyecilik tecrübesi var."

Emmett'in önüne bir şişe viski geldi.

Şef Bell bir kez başını salladı. "Rhodes mükemmel bir şaperon olur." Liv yutkundu. "Şaperon mu?"

"Dostum," diye araya girdi Emmett. "Şaperon değil. Sadece düşün. Şu anda herhangi bir karar vermek zorunda değilsin."

Liv'in bakışları benimkilere geldi. Yüzünde soğuk, ısırmacı bir öfke parladı. İçimde bir panik ve heyecan dalgası yükseldi.

Lanet olsun, çok tatlıydı. Bana kızgın olduğunda bile. Benden nefret ettiğinde bile. Küçük bir burnu vardı ve çok sinirlendiğinde sanki burnunu kıvrırmamaya çalışıyormuş gibi seğirirdi.

Çok güzel.

Aklıma gençken ormanda bisiklet sürdüğümüz bir anı geldi. Saçları o zamanlar doğal kumralıydı, uzun ve dalgalı, rüzgarda uçuşuyordu. Dönüp bana baktığında, parlak gözleriyle gülerken, kalbim boğazıma fırlamıştı.

Kahretsin, onu özlemiştim. Onu on iki yıl boyunca her gün özlemiştim ama onu karşımda görmek bu özlem acısını on katına çıkarmıştı.

Ona baktım, tek kaşımı kaldırdım ve sırtıtmamak için kendimi zor tuttum. Sırtışı onu kızdıracak ve sonra hayır diyecekti, ama gerçekten, gerçekten yapmasını istiyordum.

evet demek. Ayrıca, bana ihtiyacı vardı. Kararı verecek kişi o olmalıydı.

Emmett'e döndü ve beni işaret etti. "Bunu siz planladınız. İkiniz de planladınız."

"Yemin ederim," dedi Emmett ona, "biz yapmadık."

Tüm oda nefeslerini tuttu. Seçeneklerini düşünürken göğsünün inip kalktığını görebiliyordum.

"Sana inanıyorum," dedim ona herkesin önünde. "Dışarıda bir yerde olduğunu biliyorum."

Bir an gözlerini yumdu, yenik düşmüştü ve midem bulandı. "İyi," diye mırıldandı.

"Harika." Emmett not alan Miri'ye başıyla onay verdi. "Devam edelim."

Oturmadan önce Liv bana öyle sinirli bir bakış attı ki, kemiklerimdeki deriyi eritebilirdi. Bakışları *bunu senin planladığını* söylüyordu. Kalbim göğsümde taklalar atarken bir elimi ağzıma götürüp gülümsememi gizledim.

Belediye binası bittikten sonra Holden beni kenara çekti.

"Ne var ne yok?" Liv dışarı çıkarken omzunun üzerinden onu izleyerek sordum. Onunla birkaç dakika sohbet etmeyi deneyebileceğimi umuyordum.

"Olivia'ya bu şekilde yardım etmeye hazır olduğundan emin olmak istiyorum."

Holden ve Olivia arkadaştlar çünkü onun barında çok takılıyordu ve şimdi onun en iyi arkadaşıyla evliydi.

"Tabii ki öyleyim."

Beni inceledi. "Pekâlâ. Bu onun için önemli."

Jen'in yıllar önce söylediği sözler tekrar kafamda canlandı ve endişe kaburgalarımın arasına sıkıştı.

Kimse onun için yeterince iyi olduğumu düşünmedi. Kimse onu takip edeceğimi düşünmedi.

Anladım. Anladım. İşi batırıp, çıldırıp gitme geçmişim vardı. Adrenalin patlamasını severdim. Bela beni bulurdu ve çoğu zaman ben onu aradığım için olurdu.

Holden'in omzuna bir el attım. "Onu yüzüstü bırakmayacağım."

Holden bana inanmamış gibi bir kaşını kaldırdı. "Tamam."

Sadie onun arkasında belirdi ve bize gülümsedi. "Hey,

Finn." "Selam, Sadie."

"Gitmeye hazır mısınız?" diye sordu Holden'a. Holden başını sallayarak kolunu onun beline doladı.

Vedalaşıp ayrılırken birbirlerine gülümsemelerini izlerken kalbim burkuldu.

Onların sahip olduğu şeyi istiyordum ama ulaşlamayacak kadar uzak görünüyordu.

Sokağın aşağısında Liv'in bara doğru yürüyüşünü izledim. Üst katta bir dairede yaşıyordu.

Evet demişti. Yüzümde geniş bir sırıtış belirdi. Bu yaz için asıl planım, bana gününü gösterene kadar onu bir köpek gibi takip etmektir. Bu çok, çok daha iyiydi.

Belki de Holden ve Sadie'nin sahip oldukları şey o kadar da ulaşılmaz değildi.

OceanofPDF.com

Olivia

BİRKAÇ SABAH SONRA, Finn'le buluşmak için barın arka kapısından çıktım ve zümrüt yeşili eski model bir spor arabaya yaslanmış halde onunla yüz yüze geldim. Gözleri benimkilerle buluştu ve ağzında ukala bir sırıtış belirirken panik ve heyecan karışımı bir his omurgamdan aşağıya doğru süzüldü.

Bir *ha!* "Kesinlikle olmaz," dedim, kapıda kısa bir süre durdum, yüzümde tiksintiyle ona ve arabaya baktım. "Hayır. Asla olmaz."

Başını arabaya doğru eğdi ve daha geniş gülümsedi. "Hadi gel. Ben sürerim." Göz kırptı.

Sam Rhodes'un yeşil arabası oğulları arasında tuhaf bir gelenek haline gelmişti. Rhodes'un oğulları sonsuza dek birlikte olmak istedikleri kişiyi bulduklarını anladıklarında, onu kasabamızı çevreleyen ormanlar gibi koyu zümrüt yeşili olan eski Porsche 911'le dışarı çıkarırlardı. Avery, Hannah ve Sadie arabaya bindirilmişti.

O arabaya binmemin imkanı yoktu.

Burnumun kenarını ovuşturdum. Bu bir hataydı. Böyle bir şey yapacağını biliyordum. Midem öne doğru yuvarlandı ve ona baktığımda bakışlarımı onunkilerden ayıramadım. Tanrım, gözleri çok güzeldi.

Hayır. Zihinsel olarak kendimi tokatladım. Finn'in güzel gözleri ve kalın kirpikleri olması umurumda değildi. Ağzının köşesi yukarı kalktığında ve gözleri bir şeylerin peşindeymiş gibi eğlenerek ve muzipçe parladığında kalbimin daha hızlı atması umurumda değildi.

Finn Rhodes'dan *nefret* ediyordum.

Bu yaz, o aptal küçük çiçeği bulabildiğim kadar hızlı bulacaktım. Ne kadar hızlı bulursam Finn'le o kadar az vakit geçirecektim. Doktoramı bitirecektim, o sıkılıp şehri terk edecekti ve hepimiz yolumuza devam edecektik.

"O arabaya binmeyeceğim." Kendi arabama doğru yürüdüm, onunkinin yanına park ettim ve çantamı bagaja taşıdım.

Finn arabadan indi ve çantasını benimkinin yanına attı. "Pekâlâ, bir dahaki sefere o zaman."

"Hayır. Asla." Sürücü tarafına geçtim, motoru çalıştırdım ve geri vitese taktım.

Finn yolcu kapısını açtı ve araba hareket etmeye başladığında içine bindi. Göğsünden bir kahkaha fırladı.

Arabayı sokağa çekerken bana "Bu eğlenceli olacak," dedi. Pencereden masmavi sabah gökyüzüne gülümserken parmakları arabanın kapısına vuruyordu.

BİRKAÇ SAAT SONRA, yürüdüğümüz tepenin başında durduğumuzda ikimiz de zor nefes alıyorduk ve onun kokusu yanımdan geçti. Karnım guruldadı ve ben bunu görmezden geldim.

Çantamı indirdim ve defterimi çıkarıp haritamı inceledim. Haritanın yarısı kırmızı çizgilerle çizilmişti, bu da daha önce aradığım alanları gösteriyordu.

Yanımda Finn çantasını bıraktı ve ormanı içine çekerek derin bir nefes aldı. "Tanrım, burası muhteşem bir yer."

Onu görmezden geldim ve pembe kum mineçiçeğinin basılı resimlerini çıkardım.

Resimler beynime kazınmıştı.

Finn onları incelemek için omzuma doğru eğildi ve sırtıma yaslanmasının sıcaklığıyla midem bulandı. Kokusu alanımı işgal etti ve kağıtlarımı çantama geri koyarak uzaklaştım.

"Beni sonsuza dek görmezden gelemezsin Liv," dedi, sesinde alaycı bir ton vardı. Gözlerimiz buluştuğunda nabzım hızlandı.

Bunu asla yüksek sesle itiraf etmezdim, ama lanet olsun, çok ateşliydi.

Bakışlarım sağ ön kolunu çevreleyen ve kolunun eteğinin altında kaybolan dövmelelere takıldı. Diğer kolunda ise yıldızlar kolundan aşağıya dökülüyordu,

İğne izlerinden oluşan takımyıldızlar. Finn her zaman benim kriptonitim olmuştı, ama bir yetişkin olarak? Dövmeleriyle, doldurulmuş formuyla ve gözlerindeki ışıltıyla?

Eğer ondan bu kadar nefret etmeseydim, karşı konulmaz olurdu.

"Sıkılmamana şaşırdım." Omuz silktim, yüzümü boş tuttum. Arkamı dönüp uzaklaştım, gözlerim toprağı tarıyor, her bitkiyi katalogluyordu.

"Sıkıldınız mı? Yok artık. Burada, seninle mi?" Bana göz kırptı ve omurgamda bir kıvılcım dolaştı. "Burası cennet." Sırıttığı ağzında daha da yükseldi.

Evet, bu şaka saçmalığı mı? Bunu yapmayacaktım. "Sessizlik zamanı," dedim ona. "Çalışıyorum."

Bakışlarım tekrar yere döndü ve e t r a f ı taradı.

Kılıç eğrelti otu. Pasifik meşe eğreltisi. Batı baldıran otu.

Aklıma bu sabah dağlara doğru giderken geçtiğimiz kasabanın kenarındaki eski ev geldi. Gençken bisikletlerimizle oraya giderdik. Orada yaşlı bir çift yaşırdı ve ev ormanın derinliklerinde olduğu için çok fazla insan gelmezdi. Yazları bizim için buzlu dondurma bulundururlardı. Aradan geçen yıllar içinde vefat ettiler ve yetişkin oğulları mülkün sahibi oldu ama orada yaşamadı. Bahçe aşırı büyümüştü ve evin daha fazla bakıma ihtiyacı varmış gibi görünüyordu.

Kalbim burkuldu. Bu kasaba Finn ve benim anılarımla doluydu. Finn yanımda, "Rocky Mountain ardıçları," dedi ve bizim Doğru.

"Bu sıradan bir ardıç."

Gözlerini kısmıştı. "Emin misin?"

"Evet." Yüz ifadesi çapkın bir sırıttıya dönüşürken ona baktım. Bunun sıradan bir ardıç olduğunu biliyordu. "Hâlâ sessizlik zamanı."

"Sadie barın meşgul olduğunu söyledi. Orada çok mu çalışıyorsun?" Dişlerimi sıktım, gözlerimi yere diktim.

"İtfaiye binasındaki vardiyalarım dört gün açık, dört gün kapalı," diye devam etti. "Ailen döndüğüne göre bar vardiyalarına uyarsa birkaç gece gezisi yapabiliriz diye düşünüyordum."

Ona söylemediğim şeylerden bahsetmesi tüylerimi diken diken etti. Beni mi soruyordu? Başka ne biliyordu?

"Gece yolculuğu yapmıyoruz," dedim. "Üşüyormuş gibi yaparak çadırıma girmene ihtiyacım yok."

Güldü. Ses alçak, sıcak ve zengindi ve mideme bir heyecan gönderdi.

Finn *bu* yüzden bu kadar tehlikeliydi. Onun yanındayken beynim erirdi. Onu güldürmeye bayılırdım. Sesine bağımlıydım.

"Kamp yaparsak, her gece eve dönmek yerine daha fazla yol kat edebiliriz."

Haklıydı. Danışmanımla yaptığım konuşmayı düşündüm. Bu çiçeği bulmak için sonbahara kadar vaktim vardı. Mümkün olduğunca çok yere bakmamız mantıklı olacaktı.

Babamla barın sigortası hakkında konuşmam gerekecekti. Yaz sezonu yakında başlıyordu ve kasabamız turizmle büyüyordu. Sadece iki bin kişinin yaşadığı Queen's Cove'a yılda bir milyondan fazla turist geliyordu. İnsanlar soğuk su sörfünün, yemyeşil zümrüt ormanlarımızın ve pırıl pırıl Pasifik Okyanusu sularımızın tadını çıkarmak için dünyanın dört bir yanından akın ediyordu. Akşamları barı tıka basa dolduruyorlardı. Yaz için tam bir personel tutmuştu, bu yüzden normalden daha az vardiya çalışmamı kaldırabilirdi.

Finn'e baktım, onun alametifarikası olan arsız gülümsemesiyle.

Yürüyüş yaparken ve onunla konuşmak zorunda olmadığımında, bu idare edilebilirdi, ama ya akşam yemeği yemek ve ateşin yanında oturmak zorunda kaldığımızda? Sessizce oturamazdık.

"Gece yolculuğu yok," dedim ona.

Bana kendini beğenmiş, bilmiş bir gülümseme attı. "Yaz sonunda Livvy, yine en iyi arkadaş olacağız."

Midem sıkıştı. "Bana öyle deme."

Livvy. Gençken bana böyle seslenirdi. Sadece yalnızken, sadece benim kulaklarım için.

Arkamı döndüm ve gözlerim yerde, ormanda ilerlemeye devam ettim.

Botlarımız yumuşak zeminde gümbürdedi ve bir şey beynimi dürttü. On iki yıl boyunca birbirimizin etrafında dönmüş, biri eve dönmek üzereyken diğerimiz şehri terk etmiştik.

Durdum ve ona döndüm. "Neden şimdi?"

Gözleri kısa bir an için büyüdü. "Ne?"

"Neden şimdi?" Kaşlarım çatıldı ve yutkundum. "On iki yıl geçirdin ve şimdi geri dönüp tekrar kanka olmak istiyorsun. Neden?"

Yüzünde bir güvensizlik parıltısı yakaladım. "Ben, uh." Bir elini kaldırdı ve ensesinde gezdirdi, bakışlarından önce göz temasını kesti

benimkine geri döndü. Gözleri kardeşleri gibi griydi ama irisleri onlarınkinden daha koyuydu. "Bir hata yaptığımı fark ettim." Bakışları yüzümde dolaştı, sanki yüz hatlarımı ezberliyordu.

Eskisinden farklı göründüğümü mü düşünüyordu? Pembe saçlarımdan nefret mi ediyordu?

Umurunda değil, diye kendime hatırlattım.

Finn kendini çelikleştiriyormuş gibi derin bir nefes aldı. "Liv, benden nefret ettiğini biliyorum, her şeyi berbat ettiğimi ve ne kadar kötü berbat ettiğim için çürümeyi hak ettiğimi biliyorum ama-" Derin bir nefes daha aldı. "Seni seviyorum, sen benim ruh eşimsin ve kaderimizde birlikte olmak var." Yutkundu ve geniş göğsü bir başka derin nefesle yükselip alçaldı. "Ve benden nefret etme fikrini değiştirmek için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Peki o zaman.

Midemde bir sürü kelebek uçuşuyordu. Nabzım kulaklarımda atıyordu. Bu tuhaf bir rüyaydı ve her an uyanabilir ve Finn'le ruh ikizi olduğumuz bu tuhaf dünyaya gülebilirdim.

Biz ruh eşi değildik.

Siktir et o saçmalığı.

Finn'e siktir olup gitmesini söylemek için ağzımı açtım. Ona tekrar bir araya gelmeden önce cehennemde acı ve soğuk bir gün olacağını söyledim. Eğer bir aşk romanındaki gibi kollarına koşmamı bekliorsa, ölene kadar bekleyecekti.

Aklıma bir şey geldi ve durakladım.

Finn'i tanıyordum. On yıldan fazla olmuştu ama bu adamı *tanıyordum*. Finn'in aklına bir fikir gelirdi ve peşini bırakmazdı. Bir şeyin ne kadar tehlikeli olduğu ya da yasadışı olup olmadığı umurunda değildi.

Midem dibe vurdu. Tıpkı mezuniyet gecesi gibiydi. Uçurumdan atlamak istemişti, o da atladı. Sarhoşken. Yapmayacağını söylediği halde.

Finn ben pes edene kadar durmayacaktı ve küçük bir parçam beni incitmesine rağmen pes etmek istedi. Bunu tekrar yapacağını bilsem bile.

Kalbimin Finn tarafından tekrar kırılmasına izin veremezdim. Bir daha asla bir araya getiremezdim.

Finn'i yanıldığına, beni istemediğine ikna etmek zorundaydım. Ruh eşi olmadığımıza. On iki yıl önceki benle aynı kişi olmadığımıza.

Yine de onun fikri olmalıydı.

Finn orada durmuş, tepkimi izliyordu. Yüz hatlarında -kaldırdığı kaşlarında, eğlenen bir sırtıyla kıvrılmış zalim ağzında- onu vurmam için hazır olduğunu görebiliyordum. Ona siktir olup gitmesini ve bir çukurda kan kaybından ölmesini söylemeye.

"Senden nefret etmiyorum," diye yalan söyledim.

Gözlerini kırıştırdı, donakaldı. "Ne?"

Başımı salladım. "Senden nefret etmiyorum. Sana katılıyorum."

"Hangi kısmıyla?" Yüzündeki şaşkın ifadeye neredeyse gülecektim.

"Şey." Boğazımı temizledim ve kollarımı kavuşturdum. "Şu kelime dedi. Biz, şey, öyleyiz." "Ruh eşi mi?"

"Evet."

Gözleri kısıldı. "Ruh eşi olduğumuzu düşünüyorsun," diye tekrarladı inançsızlıkla dolu düz bir tonda.

"Uh-huh." Başımı salladım.

"Gerçekten mi?"

Küçük bir gülümseme takınmadan önce "Evet," diye tısladım. "Öyleyiz."

"Söyle o zaman." Ağzının köşesi yukarı kıvrıldı ve gözleri dans etti.

"Söyle... o kelimeyi?"

"Ruh eşi. Eğer ruh eşi olduğumuzu düşünüyorsan, bunu yüksek sesle söyle." Ağzım kurudu. "Ruh eşleri." Kelimenin tadı tebeşir gibiydi.

Dudaklarını düzleştirdi ve bana bakmadan önce gülümseyerek gözlerini kaçırdı. "Ve gittiğim için beni affediyor musun?"

"Mhm." Beklediğimden daha tiz çıktı. Yutkundum, gülümsedim ve başımı salladım. "Gittiğin için seni affediyorum."

"Ve tekrar birlikte olmaya hazır mısınız?"

"Evet." Kalbim göğsümde çarptı ve sinirlerim içime akarken midem taklalar attı. Vücudumdaki her hücre *bunun kötü bir fikir olduğunu* haykırıyordu.

Bir an bana baktı, gözlerini kırıştırdı, sonra yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.

Kalbim çırpındı.

O *gülümseme*. İç çamaşırım neredeyse parçalanıyordu. Gözlerinin parlaması, sırtışının yüzüne yayılması ve bir tarafını biraz daha yukarı kaldırması beni her zaman silahsız bırakmıştı. Finn o orantısız gülümsemesiyle beni her zaman bir şeyler yapmaya ikna edebilirdi.

Bu kötü bir fikirdi.

Hayır. Hayır. Finn heyecanı severdi ve Queen's Cove'dan yakında sıkılacaktı.

Finn ve biyolojik babam gibi adamlar sıkıldılar ve yollarına devam ettiler. İkisi de bunu daha önce yapmıştı ve Finn'in bana ve kasabaya olan ilgisini kaybetmesi an meselesiydi.

Bir adım öne çıktı ve kollarını sıcak, sıkı bir sarılmayla bana doladı. Ağzıyla başımın tepesine sert bir öpücük kondurdu ve saçlarımı içine çekti. Sıcaklığı beni sardı, kokusu burnuma doldu ve beynim tekledi.

Fuuuuuuuck. Bu iyi hissettirdi.

"Kendine geleceğini biliyordum," diye fısıldadı alnıma doğru, ben gözlerimi kocaman açmış, kalbim deli gibi atarken.

Finn ve ben tekrar birlikteydik ama uzun sürmeyecekti. Finn Rhodes'un beni terk etmesini sağlayacaktım.

OceanofPDF.com

Olivia

AVERY büyük bir sırtışıla ön kapıyı açtı. "Merhaba, günışığım. Buraya gelen ilk kişi sensin."

Şarap şişesini kaldırdım. "Umarım kendi şarabın vardır çünkü hepsini içeceğim. Kocan bir şeytan ve ondan nefret ediyorum."

Güldü ve beni içeri almak için geri çekildi. Emmett kafasını mutfaktan çıkardı ve el salladı.

"Merhaba, Olivia."

Ona başımı salladım. "Hayır. Benimle konuşma."

Emmett'in yüzü düştü. "Gerçekten kızdın mı?"

Avery ile birlikte koridordan geçerek, Avery'nin ocakta makarna sosu karıştırdığı geniş ve açık mutfığa girdik. Sürgülü cam kapılar dış güverteye açılıyordu ve evleri ormana bakıyordu. Akşamın ilk ışıkları pencerelerden ve tavan pencerelerinden mutfığa sızıyordu.

"Evet." Bir bar taburesine kaydım. "Bu gece bütün boxerlarını kesip tanga yapacağım. Ve bütün yaz beni kardeşinle baş başa bıraktığın için özür dileyene kadar barımda içki içmen yasak."

Avery sırtıarak yanımdaki tabureye oturdu. "Oooh. Bummer, Emmett."

Sanırım ben bir şeyler içmek için içeri girersem sen dışarıda bekleyebilirsin."

Ocaktan döndü ve ona kuşkululu bir bakış attı. "Hastalıkta ve sağlıkta bana destek olman gerekiyordu."

Ellerini havaya kaldırdı. "Bu konuda Olivia'ya katılıyorum."

Kaşlarını kaldırıp ona baktı, ağzında en küçük kardeşine çok benzeyen eğlenceli bir sırıtma belirdi, sonra gözlerini bana dikti. "İkinizin tekrar birlikte olduğunuza dair bir söylenti duydum ama inanmadım."

Avery homurdandı. "Evet, Finn neden kasabanın yarısına ikinizin ruh eşı olduğunuzu söylüyor?"

Gözlerimi devirmekle savaştım. Tanrım, bu adam hızlı çalışıyordu. Onlara başımı sallamadan önce burnumdan bir nefes çıkardım, çenem gergindi.

"Öyleyiz," dedim onlara hafifçe.

Avery sanki düşüncelerimi okumaya çalışıyormuş gibi küçük bir sırtışıla beni inceledi. Ben de meydan okurcasına ona baktım.

"Gerçekten mi?" Emmett tahta kaşığı yere bırakarak sordu.

"Evet."

Avery gülümsemesini gizlemek için dudaklarını yuvarladı.

Emmett kaşlarını çatarak yavaşça döndü. "Ama birbirinizden nefret ediyorsunuz." Sinirden tüylerim diken diken oldu ve ona ters ters baktım.

Avery ona, "Emmett, dedikodularını başka bir yerden al," dedi. "Olivia misafirimiz."

Ona minnettar bir bakış attım. Avery'den her zaman hoşlanmıştım. Kasabada bir restoran olan The Arbutus'un sahibiydi ve Emmett'le üç yıldır evliydi. Kadının Emmett'ten nefret ettiğini, Emmett'in de kadından çok hoşlandığını hayal meyal hatırlıyordum ve nişanları sahte olmasına rağmen birdenbire kasabayı birbirlerine deli gibi aşık olduklarına ikna etmeye çalışıyorlardı.

Ama bunun hakkında konuşmamamız gerekiyordu. Sonunda gerçek oldu. Avery bana öyle bir baktı ki, *o gidince içini dökeceksin*.

"Aslında üzgün değilsin, değil mi?" Emmett sobaya döndü ve omzunun üzerinden bana endişeli bir bakış gönderdi. "Kendi başının çaresine bakabileceğini biliyorum. Bu kasabadaki en deneyimli yürüyüşçü sensin ama yaralanırsan kendimi affedemem."

Uzun bir nefes verdim. "Hayır, ben senin bakış açından bakıyorum." İçimde kaynayan öfke, evrenin Finn'i yüzüme vurmasından kaynaklanıyordu.

Bu sadece çiçeği olabildiğince hızlı bulmak için daha fazla motivasyon olacaktır.

Emmett ocağı kapatıp makarna sosunun üzerini kapatırken kapının çalındığını duyduk.

"Kapı açık," diye seslendi Avery.

Kapı açıldı. "Güvenli mi?" Sadie seslendi.

Avery gözlerini devirerek güldü. "*Açık olduğunu* söyledim. Bu güvenli olduğu anlamına gelir."

Birkaç dakika sonra Sadie ve Hannah ellerinde atıştırmalık ve içecek

dolu çantalarla mutfağa girdiler.

"Merhaba." Sadie beni arkamdan kucakladı. "Bu gece kasabadaki son dedikodulara dahil olmak için *sabırsızlanıyorum*." Başını salladı, uzun kahverengi saçları her zamanki gibi yüksek at kuyruğu şeklinde sallanıyordu. "Holden bana hiçbir şey anlatmıyor, bu çok sinir bozucu." Beni daha da sıkarak kollarımı iki yanımdan bağladı.

"Artık beni bırakabilirsin," dedim ona.

"Henüz değil."

Bir kahkaha attım. Sadie ve ben birbirimizin tam zıttıydık; o neşeli, arkadaş canlısı, neşeli ve spontane biriydi, bense daha çok Holden gibiydim - sessiz, biraz huysuz, antisosyal ve sürprizlerden hoşlanmayan.

Hannah bana el salladı ve gülümsedi. "Selam

Olivia." "Selam, Hannah. Cora nasıl?"

Hannah kasabada bir aşk kitapları dükkânı olan Pemberley Books'un sahibiydi. Büyürken Hannah'yı utangaç ve sessiz biri olarak tanırdım ama birkaç yıl önce, rahat Wyatt'a bir erkek arkadaş bulmasına yardım etmesi için şantaj yapmıştı. Şimdi evliydi ve Cora adında sevimli bir kızları vardı.

Daha geniş gülümsedi ve soluk sarı saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı. "O harika biri. Bu gece Elizabeth ve Sam'le birlikte, eminim onu çok şımartıyorlardır. Ailenin köpeğini çok seviyor."

Gülümsedim. Annemle babam hâlâ Elizabeth ve Sam Rhodes'un yanında, benim büyüdüğüm evde yaşıyorlardı. Geçen yıl seyahatten döndüklerinde çikolata cinsi bir Labrador olan Evelyn'i almışlardı. İri, şapşal ve inanılmaz derecede tatlıydı. "Evelyn çocukları sever."

Hannah'nın yüz ifadesi eridi. "Çok tatlı. Cora adını söyleyemediği için ona Ellen diyor."

Sadie, Emmett ve Avery'ye alaycı ama eğlenen bir bakış atmadan önce, "Çok şirin," dedi. "İkinizi bu kez üzerinizde kıyafetlerle görmek güzel."

Avery yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Şimdi öleceğim." Hannah yüzünü buruşturdu. "İkinizi de seviyoruz ama..."

"Bizi tekrar takılırken görmek istemiyor musun?" Emmett sırtarak cevap verdi.

"Aman Tanrım." Avery'nin yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Bunun için zaten özür diledim. Biz genelde-" diye sözünü kesti. "-arka verandada."

Emmett bir tencereye su doldururken dışarıya baktı. "Bilmiyorum. Hava ısınıyor."

Ona sert bir bakış fırlattı. "Emmett."

Tencereyi ocağa koyarken gözleri keyifle dans ediyordu. Taze makarna torbasını aldı. "Kaynar suda üç dakika. Sos

gitmeye hazır." Adaya doğru ilerledi ve kollarını Avery'ye doladı. Avery yüzünde mutlu bir gülümsemeyle onun göğsüne yaslandı. "Eğer hepiniz birkaç kadeh içki içmek isterseniz," dedi bize, "sizi eve bırakabilirim. Bana mesaj atmanız yeterli."

Avery yüzünü yukarı kaldırarak, "Teşekkürler bebeğim," dedi.

"Seni seviyorum," dedi ve hızlı bir öpücük için ağzını onunkine götürdü. "Ben de seni seviyorum," diye mırıldandı.

Kalbim sıkıştı. Sahip oldukları şey güzel görünüyordu.

Ona göz kırptı, yanağına bir öpücük daha kondurdu.

"Oh." Doğruldu. "Thompson'lar beni yine köşeye sıkıştırdı."

Avery inledi. "Acımasızlar. Bu sefer ne dedin?"

"Maraton için antrenman yaptığımı ve her gece yedi buçukta yatmam gerektiğini." Geri kalanımıza da "Çifte randevuya çıkmamız için başımızın etini yiyorlar" diye açıkladı.

Shannon ve Jackson Thompson otuzlu yaşlarının sonlarında bir çiftti. Queen's Cove otellerindeki daha lüks mekânlara gittikleri için bara pek uğramazlardı ve onları gördüğümde genellikle onlardan uzak dururdum. Toplum içinde ya birbirlerini kuru kuru becerirler ya da birbirlerinin boğazına sarılıp boşanmakla tehdit ederlerdi.

Avery sert bir bakışla bize doğru eğildi. "Thompson'lar yüzünden çifte randevu kuralım yok. *En kötüsü* onlar."

Sadie ürpermeden önce kuru bir ses tonuyla, "Farkındayım," dedi. "Bir daha asla." Güldü ve irkildi. "Holden'ın yüzü, aman Tanrım. Çok sinirlenmişti."

Hannah kıkırdadı. "Cora'yı bahane olarak kullanıyorum." Omuz silkti. "Çocuklardan hoşlandıklarını sanmıyorum, yani evde özgürüz."

"Akıllıca." Emmett çenesini Sadie'ye doğru eğdi. "Bir dahaki sefere hamileliğini bahane olarak kullan."

Sadie bize "Ben yaparım" dedi ve hepimiz güldük.

Emmett hızlı bir veda etti ve ön kapı kapanır kapanmaz Sadie parlak gözlerle bana döndü.

"Pekâlâ, ne haltlar dönüyor burada?" diye sordu. "Barda çalışmanın üçüncü kuralı Finn Rhodes'un kötü olduğu ve onu asla ama asla içeri almamamız gerektiğidir ve şimdi siz ikiniz tekrar bir araya mı geldiniz?"

Başımı salladım ve uzun bir nefes verdim. "Açıklayabilirim."

OceanofPDF.com

Olivia

"Ondan *neden* nefret ettiğimizi BİLMİYORUZ," dedi Avery, oturma odasına geçerken gözlerini bana dikerek, "ama biliyoruz."

Gülümsememi engellerken ağzım burkuldu. Bu kadınlar, çok havalıydılar. Her zaman arkamı kolladılar. Umarım bunu biliyorlardır.

Hannah bana çekingen bir bakış attı. "Bize hiçbir şey açıklamak zorunda değilsin Olivia."

"Evet, biliyorum," dedim.

"Evet, öyle." Sadie kendi ayağıyla ayağımı dürttü. "Neler oluyor?"

Bir nefes daha çektim. "Finn Rhodes'un beni terk etmesini istiyorum."

Kadınlar sessizdi.

"Ruh eşi olduğumuzu düşünüyor," diye devam ettim gözlerimi devirerek. Ruh eşi. Sanki gerçekmiş gibi. Finn'in benim *ruh eşim* olmasına imkân yoktu. "Ve kendi fikri olmadığı sürece böyle düşünmekten asla vazgeçmeyecek, bu yüzden onunla tekrar bir araya gelmeyi kabul ettim ve şimdi onu buna pişman edeceğim."

Sadie'nin gözleri heyecanla parladı. "Aman Tanrım. Olivia. Sen bir dahisin."

Ona alaycı bir gülümseme attım.

Avery sırtıttı. "Bu eğlenceli olacak."

"Bilemiyorum." Hannah burnunu kırıştırdı.

Gözlerimi ona diktim. "Wyatt'a deniz adamı gibi giyindiği bir Avrupa klibiyle şantaj yaptın. Gümüş rengi vücut boyası kullanıyordu."

"Videoyla bir şey yapmayacaktım." Yüzünü buruşturdu. "Tamam, demek istediğini anlıyorum. Ve Finn gerçekten inatçı."

Avery küçük bir gülümsemeyle başını salladı. "Evet, bu konuda yardımcı olabiliriz."

Sadie ayağa fırladı ve birkaç dakika sonra bir kalem ve not defteriyle geri döndü ve dördümüz Finn'in bana olan ilgisini kaybetmesini sağlayacak fikirler bulduk.

"Başka erkeklere de asılmalısın," diye ekledi Hannah listenin yarısında, hepimiz aval aval ona bakarken utangaçça gülümseyerek. Gülümsemesi kedi gibi oldu. "Beck'le çıktığımda Wyatt beni çok kışkandı."

"Ah, evet," dedi Avery, hatırladıkça gözlerini kısarak. "Bunu unutmuşum. Beck çok tatlı biri, ona çıkma teklif etmelisin."

"Bu adam benim kardeşim gibi." Finn'in beni başka bir erkekle flört ederken izlerken yüzünün nasıl görüneceğini düşündüm ve içimden bir heyecan geçti. "Ve bu Finn'in üzerinde işe yaramaz."

Hannah başını salladı. "Muhtemelen hayır. Bu onu aşırı sahiplenici yapar." Sadie başını eğip beni izledi. "Ki biz... bunu istemeyiz?"

"Doğru," diye vurguladım. "Finn'i iğrendirmek istiyoruz. Bana bakmasını ve öğle yemeğini kaçırmamasını istiyoruz. Sıkılmasını ve ilgisini kaybetmesini istiyoruz. Yürüyüp gitmesini ve 'vay be, ucuz atlattık' demesini istiyoruz."

"Bize ne olduğunu anlatacak mısın?" Sadie ayaklarını yerde bacaklarının altına sokarak sordu.

Ben orada oturup kıvrılırken bakışları bana çevrildi. Kelimeler boğazımda düğümlendi ve zihnim mezuniyet gecesine geri dönerken gerilim tüm bedenimi sardı. Kucağımda ellerim yumruk olmuştu.

"Seni aldattı mı?" Avery sessizce sordu.

"Hayır," dedim hızlıca, kaşlarımı çatarak. "Öyle bir şey değil. O, um."

Onlar beklerken oda sessizdi. Derin bir nefes aldım.

"Mezuniyete birlikte gittik," diye başladım, boğazımdaki düğümleri yutkunarak geçiştirdim. "Hâlâ sadece arkadaşlık ama birbirimizden hoşlandığımızı biliyorduk."

Lisedeki defterimin bir görüntüsü zihnimde belirdi. Benim için bir kuş karikatürü çizdi; kuşun dondurma yediği, gökyüzünde uçtuğu ya da kitap okuduğu küçük senaryolar. Bazen odama ya da dolabıma kuşun küçük yapışkan notlarını bırakırdı.

"Ama o gece bir şeyler olacağını biliyordum. Bütün yıl bunun etrafında dönüp durduk. Benden hoşlandığını biliyordum. Hani birine karşı böyle bir his duyarsınız ya?"

Hepsi başını salladı.

"Ve o yıl birkaç kez, birbirimize veda ederken ya da başka bir şey söylerken, beni öpmek istediğini biliyordum."

Aklıma bir anı geldi: Finn kendi yatak odasının penceresinde otururken ben de yatak odamın pencere pervazına yaslanmış, evlerimiz arasındaki mesafeyi aşarak birbirimize iyi geceler fısıldıyorduk. Bunu neredeyse her gece yapardık.

"Mezuniyet töreninde dans ediyorduk ve yüzünde bu ifade vardı." Zihnimde oraya geri döndüm; loş ışık, müzik, Finn bana bakarken ellerimin Finn'in ensesinde olması. Lisemiz, dersler ve sınavlar bittikten sonra mezuniyet balosuna benzer bir etkinlik düzenlemişti. "Beni lobiye çekti ve her şeyi anlattı."

Durakladım. "Bu çok garip. Bu konular hakkında konuşmam." Derin bir nefes daha aldım. "Beni sevdiğini, en iyi arkadaşı olduğumu ve benimle birlikte olmak istediğini söyledi." Finn her zaman çok ukala, kendinden çok emin biriydi ama o anda yüzündeki savunmasız ifade karşısında kalbim eridi.

Bir omzumu kaldırdım. "Ve sonra onu öptüm."

Sadie boğuk, hırıltılı bir ses çıkardı. "Sonra?" "Ve sonra ayrıldık." Tekrar omuz silktim.

Avery iç çekti. "Ya sonra?"

Yüzüm daha çok yandı. "Sonra gizlice yatak odama girdi ve seks yaptık."

Hannah heyecandan küçük bir kıpırtı yaparken gözleri fincan tabağı gibiydi.

"Bu on iki yıl önceydi," dedim ona. "Çok heyecanlanma." Midem bulandı. Bir sonraki kısmı düşünmek hoşuma gitmiyordu. "Okuldan bir grup çocuk o gece kanyonda uçurumdan atlamaya gidiyordu."

Hannah yüzünü buruşturdu. Lisede Finn ve benden birkaç yıl ilerideydi ama hikâyeyi biliyordu.

"Mezun olduğum sınıftan bir çocuk orada öldü," diye açıkladı diğerlerine. "Sanırım kayalara çok yakın atladı?" diye sordu ve ben de başımı salladım.

"Sarhoştu ve atlamadan önce yeterince hızlı koşmuyordu. Bir grup aptal çocuğun sarhoş olup yüzmeye gittiği boktan bir gelenek ve gerçekten çok tehlikeli." Ellerim kucağımda iki büküm oldu. "Finn'in gitmesini istemedim. Gitmeyeceğini söyledi. İstiyordu, istediğini biliyordum. Bu tür şeyleri seviyor, biliyor musun?" Kaşlarımı çattım. "Finn tüm tehlikeli şeyleri sever. Bu konuda bir kariyer yaptı. Ama gitmeyeceğine söz verdi."

Hatırladıkça midem bulanıyordu. "Harika bir gece geçirdik ve sonunda birbirimize gerçeği söyledik. Meğer bunları söylemeyi çok uzun zamandır istiyormuş. *Yıllardır*." Ellerimi elbisemin kollarına sıkıştırdım.

Gömlek. "Eve gitmek için gizlice dışarı çıktı ve ben uykuya dalarken dışarıda bir arabanın durduğunu duydum." Sokağın loş ışığında, okuldan bir adamın arabasına binip gidişini izlemiştim. Bunu hatırlayınca midem bulandı. "Uçurumdan atlamaya gitti ve eve döndüğünde sarhoştı."

Sadie'nin ağzı açık kaldı.

"Eyvah," diye mırıldandı

Avery. Hannah bile

kaşlarını çattı.

Ellerimi sıktım ve başımı salladım. "Korkudan uyuyamıyordum ama *sonunda* eve geldiğini duydum." Arabanın kapısının çarpma sesi kafamda tekrarlandı ve ön merdivenlerden nasıl sendeleyerek çıktığını hatırladım.

"Seni gördü mü?" Hannah nefes aldı.

Gözlerimi devirerek başımı salladım. "Çok öfkeliydim, o anahtarlarını karıştırırken ben dışarı çıktım." Beni ön bahçede yürürken görmüştü ve yüzü düştü ama yüz ifadesinde başka bir şey vardı.

Kabullenme, sanki bu anı bekliyormuş gibi.

"Çok garip ve savunmacıydı." Omuz silktilim. "Beni başından savdı, önemli bir şey olmadığını söyledi ve ne beklediğimi sordu."

"Pislik." Sadie bana ters ters baktı. "Ne göt herif ama."

"Evet. Ertesi sabah konuşuruz diye düşünmüştüm ama çoktan gitmişti." Sadie'nin düğününe kadar onu bir daha görmemiştim. Gözlerimin arkası yandı ama öfkeyle gözlerimi kırıştırarak gözyaşlarımı temizledim. O adam için ağlamayacaktım. "Finn kendini düşünüyor. Adam tam bir kaos. Bela arıyor ve buluyor." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Onunla işim bitti. Onun da benimle işi bitmeli."

Sadie şüpheyle, "O sadece bir çocuktı," dedi. "Bu çok uzun zaman önceydi."

Başımı kararlılıkla salladım. "Hayır. O daha iyi biliyordu, *ben* de daha iyi biliyorum. Finn daha önce yaptığı gibi sıkılacak." Cole'un yaptığı gibi. Kalbim bu reddediliş karşısında burkuldu.

Bu daha güvenliydi. Finn'e tekrar aşık olmak... Kaçınılmaz olarak tekrar gittiğinde, başladığım yerde olacaktım. Yıkılmış.

Sadie masanın üzerinde, Finn'i kapatmanın ve canını sıkmanın yolları üzerine beyin fırtınası yaptığımız listeyi düzeltti.

"Tamam," dedi Sadie, utangaç bir gülümseme dudaklarına yayıldı. "Finn'i seni terk etmesi için ikna edelim."

"Hadi şerefe yapalım." Avery kadehini kaldırdı ve biz de onu takip ettik.

Dik oturdum, arkamdaki arkadaşlarımın gücüyle damarlarımda güç dolaşıyordu. Uzun zamandır ilk defa bir planım vardı.

"Siktir git, Finn Rhodes," dedim.

"Siktir git Finn Rhodes," diye koro halinde söylediler ve kadehlerimizi tokuşturduk.

OceanofPDF.com

Olivia

O akşam eve döndüğümde hayat hakkında iyimserdim. Finn'den kurtulmak için bir planım vardı ve çiçeği bulmam an meselesiydi. Kalbim kızlarım için minnettarlıkla sıkıştı.

Barın üst katındaki koridorda bir ses duyduğumda anahtarım ön kapının kilidindeydi.

Koridorun diğer tarafındaki duvardan bir hışırtı sesi geldi. Bir kayma, kazıma sesi ve ardından bir gümbürtü. Adrenalin kanıma karışırken nabzım hızlandı.

Barın üstünde iki daire vardı ama diğeri boştu. Babam orayı depo olarak kullanıyordu ve saat gece on biri geçtiği için orada eski fotoğrafları karıştırdığından şüpheliydim.

Yere bir şey daha sürtündü. Duvarlar inceydi. Yutkundum, başımı eğdim ve karşımdaki kapıya baktım.

Belki de bir hayvandı. Belki bir rakun içeri girdi ve orada kaosa neden oldu.

Ayak sesleri yerde gümbürdüyordu. Gürültülü, hantal ve ağır. Midem bulandı. Bu bir rakun değildi. İçeride biri vardı.

Sikeyim.

Kapımla bara inen merdivenler arasında gidip geldim, daireme girip kapıyı kilitleme ve polisi arama içgüdüsüyle merdivenlerden aşağı inip buradan kaçma içgüdüsü arasında gidip geldim. Ben karar veremediğim diğer kapı açıldı.

Finn kapı aralığında durmuş, kollarını kavuşturup çerçeveye yaslanırken yüz hatlarında şeytani bir sırıtış belirmişti. Yerel bir mağazadan aldığı siyah tişörtü

Bira fabrikası geniş omuzları boyunca uzanıyordu. Bakışlarım kollarının zayıf ve belirgin kasları üzerine işlenmiş dövmelelerine takıldı. Ormandaki kuşlardan birkaçını tanıdım. Gri eşofman altı kalçalarından aşağı sarkıyordu.

Bakışlarım ona döndüğünde sırtışı genişledi. "Gördüklerini beğendin mi?" Um. *Evet, beğendim.* "Hayır." Kahretsin, onun ruh eşi olmam gerekiyordu. "Yani, *evet.*" Gözleri eğlenceyle parlıyordu.

"Burada ne yapıyorsun?"

Başını arkaya doğru eğdi. "Ben taşınıyorum."

Ona doğru yürüdüm ve arkasından baktım. Kutular daireyi doldurmuştu. "Sanki öylesin."

Gülümsemesi dudaklarında daha da yükseldi. "Babam babana bir yer aradığımdan bahsetmiş ve yaz olduğu için hiçbir şey kalmamış. Joe'ya evi onun için seve seve temizleyebileceğimi ve her türlü tamirati yapabileceğimi söyledim."

Olamaz. "Ne? Hayır. Yirmi yaşında bir grup sörfçüyle ortak bir evde yaşayamaz mısınız?"

Omuz silkti, kendini beğenmiş bakışlarını üzerimde gezdirdi. "Sanırım hırsızlık ihtimaline karşı birinin burada olması fikri hoşuna gitti."

Alay ettim, ona inanamayarak göz kırptım. Kasabamız çok güvenliydi. Kimse zorla giremezdi. Babamı severdim, gerçekten severdim ama bazen o kadar bilgisiz oluyordu ki. Finn'e ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu çünkü ailemle bu tür şeyler hakkında konuşmazdım. Yine de annem onun koridorun karşısında yaşamasına izin vermeyecek kadar iyi bilirdi.

"Ayrıca," diye ekledi Finn, bakışları vücudumda gezinerek tüylerimi diken diken etti, "artık birlikteyiz, o yüzden sorun olmamalı, değil mi?"

Ağzım itiraz etmek için açıldı ama beynim beni durdurmak için elini kaldırdı.

Doğru. Birlikte. Beni terk etmesini sağlamak.

Gözlerimiz buluştu ve kaşları kalktı, bana meydan okuyordu ve göğsümde heyecanlı bir şey köpürdü.

"Doğru." Boğazımı temizledim ve ona kendi sırtışımı sundum.

"Birlikte." "Harika." Gözleri parlıyordu.

"Mhm." Bakışlarını tutarak başımı salladım. "Çok harika. Burada, koridorun karşısında benimle yaşamak harika olacak... *erkek arkadaş.*"

Bu kelime neredeyse öğürmeme neden oluyordu. Ağzı seğirdi ve gözleri bir kahkahayı tutuyormuş gibi parladı.

"İyi geceler." Döndüm, kapının kilidini açtım ve içeri girdim. Kapıyı çarparak kapatırken, "İyi geceler Liv," diye seslendi.

Sırtımı yasladım ve kendi kapısını kapatmasını dinlerken derin nefes aldım. Alçak kahkahası duvarların arasından gürledi.

Sikeyim.

Koridorun karşısında mı? Biz taşrayı ararken o sik kafalıyı bütün yaz görmek zorunda kalmakla kalmayacak, *her gün* onunla karşılaşacak mıydım?

Biz ruh eşiyiz. Söyle.

Mideme bir taş indi. Bu beklediğimden çok daha zor olacaktı. Finn oyun oynamıyordu. Elindeki her şeyi bana fırlatıyordu.

Finn'in beni terk etmesini sağlamanın yolları listemde karaladığım maddelerden birini düşündüm ve ağzıma bir gülümseme yayıldı.

On dakika sonra banyo aynasının önünde durdum, elimde mutfak makası, bir avuç saçımı önümde gergin bir şekilde tutuyordum. Gözlerimden çılgınca bir bakış geçti ve gülümsedim.

Sadie bunu gördüğünde çığlık atacaktı ama buna değecekti.

Saçımın bir bölümünü keserek pembe dalgalarımından bir parça kopardım. Lavaboya düştüler ve ben onlara baktım, kanım çılgın bir enerjiyle dolup taşıyordu. Yansımana baktım ve bir kahkaha attım.

Berbat görünüyordum.

Bir kilit daha kaptım ve kesmeye başladım.

İşim bittiğinde yansımanı inceledim, çoğu insanın 'aklı başında değil' diye tanımlayacağı bir bakışla kendime bakıyordum. Dalgalı, düzensiz kaküller yanaklarımı çerçeveleyiyor, yüzümü aynı anda hem çok yuvarlak hem de çok uzun gösteriyordu.

Mükemmeldi.

"İğrenç," diye fısıldadım yansımana. Göğsümde kelekler gibi sevinç uçuştı.

Finn bunu benim için kolaylaştırmayacaktı ama iki kişi bu oyunu oynayabilirdi. Yaptığı şey yüzünden uzun süre öfke içinde kıvranmışım. O inatçıydı ama ben de öyleydim.

Oyunlar başlasın.

Finn

"Olivia ile tekrar bir araya geldiğinizi duydum," dedi Holden, gözleri barın üstündeki televizyonda.

Başparmağımı biramın üzerindeki buğunun üzerinde aşağı yukarı gezdirdim ve üst kattaki dairelere giden koridora baktım. Yüzüme bir sırtma yayıldı.

"Evet," dedim ona. "Biz ruh eşiyiz."

Bana bir kaşını kaldırdı. "Çok hızlıydı."

Omuz silktim, televizyonu izlerken sırtışıım genişledi. "Çekici ve karşı konulmazım."

Geçen gün Liv'e niyetimi açıkladığım anı tekrar hatırladım. Benden nefret etmekten kız arkadaşım olmaya geçişinin gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu ben bile görebiliyordum. Bir şeylerin peşindeydi ve ben de arkama yaslanıp olayların gelişmesini izlemekten mutluydum. Dün gece koridorda dururken bakışlarının vücudumda nasıl gezindiğini düşündüm, gözlerinin arkasında sıcaklık parlıyordu.

Beni istiyordu, sadece teslim olmaya hazır değildi. Bu iyiydi. Bekleyebilirdim.

Sabırlı olabilirim. Hak ederdim.

Holden homurdandı, bakışları oyuna döndü. Televizyonun altındaki duvarda Sadie'nin geçen yıl yaptığı bir resim asılıydı. Onu bu barda oturmuş, televizyona bakarken ve ağlarken resmetmişti. Sanırım onu kızdıracak bir şey yapmıştı ve o da bir misilleme resimleri koleksiyonu oluşturmuştu. Annemle babamın evinde bir tane vardı. Emmett'inki belediye binasındaki ofisinde asılıydı.

"Hey," dedi Emmett, diğer tarafımdaki koltuğa oturarak. Skora baktı ve küfretti. "Tanrım."

Wyatt hemen arkasındaydı. Emmett'in yanındaki koltuğa oturmadan

önce bana ve Holden'a başıyla selam verdi.

"Finn ve Olivia'nın tekrar bir araya gelmesi de neyin nesi?" Emmett inanmaz bir ifadeyle bize sordu. "Ona bu konuyu sorduğumda gözlerini kaçırdı."

Emmett'e gülümsedim ve onun dün gece koridorda yaptığı gibi kıvrandığını hayal ettim.

"Söylentiler doğru," dedim ona. "Liv ve ben birlikteyiz."

Wyatt öne doğru eğildi ve bana inançsızlıkla baktı. "Buna inanmıyorum." "Ben de inanmıyorum," diye ekledi Emmett.

Onlara gülerek başımı salladım. "Vay canına. Eve hoş geldin." Holden birasını ağzına götürürken durakladı ve bana baktı.

"Senden nefret ediyor."

Midemdeki sıkışmayı görmezden geldim ve biramı yudumladım. Gözüme pembe bir ışık çarptı ve başım Liv'in bara girip önlüğünü bağladığı, gözlerini bana diktiği yere döndü.

Bar tezgahının arkasına geçerken ağzımdaki birayla boğuldum ve kekeledim.

"Merhaba." Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

"Um." Güldüğümü gizlemek için ağzımı yuvarladım. "Saçına ne oldu?"

Saç parçalarının arkasında kaşları kalktı. Pürüzlü bir tutamı kenara fırçalamak için elini kaldırdı. "Yeni bir görünüm için zamanın geldiğini düşündüm."

Yanımda Holden bakışlarını televizyona dikmiş, Emmett ise eliyle ağzını kapatmıştı. Wyatt tembel ve eğlenceli bir sırıtişla başını salladı.

Liv bana doğru eğildi ve meydan okurcasına gülümsedi. Saçları berbat görünüyordu, sanki peruğu takmadan önce blenderdan geçirmiş gibiydi.

"Beğendin mi?" diye sordu, ağzı hâlâ çarpıktı.

Kör müydü? Şok içinde ona baktım ve boğazıma dolan kahkahayı bastırmaya çalıştım.

Ve sonra aklıma geldi. Ohhhhkay. Liv'in bir şeylerin peşinde olduğuna dair önsezim mi vardı? Haklıymışım.

Beni uzaklaştırmaya çalışıyordu. Tabii ya. Beni görmezden gelmek ve uzak tutmak işe yaramamıştı, bu yüzden şimdi yeni bir yol deniyordu.

Saçlarına baktım. *Gerçekten* çok kötüydü. Barın etrafındaki insanlar ona bakıyor, ya yüzlerini buruşturuyor ya da gevşek çeneleriyle bakıyorlardı.

Kafasındaki korkunç pisliği inceledim. Bir ot biçme makinesine kafa atmış gibi görünüyordu.

Beni hâlâ seviyordu. Sevmeseydi, umurunda olmazdı. Beni sinir bozucu bulurdu ama o muhteşem saçlarını asla böyle kesmezdi. Kendini korumak için saçlarını kesiyordu çünkü benim ona karşı hissettiklerimi o da hissediyordu ve bu onun için dehşet vericiydi.

Planı işe yaramayacaktı ama yine de bu işin nereye varacağını merak ediyordum.

Boğazımdaki kahkahayı temizledim. "Evet, hoşuma gitti." Gözlerini kırıştırdı. "Seviyorsun."

Başımı salladım, öne doğru eğildim ve bakışlarını tuttum. Elimi uzattığımda ve parmaklarımın arasında gezdirerek pürüzlü bir kilitte oynadığımda gözleri biraz genişledi. Burun delikleri genişledi, boğazı düğümlendi ve yüzümdeki gülümseme tamamen doğaldı.

"Çok seksi görünüyorsun," dedim alçak sesle, parmağımı çene çizgisinde gezdirerek.

Bir çocuğun kendi saçını kesmesine benziyordu ya da saç kesimi çok üzücü olan ve onlara acıdığınız barınak köpeklerinden birine benziyordu.

"Benim için bebeğim," diye mırıldandım, "sen dünyanın en muhteşem kadınısın."

Ve gerçek buydu.

Gözlerinde kızgınlık parladı ve irkilerek uzaklaştı. "Harika." Gülümsemeye çalıştı ama dişlerini gösteriyormuş gibi görünüyordu. Emmett irkildi.

İçki siparişlerimizi alıp ortadan kaybolduktan sonra Emmett yüzünü bana çevirdi.

"Yani..." diye başladı, insanlar saçlarına bakarken Liv'in barda dolaşmasını izliyordu. "Bu çok garipti."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak arkama yaslandım. "Beni uzaklaştırmaya çalışıyor."

Holden homurdandı.

"Akıllıca." "Çok teşekkürler."

Gözlerini bana dikti. "Belli ki onu incitecek bir şey yapmışsın."

İçimi bir suçluluk duygusu kapladı ve bunun gerçek olduğunu anladım.

"Planın nedir?" Emmett sordu.

"Plan mı?"

Başını salladı. "İşleri nasıl düzelteceksin?"

"Çiçeği bulana kadar onunla birlikte taşrada yürüyüş yapacağım."

Emmett başıyla onayladı. "Başka ne var?"

"Üst kata taşındım."

Wyatt bana inanmaz bir bakış fırlattı. "Hayır."

"Koridorun karşısına taşındım, böylece sarılma partileri falan yapabiliyoruz." Çıplak şeyler, umarım. Sadece Liv'in pürüzsüz teninin anısı ve o-

Holden başını salladı. "Ciddi olamazsın."

Çocuklar arasında bir bakış attım. "Ne?"

Emmett güldü. "Boku yedin sen. Bu işe yaramayacak. Onu daha hızlı uzaklaştıracaksın."

Wyatt birasından bir yudum alırken kaşları onaylarcasına sallandı.

"Çünkü siz evli ve sıkıcısınız."

Olivia'nın Whistler'daki biyolojik babasını düşündüm, her gece barda yalnızdı ve bir elimi yüzüme sürdüm. Ona dönüşemezdim. Liv'le işleri yoluna koymalıydım.

Ayrıca babasının neyin peşinde olduğunu bildiğimi ona nasıl söyleyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu. En son duyduğuma göre, kızım on dört yaşına geldiğinde telefon etmeyi ve gelmeyi bırakmıştı, ondan önce de pek ortalıkta yoktu.

"Onunla kesintisiz yalnız kalmaya ihtiyacım var," dedim kendi kendime başımı sallayarak. "Gözlerini bağlayabilir ve onu birkaç günlüğüne ormandaki bir Airbnb'ye götürebilirim. Telefonun çekmediği, bağlantıyı koparabileceğimiz bir yere-"

"Bu adam kaçırma," diye araya girdi

Holden. "Kaçırma değil, takılmak."

Emmett sanki Liv'le eğlenceli bir bağ kurma deneyimi olarak banka soymayı önermişim gibi baktı. "Hayır," diye vurguladı. "Adam kaçırma yok. Asla."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Eğer siz pislikler ilişkiler konusunda bu kadar akıllıysanız, bana ne yapacağımı söyleyin."

Finn

"BAK." Emmett bar tezgahındaki koltuğunda kıpırdandı ve gözlerini dikmiş bana bakıyordu. "Finn? Seni seviyorum dostum ama baş belası olarak ün salmışsın. Annem bile senin şeytan olduğuna dair şakalar yapıyor."

Barın diğer tarafında bir müşterinin siparişini alan Liv'e baktım. "Liv bu yönümü seviyor."

Bu sözleri söylerken bile onlara inanmıyordum.

"Sen on altı yaşındayken yaptı," diye devam etti Emmett. "Yetişkin kadınların nelerden hoşlandığını biliyor musun?"

"Gerçek suç belgeselleri."

Emmett başını sallamadan önce durakladı. "Evet, sanırım pek çok kadın bunlardan hoşlanıyor, ama hayır, anlatmak istediğim bu değil. İstikrar. Sorumluluk. Güvenilir bir erkek." Kendisini işaret etti. "Bana bak Finn. Neye benziyorum?"

Oxford gömleğini ve özenle taranmış saçlarını inceledim. "Bir salak."

Holden ve Wyatt güldüler ve Emmett onlara başını salladı. "Biraz yardım alabilir miyim?" diye sordu onlara.

Holden boğazını temizledi. "Haklı," diye itiraf etti.

"Senin bir şöhretin var," diye devam etti Emmett.

"Benim bir şöhretim yok," diye güldüm. "Hadi ama."

Wyatt birasının kenarından bir *ha!* sesi çıkardı. "Uğur böceklerini hatırlıyor musun?"

"Aman Tanrım." Emmett kahkahalarla güldü. "Kahrolası uğur böcekleri. Annem neredeyse seni öldürüyordu. Çok utanmıştı."

İrkildim. Tamam, evet, uğur böceklerini unutmuşum. On iki yaşındaydım. Okulumuzun dışındaki bahçelerde yaprak bitleri vardı, bu yüzden onları yemeleri için uğur böcekleri getirdiler. Uğur böcekleri plastik torbalarda donmuş olarak geldi, her torbada yüzlercesi vardı. Bahçıvan onları bahçelere salmadan önce çözülmeleri için kamyonunun kasasında bırakmıştı.

O donmuş uğur böceği torbalarını görmüş, her kolumun altına iki torba sıkıştırmış ve okulun içinde açmışım. Haftalar boyunca uğur böcekleri her sınıfın pencerelerine üşüştü, öğretmenlerin ağızlarına ya da öğle yemeğinde çocukların yemeklerine uçu.

Tanrım, ne kadar küçük bir pislikmişim.

İçimi çektim. "Liv'e karşı bir şeyler hissettiğimi anlıyordum ve bu bana tuhaf şeyler yaptırıyordu."

"Sadece o zaman değildi," diye ekledi Holden. "Ağaçtan düştüğün zamanı hatırlıyor musun?"

Midem sıkıştı. Başka bir kötü olay. On yaşındaydım ve arka bahçemizdeki ağaçtan düşerek kafatasımı kırmışım. Holden bana göz kulak olması gerektiği için çok üzülmüştü ama bu onun hatası değildi. O içeride kalmamı söyledikten sonra ağaca tırmanan bendim.

Wyatt hatırladığında parmaklarını şıklattı. "Bakkal vitrinleri."

Emmett kahkahalarla güldü ve Holden başını ellerinin arasına aldı.

"Doğru." Emmett gülerek arkasına yaslandı. "Her yerde cam var."

On altı yaşındaydım, yağmur altında ana caddede koşuyordum. Paten ayakkabılarımın tabanında hiç çekiş gücü kalmamıştı ve köşeyi dönmeye çalışırken kaygan kaldırımında kayarak doğruca marketin ön camlarına çarpmıştım. Başımın arkasında sadece küçük beyaz bir yara iziyle oradan uzaklaştım. İçime garip bir ağırlık çöktü. Her şeyi bu şekilde ortaya koyduklarında, özellikle de başarıları ve bulundukları yerle kıyaslandığında kendimi yeni bir ışık altında gördüm.

Hoşuma gitmedi.

Olivia'nın ihtiyacı olan son şey senin gibi bir adamın onu aşağı çekmesi, demişti annesi bana Liv'le sınıfta kaldığımız için başımız derde girdiğinde.

O haklıydı ve ben de onun haklı olduğunu *biliyordum*. Bu yüzden ayrıldım. Mezuniyet gecesi eve döndüğümde verandada söylediklerimin nedeni buydu. *Bu kasabadan sıkıldım. Senden sıkıldım.*

Liv'in benim için fazla iyi olduğunu anlaması an meselesiydi. Annesi içimi gördü.

Midem daha da kötüleşti. Lanet olsun. Liv'in bana güvenmemesine şaşmamalı. Hayatım boyunca ona güvenilmez olduğumu gösterdim ve onu sevdiğimi söylediğim gece onu terk ettim.

Lanet olsun, götün tekiydim.

Kardeşlerim yüzümdeki ıstırabı görmüş olmalılar ki Emmett elini omzuma attı. "Ona artık o adam olmadığını göster."

Ya o adam bensem? Berbat saç kesimiyle Liv'e baktım. Gözleri benimkilerle buluştu ve midem bulandı.

Liv için değişebilirim.

Yutkundum. "Evet. Tamam."

"Yapman gereken ilk şey ona arkadaş olmak istediğini söylemek, başka bir şey değil," dedi Emmett.

Ona başımı salladım. "Onunla sadece arkadaş olmak istemiyorum."

Holden uzun süre acı çeken bir iç çekti ve Emmett ona bir kaşını kaldırdı.

"Çok uzun zaman önce sen de benzer bir durumdaydın," dedi Holden'a.

Holden gözlerini devirdi ve oyuna geri döndü.

"Onu tekrar kendime aşık edeceğimi söyledim bile," diye açıkladım, her saniye daha da aptallaşıyordum.

Neden elimi öyle gösterdim?

Elinde tepsikle barın arkasından hızla geçti ve bakışlarım ona tutkal gibi yapıştı. Kalbim keskin ve tatlı bir şekilde çarptı ve boğazım düğümlenerek yutkundum.

Çünkü o Liv'di. Çünkü ondan hiçbir zaman sır saklayamamıştım. Kafamdaki her şeyi bana söyletirdi. Onun yanıdayken aptallaştım.

"Arkadaş olayını unut o zaman." Emmett kollarını kavuşturdu ve çenesini ovuşturarak düşündü. "Ona nasıl değiştiğini göstermeye odaklan. Güzel bir gömlek giy. Saçlarını tara. Dövmelerini kapat. Sorumluluk sahibi bir araba al."

Boğazımdan boğuk bir kahkaha döküldü. "Ne? Hayır."

Arabam benim bebeğimdi. Yirmili yaşlarımda başında aldığım 1969 model siyah bir Mustang. Şehir dışında olduğum zamanlarda, bir arkadaşşıma arabayı şehrin kenarındaki garajında, koruyucu bir örtü altında tutması için para ödüyordum. Düzenli olarak bakımını yaptırır, sadece birinci sınıf benzin kullanır ve ihtiyacım olandan daha fazla bakım için getirirdim.

O arabayı çok severdim. Mutlu olduğum yer, camlar açık, saçlarımda rüzgar ve müzik setinden gelen m ü z i k l e sahil boyunca sürmektir.

Vites kolunu elimde kavramak, açık yolda vites değiştirmenin verdiği his.

"Arabamdan kurtulamam." Başımı salladım. "Hayatta olmaz."

"Sorumluluk sahibi bir şey almalısın," dedi Emmett, "benim arabam gibi." "Ezik bir araba almayacağım."

Yüzü kızardı. "Benim arabam *ezik* bir araba değil." Emmett aileler için üretilmiş şu sportif crossoverlardan birini kullanıyordu.

"Minivanın bir adım altında."

Holden ve Wyatt kıkırdadı.

Emmett'in çenesi sıkıştı. "*Sakin* minivanlarla dalga geçeyim deme."

Mastürbasyon hareketi yaptım. "Hey bakın, benim, Emmett, minivanlar hakkında düşünüyorum."

Holden ve Wyatt gülmeye başladılar ve Emmett dirseğini boynuma dolayarak beni kafama geçirmeye çalışırken ben gülerek onu savuşturdum.

Tekrar oturduğumuzda Holden, "Haklı bir noktaya değindi," diye ekledi. "Sorumlu görünmek konusunda." Kaşlarını çatarak bana bir bakış attı. "Ama bunu doğru şekilde yapmalısın. Olivia için önemli olacak bir şekilde. Saçını taraman onun umurunda bile olmaz."

Elimle onu işaret ettim. "Evet, ben de bunu söylüyorum."

"Eğer gideceğinden endişeleniyorsa, burada kök salmalısın." Eliyle işaret ederken Emmett'in gözleri parlıyordu. "Bu topluma dahil ol. Uzun süreli yaşayabileceğin bir yer bul. Burada kalacağını ve kararlı olduğunu açıkça belirt. Adrenalin patlaması için aptalca şeyler yapmayı bırak çünkü bu onu korkutacaktır."

Aklıma Liv'le çocukken bisikletlerimizle önünden geçip gittiğimiz, şehrin kenarındaki eski ev geldi. Geçen gün arabayla önünden geçmiştik.

Emmett, "Araba koltuğunun sığabileceği bir araba alın," diye ekledi.

Holden'a dönmeden önce onun birasını aldım ve benimkine doldurdum. "Devam et."

Bakışları maça kaydı ve bana dönmeden önce takımımızın kaybetmesini izledik. "Neye ihtiyacı olduğunu bul ve sonra bunu ona ver ya da kendisi için almasına yardım et."

Çiçeği düşündüm, neredeyse iki yıldır tezi üzerinde nasıl çalıştığını.

Eskiden yanımda çok kolay gülerdi. Hemen arkamda olur, bir tepeden aşağı koşar ya da zirveye çıkmak için ağaçlara tırmanırdı.

Onu barın kenarında, kaşları birbirine kenetlenmiş bir şekilde sipariş zilini çalarken gördüm. Eskiden hiç bu kadar ciddi ve temkinli olmazdı. Şimdi sıkışmış gibiydi.

Düşünerek dudağımı çiğnedim.

"Evet," dedim. "Bununla çalışabilirim."

Liv'in ihtiyacı olan adam ben olurdum, çünkü alternatifi düşünemeyecek kadar üzücüydü.

"HÂLÂ BURADASIN," dedi daha sonra, önümde belirip parmaklarını tezgâha vurarak. Sıcak kahverengi gözleri yüzümde gezinirken yüz ifadesi ayırt edilemiyordu.

Öne doğru eğildim, çenemi avucuma dayadım ve gülümsedim. "Sana bir süre eşlik edeyim dedim."

Bana arkadaşla ihtiyacı olmadığını söylemesini bekledim.

Bir kaşını kaldırdı. Kardeşlerimin bakışlarını görmezden gelerek, "Bir randevuya çıkmalıyız," dedi.

Zihnim kekeledi.

"Madem biz, bilirsin işte," diye omuz silkti, "*birlikteyiz* falan."

Daha dik oturdum. "Evet. Kahretsin, evet." Zihnim eskiden yatak odamın penceresinin dışındaki çatıda yıldızları seyrettiğimiz, rüzgâr saçlarımızı okşarken bisiklete bindiğimiz, sahil şeridini keşfettiğimiz, deniz kabukları topladığımız binlerce görüntüyle çılgına döndü. "Ben planlarım."

"Hayır," diye ağzından kaçırdı, sonra kendini tuttu ve bana hızla gülümsedi. "Seni dışarı çıkarmak istiyorum. Bırak planlayayım." Gözlerinin arkasında yaramazlığa benzeyen bir şey parladı.

Tamam, bir şeylerin peşindeydi ama lanet olsun ki çok merak etmiyordum. Liv'i geri istiyorsam, beni ne kadar iterse itsin, saçları ne kadar berbat görünürse görünsün, hiçbir yere gitmeyeceğimi ona göstermem gerekiyordu.

Yüzümde ışıltılı bir gülümseme belirdi. "Pekâlâ. Bu bir randevu." Saate baktım. "Gidersem burada iyi olur musun? Yarın gece vardiyam var ve yeterince uyumak istiyorum. İtfaiye binasında hiç iyi uyuyamıyorum."

Gözlerini devirdi. "Evet Finn, sen burada oturmazsan barı ben idare ederim."

Böyle düz bir tonda bile adımı söylemesi hoşuma gitmişti. Ayağa kalktım, taburemi tezgâhın altına sıkıştırdım. "Tamam, o zaman iyi geceler diyeceğim *bebeğim*."

Sertleşti. Bu lakaptan hoşlanmamıştı. "Güle güle."

"İyi geceler öpücüğüne ne dersin?" Dedim, çünkü ateşle oynamak kanımı kaynatıyordu.

"Finn." Emmett'in gözleri büyüdü. Holden ve Wyatt eğlenerek izlediler.

Tezgâhın arkasındaki bara doğru ilerlerken bakışlarım Liv'in yüzünde kaldı. Ona bir adım mesafede durduğumda gözleri bir kez ağzıma kaydı, sonra tekrar gözlerime geldi. Enerji kanıma hücum etti. Boğazında bir kızarıklık oluşurken yutkunarak bana göz kırptı.

"Buraya dönmemen gerekiyordu," diye başardı.

Ona yumuşak bir gülümseme verdim ve bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdım. "*Kız arkadaşına* bir hoşça kal öpücüğü veremez miyim?"

"Kız arkadaş." Göğsü inip kalktı.

"Mhm. Yoksa çok mu erken? Çünkü benim için çok erken değil Liv. Ne istediğimi biliyorum."

Hadi, oyna benimle.

Homurdandı. "Peki."

Kaşlarım sevinçle kalktı. "Öyle mi?"

Omuz silkti. "Tabii. Her neyse. Umurumda değil."

"Pekâlâ." Etraftaki herkesin bize baktığının farkında olarak ona doğru bir adım attım. "İşte geliyorum."

Tekrar yutkundum. Kızarıklık yanaklarına doğru süzüldü ve çilleriyle böyle kızararak çok sevimli görünüyordu. "Ne zaman istersen hazırım."

Ağzından bir santim uzakta durdum, yolun geri kalanında benimle buluşmasını bekliyordum. Yakından bakınca gözleri balla parlıyordu. Göğsü inip kalkıyor, nefesi dudaklarımı gıdıklıyordu.

Gözlerim *sana meydan* okuyorum dedi. Dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurmadan önce bakışları dudaklarıma kaydı. Ben daha ne olduğunu anlayamadan o barın diğer ucuna doğru koşmaya başladı.

"İyi geceler," diye seslendi boğuk bir sesle.

Arkasından sıırttım. "İyi geceler bebeğim," diye seslendim.

Holden başını bana doğru sallayarak, "Bu tam bir felaket olacak," diye mırıldandı.

Ona gülümsedim. Damarlarımda yenilenmiş bir kararlılık duygusu dolaştı.

Liv'in hâlâ bana karşı hisleri vardı ve ona kalbini kıran adam olmadığımı göstermek için elimden gelen her şeyi yapacaktım.

OceanofPDF.com

Olivia

FINN'in ön kapısı açıldı ve geri çekildi, gömleğimi görünce gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Vay canına," dedi, ağzını ince bir çizgi haline getirerek, gözleri parlayarak. "Bu bir *gömlek*."

"Oh, bu mu?" Kendime baktım, büyük boy polyester düğmeli tişörtümün kumaşını çimdikledim ve uzattım. Babamın geçen yıl Flavortown Belediye Başkanı Guy Fieri olarak giydiği Cadılar Bayramı kostümünden kalmaydı. "Beğendin mi?"

Başımı kaldırdım, yapmadığını söylemesi için onu cesaretlendirdim.

Bakışlarımla buluştuğunda ağzı yukarı kıvrıldı.

"Bayıldım." Kaşlarım havaya kalktı. "Gerçekten mi? Seviyor musun?"

Bakışları şekilsiz bedenimi taradı. Gömlek popomdan sarkıyordu, çok uzundu. "Oh, evet. Çok tatlı görünüyorsun."

"Randevumuzda giyeceğim." "Ben de öyle umuyordum."

Birbirimize baktık. Benim gözlerim kısıldı ve onun gülümsemesi daha da yükseldi.

Aman Tanrım. O *biliyor* muydu?

Sırtarak bana göz kırptı ve göğsüm sinir, kızgınlık ve bastırılmış kahkahalarla kaynadı.

Kafamda alarm zilleri çaldı. Ne yaptığımı biliyordu.

"Sana uyar, ödünç alabilirsin. Aslında, alabilirsin." Ona baktım. "Ve bunu barda giymeni çok isterim."

Omuz silkti, hâlâ o aptal gülümsemesini sürdürüyordu. "Elbette."

Sabırsızlanıyorum."

Ugh.

Finn'le ilgili sinir bozucu olan şey, tamamen utanmaz olmasıydı.

Eskiden bu huyunu severdim, ama şimdi her şeyimi zorlaştırıyordu.

Finn'e beni terk etme planı yaptırmak.

Bu yüzden bugün için olabilecek en kötü randevuyu planlamıştım.

Bakışlarım ağzına kaydı ve geçen gece bardaki tuhaf öpüşmemizi hatırladım. Bütün gece, saçlarım berbat görünmesine rağmen gözlerini üzerimde hissetmişim. Gecenin sonunda o kadar gerilmişim ki oradan çıkmak için can atıyordum. Uykuya dalmam saatlerimi almıştı çünkü sürekli o geceyi tekrarlıyordum.

Bunu asla kabul etmezdim ama onu öpmek istiyordum. Gerçek bir öpücük. Mezuniyet gecesinde yaptığımız gibi. Birbirimizi istediğimiz gibi bir öpücük.

Finn eskiden çok çok iyi öpüşürdü.

Şimdi ne tür bir öpücü olduğunu merak ettim.

Bağlanmadan önce ondan kurtulmam gerekiyordu. Tekrar hayal kırıklığına uğramadan önce.

"Gidelim," dedim, bu işi bir an önce bitirmek istiyordum.

"DOILY MÜZESİ Mİ?" Finn elleri kalçalarında, küçük evin önünde asılı duran tabelayı okudu. "Dantel müzesi. Buraya gitmek istiyorsun."

Saçlarımla birlikte sokaktaki bazı tuhaf bakışları üzerine çeken polyester şaheserimi düzelttim. Buraya gelirken herkes bize aval aval bakmıştı. Finn elimi tutmakta ısrar etti ve ben normal davranmaya çalışırken etrafımızdan fısıltılar yükseldi.

"Hep gitmek istemişimdir."

Gözlerini kısmıştı. "Buraya daha önce gelmemiş miydik? İkinci sınıf, değil mi?

Bayan Phung'un sınıfı. Bizi buraya bir ceza olarak getirmiş gibi hissediyorum."

Oh, hatırladım. Gittiğimiz en sıkıcı okul gezisiydi. Bu *şimdiye* kadarki en kötü randevu olacaktı. Sırıtmamaya çalışırken ağzım buruştu. Finn bu sıkıcı müzede sıkıntıdan ölecekti. Eğer şanslıysam, on dakika içinde arka kapıdan sıvışırdı.

"Bunu hatırlamıyorum," dedim omuz silkerek. "Bak Finn, bu benim boş zamanlarımda yapmaktan hoşlandığım türden bir şey, ama gitmek istemiyorsan seni anlarım. Bazı insanlar için uygun değil-"

Bir kolunu omzuma doladı ve sarhoş edici kokusu burnuma doldu. Lanet olsun, harika kokuyordu. Kolu benimkine değdi ve nefesim kesildi.

"Oh," diye güldü. "Gitmek istiyorum. Seninle birlikte kesinlikle kumaş müzesine gitmek istiyorum."

Dışlerim gıcırdadı.

Evin merdivenlerini tırmandık ve kapıyı çaldık. Kapı hemen açıldı ve bakışlarımız karşımızdaki küçük, yaşlı kadına kaydı.

Küçük, buruşuk yüzü kocaman bir gülümsemeye dönüştü. "Queen's Cove'daki bir numaralı bez müzesine hoş geldiniz."

Müze küratörü ve evin sahibi Dot, boğazını temizleyerek ve beyaz kumaş üzerine dikilmiş bozuk beyaz iplik parçasını işaret ederek bizi içeri götürdü.

"Bu koleksiyonun ilk parçası 1927 yılına ait ve ailem Saskatoon'da yaşarken anneme hediye edilmiş. Miller ailesi iki çiftlik ötede yaşıyordu ve Bay James Miller onları daha sıcak bir iklime taşımak istediği için Batı Yakası'na taşıyorlardı ve bu yüzden bu parçayı annem Bayan Margaret Adams'a hediye ettiler. Narin örgüsünden de görebileceğiniz gibi, bu örtü sekiz numara iplikle örülmüştür; bu numara, Kuzey Amerika Örtü Topluluğu'nun o dönemde en yaygın olduğunu belirttiği tipik üç veya beş numara ipliklerden daha nadirdir. Bu tarzla ilgileniyorsanız, ayın on ikisinde nasıl yapılacağına dair bir seminer veriyorum..."

Yumuşak sesi kareli kumaşlar hakkında konuşmaya devam ederken gözlerim doldu.

Dot bir sonraki örtüyü işaret etti ve Finn'in eli benimkine dolandı ve beni nazıkçe çekti. Elinin benimkinin etrafında ne kadar güzel hissettirdiğini görmezden geldim.

"Bu güzelmiş Dot," dedi, eğilip cam vitrinin altındaki danteli inceledi, spot ışıkları sanki bir Akademi Ödülü'ymüş gibi üzerindeydi.

"Tüm müzede en çok bunu seviyorum," dedi gülümseyerek.

Kalbim sıkıştı. Finn'in yaşlı insanlara iyi davranması bu kadar sevimli olmamalıydı.

Kendini beğenmiş. "Bunu yetmişli yıllarda Prince George'da bir antika satışında buldum. İplikle yapılmış olmasına rağmen, narin deseni çok rafine bir tarza uygun. Bu tür bir örtü bir masanın üzerine ya da bir Chesterfield'in arkasına dekorasyon olarak yerleştirilebilirdi..."

Saate baktım. Yirmi dakikadır buradaydık, iki örtü görmüştük ve odanın etrafında camın altında en az kırk tane daha vardı.

davalar. Bazıları sanat eseri gibi duvara çerçevelenmişti.

Boku yemiş gibi hissetmeye başlamıştım.

"Peçete bulmak için nereye gidiyorsun?" Finn sordu ve Dot, Vancouver'da bir kumaş mağazasını ziyaret ettiği zamanla ilgili uzun bir hikayeye başladı.

Aklını kaçırarak kadar sıkılmış olması gerekiyordu, ev sahibiyle arkadaş olması değil.

Otuz dakika sonra Dot ellerini birbirine vurdu. "Senin için o haritayı bulacağım Finn, eğer kendi evin için bir tane bulmayı umuyorsan Nanaimo'da benzer bir şeye sahip olabilecek bir antika dükkânı var." Şakacı bir gülümsemeyi gizlerken gözleri bana kaydı. "Ya da belki özel biri için bir hediye olarak."

"Bu harika olur," dedi Finn, kolu omzuma geri döndü. Parmakları saçlarımın uçlarıyla oynayarak ensemde karıncalanmalar yarattı. "Dantelleri seven özel birini tanıyorum."

Dot aceleyle odadan çıktı ve o gözden kaybolduğu anda dirseğimi onun kaburgalarına sapladım.

"Ah," dedi Finn gülerek ve geri çekilerek. "Sorun ne bebeğim?"

"Bu işi uzatmayı bırak," diye tısladım.

Şaşırmış görünüyordu. Dot duymasın diye kısık bir sesle, "*Bunu uzatıyor* musun?" diye tekrarladı. "Beni buraya seveceğimi bildiğin için getirdiğini sanıyordum."

Kendimi tuttum. Ben bir şey söyleyemeden eğildi ve beni arkamdaki cam vitrine doğru hapsetti.

Ağzı kulağıma değdi. "O çirkin gömleğin içinde çok tatlı görünüyorsun."

Nefesinin beni gıdıklama şekli ve sesindeki yoğunluk bacaklarımın arasındaki ısıyı artırdı.

"Sen bir sapıksın."

Kahkahadan göğsü titreyerek homurdandı. Dot aceleyle odaya geri döndü. Haritayı vitrinin üzerine yaydı ve mağazanın yerini ayrıntılı olarak açıklamaya başladı.

İki saat sonra kumaş müzesi turu sona erdi. Finn'in kolu omuzlarıma geri döndü ve temasla midem altüst oldu.

Eve gitmem gerekiyordu. Finn'den uzaklaşmalıyım.

"Teşekkürler Dot," dedim aceleyle, kapıya bakarak. "Çok eğlenceliydi ama gitmemiz gerek."

Dot'un yüz ifadesi, köpeğini alıp götürdüğümü söylediğimde olduğu gibi düştü. "Biraz çay ve kurabiye için kalacağını umuyordum."

Finn'in kolu omuzlarımı sıkarak ona yaklaştırdı ve ben de ona bakmak için çenemi yukarı kaldırdım. Gözlerim merhamet için yalvardı. *Lütfen*, dedi gözlerim. *Lütfen beni burada kalmaya zorlama*.

Finn'in ağzı hınzır bir sırıtışla kıvrıldı ve kaşları bir kez kalktı. Hay sikeyim.

Dot'a "Kalmayı *çok* isteriz," dedi. "Açlıktan ölüyoruz."

Kadın sevinçle alkışladı. "Ben gidip örtüleri hazırlayayım!"

Finn, kolunun altına sıkıştırdığı bir kutu kurabiyeyle Ana Cadde'de dolaşırken, "LIV, söylemem gerek," dedi. "Bir randevuyu nasıl planlayacağını iyi biliyorsun."

Bakışlarım onunkilerle buluştu. Midem bulandı ve gülme isteğimle savaştım.

Tüm çabalarım rağmen, bugün eğlenmiş gibi görünüyordu.

Bir dahaki sefere daha çok çabalamam gerekecek.

"Eğer bugün hoşuna gittiyse," dedim ona, "bir sonraki randevumuza *bayılacaksınız*." Ağzı buruştu. "O kadar çabuk değil. Randevu planlama sırası bende."

"Bunu yapmaktan hoşlanıyorum," diye karşılık verdim, sesimi hafif tutarak.

"Liv, güçlü bir ilişki eşitlik üzerine inşa edilir." Bana alaycı ve azarlayıcı bir bakış attı, ben de gülmek için kendimi zor tuttum.

"Çok fazla ilişkiniz oldu, değil mi?"

Yürümeyi bıraktı ve elimi tutarak beni önünde durmam için çekti. Gülümsemesi soldu ama gözleri yumuşacıktı. "Hayır. Beni mahvettin ama buna kızgın değilim."

Kalbim göğsümde inip kalkmaya başladı ve ona göz kırptım. Böyle şeyler söylememesini diledim. Kulağa çok samimi gelen şeyler.

"Peki ya sen?" diye sordu alçak bir sesle, gözleri üzerimdeydi. "Ciddi biri var mı?"

Üniversitede biriyle çıkmıştım. Genellikle birimizin sınavlarla meşgul olması ve ardından yaz için eve gitmesiyle sona erdi ya da bazen birbirimize mesaj atmayı bıraktık. Doktora programımın ilk yılında, programımdan Noah adında bir çocukla çıktım. Okul yılının sonunda bana ilişkimize yeterince yatırım yapmadığımı söylediğinde ayrıldık. Yeterince önemsemiyormuşum gibi görünüyordu.

Sanırım yapmadım.

Finn'e başımı salladım. "Okulla meşguldüm."

Bakışları gözlerimi aramadan önce yüzümde gezindi. İlgisinin tüm ağırlığı beni uyuşturdu, beynimi yavaşlattı ama nabzımı hızlandırdı. Avuç içimi hafif darbelerle aşağı yukarı ovuyordu ve konsantre olmak zordu. "Hiç başka birine aşık oldun mu?"

Hipnotize edilmiş gibi başımı salladım.

Ağzının köşesi hafif bir sırıtışa dönüştü. "O zaman sadece ben, ha?"

Başını eğdi, gözleri ağzıma kaydı. Yaklaştı mı? Yaklaşmış gibi görünüyordu.

"Şu anda ne yapıyorsun?" Gözlerimi kocaman açarak fısıldadım.

Orantısız sırıtışı daha da yükseldi ama gözleri benimkilere kilitlendi ve beni içine çekti. "Bir şey anlatmaya çalışıyorum."

Açıklık düşüncelerimi bir bıçak gibi kesti. Finn istediğini elde edene kadar pes etmeyecekti. Beni kendine çekecek, parmak darbeleri, sırıtışları ve dövmeleleriyle beni suyun altına çekecek ve yüzeye çıktığımda gitmiş olacaktı. Benden bıkar ve yeni bir şeye geçerdi.

"Gitmem gerekiyor." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve sokağa baktım.

Başını salladı, bir şey kazanmış gibi yüzünde küçük bir gülümsemeye beni incelerken gözleri kısıldı. "Bir öpücük daha."

Başımı kaldırdım. "Ne?"

Bir omzunu kaldırdı, ağzı seğiriyordu. "Dün biraz iffetsizdi, sence de öyle değil mi? Tekrar denemeliyiz."

"Bugün dişlerimi fırçalamadım," diye yalan söyledim.

Gülmemek için kendini zor tutuyormuş gibi görünüyordu. "Saat öğleden sonra dört."

"Bazen unutuyorum." Ben hiç unutmadım.

Gözleri eğlenceyle parlıyordu. "Riske gireceğim. Bilirsin, *aşk* için." Bir inilti tuttum. Cidden, bu adam.

Finn'in gözleri parladı. "Sorun ne Liv? Sanki benden kaçmaya çalışıyormuşsun gibi bir halin var."

Birbirimizin bakışlarını tuttuk ve kertenkele beynimin derinliklerinde, onu öpsem nasıl olurdu diye merak ettim.

Hoşuma giderdi. Hoşlanacağımı biliyordum. Başımı geriye yatırmak ve öpücüğü derinleştirmek için saçlarımı nasıl çektiğini hâlâ hatırlayabiliyordum. Yavaş, tüketen süzülüşü

Dilini, dudaklarının benimkilere yumuşak basışını. Karnımın alt kısmındaki bir kas seğirdi ve ayıltıcı bir nefes çektim.

"Sanırım hastalanıyorum." Dirseğimi kaldırıp bir kez öksürdüm ve ondan uzaklaştım. "Güle güle."

"Oh, ve Liv?"

Durakladım ve döndüm.

"Yarın öğleden sonra Miri'nin sınıf kariyer gününde görüşürüz."

Kaşlarımı çattım. Miri Yang yerel bir ilkokulda öğretmenlik yapıyordu ve benden sınıfta ormancılık bilimleri hakkında konuşmamı istemişti.

Gözleri parlıyordu. "İtfaiyeden bir gönüllü istedi." Omuzlarını silkti. "Çocuklara iyi örnek olmayı seviyorum."

Boğazımdan inançsız bir kahkaha döküldü. "Sen, iyi bir örneksin."

Gözlerinde bir şey titreşti ama ukala sırtıtışını sürdürdü. "Evet. Sen bekle."

"Her uzvunu en az bir kere kırmışsındır."

Bakışlarımı kararlı bir ifadeyle tutarken adem elması sallanıyordu. "Yeni bir sayfa açıyorum."

Gülümsemesinden ona inanmadığım anlaşılıyordu. "Eminim. Sonra görüşürüz."

Ana caddede yürürken bakışlarını üzerimde hissettim.

Beni mahvettin ama buna kızgın değilim.

Aklımdan çıkardım. Finn bana kur yapmayacaktı. Onunla işim bittiğinde, benden o kadar bıkmış olacaktı ki, kasabaya hiç dönmemiş olmayı dileyecekti.

Bugün istediğim gibi gitmedi, bu yüzden oyunumu geliştirmem gerekiyordu.

Finn

Okulun otoparkına girdim, motoru kapattım ve dikiz aynasındaki yansımamı inceledim.

Sol gözümün yanında parlak kırmızı bir iz vardı ve etrafındaki deri her geçen saat daha koyu bir mora dönüşüyordu. Çürüğün üzerine bastırıldığında dişlerimin arasındaki yeni boşluğu göstererek irkildim.

Morarmış bir göz ve eksik bir diş; dün Liv'e geçme planımı açıkladıktan sonra pek de hoş bir görüntü değildi. Wyatt ve ben bu sabah sörf yapmaya gitmiştik ve sert bir dalgada dengemi kaybetmiştim. Sörf tahtası yüzüme çarpmış ve ön dişimi kırmıştı.

Okulun ön kapısına bir göz attım. İptal edemezdim, bu daha da kötü olurdu. Ayrıca, insanların haberi olmadan saklanamazdım. Liv öğrenirdi.

Ön kapıyı açtığımda resepsiyon görevlisi beni arsız bir gülümsemeyle karşıladı.

"İşte bela geliyor," diye seslendi, ayağa kalktı ve başını salladı.

Ona dudak bükerek gülümsedim. "Merhaba, Bayan Flores."

Nefes nefese kaldı, gözleri ağzımda ve morarmış gözümdeydi. "Kavga mı ettiniz?" "Ne oldu? Hayır." Daha önce hiç yumruk yumruğa kavga etmemiştim. "Sörf yapıyordum."

"Ne kadar rahatladım," dedi elini kalbinin üzerine koyarak. "Tanrım, Finn, üniformanın içinde çok yakışıklı görünüyorsun."

Küçük bir kahkaha atarak kendime baktım. Bugün elimden geleni yapmıştım. Çocuklar için, ama aynı zamanda Liv için. Benim bu yönümü görmesi, itfaiyeciliği ne kadar ciddiye aldığımı görmesi fikrini değiştirmesine yardımcı olacaktı.

Bayan Flores aynı bilmiş, arsız gülümsemesiyle başını salladı. Bana bir parmak salladı. "Yine de senin hâlâ o küçük şeytan olduğunu biliyorum." Müdürün odasının dışındaki çerçeveli fotoğrafı işaret etti ve ben de içimi çektim.

O fotoğraf *hâlâ* burada mıydı? On ikinci sınıftaki okul fotoğrafımdı ve altında küçük bir plaket vardı. Ne yazdığını zaten biliyordum. Müdür bunu bana mezuniyet töreninde göstermişti.

Finn Rhodes - müdürün odasına yapılan ziyaret sayısı rekoru sahibi

"Birkaç çocuk yaklaştı," diye güldü, "ama henüz kimse senin rekorunu kıramadı."

Eskiden müdürün odasının içindeydi, şimdi ise okula girip çıkan herkesin görebilmesi için dışarıda asılı duruyordu.

Omuzlarım gerildi. Şöhretime şaşmamalı. Yüce İsa.

"Doğrudan sınıfına gitmek isterseniz Bayan Yang hazır," dedi parlak bir gülümsemeyle ve koridorun aşağısını işaret etti. "Hemen sonda. Kapı açık olmalı."

Ona teşekkür ettim ve koridora yöneldim, yaklaşırken botlarım muşamba zeminde gümbüdüyordu.

Önümdeki sınıf kapısından bir kadın girdi ve ben kısa bir süre durdum.

"Jen." Doğrudum. "Merhaba."

Midem gerildi. Yıllardır Queen's Cove'da yaşadığım için Olivia'nın annesiyle arada bir karşılaştım ve bu her zaman garip olurdu. Onu her gördüğümde, müdürün odasının dışında bana söylediklerini duyardım. Sözleri yıllarca üzerimde ağırlık yapmıştı.

Jen Morgan Queen's Cove hastanesinde hemşireydi. Kariyer günü için burada olacağını bilmiyordum. Miri'ye başka kimlerin gelmeyi kabul ettiğini sormamıştım.

"Merhaba Finn," dedi, bakışları gözlerimin üzerinde geziniyordu.

Hay sikeyim. Bugün için aptalca büyük umutlarım vardı ve hızla yokuş aşağı kayıyordu.

"Jen." Omuzlarımı geriye ittim. Kravat falan takmam gerekiyormuş gibi hissediyordum. Gözümü işaret ettim. "Bu sörfte."

Bir kez başını salladı. "Barın üstüne taşındığınızı duydum." Kulaklarım yandı. "Evet."

Evet, Olivia'nın nefret edeceğini bile bile barın üst katına taşındım ama onunla daha fazla zaman geçirmek için yanıp tutuşuyordum.

"Joe bana gerçekten yardım etti." Boğazımı tekrar temizledim. "Yoğun sezona girerken pek fazla seçeneğimiz yok."

Bir kaşını kaldırdı. "Mhm."

Birbirimize baktık.

"Finn." Olivia kapıda belirdi, pembe saçlarını topuz yapmış, siyah bir saç bandıyla perçemlerini geriye atmıştı. Üzerinde yeşil ekoseli bir gömlek olan siyah bir atlet giymişti. Şaşkınlıkla bana baktı.

Geçen gün bana ulaşmak için o aptal Guy Fieri tişörtünü giydiğini biliyordum. Normalde onu giymesi mümkün değildi. Onu görünce ağzımda bir gülümseme belirdi. O atletin içinde çok tatlı görünüyordu.

Morarmış gözüme bir surat yaptı. "Kavga mı ettiniz?"

"Hayır," diye iç geçirdim. "Wyatt'la sörf yapıyorduk."

Hayal kırıklığı omuzlarıma vurdu. Önümüzdeki birkaç gün boyunca pek çok kişiyi düzeltecektim.

İtfaiyeci kıyafetlerime bir aşağı bir yukarı baktı. "Güzel üniforma." Gülümsememeye çalışıyormuş gibi ağzının köşesi yukarı kalktı ve göğsümdeki enerji çatırdadı.

Ekipmanımı giymenin iyi bir fikir olduğunu *biliyordum*. Ona ısıltılı bir gülümseme verdim. Duvarlarının yıkıldığını görebiliyordum. Gerçek aşk, işte geliyoruz. Her an gelebilir.

Ona kaşlarımı oynattım. "Bu çocuklardan biri büyüyünce benim gibi itfaiyeci olabilir."

Jen gülümsedi ama bu gülümseme gözlerine ulaşmadı. "Yedinci sınıf öğrencilerinin önünde cehennem diyemezsin, Finn."

"Kahretsin. Özür dilerim. Yani-" Tekrar kendimi tuttum.

"Heck. Kahretsin." Liv homurdandı.

Şükürler olsun ki Miri Yang kocaman bir gülümsemeyle yanımızda belirdi. "Merhaba, gönüllüler."

Jen, "Başlamadan önce kadınlar tuvaletini kullanacağım," diyerek uzaklaştı.

Miri gözüme ve eksik dişime bakarak nefesini tuttu.

"Sörf yapıyorum," diye araya girdim o sormadan. "Sörf tahtam yüzüme çarptı."

Miri başını salladı. "Tanrım, Finn, bela seni her yerde buluyor, değil mi?" Liv'le bana baktı ve ifadesi kendini beğenmiş bir hal aldı.

Boyu 1.80'in biraz üzerinde olan Miri fiziksel olarak ufak tefek ama sosyal olarak güçlüydü. Emmett, Miri Yang'ı Avery ile sahte nişanlarına ikna etmenin tüm kasabayı kazanmanın anahtarı olduğunu itiraf etmişti. Kadın dedikoduya bayılıyordu.

İçini çekti, hüzünlü görünüyordu. "İkinizin tekrar bir araya geleceğini hep biliyordum." Dirseğiyle beni dürttü. "Bunu Sadie ve Holden'ın düğününde söylememiş miydim? Hatırlıyor musun?"

Nasıl unutabilirim ki?

Dört kardeş, dört düğün, demişti gözlerinde bir parıltıyla.

Hayır, ona hemen söyledim. Asla olmaz.

O zamanlar ben de herkesin inandığı şeye inanıyordum: Liv için kötü haberdim.

Hayallerindeki işe sahip olmasını ve onun için doğru erkek olmayı istiyordum.

"Ne?" Liv'in kaşları havaya kalktı ve yerinden kaydı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Dört kardeş, dört düğün," diye şarkı söyledi Miri, heyecanla zıplayarak. Olivia'nın gözleri dehşetle irileşti ve ben de kaskatı kesildim.

"Oops!" Miri sıırttı ve ağzını kapama hareketi yaptı. "Çok fazla şey söyledim. Sınıfın dikkatini çekeceğim ve başlayabiliriz."

Aceleyle sınıfa girdi ve Liv tiksinti dolu bir bakışla bana döndü.

"Lütfen bana evlenme teklif etmeyeceğini söyle."

Bir kahkaha attım. Bunun nasıl sonuçlanacağını biliyordum. Yüzüğü bir uçurumdan aşağı atacaktı.

"Evlenme teklif etmeyeceğim." Ağzım düğümlendi. "Henüz değil." *"Finn."*

Daha geniş sırtarak homurdandım. "Ne? Hazır olmadığın bir şeyi yapman için seni zorlayacak değilim. Dün beni öpmen için seni zorlamadım, değil mi?"

Gözlerini devirdi. "Sanki evlenmeye hazırmışsın gibi."

"Seninle mi? Bu öğleden sonra evlenirdim," dedim düşünmeden. "Yeterince akıllı olsaydım bunu on iki yıl önce yapardım."

İçime bir panik dalgası yayıldı. Bunu söylemek istememiştim. Onu korkutmak istemedim. Ona temkinli bir bakış attım ve o da bana göz kırptı, yüz ifadesi boştu.

"Öyle demek istemedin. Benimle kafa buluyorsun." Kaşlarının arasında küçük bir çatıklık belirdi ve parmaklarımla kaşlarını çatmak istedim. Ben cevap veremeden sınıfa girdi.

Diğer gönüllülerin toplandığı arka taraftaki koltuklara doğru ilerleyişini izledim.

Onu takip etmeden önce nefesimin altında "Kesinlikle ciddiylim," diye mırıldandım.

Sunum sırası bana geldiğinde sınıfa "Yangınları söndürmek işimin sadece küçük bir parçası" dedim. "Tipik bir günde, duman dedektörlerinin ve yangın alarmlarının rutin kontrollerini yapabiliriz" -tavandaki duman dedektörünü işaret ettim- "ya da eğitim tesisimizde güvenlik tatbikatları yapıyor olabiliriz. Sağlık görevlileri çok meşgulse, acil durum çağrılarına cevap veriyoruz. Queen's Cove küçük bir kasaba olduğu için itfaiyecilerin çoğu Arama ve Kurtarma görevlerini iki katına çıkarıyor."

Çocuklar büyülenmişti ve ben de bu işi *çok iyi* beceriyordum. Emmett bana imajımı düzeltmemi söylediği için bir dahiydi. Miri odanın arkasından bana gülümseyerek coşkulu bir başparmak işareti yaptı. Jen bile bana ısınıyor gibi görünüyordu. Sunumumu izlerken yüz ifadesi yumuşamıştı.

Çocuklardan biri "Helikoptere binebiliyor musunuz?" diye sordu.

"Elbette biliyorum," dedim ona. "Birinin neden Arama Kurtarma'yı aradığını bilen var mı?"

Birkaç çocuk ellerini kaldırdı ve ben birini işaret ettim. "Kızlarla mı çalışıyorsun?" diye sordu çocuk.

Başımı salladım. "Evet, mürettebatta üç kadın var. Patronum Şef Bell de bir kadın. İnsanlar kaybolduklarında ya da yaralandıklarında Arama Kurtarma'yı ararlar-"

Başka bir çocuk sözümü kesti. "Kızlar senin kadar güçlü olmadığında ne oluyor?"

Bana o topu fırlattığı için bu çocuğa teşekkür etmeliydim. Parmak eklemlerimi kırma dürtüsüyle savaştım çünkü bunu çivilemek üzereydim.

"Öncelikle, onlara kız değil kadın diyoruz, çünkü onlar yetişkin. Anladın mı?"

Çocuklar bana bakıyordu. Liv'e baktığımda yüzünde küçük bir gülümseme vardı ve bu da içimi güvenle doldurdu. Finn Rhodes için bir altın yıldız.

"Tüm itfaiyecilerin ekibe alınmadan önce bir dizi testten geçmesi gerekiyor, bu da tüm kadın itfaiyecilerin yeterince güçlü olduğu anlamına geliyor. Onlar ekibimizin önemli bir parçası ve onlarla çalıştığım için şanslıyım."

Miri kalbini tuttu ve bayılacakmış gibi yaptı. Bu benim *smaç vuruşumun* sesiydi. Göğsüm gururla kabardı. Miri yeni gelen bir gönüllüyle konuşmak için koridora çıktı ve ben de taşrada güvenlik hakkında konuşmaya devam etmek için ağzımı açtım.

"Hiç sarhoş oldun mu?" diye sordu başka bir çocuk.

"Uh." Tereddüt ettim. Elbette vardı ama bunu söylemem gerektiğini düşünmüyordum. "Alkol kötüdür."

"Annemle babam şarap içer," diye karşılık verdi.

"Biraz iyidir ama sarhoş olmak kötüdür. Yani, insanların yardım çağırmasının ana nedenlerinden biri-"

Ön sıralardan bir kız kaşlarını kaldırarak, "Bize cevap vermediniz," dedi. Sınıfa döndü. "Şu anda sarhoş. Bu yüzden dişi yok."

"Sarhoş değilim," diye bağırdım. Kulaklarım yeniden ısınmaya başlamıştı. Ne oluyor lan? "Ve bu sabah sörf yaparken dişimi kırdım. Elbette daha önce de sarhoş oldum, ama yaşlandıkça akşamdan kalmalar daha sert vuruyor..." Jen'in şaşkın ifadesini ve Olivia'nın gülmemeye çalışarak dudaklarını büküşünü yakaladım ve sözümü kestim. "Yürüyüş güvenliği hakkında konuşmaya devam edelim."

"Hiç ot içtin mi?" diye dürttü kız.

"Uh." Jen'e baktım, o da etkilenmemiş bir kaşını kaldırdı.

Kapı aralığına baktım. Miri hâlâ koridorda *sohbet* ediyordu. Derin bir nefes verdim. Onlara *yalan* söyleyemezdim, içimi görürlerdi. Ayrıca, onlara doğruyu söylemek ve iyi kararlar vermeleri için gerekli araçları sağlamak daha sorumlu bir davranıştı, değil mi?

Ön sırada oturan bir çocuk telefonunu kaldırdı. "Bu sen misin?"

Öne doğru eğildim ve yirmili yaşlarımda başında arkadaşlarımla nargile içerken çekilmiş bir fotoğrafıma bakarken neredeyse boğuluyordum.

Geri çekildim. "Nereden buldun bunu?"

Telefonunda bir şeye dokundu ve sınıfın etrafındaki telefonlar pinglemeye ve vızıldamaya başladı.

"Grup sohbetine koydum," dedi sınıfa ve herkes bakmak için telefonlarını çıkardı.

Lanet olsun. Tamam. Kontrolümü kaybediyordum.

"Evet, ot içmişliğim var," diye itiraf ettim, endişeyle Jen'e bakarak. "Uyuşturucu kötüdür. Yani, tüm uyuşturucular değil-"

Kaşlarını çattı.

"-çoğu uyuşturucu kötüdür," diye devam ettim, terlemeye başlamıştım.

"Hangilerinin kötü olduğunu nereden bileceğiz?" diye sordu meraklı kız.

"Hap formundaki her şey. Haplar, kristaller, tozlar, bu şeyler sizi öldürebilir. Bazen aşırı doz alan insanlar görüyoruz." Güzel, tamam, bu iyiydi. Konumuza dönelim. "İnsanların size sunduğu hiçbir şeyi almayın."

"Mantarlar kötü mü?"

Bir diğeri "Otlı kek nasıl yapılır?" diye sordu.

Meraklı kız beni çekmeye başladı. "Sarhoş olmadan önce kaç bira içebilirsin?"

"Jäger-bombası nedir?"

"Annem seninle aynı okula gitmişti ve senin tam bir pislik olduğunu söyledi."

Lanet olsun. Bu bir sınıf sunumu değil, bir idam mangasıydı. Ceketimin altında, tişörtümün içinden terliyordum.

"Hiç tutuklandın mı? Babam hapse girdiğini söyledi."

"Sarhoş tankı *hapishane* değil," dedim, aptalca bir nedenden dolayı. *Finn, kapa şu lanet çeneni.*

Jen döndü ve Liv'e bir bakış attı.

Fuuuuuuck.

"Ve sıradaki sunucumuz..." Arka tarafı işaret ettim. "Jen Morgan! Herkes onu kocaman alkışlasın."

Çocuklar beni görmezden gelirken ben odanın arkasına doğru yürüdüm, kalbim kulaklarımda atıyordu. Jen hemşirelik hakkında konuşmaya başladı ve ben de Liv'in yanındaki koltuğa çöktüm.

Yüzüne alaycı bir gülümseme yayıldı. "Bu *gerçekten* iyi gitti." Bir elimi saçlarımdan arasından geçirdim.

Liv'i götüreceğim bu randevu mu? *İyi* bir şeyler planlamam gerekiyordu.

Okuldan itfaiye binasına d6nerken yolun kenarında duran bir arabanın yanından geçtim. Lastiklerden biri sarkmıştı. Yavaşladım ve kenara çekip arabadan indim.

şof6r elindeki levyeyle uğraştığı yerden doğruldu. Beni tehizatımla taradı ve zor nefes alıyordu. Arama ve Kurtarma sırasında b6yle bir stres tepkisi veren insanlar g6rmüştüm.

Ellerimi kaldırdım. "Yardıma ihtiyacın var mı?" Güven verici bir tonda sordum. "Lastiği nasıl değiştireceğimi biliyorum."

Bakışları benimle arkamdaki otoyol arasında gidip geldi. "Evet." Yutkunmadan 6nce hızla başını salladı. "Bu harika olur."

Tanıdık beyaz bir 4x4 yanımdan geçerken ben de yedek lastiği değiştiriyordum. Liv'in arabası. Ona el sallayıp kocaman gülümsedim ve cıvataları sıkmaya geri d6ndüm.

Bugün boktan başlamıştı ama bu adamın dairesi evrenin k6ük bir hediyesiydi.

Olivia

O akşam ailemin evine girerken "Merhaba," diye seslendim.

"Mutfakta," diye seslendi annem. Oturma odasında klasik rock çaldığı için babamın hâlâ evde olduğunu biliyordum.

Ayakkabılarımı tekmeleyerek çıkardım ve annemle babamın seslerini takip ettim. "...Sana söylüyorum Joe, *her* yer kan içinde, her yer kan içinde," dedi annem.

diyordu, mutfak adasında oturmuş babam bulaşık makinesini boşaltırken. Bakışları saçlarıma kaydı ve rahatlayarak yere yığıldı. "Tanrıya şükür saçını düzelttirmişsin. Bu kâküller sana çok yakışmış."

Bu öğleden sonra Sadie beni düzelttirmek için kuaföre sürükledi. Kuaför bana perde perçemleri ve yetmişli yılların havasını taşıyan omuz hizasında bir kesim yapmıştı.

"Teşekkürler." Bir kaşımı kaldırdım. "Sen neden bahsediyorsun?"

Annem omuz silkti. "Cehennem gibi bir gün geçirdiğimi söyledim ve Joe ne olduğunu sordu."

"Jen, hayır." Başını salladı, yüzünü buruşturdu. "Bu şeyleri duyamıyorum." Kadın gülmeye başladı. "Sen sordun."

"Anne, bizimle diğer hemşirelerle konuştuğun gibi konuşamazsın."

Gülümseyerek gözlerini devirdi. "Siz ikiniz. Çocuklar bugün benim iğrenç hikayelerimi dinlemeye bayıldılar."

"Ah, doğru." Babam tezgâha yaslandı. "Nasıl gitti?"

Annem ve ben birbirimize baktık. Havada garip bir gerginlik vardı. Kibar ve hoş bir ifade takındı, bu da Finn'i ve bugünkü sunumunun ne kadar kötü geçtiğini düşündüğü anlamına geliyordu.

Hiç hapse girdin mi? Sarhoş tankı hapishane değil. Döndüm ve pencereden dışarı baktım.

"İyi," dedi annem ona.

"Evet, iyi," diye ekledim. "Çocuklar tezimden çok nasıl içki yapılacağıyla ilgileniyorlardı."

Babam kollarını göğsünde kavuşturdu ve annemle baktı. Kaşlarımı kaldırdım.

"Ne?" Onlara sordum.

Annem taburesinin üzerinde kayarak babamla bana baktı. Midem bulandı, aniden gerildim.

Babam uzun bir nefes verdi. "Barı satacağım." Kaşlarım havaya kalktı. "Ne?"

Çenesini ovuşturarak başını salladı. "Evet. Sanırım zamanı geldi." Anneme gülümsedi. "Emekli olmaya hazırız. Geçen yıl fark ettik ki, tüm o eğlenceli emeklilik şeylerini yapmak için yetmişli yaşlarımıza kadar beklemek istemiyoruz."

"Ve tam olarak emekli olmuyorum," diye ekledi annem. "Yarı zamanlı çalışacağım."

Düşünceler, piyango bardaklarındaki toplar gibi zihnimde birbirinin üzerine devriliyordu. Geçen yıl, çiçeği bulmaya çalışırken Sadie'ye, tezimi bitiremezsem, zamanı geldiğinde barı satın alıp devralmak istediğimi itiraf ettim. Babam bizim için çok şey yapmıştı ve burayı çok severdi. Bunu onun için yapmak istiyordum.

Bu benim hayalim miydi? Hayır, ormanda olmak benim hayalimdi, ama bu iyi bir ikinci tercihti. Yeterince iyiydi.

Ama şimdi yedek planım altımdan çekilip alınıyordu. "Satın almak istiyorum," diye patladım. "Barı satın almak istiyorum."

Sanki bunu bekliyorlarmış gibi birbirlerine baktılar.

"Hayır," dedi, yüzümü endişeyle inceleyerek. "İstedığinin bu olmadığını biliyorum, tatlım."

"Ama-" Ben başladım.

"Hayır, Olivia." Beni izledi, kaşları çatıldı. "Verdiğin tüm emeği takdir ediyorum. Geçen sene sen kaleyi korumasaydın asla seyahate çıkamazdık." İç çekerek başını salladı. "Ama burayı mecburiyetten satın almak istediğini düşünmeden edemiyorum ve sonuçta biz de senin mutlu olmanı istiyoruz."

Titrek bir nefes aldım. "İkisi birden olamaz mı?"

Yanıma gelip beni kucaklamadan önce bana hüzünlü bir gülümseme attı.

Başımın tepesine hızlı bir öpücük kondurmadan önce "Kararımı verdim," dedi. "Tamam mı?"

Haklı olduğunu bildiğim halde endişeli ve tedirgin hissederek omzuna doğru başımı salladım.

"*WILD AGAIN*'i TEKRAR İZLEYEMEM," diye itiraz etti.

"En az altı ay oldu." Başparmağım uzaktan kumandadaki düğmenin üzerinde, oynat tuşuna basmaya hazır bir şekilde duruyordu.

Annem bir kahkaha attı. Babam bara gitmişti ve biz de oturma odasında oturmuş paket suşi yiyorduk, film izlemeye hazırdık.

"Peki." İç çekti ama o kadar da umursamadığını görebiliyordum. "Nasıl olsa konuşuruz."

Filmi başlattım ve koltuğa geri yerleştim.

Göz ucuyla bana baktı. "Bar yüzünden mi üzgünsün?"

Başımı kanepenin arkasına yasladım ve mırıldandım. "Nereden geldiğinizi anlayabiliyorum." İçten içe bunun doğru seçim olduğunu biliyordum ama bu, kariyerimdeki güvenlik ağımın altımdan düşüyor olmasını daha rahat hale getirmiyordu. "Ben sadece-" Kollarımı ekose gömleğimin üzerinde kavuşturdum. "Babam bizim için çok şey yaptı."

"Ne demek istiyorsun?"

"O olmasaydı, kim bilir nerede olurduk? Büyükbabam ve büyükbabamdan bu evi satın alamazdık." Ben doğduğumda annem ve Cole para biriktirmek için ailesiyle birlikte yaşıyorlarmış. Ben doğduktan kısa bir süre sonra ayrıldıklarında Cole taşınmış. Babam, ben beş yaşındayken anneme evlenme teklif ettiği gün onlara ev için bir teklif yapmış. "Benim için üniversite masraflarını karşılayamayabilirdik."

Annem kaşlarını çatı ve yüzümü aradı. "Tatlım. Joe'ya bunu borçlu değilsin. Bunlar babaların yapacağı türden şeyler."

Bütün babalar değil. Düşünce sıyrıldı, acı verici ve çiğ. Bazı babalar gitti.

Bazı babalar çocuklarının hayatlarına olan ilgilerini kaybettiler. Bazı babalar irtibatı kaybetti.

Bazen Cole'un beni düşünüp düşünmediğini merak ederdim. Doğum günümü ya da ilk kelimemi hatırlıyor muydu?

Joe hatırlıyordu. Her ayrıntıyı hatırlardı. Her doğum günümde oradaydı, her veli toplantısına gelirdi, hatta Finn'le başım derde girdiğinde beni okuldan alırdı.

Uzun bir iç geçirdim ve anneme bakarken ağzımı düzleştirdim.

"Bebeğim," dedi usulca, kolunu omzuma dolayarak. "Biz sıkışıp kaldığın için endişelen." Burnundan nefes verdi, acı çekmiş görünüyordu. "O çiçeğe o kadar odaklanmışsın ki, ya onu bulamazsan?"

Şüphesi içimi yaktı ve midem bulandı. Vaktimi boşa harcadığımı düşünen bir kişi daha.

"Sanki suda yüzyormuşsun gibi geliyor." Omuzları kalktı. "Ve biriyle çıkmadığınızı fark ettik."

Tıkandım. "Biriyle çıktım."

"Yine de kimse ciddi değil." Yüz ifadesi değişti ve gözlerini devirdi. "Ve tüm bu Finn meselesi hakkında konuşacağız."

"Düşündüğün gibi değil-"

"Dur bakalım." Elini kaldırdı. "Sadece Joe'nun barı satmasının iyi bir şey olduğunu söylemek istiyorum. Seni hayatının bir sonraki aşamasına zorlayacak." Bana sevgi dolu, yumuşak bir bakış attı. "Tek istediğimiz senin dolu dolu, mutlu bir hayat yaşaman." Gözlerimi aradı. "Tamam mı?"

Başımı salladım, boğazım düğümlendi. "Evet. Tamam."

Kolunu geri çekmeden önce omzumu sıktı ve ben tereddüt ettim.

Kaşı kalktı.

"Demek Finn ve benim hakkımdakileri duydun." "Uh-huh."

Sesi kuruydu.

Annem Finn'in en büyük hayranı değildi. Ne zaman okuldan Finn dışında bir çocuk gelse çok heyecanlanır ve aşırı teşvik ederdi, özellikle de ergenlik çağıma girdiğimde ve Finn'in maskaralıkları daha da kötüleşmeye başladığında.

O gittiğinde rahatlamıştı. Bunu asla söylemezdi çünkü belli ki üzgündüm, ama sanırım Finn'in gidişini atlatılmış bir kurşun olarak gördü.

Kanepede ona bana olan ilgisini kaybetmesi için yaptığım planı anlattım. "Ohhhhkay." Saçımı işaret etti. "Şimdi kötü saç kesimini ben alıyorum." O da

Bir kahkaha atıp başını ellerinin arasına gömmeden önce bir süre beni inceledi. "Aman Tanrım. Bebeğim. Burada ateşle oynuyorsun."

"Sorun yok. Her şey kontrolüm altında."

"Bu konuda bir şey bilmiyorum." Başını salladı ve alt dudağını sıktı. "O sadece..."

Bekledim. "O sadece ne?"

"O başka bir şey." Bunu iyi bir şeymiş gibi söylemedi. "Ve o her zaman senin zayıflığın oldu."

Öfkelendim. "Vay canına. Bu gece lafı dolandırmıyorsun, değil mi?"

"Özür dilerim bebeğim, kötü anlamda söylemedim. Finn gibi erkekler mi? Onun gibi adamlar tanıyorum. Ya da ben bir tane tanıyordum." Güldü ama gülüşü gözlerine ulaşmadı. Finn ve Cole arasındaki karşılaştırma midemi tekrar bulandırdı.

"Sana söyledim, bu sahte."

"Onlara güvenemezsin." Yüz ifadesi acılıydı. "Uzun süre burada kalmıyorlar. Finn yıllardır bu kasabaya girip çıkıyor."

"*Biliyorum.*" Omuzlarım sinirlenerek gerildi.

"Onları değiştiremezsin."

Başımı salladım, gözlerimi sıkarak kapattım. "Artık bu konu hakkında konuşmak istemiyorum. Her şey kontrolüm altında. Söylediğin her şeyi zaten biliyorum. Tekrar gideceğinin farkında olmayan tek kişi Finn, tamam mı? Ben buna hazırım."

Dudağını çiğnedi, mavi gözleri benimkileri tutuyordu. "Evet. Tamam." Küçük bir gülümsemeye yüzünü buruşturdu. "Sadece bebeğimi korumaya çalışıyorum."

"Artık bebek değilim."

"Bebek değilsin ama yine de *benim* bebeğimsin." Kolunu omuzlarıma doladı ve yüzüme karşı ciyak ciyak öpücük sesleri çıkardı.

Güldüm ve onu itmeye çalıştım. "Kes şunu."

Filme geri döndük ve izlerken aklım Finn'e gitti.

Annem haklıydı. İhtiyacım olan hatırlatma buydu. Barda dudaklarının benimkilerin üzerinde hızlıca gezinişini yüzlerce kez tekrarlamıştım ve dün doily müzesindeki randevumuzdan sonra bakışlarında sıcaklıkla bana baktığında, beni öpmesini *istedim*.

Beni mahvettin ve bunun için kızgın değilim.

Onun yanında dikkatli olmalıydım. Beynim onun kötü biri olduğunu biliyordu ama bedenim? Dövmelerle kaplı, seksi, parlak gözlü itfaiyeciyi aksiyon istiyordu.

Daha sonra, tuvaleti kullanmak için üst kata çıktıktan sonra, eski yatak odamın açık kapısında oyalandım.

Duvarlardaki posterlerimi ve resimlerimi kaldırmak dışında ailem odayı aynı tutmuştu. Artık ziyaretçiler için bir misafir odasıydı. İçeri girdim ve Finn'in eski odasına bakan pencereye yaklaştım.

Dışarı baktım ama Finn'in eski odası karanlıktı, bu yüzden içeriyi göremedim. Yıllar boyunca göz atmıştım ve bu mesafeden de çoğunlukla aynı görünüyordu. Bakışlarım, Finn'in mezuniyet gecesi gizlice çıkıp geri döndüğünü gördüğüm Rhodes'ların ön bahçesinden geçti.

Dışarı bakarken omzum pencerenin çerçevesine çarptı.

Nereye dönsem Finn'le ilgili anılarla dolup taşıyordum. Annemin söylediklerini düşündüm.

Onlara güvenemezsiniz. Onları değiştiremezsiniz.

Finn'in kalbimi tekrar kırmasına izin verirsem, hayatımın geri kalanını ikimizin anılarıyla geçirecektim.

OceanofPDF.com

Olivia

FINN RHODES *yerel araba hırsızının kaçmasına YARDIM ETTİ.*

Pijamalarımın evimin mutfağında durmuş, dişlerimi fırçalıyor ve Sadie'nin bana gönderdiği makaleyi okuyordum.

Aklım birkaç gün önce Finn'in bir bar kavgasından çıkmış gibi görüldüğü ve sonra o çocuklar tarafından katledildiği güne gitti. Eve dönerken onu otoyolun kenarında birinin lastiğini değiştirirken görmüştüm.

Kapı çalındı. "Kapı açık,"
diye seslendim.

Finn kapıyı açtı ve çerçeveye yaslandı, ağzında çapkın bir sırıtış yükseldi. Siyah gözü iyileşmeye başlamış, kenarları yeşile dönmüştü ve geçici bir kaplama ön dişlerindeki boşluğu sorunsuz bir şekilde dolduruyordu.

Gözleri saçlarıma takıldı.

"Saçını yine değiştirmişsin." Sırıtışı daha da yükseldi. "Daha önce çok güzel görünüyordu."

Gözlerimi devirmiştım. Yalancı.

Saçları duştan yeni çıkmış gibi nemliydi, karışık ve dağınıktı ve kurutmak için havluyla ovuşturduğunu hayal ettim. Sert göğsünden aşağı su damlıyordu.

Karnımın alt kısmında tuhaf bir çekilme oldu ve gözümü kırptım. *Kes şunu*, dedim kendime.

Telefonumu kaldırdım. "Geçen gün bir suçluya yardım ettiğini duydum."

Yüzü düştü. "O bir kazaydı." Elini ensesinde ovuşturdu ve utangaç bir ifade takındı. "Arabanın çalıntı olduğunu bilmiyordum. Gerçekten Liv. I

yapmadım. Birine yardım etmeye çalışıyordum."

Ona inandım ama geçen gün geçmişini kurcalayan çocuklar, morarmış göz ve kırılmış dişin üstüne? Midemde uyarılar yükseldi.

Finn bana bir şey kanıtladığını mı düşünüyordu?

Daireme göz gezdirdi, ellerini kapının pervazına dayamıştı ve biraz öne sarkmıştı. Bakışları beklenti içinde benimkine geldi.

İçeri girmesi için elimle işaret ettim. "Hiçbir şeye dokunma."

"Huysuz olduğunda çok tatlı oluyorsun." Mutfak masasına oturdu ve arkasına yaslandı, kollarını başının arkasına koydu, kasları dalgalanıyordu.

Ağzımı çalkalamak için banyoya geri döndüm. Giyinmiş ve gitmeye hazır bir şekilde odamdan çıktığımda Finn oturma odamda durmuş, başını yana eğmiş kitaplığını inceliyordu.

"Beklediğiniz için teşekkürler," dedim, yürüyüş botlarımı giyerken ses tonum canlı ve işle ilgiliydi.

Finn pantolonuma iki kez baktı. Sırıtişımı gizlemek için dönerek çantamın askılarını ayarlamakla meşguldüm.

"Bunlar..." diye devam etti, bakışları pantolonun paçalarındaki fermuarlara takıldı.

Dudağımı ısırdım. Bu pantolon *iğrençti*.

Normalde ormanda yoga taytı giyerdim çünkü yaz yaklaşıyor ve havalar ısınıyor olsa da dağlar soğuk oluyordu. Birkaç yıl önce kasabadan biri bana bu pantolonu hediye etmişti. Birinin kardeşinin kızından elden düşmeydi ve bağışlayamazdım çünkü o zaman öğrenirlerdi, bu yüzden onları dolabımda saklamıştım.

Kıçımı düz ve süper uzun gösteriyordu, sanki belimden dizlerimin altına kadar uzanıyordu. Yürüdüğümde rahatsız edici bir ses çıkarıyordu ve yüzlerce cebi vardı. Ayrıca hem kalçalarımın hem de baldırlarımdan fermuarlı.

Yüzümü kontrol altına aldığımda, ona bakmak için doğruldum. "Beğendin mi?"

Bakışları benimkilere yönelmeden önce kaşları kalktı. Ağzında bir gülümseme kıvrıldı. "Evet. Bir porno yıldızının ayak bileklerine sahipsin."

Yap. Yapma. Gülün.

Ben ona baktım, o da bana baktı, bana meydan okudu. "Bu pantolonu seviyorsun," diye tekrarlardım.

"Evet." Çenesi başını sallayarak eğildi ve gözleri eğlenceyle dans etti.

Karnım zıpladı ve ağzımın kenarı seğirdi ama gülmeye cesaret edemedim. Hayatta olmaz.

"Harika," diye cıvıldadım kendiminkine hiç benzemeyen bir sesle. "Gitmeye hazırım."

Çantamı elime aldım ve açmadan önce ne kadar hafif olduğunu görünce kaşlarımı çattım. "Suyum bitmiş."

"Benimkinde," dedi. "Ben taşıyım."

Ona kaşlarımı çattım. "Hayır."

Bir kahkaha attı ve saçları alnına düştü. "Evet Liv." "Kendim taşıyabilirim."

"Kendi başınıza taşıyabileceğinizi *biliyorum*. Her şeyi kendi başına yapabilirsin. Buna hiç şüphe yok." Ellerim kalçalarımdayken ayakta dururken bana baktı. "Ama belki ben de senin suyunu taşımak isterim. Bunu hiç düşündün mü?" Kaşı kalktı ve gözlerinden yine o eğlenen bakış geçti.

Bana öyle bakmasında bir şey vardı, sanki şirin ve komikmişim ve *benden hoşlanıyormuş* gibi, bu *beni* titrek, aptal ve heyecanlı hissettirdi.

Uzun zamandır böyle hissetmemiştim.

Ugh. *Kendine gel Liv*.

"İyi misin, Morgan?" Gözleri dans ediyordu, parlak ve eğleniyordu.

Ellerimi havaya kaldırdım, zihnim karmakarışık. "Tamam, suyum taşıyabilirsin." Sırt çantamı çektim. "Hadi gidelim."

YARIM SAAT SONRA, arabamı tomruk yolunun kenarına park ettik ve yürüyüşe başladık. Güneş yükselirken ormanda sessizlik içinde ilerledik. Güneş ışınları ağaç gölgeliklerini kesiyor ve yere çarptıkları yerden buhar yükseliyordu. Kuşlar cıvıldıyor, botlarımız yumuşak toprağa batıyor ve tepemizde bir yerde bir ağaçkakan ağaca çarparak takırdıyordu.

Tanrım, burada ormanda olmayı seviyordum. Sanki tüm sorunlarım yok olup gitmişti.

"Mutlu musun?" Finn kıkırdarak sordu ve ben göz kırptım. "Hmm?"

"İç çektin." Benimle üzerinden geçtiği devrilmiş ağacın arasına bakarken gözleri kırıştı. "Omuzların birkaç santim düştü ve rahatlamış görünüyordun. Beni öldürmek istediğini neredeyse unutuyordum."

Homurdandım ve garip bir yüz ifadesi takındım. "Senin ölmeni istemiyorum." "Uh-huh. Elbette."

"Yok," diye ısrar ettim, biraz da gülerek.

Bana inanmadığını belli eden bir sırıtış attı.

"Yine de uzun bir süre seninle hiç tanışmamış olmayı diledim," diye itiraf ettim.

Yüzündeki sırıtış kayboldu ve kaşları birbirine yaklaştı. Yere baktım, bastığım yere dikkat ediyordum. Bu bölgeyi zaten birkaç ay önce araştırmıştım ama beni sabitleyecek ve odaklanmamı sağlayacak bir görev için çaresizce ileri geri taradım.

Belki de onunla hiç tanışmamış olmayı dilediğimi söylemek çok acımasızcaydı. "Ve bu," dedi sessizce, durdu ve aniden döndü, "işte bu yüzden

Vazgeçmemek. Çünkü yanlış adamla olsaydın, rahatlamış olurdun. Şimdiye kadar beni unutmuş olurdun, ama unutmadın, değil mi? Bana zar zor bakabiliyorsun. Benim yanımda rahatlamaktan korkuyorsun."

"Bu doğru değil," diye fısıldadım, yere bakmadan önce gözlerim onunkilerle buluşmak için yukarı kayıyordu.

Elini kaldırdı ve parmakları çenemin altından geçerek yüzümü ona bakacak şekilde yukarı kaldırdı. Gözlerimin içine baktı ve kalbim küt küt atmaya başladı.

"Ne yaptığını biliyorum," diye mırıldandı alçak bir sesle, kalbimin daha sert atmasına neden olan bir sesle, "bu çirkin pantolon, saç kesimi ve kumaş müzesiyle."

"Yani çirkin olduklarını kabul ediyorsun," diye fısıldadım.

Ağzı bir sırıtışa dönüştü ama gözlerinde sıcaklık parladı. "Sana farklı olduğumu göstermek için elimden gelen her şeyi yapacağım." Sesi fısıltıya dönüştü. "Aynı hatayı bir daha asla yapmayacağım."

Kalbim burkuldu ve ona inanmayı çok ama çok istedim. Bir parçam ona inanıyordu. Buradaydı, değil mi? Başka bir şey yapabilecekken dağlarda dolaşıyordu. Üç saatlik akıl almaz derecede sıkıcı bir müze turuna katlanmıştı.

Belki de kalbimi ezip geçen Finn o değildi.

Ama ya öyleyse ve kendisi de dahil herkesi kandırıyorsa? Ya etrafımda büyüttüğüm tüm bu öfke ve kalp kırıklığını bırakıp onun boşlukları doldurmasına ve beni yeniden bir bütün haline getirmesine izin verirsem? O gittiğinde beni bir arada tutan hiçbir şey kalmazdı. Bu sefer gerçekten ve daha sert bir şekilde parçalanırdım. Daha küçük parçaları bir araya getirmek daha zordu.

Finn'in elleri şimşek hızıyla çenemi kavradı ve ağzımdan bir öpücük çaldı. Dudakları sıcaktı ve kirli sakalı beni okşayarak tenimde kıvılcımlar yarattı. Nefesim kesildi ve bana sırtarak ve göz kırparak geri çekildi. "Haydi Morgan," diye omzunun üzerinden seslendi ve yoluna devam etti. Ben ona aval aval bakarken ormana doğru ilerliyordu. "Bütün suyunu aldım ama sen hâlâ yetiştirmeye çalışıyorsun."

Arkasından bakarken boğazımdan şok olmuş bir kahkaha döküldü.

Göğsümde bir sıcaklık belirdi ve sırtışıımı gizlemek için dudağımı ısırdım. Ne lanet bir pislik.

OceanofPDF.com

Olivia

İKİ SAAT İÇİNDE bugün aramak istediğim bölgeye ulaştık. Çantamı bıraktım ve haritayı incelemek ve çiçek çıktıklarına göz atmak için not defterimi çıkardım.

"Bakmak ister misin?" Finn'e resimleri gösterdim ama o başını salladı ve kendi defterini çıkardı.

"Kendiminkini aldım." Kitabı çevirip açtı ve bana sayfalara bantlanmış bitki resimlerini gösterdi.

Kaşlarımı çattım. "Nereden buldun bunları?"

"*İnternet.*" Sayfasını incelerken bunu yeni bir şeymiş gibi söyledi. "Biraz kitap okuyordum."

Ona baktım. "Çiçeğin üzerinde mi?"

"Mhm." Bir şişe suya uzandı ve onunla dirseğimi dürttü. "İç."

"Ben iyiyim."

Kapağı açtı ve beni tekrar dürttü. "Eğer susuz kalırsan, seni taşımak zorunda kalırım." Ağzı kıvrıldı ve gözlerini bana dikti. "Eminim bu hoşuna giderdi, değil mi Liv? Seni itfaiyeci gibi taşımamı mı hayal ediyordun?"

İfadem ters bir bakışa dönüştü ve şişeyi ondan aldım, içerken göz teması kurdum. Defterine geri dönerken yüzünde kendini beğenmiş bir sırıtma belirdi.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Sen lanet olası bir veletsin," diye mırıldandı, gözleri sayfadaydı.

"Sen öyle san." Gözlerimi devirdim ve kabarık pantolonumu düzelttim. Aptal fermuarlar iç baldırlarımı çiziyordu. Altına şort giymeliydim. O kişinin bu pantolonu vermesine şaşmamalı.

Sırt çantama göz attım. Orada yedek olarak bir çift tayt vardı ama onları giymek Finn'e karşı bu savaşta bir yenilgi olacaktı.

Ayrıca taytım ikinci bir deri gibiydi, kıvrımlarımı sarıyor ve kıcımlı inanılmaz gösteriyordu. Bugün böyle bir ateşle oynamayacaktım. Finn'i vazgeçirmeye çalışıyordum, bir boğanın önünde kırmızı bayrak sallamaya değil.

Bir adım attığımda fermuar yine tenimi sıyırdı ve irkildim. "Sorun ne?"

Finn sordu, kaşları endişeyle çatılmıştı. "Ne oldu?"

Böyle ciddileşmesi sinir bozucuydu.

"Hiçbir şey." Haritayı görebilmesi için kitabı eğdim. "Bugün aramak istediğim bölge burası."

Başını sallamadan önce omzumun üzerinden bakarak haritayı inceledi. "Hadi başlayalım."

Birbirimizi görmeden koridorlarda arama yapabilmek için aramızda mesafe bıraktık ve ben rahat bir nefes aldım. Finn'in yakınında olmak beynime garip şeyler yapıyordu. Konsantrasyonum bozulmuştu. Ne zaman yaklaşırsa, bugün dudaklarıma hızlıca dokunuşunu hatırlıyordum.

Bu adam beni deli ediyordu.

Ben haritadan işaretlemeyi önce bölgeyi araştırdık ve bir sonraki bölüme geçtik. Birbirimizi gözden uzak tutarak sessizce çalıştık.

Aklım bana gösterdiği çıkıtlara gitti ve bir gülümsemeyi bastırdım. Göğsüme bir mutluluk ateşi düştü. Başka hiçbir şeyi ciddiye almıyordu ama benim çiçeği bulmamı ve doktoramı bitirmemi önemsiyordu.

Her şey bittikten sonra arkadaş olabiliydik.

Bir adım daha attım ve fermuar derimi çizince irkildim. Acı iç baldırımı yaktı ve iniltimi tutmak için ağzımı ince bir çizgi halinde kenetledim. Lanet olsun, çok acıyordu.

"Liv, öğle yemeği için ara vermek ister misin?" Finn seslendi. "Elbette."

Etrafında açık bir alan olan büyük bir kütüğü işaret etti. "Bu tarafa."

Fermuarı tenime değdirmeyecek şekilde yürümeye çalışarak ona doğru ilerledim. Bana tuhaf bir bakış attı.

"Bileğini mi incittin?" Bir kaşını kaldırıp bacaklarıma ve ayaklarıma baktı. "Tuhaf yürüyorsun."

Ben kütüğün üzerine oturdum, o da ayaklarımın dibine çöktü ve bileğime uzandı.

"Ben iyiyim," dedim onu tersleyerek.

Kaşlarını çattı. "Liv."

Pes etmeden önce ona baktım. "Bu çirkin pantolon bacaklarımı çiziyor."

Başı geriye düştü ve bir kahkaha attı. "Bunları benimle uğraşmak için giydiğini biliyordum." Çantasını açtı ve karıştırarak bir ilk yardım çantası çıkardı. "Burada biraz bandaj var. Fermuarını aç."

İçimden bir alarm geçti. Bu tehlikeli bir bölgeydi. "Hayır."

Başını eğdi, sabırlı bir bakışla beni izliyordu. "Liv, daha da kötüleşecek ve önümüzde uzun bir yol var."

Dişlerim gıcırdadı. Bunu biliyordum. Bu aptal pantolonu giymenin bir hata olduğunu *biliyordum*. "Tamam." İlk yardım çantası için elimi uzattım ama beni görmezden geldi.

"Fermuarı aç." Oturdu ve küçük kiti açarak farklı boyutlardaki bandajları karıştırdı.

Ne var biliyor musun? Bu önemli bir şey değildi. Önemli bir şey değildi ve bir meslektaşımın birliğinde sahada olsaydım, bunu iki kez düşünmezdim. İnsanların sıyrıkları, kabarcıkları ve kesikleri olur ve sonra bununla başa çıkarlar.

Önemli bir şey değildi. Finn'in burada olmasından daha önemli değildi.

Pantolonun fermuarını çekerek şort haline getirdim. Tanrım, bu pantolondan nefret ediyordum.

Finn yeni çıplak bacaklarıma bakarak başını salladı. Kumaş kırımın etrafında balon gibi şişmişti. "Şort olarak daha da kötüler."

İçimden bir homurtu yükseldi ve göğsüm kahkahalarla sarsıldı. Finn'in bakışları şaşkınlık ve sevinçle benimkilere kaydı, sonra ben öksürerek bakışlarımı kapattım.

Finn çenesini kütüğe doğru eğerek, "Otur," dedi.

Elimi uzatarak onu görmezden geldim. "Ben yaparım."

O sinir bozucu, kendini beğenmiş küçük gülümsemesiyle bana baktı. "Otur."

Tanrım, Liv, bu konuda eğitimliyim."

Peki, tamam. İç uyluğuma bandaj uygulama konusunda *profesyonel* mi olmak istedi?

İçten içe, mezuniyet gecesinde bizi düşünüyormuş gibi arada bir bana attığı o ateşli bakışın bir benzerini daha görmek istiyordum. Ben kütüğün üzerine oturdum, o da ayaklarımın dibine diz çöktü.

Parmakları dizimin iç kısmına dokundu ve derimden kıvılcıklar yükseldi. "Oraya girebilir miyim lütfen?"

Onu izlerken dilimi üst dudağıma vurdum. Kendime bunun güçlenmek için bir egzersiz olacağını söyledim. Finn'in seksiliğine maruz kalma terapisi gibi.

Bunu tamamen halledebilirim.

OceanofPDF.com

Olivia

Bacağımı biraz daha açtım, herhangi bir alay işareti için yüzünü inceliyordum. Midem erimişti, garip bir beklenti içinde kıvranıyordum.

"Teşekkür ederim." Bir şişe antiseptik çıkardı ve salladı, ifadesi nötrdü.

Kaşlarımı çattım.

Eli uyluğuma geldi, sıcak ve sertti ve bakışları benimkilerle buluştu. "Dezenfekte etmem gerekiyor."

Yutkunarak başımı salladım. Bacaklarımı tıraş etmeyi unutmuş muydum? Aşağı bakıp dikkatleri üzerlerine çekmek istemedim. Kahretsin, kalçamdaki eli çok hoşuma gitti. Bakışlarımı tutarak beni hafifçe sıktı. Koyu kirpiklerle çevrili gri gözleri çok net ve parlaktı. Kalbim göğsümde daha sert çarpıyordu.

"Derin nefes al," dedi, gözleri üzerimdeydi. Nefesimi içime çektim.

"Sekiz sayıyla söyle."

Finn'in bu versiyonunda çok sakinleştirici bir şey vardı. Muhtemelen Arama Kurtarma eğitiminin bir parçasıydı, insanları nasıl rahatlatacağını öğreniyordu.

Bir, iki, üç-Finn antiseptiği üzerime püskürttü ve acı derimi dağladı. Nefesim kesildi ve irkildim.

"Ow." Ağzım açık kaldı. "Bu acıttı."

Boğazından rahatlatıcı bir ses çıkardı ve midemde garip bir şey oldu. Bandaj paketini yırtarak açtı ve ambalajını çıkardı.

"Zavallı Livvy," dedi alçak ve alaycı bir sesle, gözleri parmaklarının bandajı özenle uyguladığı yerdeydi. Lakabı duyunca nabzım hızlandı. "Çirkin görünmeye çalışıyorsun ama o bile işe yaramıyor." Yapıştığından emin olmak için bandajı hafifçe fırçalamadan önce yüzünde küçük bir sırtışıla gözleri benimkilere kaydı.

O fırça bacaklarımın tepesine kadar zonkladı. Hiçbir şeyin etrafında keskin bir sıkışma, hızlı bir ısı parlaması. Nefesimi içime çektim ve yutkundum.

"Keşke bana öyle demeyi bıraksan," diye fısıldadım.

"Neden?"

Çünkü bana bir şeyler hissettirdi. Çünkü tatlı ve nostaljikti. Çünkü bu bana ondan neden bu kadar nefret ettiğimi unutturdu.

Bir kaşını kaldırdı. "Sana başka bir şey mi dememi istiyorsun? Mesela *kız arkadaş?*"

Aman Tanrım. Göğsümdeki nabzı görmezden geldim ve ayağa kalktım. "Yardımın için teşekkürler."

Topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı ve etrafta dolaşmamı, çantamı almamı ve ellerimi meşgul edecek hiçbir şey bulamayınca içini karıştırmamı izledi.

"Diğer pantolonu giymelisin."

Bakışlarım onunkilere kaydı. "Bu hoşuna giderdi, değil mi?"

Bir kahkaha patlattı. "Söyledim ama bu yüzden söylemedim. O şortun fermuarı bütün gün seni rahatsız edecek."

Kararsızdım. Yoga taytı kıcımlı harika gösterecekti, bu da tehlikeli görünüyordu ama ben bile bu pantolonu giymeye devam edecek kadar aptal değildim.

"Peki," dedim ve çantamdan çıkarıp onu işaret etmeden önce parmağımı dairesel hareketlerle döndürdüm. "Yine de bakma."

"Yapmayacağım." Ayağa kalktı ve döndü.

Pantolon elimde durakladım, sinirlerim tepemdeydi. "Ben ciddiym, Finn."

İç çekti. "Liv, seni pantolonsuz gördüğümde bu senin isteğin dışında olmayacak, tamam mı? Çıkarmam için bana yalvaracaksın."

Gözlerimi kırptım, içimde bir sıcaklık parladı. "Her neyse."

Homurdandı ve arkası dönük olmasına rağmen kendini beğenmişliğinin on kat arttığını görebiliyordum. "Evet, her neyse. Doğru." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Sen işine bak, ben bakmam."

Botlarımı çıkardıktan sonra, cehennemden gelen şortu çekip çantama attım ve hemen ardından yoga pantolonumu giydim.

Mümkün.

"Tamam. Teşekkürler. Hadi yemeğimizi yiyelim."

Finn yemeğimizi çıkarıp yemeden önce bir kez başını salladı. Sandviçlerimiz bittikten ve bir şişe su daha içtikten sonra Finn çantasına uzandı ve bana-

Buruşuk turuncu poşeti görünce nefesim kesildi. "Cheezies mi?!"

Yüzüm kocaman bir gülümsemeyle aydınlandı. "Aman *Tanrım*. Şu anda biraz Cheezies yiyebilirim." Gülümsemesi kasıldı ve atıştırmalık için duyduğum heyecandan utanarak tenimin ısındığını hissettim. Çenesini avucuna yaslamış, beni izliyordu.

"Öyleyse git onları al. Senin için getirdim." Kaşlarım havaya kalktı.

"Sen mi getirdin?"

"Hala favorin mi?"

Çantayı yırtıp açtım. "Kesinlikle öyleler." "O zaman onları senin için getirdim."

Bir tanesini ısırdım ve gözlerimi kapattım. "Aman Tanrım. Çok güzel."

Cheezies tam bir çöp abur cuburdu. Uzay tozu, kimyasallar ve tuzdan yapılmışlardı. Parlak radyoaktif turuncu renkte parlıyorlardı ve tuhaf küçük kedi kakası şekillerindeydiler.

Çok lezzetliydi.

Bir tanesini çıkırdattım, tuz dilime çarptıkça koltuğumda dans ettim.

"Mm. Çok güzel. Bunlara bayılıyorum."

Finn parlak gözlerle beni izledi. "Güzel."

Ona gülümsedim. "Teşekkür ederim. Bugün uyluğumun iç kısmına dokunduğunu neredeyse unutuyordum."

Homurdandı. "Ben bir beyefendi ve profesyoneldim."

"Öyleydin." Çiğnerken kaşlarım oynadı. "Etkilendim sayılır."

Bir centilmen olmak sana hiç yakışmıyor."

Gözlerinde bir şey hareket etti. Kararlılık ve pişmanlık. Endişe içimi sıkıştırdı. Bunu söylememeli miydim? Hıyarlık mı ediyordum?

"Sana nasıl bir beyefendi olabileceğimi göstermeye devam etmem gerekecek, ha?" Bakışları benimkileri kavradı ve midem tembel bir yuvarlanma yaptı.

Yemeğimizi bitirdikten sonra çöplerimizi topladık ve birkaç dakika oturup ormana baktık ve etrafımızdaki kuş cıvıltılarını dinledik.

Aklım çiçeğe gitti. Haziran ayına girmiştik, bu da demek oluyordu ki çiçek kesinlikle açmıştı. Eğer onu bulamazsam, hayatımın son beş yılı büyük bir zaman kaybı olacaktı. Kimse okulu bitirmemiş bir araştırmacıyı

işe almayacaktı.

Çoğu insanın arkasından güldüğü bir araştırmacı.

"Hey," dedi Finn, gözleri yumuşaktı. "Onu bulacağız. Orada bir yerde olduğunu biliyorum."

Kaşlarını birbirine çarptı. Bunu söyleme biçimi, yüzündeki kendinden emin, kendinden emin ifade, içimi ona karşı garip bir minnettarlık duygusuyla doldurdu.

"Düşüncelerim bu kadar açık mı?" Şaka yaptım. "Evet," dedi. "Gördük. Sana inanıyorum."

Kalbim sıkışmıştı. Böyle şeyler söylediğinde bana umut veriyordu ve bunun artık iyi bir şey olup olmadığını bilmiyordum.

"Sanırım bunu bilen tek kişi sensin."

"Onlara göstereceksin Liv." Kayarak yanıma **o t u r d u**, sırtını kütüğe yasladı. Sıcak kolu benimkine değdi. "Göstereceğini biliyorum."

Öğleden sonranın geri kalanını ormandaki ağaçların arasında yürürken birbirimizin farkında olarak ama gözlerimiz yere odaklanmış bir şekilde sessizlik içinde çalışarak geçirdik, işe geri dönmekten önce atıştırmalık molaları için durduk. Gün batımına üç saat kala Finn arabaya dönmemiz gerektiğini söyledi ve tomruk yoluna doğru yürüyüşe başladık.

Arabaya bindiğimizde Finn, "Merak etme," dedi. "Onu bulacağız." Gözlerini kaçırarak başımı salladım.

"İç bacakların nasıl?" Çantasını arkaya attı ve bana sırtıttı. "Bir kez daha bakmamı ister misin?"

Sırtışıımı gizleyemedim. İstemesem bile Finn beni nasıl güldüreceğini her zaman biliyordu.

"Onlar iyi, sapık."

Kıkırdadı ve bagajı kapattı. "İstersen geri dönebilirim." Çenesini elimdeki anahtarlara doğru eğdi.

Omzumda, çantamın kayışının bütün gün sürtündüğü noktaya masaj yaptım. Ormanda geçen koca bir günün ardından pillerim en iyi şekilde tükenmişti - dışarıda olmanın, temiz havayı solumanın verdiği o derin yorgunluk. Bakışlarını ona kaydı.

Bana sırtıtarak baktı. "Hadi, bırak ben süreyim. Hız limitine uyacağım ve hiçbir suçlunun kaçmasına yardım etmeyeceğim, söz veriyorum."

Gözlerimi devirdim ve anahtarları ona fırlattım.

"Bu gece çalışıyor musun?" Finn birkaç dakika sonra arabayı otoyola çıkan engebeli ağaç yolundan aşağı sürerken sordu.

Başımı salladım. "Hayır."

"Güzel." Queen's Cove'a doğru sola dönmek yerine sağa döndü.

"Finn." Kaşlarım birbirine çarptı ve doğruldum. "Nereye gidiyoruz?"

Yola dönüp parmaklarını direksiyona vurmada önce bana sinsî bir gülümseme attı. "Hadi biraz yemek yiyelim."

Ağzım protesto etmek için açıldı ama kelimeler ağzımdan çıkmadı. Finn'in farkında olmadan birinin araba çalmasına yardım ettiğini öğrenmem dışında, bugün iyi geçmişti. İyiden de öte. Hatta güzeldi.

Aklıma benim için getirdiği Cheezies poşeti ve ormanda sanki onun için önemliymiş gibi çiçeği ararkenki odaklanması geldi.

Sanki benim hedeflerim onun için önemliymiş gibi.

Arkama yaslandım ve biz geçerken ormanı izledim, Finn de müziğin sesini açtı.

Finn

Queen's Cove ile bir sonraki kasaba arasındaki otoyolda bulunan lokantadan içeri adımımızı attığımızda kapıdaki zil çaldı.

"İstediğiniz yere oturun," diye seslendi sunucu.

Liv'in elini tuttum ve onu köşedeki bir kabine götürdüm, arkasından içeri girdim ve bir kolumu onun yanına koydum. Telaşla koluma baktı ve ben de sırtışıımı gizlemek için dudaklarımı yuvarladım.

Bütün gün onun elini nasıl tutacağımı düşündüm. Sanki yeniden ergen olmuştuk.

"Git diğer tarafa otur," dedi çenesini kabinin diğer tarafına doğru eğerek.

"Ben burada iyiyim."

"Yeterince yer yok."

"Elbette var."

Sunucu kalemi elinde belirdi. "Size ne getireyim?" "Kıvırcık patates kızartmasını bölüşeceğiz," dedim.

Liv kıvırcık kızartmayı severdi. Ya da eskiden severdi.

Bir başlangıçla doğruldu. "Cüzdanımı arabada unutmuşum. Çantamda."

Kımıldamadım. "Sorun değil, ben hallederim. Başka ne istiyorsun?" Başını salladı. "Hiçbir şey."

Saçmalık. Bugün binlerce kalori yakmıştı. Sadece inatçılık yapıyordu.

"İki sosisli sandviç," dedim garsona. Liv isterse siparişi değiştirebilirdi ama akşam yemeğini atlamasına izin veremezdim. "Bir dilim elmalı turta

vanilyalı dondurma ve iki bardak su lütfen. Teşekkür ederim." Servis görevlisi bunu not aldı ve aceleyle gitti.

Liv'e döndüm, bakışlarım birkaç gün öncesinden beri daha fazla çilin ortaya çıktığı elmacık kemiklerinin üzerinde gezindi. Kabinin tepesinde ona dokunmak için kaşınan elim kıpırdadı. Şampuanının kokusu yüzümü boynuna gömmeyi düşünmeme neden oldu.

Bir homurtuyla bana baktı. "Salyalarını akıtmayı kes."

Daha yakına eğildim, ağzım kulağına bir santim uzaklıktaydı. "Ne yani, *kız arkadaşına* yemek ısmarlayamaz mıyım?"

Ağzının kenarı kalktı, sonra dudaklarını kıvrarak saklamaya çalıştı. "Bu bir randevu sayılmaz, biliyorsun," dedim ona.

Öne doğru eğildi ve dirseklerini masaya dayadı. "Evet, öyle."

"Randevumu otoyol kenarındaki berbat bir lokantada harcamayacağım."

Peçetesiyle oynamak için uzandı ve kolu parmaklarıma değdi. Orada oturup peçeteden küçük parçalar kopardı.

"Ne düşünüyorsun?" Bakışlarım onun koyu renk kirpiklerinin kıvrımlarında, sordum.

Bir an sessiz kaldı. "Babam barı satacak." "Vay be." Kaşlarım havaya kalktı. "Sen iyi misin?"

Alt dudağını dişlerinin arasına aldı. "Bilmiyorum. Sanırım öyle."

Dürüst ve gerçek Liv'in bu versiyonunu daha fazla görmek için çaresizce bekledim.

Duvarlar yıkılmış. Korumasız. Kendisi olmak. Sarhoş edici ve bağımlılık yapıcıydı.

Gözlerini kırptırırken kirpikleri dalgalandı ve kaşlarını çattı. "Eğer satarsa yaşayacak yeni bir yer bulmak zorundayım." Bana baktı. "Senin de öyle."

Başımı salladım, parmaklarımı kolunda gezdirdim. Teni ipek gibiydi. "Bir yolunu bulacağız."

"Barı satın almak benim yedek planım olmalıydı."

Sadie'nin Holden'la evlenirken bana söylediklerini hatırlayarak onaylar gibi bir ses çıkardım. "Eğer çiçeği bulamazsan."

"Evet."

"Ama yapacaksın."

"Belki." Peçeteden bir parça daha kopardı.

"Yapacaksın."

Saçları bütün gün at kuyruğu şeklindeydi ama ön kısımdaki tutamlar gevşemiş, yüzünün etrafında dalgalanıyordu. Kendimi cesur hissederek bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdım, sonra kolumu omzuna attım,

parmaklarım tişörtünün kolunun kenarını okşayarak teninde gezindi.
Gözleri

Bir anlık şaşkınlıkla benimkine vurdu ve kolumun altında titredi. Sıcak kahverengi gözleri benimkilere kilitlendi, öylece kaldı. Göğsümde yeni bir şey alevlendi.

"Yapacaksın," diye fısıldadım ve gözleri ağzıma kaydı.

"Benim için endişeleniyorlar." Gözleri kırılğan bir ifadeyle parladı. "Annem sıkışıp kaldığımı düşünüyor."

Kaşlarım birbirine çarptı. "Endişelenmelerinin benimle bir ilgisi var mı?"

Kendi kendine kaşlarını çatarak durakladı. "Annem bunun uzun süreceğini düşünmüyor."

Gözlerimi kısıtım, dilimle üst dudağıma vurdum. İnatçılık göğsümün ortasında bir kaya gibi şekillendi. Jen, Liv'in benimle ne kadar mutlu olduğunu görünce yola gelecekti.

"Bu hoşuna giderdi, değil mi?" Ona alaycı bir gülümseme gönderdim.

Güzel ağzında bir gülümseme kıvrılmadan önce gözleri bir anlığına genişledi. Öpmek istediğim bir dudak. "Sana bunu söyleten ne? Senin için *deli* oluyorum."

Göğsüm kahkahalarla sarsıldı. "Sen her zaman kötü bir yalancıydın." Parmağım kolunda gezindi, yumuşak tenini okşadı. Sadece bir sıyrıktı, düpedüz *saftı* ama yine de göz kapakları yarıya kadar düştü ve nefesi kesildi.

Sikim uyandı.

Gözlerimi onun ağzına diktim. Liv'i öpmenin, ağzını tüketmenin ve onun da aynı arzu ve ihtiyaçla bana geri dönmesinin nasıl bir his olduğunu hatırladım.

Bakışlarımı onunkilere çevirdiğimde ağzıma bakıyordu. Gözleri bir başlangıçla benimkilerle buluştu.

"Yakalandım," diye fısıldadım.

Gözlerini kırıpştırmadan önce dudakları aralandı. "Şunu elinle durdurabilir misin?"

Bu dikkat dağıtıcı."

Kolumu tekrar kabinin üstüne çektim. Biraz hayal kırıklığına uğramış gibi mi görünüyordu?

Servis görevlisi tabaklarımızı bırakırken, "Sanırım böyle dikkatinin dağılması hoşuna gidiyor," dedim. Ona teşekkür ettim ve kıvrıcık patates kızartmasını Liv'e uzattım.

Sorgulayan bakışına karşılık gözlerimi devirdim. "Onları sevmiyormuş gibi davranma. Eskiden onları yerdin."

Bir kahkaha attı ve ben o tatlı sesi ezberledim. Sandviçini önüne, patates kızartmasının yanına koydum.

"Ye," dedim.

Ağızına bir kızartma tikiştirmeden önce bana tuhaf bir bakış attı. "Çok patronluk taslıyorsun."

Başımı salladım. "Evet. Bu yaz gücüne ihtiyacın olacak. Sen nefesini tutana kadar beklemeyeceğim." İçimdeki enerji onun tepkisini beklerken dizim masanın altında zıpladı.

Bir kahkaha daha patladı. "Sen kankalarınla nargile içerken, ben o aptal çiçeği aramak için bu dağlarda kışımı yırtıyordum."

Bir kızartma daha yedim. "Bedenim bir tapınaktır."

Gözlerini devirdi. "Eminim. Kendi fotoğraflarına bakıp mastürbasyon yaparken bunu kendine söyle."

Homurdandım. "Liv, şimdiye kadar mastürbasyon yaptığım tek fotoğraf seninkiydi."

Eli durakladı, kıvrırcık saçları ağzının yarısına kadar sarktı ve yanaklarına pembe bir kızarıklık yayıldı. Bakışları benimkilerle kesişti ve gözlerinin ardındaki sıcaklık damarlarımda kan dolaşmasına neden oldu.

Yavaş, hınzır bir sırıtış ağızımda kıvrıldı. "Bu fikre bayılıyorsun, değil mi?"

"Hayır." Burnu seğirdi ve çenesi gerildi.

Tanrım, çok seksiydi, böyle sinirli ve huysuzdu. Gülene kadar onu gıdıklamak istedim. Gözlerimi oymaya çalışacağından hiç şüphem yoktu.

Beynimde onun beni farklı bir bağlamda tırmaladığı bir anı canlandı. Ten tene, eller çarşafı ve birbirlerinin saçlarını yumrukluyor ve altımda gerilirken dişleri omzumu ısıırıyordu.

Vücudum uğıldadı. Uzun zamandır, mezuniyet gecesinde birlikte olduğumuz kısa anları hatırlıyordum, etrafta beceriksizce dolaşıyordum, sonunda birbirimizi keşfetmekten heyecan duyuyordum ve bu anılar duşta elim sikime sarılıyken ihtiyaçlarımı karşılarken, daha fazlası fikriyle damarlarımda düşük bir vızıltı dolaşıyordu.

Eğildim ve dudaklarımın kulağına değmesine izin verdim. "Nasıl olduğunu hatırlıyor musun Liv? Çünkü ben hatırlıyorum. Vücudunun her santimini hatırlıyorum." Omzuna bastırdığım kalbimin göğsüme çarptığını hissedebiliyor muydu? "Ve yakında *kız arkadaşına* ona yapmayı düşündüğüm her şeyi göstereceğim."

Dudakları aralandı ve kulak memesini ısırdığımda nefes nefese bir ciyaklama çıkardı. Sikim sertleşti.

"Patates kızartmanı ye tatlım," dedim ona, doğrulurken. "Benim hakkımda daha sonra hayal kurabilirsin."

İşimiz bittiğinde ve ben ödemeyi yaptıktan sonra arabaya yöneldik. Kapısını açtım ve yolcu koltuğuna oturmadan önce kaşlarını çatarak baktı.

Otoyola çıktım, Liv müziğin sesini açtı ve hiç konuşmadan, sadece müzik dinleyerek, ben ellerimi direksiyona vurarak, Liv de pencereden dışarı bakıp düşüncelere dalarak Queen's Cove'a geri döndük. Barın arkasına park ettiğimde gözleri kapalıydı, başı cama yaslanmıştı ve göğsü sabit bir ritimle inip kalkıyordu.

Sessiz bir anda onu inceledim ve gerçekten birlikte olsaydık her gün böyle hissedip hissetmeyeceğimizi merak ettim. Lokantada geçirdiğimiz zamanın geri kalanını yaklaşan yürüyüşümüz hakkında konuşarak, bir rota planlayarak ve dağlarda yapacağımız geziler hakkında birbirimize fikirler sunarak geçirdik. Liv'in gözleri parlamıştı ve yüzündeki o ifadenin oluşmasına yardım ettiğimi bilmek göğsümde bir sıcaklık yaratmıştı. Bıçaklarını bıraktığında Liv'le birlikte olmak o kadar kolaydı ki. Her zaman öyleydi. En iyi arkadaş olmamızın bir nedeni vardı. Birbirimize uyum sağlamıştık.

Derin bir nefes aldım ve yavaşça verdim, bakışlarımla burnunun eğimini izledim. Beni yumruklayacağını düşünmesem burnunu öpücüklerle kaplardım.

Uzandım ve omzunu hafifçe salladım. "Liv," diye mırıldandım.

"Mmm." Gözleri kapalı kaldı.

"Liv, eve geldik."

Kelimelerin tanıdıklığı kalbimi burktu. Yuva. Bir gün aynı yerde yaşayacaktık. Bu düşünce ağızımı açık bıraktı ve onu tekrar nazikçe sarstım.

"Uyan bebeğim, yoksa seni omzuma atıp merdivenlerden kendim çıkaracağım ve bu gerçekten insanların konuşmasına neden olacak."

Gözleri hızla açıldı ve keskin bir nefes aldı. "Uyandım. Uyandım."

Sırıttım. "Mhm. Hadi gel."

Arabadan inip ona yardım etmek için yanına gittim ama çoktan gözlerini yaşartan bir esnemeyle tökezleyerek dışarı çıkmıştı. Arabanın kapısını arkasından kapattım ve onu bara götürdüm.

"Çantayı sonra getiririm," dedim ona. "Kızımın uyumaya ihtiyacı var." Arka kapıyı açık tuttum ve içeriden bir gürültü korusu geldi.

"Ben senin kızın değilim," diye homurdanarak yanımdan geçip içeri girdi.

Ağzımda bir gülümseme belirdi. "O günlere geri döndük, ha? Artık tatlı Liv yüzünü patates kızartmasıyla doldurup benimle yürüyüş hakkında konuşmayacak mı? Sorun değil, başa çıkabilirim. Ben ısrarcıyım."

"Öyle olduğunu biliyorum." Merdivenleri çıkmaya başladı. "Kıçıma bakmayı kes." "Bakmıyorum," dedim, gözlerim kıçında.

Kahretsin, harika bir kıçı vardı. O kıçı *hayal* ettim, yuvarlak, yumuşak ve pürüzsüz.

Gözlerini devirdi ve anahtarı kilidin içinde çevirdi. "İyi geceler, Finn. Yemek için teşekkürler." Kapısını açtı.

Kalbim yerinden çıkacaktı. Veda etmek istemiyordum. Henüz değil. "Bekle." Durakladı.

Yutkundum, aniden gerildim. "Olduğun yerde kal." "Neden?"

Gözleri fal taşı gibi açılmış, donup kalmıştı.

Onu korkutmamak için çok yavaşça yaklaştım. İsterse arkasına yaslanıp benden uzaklaşması için ona zaman verdim.

"Sana iyi geceler öpücüğü vereceğim."

Gözlerinde alarm yükseldi. "Ne?"

"Beni duydun." Bir santim daha yaklaş.

Bakışları dudaklarıma kaydı. "Um." Gözlerini kırıştırdı, kirpikleri titriyordu. Bakışları bulanıklaşıyordu, gözleri ağzımdaydı. "Tamam," dedi, beni şaşırtarak.

Yaklaştım, yaklaştım, son saniyede dudaklarından bir saç teli kadar uzakta durdum. Göğsüm onunkine değdi. Nefesi tenimde gezindi ve geniş kahverengi gözleri bana baktı. Hızla döndüm ve yanağına yumuşak, kalıcı bir öpücük kondurdum. Dokunuşumun altında titredi.

"İyi geceler," diye mırıldandım kulağına.

"İyi geceler," diye fısıldadı arkasını dönüp kapıyı kapatmadan önce.

Kendi kendime gülümseyerek ona baktım.

Liv farkında olsa da olmasa da hâlâ bana karşı bir şeyler hissediyordu. Şimdi, ona bunun nedenini hatırlatacak bir randevuya çıkmalıydım.

Olivia

ÜÇ GÜN SONRA, Finn'le akşam yemeğinden eve döndüğümde hâlâ kitaplığında duran pastel mor yapışkan notu düşünüyordum.

Saçları kesilmiş bir kuşun karikatür çizimiydi. Ben pijamalarımı değiştirirken oraya koymuş olmalı. Yatağımın başucuna koymuştum ve uyandığımda ilk gördüğüm şey o oldu.

"*Olivia.*"

Keskin bir nefesle dikkat kesildim. Başım, kollarını kavuşturmuş ve yüzünde tuhaf bir gülümsemeyle bara yaslanmış olan Sadie'ye doğru döndü.

"Ne?"

"Beş dakikadır o bardağı kurutuyorsun." Daha geniş sırttı, yeşil gözleri parlıyordu.

Bezi bıraktım ve bardağı başımın üstündeki rafa koydum. "Sadece araştırmamı düşünüyordum."

"Doğru." Hâlâ gülümseyerek başını salladı. "Araştırman. Nasıl gidiyor?"

Omuz silktim. "Peki."

"Mhm." Gözlerini kısarak bana doğru eğildi. Sinirlerim midemde kıpırdandı.

"Tişörtün çok tuhaf." Geçen hafta internetten aldığım tişörte baktı.

Bulanık, hoş olmayan bir kahverengiydi, neredeyse kravat boyanmış gibiydi ve göğsümün tam ortasında dev bir kaka emoji vardı.

Bana tuhaf tuhaf baktı. "Neyin var senin?"

Yutkundum ve tekrar omuz silktilim. "Hiçbir şey," diye yalan söyledim. "Yalan söylüyorsun."

Bakışlarıyla beni kıstırdı ve ben de onunla tezgah arasında gidip geldim. "Bu gece Finn'le randevum var."

"Aman Tanrım. Biliyordum." Sevinçten nefesi kesildi. "Şimdi ondan hoşlanıyor musun?" İnkâr etmek için ağzımı açtım ama ağzımdan bir şey çıkmadı. Geçen gece lokantada çok tatlıydı ve onunla konuşmak çok kolaydı. Elimi salladım.

Ağzım açılıp kapanırken başımı salladım.

"Hayır. Bilmiyorum. Sanmıyorum."

Alnım kırıştı ve yüzümü ellerimin arasına aldım.

Berbat bir haldeydim ve günlerdir berbat bir haldeydim. Koridorun karşısında yaşayan Finn beni delirtiyordu. Duvarlar o kadar inceydi ki ne zaman eve geldiğini ya da itfaiyeye gittiğini duyabiliyordum. Çalışmıyorsa akşamları barda takılır, kardeşleriyle spor izler ya da diğer müdavimlerle veya babamla sohbet ederdi. Elimde içki dolu bir tepsıyla arkamı döndüğüm ve o sohbetin ortasındayken bakışlarıyla karşılaştığım zamanların sayısını unutmuştum. Her zaman gözlerinin üzerimde olduğunu hissederdim. Omurgamdan aşağıya doğru sinirlerim titriyordu.

Dün, arabamın camında araba kullanan bir kuşun karikatürize edilmiş yapışkanlı notu vardı. Notta *kuşun yağının değişmesi gerektiği yazıyordu; anahtarları koridorun karşısındaki şerefsize bırakın, o halleder*. Bu sabah kapımı açtığımda, üzerinde kuşun yarı uykulu bir şekilde kahve içtiği ve kafasından küçük z'lerin uçtuğu bir yapışkan not bulunan bir kahve ile karşılaştım.

Kafam Finn'le ilgili düşüncelerle doluydu. Onun keskin, temiz ve taze kokusunu düşündüm. Bana gülümsediğinde gözlerinin nasıl kırıştığını. Parmakları kalçamın üzerindeydi. Beni hızlıca öperken ellerinin çenemde yarattığı hissi. Lokantada kulağımı ısırması.

En kötü kısmı? Finn'le ilgili seks rüyaları görüyordum. Bilinçaltım bile onu düşünmekten kendini alamıyordu.

Çok ama çok azmıştım ve tek düşünebildiğim Finn'le daha ileri gitmekti. Finn'i öpmek. Finn'le soyunmak. Boğazına kadar bir çizgi yalamak. Ağzı üzerimde. Elleri her yerde.

Ürperdim. Bu yüzden çirkin kaka emojili tişört giyiyordum. Finn geçen gece beni öpmeye çalıştı ve ben de izin verdim. Eğer Finn beni dairesine çekip düşünemeyecek hale gelene kadar bana dokunmak isteseydi buna da izin verirdim.

Ve sonra her şey tamamen berbat olacaktı.

"Gözlerin yine o tuhaf şeyi yapıyor," dedi Sadie. "Bu gece nereye gidiyorsun?"

"Bilmiyorum. Sormadım." Nefesimi içime çektim. "Gittikçe zorlaşıyor..." Sözlerimi yarıda kesip Sadie'nin gözlerine baktım. Yanında kendim olabildiğim nadir insanlardan biriydi. "Ondan neden nefret ettiğimi unutuyorum. O..."

"Gerçekten sıcak mı?" diye sordu.

Homurdandım. "Evet. Gerçekten çok seksi."

Bana ilk yardım yaparken ne kadar tatlı olduğunu hatırladım. *Hoş, düşünceli ve komikti.*

"Hatırladığın adam olmaması mümkün mü?" Sesi sessizdi ve rahat bir tavırla tırnaklarını inceliyordu.

Ne yaptığını biliyordum. Beni korkutmamaya çalışıyordu.

"Şüphe tohumları ekmeyi bırak."

Bakışları yukarı fırladı ve sırttı. "Özür dilerim. Yakalandım. Düşünümde bana seni sorduğunu hatırlıyorum. Çok üzgün görünüyordu, sanki hayatında hâlâ senin olmanı diliyordu." Ağzı buruk bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Seni hâlâ önemsiyor."

"Öyle olduğunu biliyorum." Kalbim boğazıma kadar sıkıştı ve kollarımı kavuşturup kendime sarıldım.

Daha önce beni önemsiyordu ama yine de gitti.

Sadie'nin bakışları omzumun üzerinden bana takıldı. "Merhaba," dedi parlak bir gülümsemeyle.

Döndüğümde tezgâhın diğer tarafında duran kumaş müzesi sahibi Dot'u gördüm.

"Merhaba Dot." Şaşkınlıkla göz kırptım. Tüvit etekli takımı, dantel yakalı beyaz ipek gömleği ve düzgünce toplanmış gri saçlarıyla bu pis barda dikkat çekiyordu.

"Merhaba, Olivia." Tezgâhın üzerine bir örtü koymadan önce el çantasına uzandı.

Ya da bir örtü olması gerekiyordu. İplik ve beyaz kumaştan oluşan karmakarışık bir şeydi, sanki bir çocuk yapmış gibiydi. Sadie ve ben tezgâhın üzerinde ona baktık.

"Finn atölye çalışmasından sonra onu yanına almayı unuttu," dedi bize. "Atölye mi?" Sadie tekrarlardı.

Dot başıyla onayladı. "Geçen hafta benim dantel atölyeme katıldı. Bu yıl katılım düşüktü ama çok güzel vakit geçirdik. Atölye çalışmasından sonra beni öğle yemeğine çıkarmak için ısrar etti. Çok iyi bir çocuk." Gülümsedi, gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar çoğalıyordu.

Sadie elini koluma koydu, sessiz bir şekilde *gördün mü* demek *istiyordu*. Elini geri ittim.

Dot, yüzünü buruşturup eğilmeden ve sesini alçaltmadan önce kareli örtüye gülümsedi. "Duvak örtüleri yapmakta pek iyi olmadığını kabul ediyorum ama ona eşlik etmek güzeldi. Roger'la seksenli yıllarda yaptığımız yürüyüş gezisini dinlemeye bayıldım."

Ona baktım. Finn bir kumaş atölyesine mi gitmişti? İçimden bir ses onun bu sevimli yaşlı kadını mutlu etmek istediğini söylüyordu. Kalbim sıkışmıştı.

Aklım boş dantel müzesine ve Dot'un geldiğimizde ne kadar mutlu olduğuna gitti.

"Bir içki için kal," dedim ona. "Müesseseden. Sana ne istersen yaparım."

"Evet, kal!" Sadie ona gülümsedi.

"Peki, tamam o zaman." Tabureye doğru ilerledi. "En son ne zaman böyle ilginç bir mekânda kokteyl içtiğimi hatırlamıyorum." Bakışları duvarda asılı duran uzaylı dildosuna takıldı.

Gözlerindeki heyecana gülümsedim. "Nelerden hoşlanırsın?"

Dot sevdiği içecekleri sıraladı ve ben de ona New York ekşisi yaptım - burbon, limon suyu, basit şurup, yumurta akı ve kırmızı şarap. Tezgahın üzerinden ona uzattığımda gözleri parladı.

"Kırmızı şarap bana rahibe günlerimi hatırlatıyor," diyerek ilk yudumu aldı ve kaşlarını lezzetten dolayı kaldırdı.

Ona göz kırptım. "Pardon?"

Başını salladı. "Eskiden rahibeydim ama bu Roger'ımla tanışmadan önceydi. O manastırda postacıydı." Bir kahkaha attı. "Onunla kaçtığımda çok şaşırmışlardı. Yüzlerini asla unutmayacağım."

Ona baktım.

Bir hareket gözüme çarptı. Finn'in üst kata çıkan koridordan adım attığını görmek için döndüm ve midem yavaşça öne doğru yuvarlandı.

Lacivert düğmeli bir gömlek giymişti, yakası tamamen açıktı. Bu gömlekle aptal gibi görünmesi gerekirdi ama altında dövmeler olduğunu bilmek beynimi uyandırdı. Gömlek geniş omuzları boyunca uzanıyordu. Saçları nemli ve kıvrıktı. Onu ne zaman saçları nemli görsem, duştaki halini, kaslarından ve dövmelerinden akan suyu düşünürdüm. Eli sikiinin üzerinde, gözleri kapalı ve dudakları ayırık beni düşünüyordu.

İçimdeki alarm yükseldi. Bu gece kötü bir fikirdi. Bir bahane uydurmalıyım.

Bakışları benimkilerle buluştu ve bana hınzırca bir gülümseme fırlatarak yanıma geldi. Tam önümde durdu ve ben onun temiz kokusundan bir nefes aldım. Gözlerimde bir şeylerin titreyişini görmüş olmalıydı çünkü gözleri sevgiyle parlıyordu.

Boku yemiştim.

"Merhaba," dedi, sesi alçak ve gözleri üzerimdeydi.

"Merhaba." Bakışlarımı ayıramadan ağzımı bir çizgi haline getirdim. "Güzel kaka gömleği."

Arkasından Sadie homurdandı. Ona *çenesini kapatan* bir bakış attım.

"Gitmeye hazır mısın?" diye sordu, gözleri hâlâ eğlenceyle parlıyordu.

"Evet." Sesim kısık çıkıyordu ve midem kelebeklerle doluydu.

Döndü ve Dot'u gördü. "Merhaba Dot, nasılsın?"

"Merhaba Finn." Ona gülümsedi ve içkisini işaret etti. "Olivia bana harika bir içki yaptı. Adı New York ekşisi."

Finn bana takdirle baktı. "İçki karıştırmakta çok iyi. Daha sonra bana da bunlardan bir tane yapmasını isteyeceğim."

Çenemi tezgâhın üzerindeki örtülere doğru eğdim. "Çok meşguldün," dedim ona.

Bana mahcup bir gülümseme fırlattı ve tezgâhtan alıp arka cebine koydu. "Ben aldım." Büyük, sıcak elini benimkine doladı ve onu takip etmem için beni çekti. "Sonra görüşürüz Dot. Tekrar içeri gel ve birlikte bir şeyler içelim," diye seslendi omzunun üzerinden ve beni koridordan geçirip ara sokağa açılan kapıdan geçirdi.

Dışarı çıkar çıkmaz beni döndürdü ve duvara yaslanmam için geriye doğru yürüttü. Bir kolu başımın yanındaki duvara yaslanmış, diğeri hâlâ elimi tutarken, benim alanıma girdiğinde gözlerim açıldı. Onun yakınlığı nabzımı hızlandırdı ve bakışlarımı ondan ayıramadım. İnanılmaz, erkeksi ve temiz kokuyordu ve keskin, lezzetli kokusu düşüncelerimi bulanıklaştırdı.

O hınzır sırıtış yine ağzında kıvrıldı.

"Eski maskaralıklarına geri döndün," dedi, bakışları tişörtümde geziniyordu. "Bugün çamaşır günü," diye yalan söyledim. Sesim nefes nefese çıkmıştı ve bundan *nefret* ediyordum.

Bunu bana Finn Rhodes yaptı. Beni bu baygın, hafif-

Ağzının köşesinin çileden çıkarıcı, zalimce eğimi ve onu emmeyi ne kadar çok istediğim dışında hiçbir şeye odaklanamayan başlı kadın. "Mhm. Eminim öyledir." Bakışları yüzümde gezindi. "Sence bir tişört sanki bu beni göğüslerinin ne kadar güzel olduğundan uzaklaştıracaktı gibi?"

Karnımda bir sıcaklık birikti ve gözümü kırptım. "Um. Bilmiyorum."

"Öyle değil." Bakışlarımı tuttu ve karnım sinir ve heyecanla ileri geri yuvarlandı. Eli benimkini biraz sıktı ve dudaklarım aralandı. Gözleri karardı. "Lokantada ne dediğimi duydu."

Hem de *hiç*. Uykumda o alçak kelimeleri duyuyordum. *Vücudunun her santimini hatırlıyorum*. Karnımdaki bir kas gerildi.

Sokaktan arabalar geçerken ve yirmi adım ötedeki kaldırımda insanlar sohbet ederken sessiz sokakta uzun süre birbirimize baktık. Göğüslerim ağırlaşmıştı ve nabzım bacaklarımın arasında atıyordu.

Ağzıma baktı ve kalbim daha da hızlandı.

Onu öpmeliydim. Neden öpmeyeyim? İstiyordum ve neden yapmamam gerektiğini hatırlayamıyordum-

Finn elimi arabasına doğru çekerek uzaklaştı. "Hadi Livvy, gidelim."

Yolcu kapısını açtı ve beni içeri aldı. Az önce ne oldu? Arabanın etrafında dolanıp sürücü tarafına geçerken yüzünü inceledim. Küçük bir sırıtışla motoru çalıştırdı.

Aman Tanrım. Seksi önümde havuç gibi sallıyordu. İşte bu kadar. İlk hamleyi benim yapmamı bekleyecekti. Eskiden oynadığımız tüm oyunlar, birbirimize yaptığımız tüm rekabetçi küçük şakalar gibiydi. Her zaman rekabet halindeydik.

Onu on yıldır donduruyordum. Kendimi kontrol edebiliyordum. *bir gece*.

Finn

GÖMLEK İŞE YARADI.

Buna inanamıyordum. Emmett'in aptal tişört fikri *işe* yaramıştı. Bara adımımı atar atmaz, gözleri beni yukarıya sürüklemek istermiş gibi seksi, puslu bir şey yaptı.

Mezuniyet gecesi, elbisesinin askısını çıkarmadan hemen önce bana böyle bakmıştı. Saf *özlem*.

Zavallı Liv, çok azmış ve heyecanlanmıştı. Yola dönmeden önce ona hızlı bir bakış atarak gülümsedim. Yapışkan notları aldığını biliyordum. Bu sabah kapısının önündeki kahvenin üzerine bir tane bırakmışım ve birkaç saat sonra gitmişti. Arabasının camındaki de kaybolmuştu.

Lokantaya geri döndüm, bana bunları nasıl itiraf ettiğini düşündüm. Onu benim yanımda böyle savunmasız görmek kalbimi ikiye bölmüştü. Neredeyse eskiden olduğumuz gibiydi, sanki onu incitmeyeceğimi biliyordu. Göğsümde bir sancı hissettim ama üstümden attım.

Çok yaklaşmışım.

Bana güvenene kadar, ortalıkta dolaşmak yok. Seks yok. Liv'le yatağa girmek önemliydi, *yıllardır* bunu düşünüyordum. Hayatımın üçte birinde tekrar bir araya gelmemizin hayalini kuruyordum. Bunun bir anlamı vardı. Birlikte yatarsak ve işler yolunda gitmezse, bu beni mahvederdi. Bu fikir zihnimin arkasında belirdi, büyük, karanlık ve istenmeyen bir şeydi ve gerginlik omuzlarıma yayıldı.

Oturduğu yerde bacak bacak üstüne atıp açarak kıpırdandı ve ben de gülümsemekten kendimi alamadım.

Seks yapmıyorduk ama yine de onu kızdırabiliyordum.

"Nereye gidiyoruz?" Liv dikkatimi tekrar şimdiki zamana çekerek sordu.

Gülümsedim. "Bu bir sürpriz." Ona göz kırptım. "On dakika içinde orada olacağız. Müzik seçmek ister misin?"

Başını salladı ve ben arabayı sürerken camını kırmadan önce telefonunu çıkarıp bir çalma listesi açtı. Saçları rüzgârda dalgalandı ve midem bulandı.

Lanet olsun, çok güzeldi.

"Dot'un kumaş atölyesine gitmişsin," dedi, bakışları geçip giden ağaçların üzerindeydi.

Bir kahkaha attım. "Evet, öyle yaptım." Kaşları çatıldı.

"Neden?"

"Çünkü biraz sıkılmış gibi görünüyor." Omuz silktilim. "Ve peçetelerden uzaklaştığında sohbet etmek için ilginç biri oluyor. Sana eskiden rahibe olduğunu söyledi mi?"

Güldü. "Evet. O yaptı."

"O ve kocası evlendikten sonra Rockies'in her yerinde yürüyüş yaptılar. Seksenli yaşlarına geldiklerinde de aynı yürüyüşleri yapmışlar. Onun en iyi arkadaşı olduğunu söylerdi."

Liv'in bakışları geçip giden ağaçlardaydı. Acaba o da benimle aynı şeyi mi merak ediyordu - bir daha en iyi arkadaş olabilecek miydik? Seksenli yaşlarımızda dağlarda yürüyüş yapıp birbirimize takılarak maceralar yaşayacak mıydık?

Umarım öyledir. Bunu elde etmek için deli gibi savaşırdım. Hayatımı ondan başka biriyle hayal edemiyordum. Yirmi iki yaşında ve aptal olduğumda bile, kendime uzun vadeli bir kaderim olmadığını söylediğimde, aklım Liv'e geri dönüyordu.

Parka geldiğimde kasabanın yarısı oradaydı. Beklenti göğsümde kıvrıldı ve kalp atışlarım hızlandı.

Bu geceki randevumuz Liv'e birbirimiz için yaratıldığımızı göstermekle ilgiliydi ama bu onunla *biraz* eğlenemeyeceğim anlamına gelmiyordu. Yeniden bir çift olmamızı istediği konusunda yalan söylediğini biliyordum ve bu maskaralığı sürdürdüğünü görmek bir bağımlılık haline gelmişti. Burun deliklerinin genişlemesi, burnunun seğirmesi, bana attığı eğlenen bakışlar - sanki yeniden *bizmişiz* gibi hissediyordum.

"Bu da ne böyle?" Liv arabadan inerek sordu, bakışları piknik battaniyelerinin üzerinde oturan herkesi tarıyordu.

"Parkta film var. *Superbad* oynuyor." Bagajı açtım ve ona bir battaniye uzattım. "Gün batımına kadar birkaç saatimiz var. Şunu taşıyabilir misin?"

Onu benden aldı ve ağzında küçük bir gülümseme kıvrıldı. "O filme bayılıyorum."

"Biliyorum." Ona gülümsedim ve soğutucuyu çıkardım.

Çimlerin üzerindeki insanların arasında dolaştık, kendi battaniyelerinde oturan Emmett ve Avery'ye merhaba dedik, Miri Yang ve kocası Scott'a el salladık, Miri'nin en iyi arkadaşı, kasabanın haber blogunu yöneten Don ve eşiyle bir battaniyeyi paylaştık. Lisemizden bazı kişileri tanıdım, bazıları kendi aileleriyle, bazıları randevularında ya da arkadaşlarıyla. Liv, fırının sahibi olan ortağı Veena ile oturan Hannah'nın babası Frank Nielsen'e el salladı. İlkokul müdürünü ve hatta sınıfta sunum yaptığım gün Jen ve Liv'in önünde beni şişleyen veletlerden bazılarını gördüm.

Herkes buradaydı. Tam olarak istediğim şey.

Çimlerin üzerinde bir yer bulduğumuzda battaniyeyi serdik ve ben de akşam yemeğimizi paketinden çıkardım. Öğleden önce bir onay mesajı almıştım ve şimdi tek yapmam gereken beklemektir. Başparmağımı bacağıma vurarak gökyüzünü taradım.

"Neyin var senin?" Akşam yemeğimizi yerken Liv sordu. Domuz etli sandviç ve lahana salatası getirmiştik. Emmett geçen gün bana tarifini göstermişti.

Sırıtmamaya çalışarak donakaldım. "Ne demek istiyorsun? Hiçbir şey." Gözleri kısıldı. "Seğiriyorsun."

"Hayır, değilim." Evet, dinliyordum. Motorun alçak sesini dikkatle dinliyordum.

"Gökyüzüne bakıp duruyorsun." Etrafına bakındı. "Ne arıyorsun?"

Omuz silktim ve neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yokmuş gibi bir yüz ifadesi takındım. "Çok güzel bir akşam, sence de öyle değil mi?"

"Sanırım." Beni şüpheyle inceledi ve ben de gülümsememi geri çektim.

Sonra, onu duydum. Bir uçağın alçak, vızıltılı sesi. Nefesimi içime çektim, Mark'ın geleceğini söylediği güneyden ufku izlerken dilimi üst dudağıma götürdüm. Uçağın vızıltısı daha da arttı ama Liv bunu fark etmedi.

Oradaydım. Uçak görüldüğünde midem bulandı.

Mark Arama ve Kurtarma'nın bir parçası olarak bizim için uçuyordu ve Victoria ve Vancouver'a gidip gelen küçük bir havayolu şirketi işletiyordu. Fikrimi hemen benimsemişti.

"Aman Tanrım," diye bağırdı Miri, ayağa fırlayıp uçağı işaret ederek. Arkasındaki pankart görülebiliyordu ama henüz okunamıyordu. "Bu gökyüzünde bir mesaj! Her zaman bunlardan birini görmek istemişimdir!"

Herkes mırıldanmaya başladı ve uçağın yaklaşmasını izledi. Göğsümde hafif ve kıvılcımlı bir sevinç belirdi ve göz ucuyla Liv'e baktım.

Bana garip bir bakış attı. "Ne yaptın sen?"

"Ne yazıyor?" Don ayağa kalkıp tabelaya bakarak seslendi.

"Yaklaşıyor!" Miri faydasızca bağırdı. "Yaklaşıyor."

Uçak parka doğru uçarken herkes pür dikkat onu izliyordu ve benim bakışlarım Liv'in temkinli ifadesiyle uçak arasında gidip geliyordu.

Ağzım kulağına bir santim uzaklıktaydı. "Bu, saç kesiminin, dantel müzesinin, pantolonun ve çirkin kaka gömleğinin intikamı," diye mırıldandım.

Afişte ne yazdığını okuduğunda çenesi düştü. "Ciddi misin lan sen?"

İnsanlar teker teker bize döndü ve pankartı okurken gülümsediler. Birkaçı awws yükseldi. Emmett yavaşça alkışladı.

OLIVIA MORGAN FINN RHODES'U SONSUZA DEK SEVİYOR

Liv bana ters ters baktı ve göğsüm heyecandan sıkışmaya başladı.

"Seni uykunda öldüreceğim," diye tısladı ve göğsümün patlayabileceğini düşündüm. "Ne oluyor *lan*?" Sesi sadece benim kulaklarım için alçak bir hırıltıydı ama gergin bir gülümseme takınmıştı.

"Olivia," dedim yüksek sesle, böylece herkes duyabilecekti. "Bu çok tatlı. Ben de seni seviyorum bebeğim ve *sonsuza dek* seninle olmak için sabırsızlanıyorum."

Etrafımızdaki insanlara sıkıca gülümsedi ve ben de bir kahkaha attım.

Sesimi alçalttım. "Gözlerinin sadece benim için olduğunu herkese açıklamak istedim." Kolumu omzuna doladım ve onu kendime çektim. O çok sevdiğim burun deliği parlaması vardı. "Şehirdeki bekâr erkeklerin yanlış bir fikre kapılmasını istemedim."

Bakışları afişe geri dönmeden önce benimkilere kaydı. "Sana inanamıyorum." Ağzının kenarı seğirdi ama gözlerini kapattı ve başını salladı. "Gökyüzünde bir pankart. Bunun için ne kadar harcadın?"

"Önemli değil. Bir gökyüzü yazarı **t u t m a y ı** düşündüm ama çok midesi bulanır diye düşündüm."

Yüzünü ellerinin arasına gömerek homurdandı. "Aman Tanrım. Çok acımasısısın."

Ağzım kulağına degecek şekilde eğildim. "Henüz hiçbir şey görmedin."

Miri gözyaşları iç i n d e yaklaştı. "Siz ikiniz birbiriniz için y a r a t ı l m ı ş s ı n ı z ." Alkışlamaya başladı ve herkes onu izledi.

Parkın karşısında Avery ve Emmett sırtarak onları izliyorlardı. Emmett'e bir başparmak işareti yaptım ve o da gülerek başını salladı.

"Öp, öp, öp," diye sayıklamaya başladım, sanki başka biri söylemiş gibi başım dönüyordu. "Aman Tanrım? Bu da ne?"

Liv homurdandı.

"Finn-" Artık çok

geçti.

"Öp, öp, öp," diye bağırđı elli kişi, alkış tutarak.

Ona gülümsedim. "Eee? Sanırım ilk gerçek öpücüğümüzün zamanı geldi, değil mi?"

Gözleri kısıldı ve ağzının köşesi yukarı kalktı. Başını eğdi. "Evet, biliyorum."

Tereddüt ettim. Bu bir tuzak gibi hissettirdi. "Tamam, harika." Etrafımızdaki insanlar hâlâ *öpücük!* diye bağııyordu. "Hadi yapalım şu işi."

"Harika." Gözleri dans ederek beni izledi. "Sen hazır olduğunda hazırım."

"Artık hazırım." Ellerim çenesine geldi ve öne doğru eğilerek yüzünü bana doğru çevirdim. "Bizi de saymak ister misin?"

Gözleri parlıyordu, sanki eğleniyor gibiydi. "Üç."

Bakışlarım dudaklarına kaydı ve ihtiyaç kanıma karıştı. Dudakları pembenin en güzel tonundaydı ve tek yapmak istediğim o inleyene kadar alt dudağını emmekti.

"İki," diye mırıldandı, ısırarak.

Etrafımızdaki insan kalabalığı bilincimden uzaklaştı ve geriye sadece o kaldı. Tenim karıncalanıyordu.

"Bir," diye fısıldadı ağzını benimkine doğru eğmeden önce.

Dünya durgunlaştı, aramızdaki bağ daraldı ve sanki hiç zaman geçmemiş gibiydi. Bedenim Liv'i, onun yumuşak dudaklarını, koyu renk kirpiklerinin elmacık kemiklerine çarpışını, teninin benimkine değmesini hatırladı. Göğsümde kalbim sertçe çarpı ve ellerim yüzündeyken çenesinin yan tarafını okşadım.

Dokunuşumla ürperdi. Etraftaki alkışların belli belirsiz farkındaydım.
Bi

z. Alt dudağıma gelen keskin bir çimdik beni geri sıçrattı. Kedi gibi bir gülümseme

Alt dudağımdaki acıyı ovuştururken ağzının üzerine yayıldı ve şaşkınlıkla göz kırptı.

Homurdandım. "Beni ısırdın."

"Mhm." Kaşlarını oynattı.

Bakışlarım onun ağzında oyalandı. Bunu hâlâ delicesine ateşli bulmam yanlış mıydı? Gözlerimiz tekrar buluştu ve gözlerinde sıcaklık ve eğlence yükseldi. Ona sııttım.

Başını salladı ve gözlerini devirdi ama gülümsemesi devam etti. "İnanılmazsın."

Bakışlarını tuttum. "Benden hoşlanıyorsun." "Her neyse."

"Söyle." Yan tarafını dürttüm ve beni itti. "Benden hoşlandığını söyle, yoksa seni gıdıklarım." Parmaklarım kaburgalarına battı ve keskin bir kahkaha atarak kaçmak için kıpırdandı. Kaçamasın diye bir kolumu ona doladım ve kokusunu aldım; tatlı ve baharatlı. Bakışlarımla buluştuğunda kahkaham söndü.

Yüzümü incelerken gözleri sıcacıktı.

"İyi," dedi ve dudaklarının hareketini izledim. "Senden hoşlanıyorum." Kalbim beceriksiz bir ergen gibi tökezledi.

Finn

"Buralarda en sevdiğin yürüyüş noktası neresi?" Daha sonra, güneş neredeyse batmak üzereyken ona sordum.

Bunu düşünürken gözleri kısıldı. "Sitka Dağı, sanırım. Yürüyüş zor ama çok da zor değil, sadece kısa bir geceleme ve sabah uyanıp çadırınızdan kafanızı çıkardığınızda o turkuaz göllerin manzarasıyla karşılaşıyorsunuz, bu-" İfadesi rahat ve nostaljik bir şeye dönüştü ve ben gözlerimi kaçıramadım. "-muhteşem. Sakin. Sanki gezegendeki tek insan benmişim gibi hissediyorum."

"Kulağa hoş geliyor."

Kaşları sallandı. "Öyle. Gitmelisin."

"Beni almalısın." Kaşlarım kalktı ve gülümsedi. "Doktoranı bitirdiğinde nerede çalışacaksın?"

"Port Alberni'de bir ormancılık araştırma merkezi var." Queen's Cove yakınlarında, arabayla yaklaşık iki saatlik mesafede bir kasabaydı. "Çok fazla fonları yok, bu yüzden doktoram olsa bile orada bir iş bulabilir miyim emin değilim." Dudağını çiğnedi ve gözleri benimkilerle buluştu. "Victoria'ya taşınmak zorunda kalabilirim." Orası Vancouver Adası'ndaki en büyük şehirdi ve Queen's Cove'dan arabayla dört buçuk saat uzaklıktaydı. "Ya da anakaraya, Vancouver'a ya da BC'nin iç kısımlarında bir yere."

Başımı salladım, bunu anladım. İnsanlar iş için taşınmak zorundaydı, bu büyük bir olay ya da sıra dışı bir şey değildi. Yine de Liv'in taşınmasını hayal ettiğimde midem bulandı.

İzin verseydi ben de onunla giderdim. "Gitmeye hazır mısın?"

Kaşlarını çatarak ağzını bir çizgi haline getirdi. "Hayır. Burayı seviyorum. Okula gitmek için ayrılmaktan nefret ederdim. Vancouver güzel ama çok yoğun ve kaotik, çok fazla trafik var ve-" Omuz silkerek ve başını sallayarak sözünü kesti. "Burada değil."

"Evet. Ne demek istediğini anlıyorum."

"İtfaiyeciliği özlüyor musun?" Battaniyenin üzerindeki bir püskülle oynadı. Gözleri merakla bana doğru kaydı. "Orman yangınlarını yani."

"Bazen," diye itiraf ettim. "Yangınlar şiddetlendiğinde dışarıda organize bir kaos oluyor." Ona orantısız bir sırıtış attım. "Orada kendimi çok iyi hissediyorum."

"Peki ya burası?" Bakışları parmaklarında kaldı.

Yutkundum. "Bazen ben de burada kendimi iyi hissediyorum. Yürüyüşe çıktığımız zamanlar gibi."

Başını kaldırdı ve bana gülümsedi. Göğsüm sıkıştı, sıcak ve gergin. Önümüzdeki birkaç gün boyunca bu anı tekrarlayacaktım.

Onun da bunu hissettiğini biliyordum.

Başını salladı. "Bu işte iyisin. Seninle yürüyüş yaparken kendimi güvende hissediyorum."

"Öyle mi?" Kaşlarım kalktı ve ağzım kendini beğenmiş bir gülümsemeye dönüştü. "Benimleyken kendini güvende hissediyor musun?"

Gülümsememeye çalışarak gözlerini devirdi. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Ayıları korkutup kaçırarak kadar konuşuyorsun."

Yanakları pembeleşti. Çok sevimliydi.

"Mhm." Ona bir sırıtma daha yaptım. Ayak bileği başparmağımdan birkaç santim uzaktaydı, ben de üzerine bir çizgi çektim. Nefesi kesildi. "Benimle güvende hissediyorsun."

"Her neyse," diye mırıldandı, battaniyenin üzerindeki ipliğe sırtarak bileğini çekti.

Dudaklarında şakacı bir gülümseme vardı ve kalbimin altında bir şeyler kıpırdadı ama gülümsemesi soldu.

"Bu kasabada sıkılacaksın," diye fısıldadı ve içim gerildi. Liv'in sonunda bana gerçeği söylemesine hiç olmadığı kadar yaklaşıştık ve kendimi mayınların etrafında yürüyormuş gibi hissediyordum. "Kaosu özleyeceksin."

Başımı salladım. "Özlemeyeceğim. Bu konuda özlemediğim pek çok şey var Liv. Kamplarda yaşamak, her gece yorgun argın yatağa girmek, arkadaşlarımı ve ailemi özlemek. Burası benim evim." Bakışlarımız birleşti ve aramızda büyük ve parlak bir şey titreşti. "Sen buradasın."

Kaşları endişeyle birbirine yaklaştı. "Bir kişi için bir yerde kalamazsın."

"Yapabilirim ve eğer Victoria'da bir iş bulursan, senin için seve seve oraya taşınırım." "Peki ya ailen?"

"Ziyaret ederdik."

Ekranı kurdukları yere baktı, bakışlarını endişe kaplamıştı. "Bir kasabada yedi ya da sekiz aydan fazla kalamazsın."

"Bu daha önceydi."

"Neyden önce?"

Kaşlarını çatarak çenemi ovuşturdum ve battaniyeye baktım. Ona söylemenin zamanı gelmişti. "Babanla karşılaşmadan önce. Biyolojik babanla."

Bakışları benimkilere kaydı. "Cole?"

Başımı salladım. "Whistler'da. Şu anda orada yaşıyor. Tamircilik işi yapıyor."

Alt dudağını çiğnedi, temkinli bir ifadeyle dinliyor ve izliyordu. "Birkaç yıl önce onu araştırmıştım."

"Elini uzatmadın mı?"

Başını salladı.

"Gözlerini senden almış."

Başını salladı, battaniyedeki gevşek bir iplikle oynuyordu. "Biliyorum. Hatırlıyorum."

"Senin gülüşün de öyle. Biraz sessiz ve alaycı."

Yüzünde acı ifadesi belirdi ve içimden onu göğsüme çekmek geldi. "Bunu bana neden anlatıyorsun?"

"Çünkü..." Derin bir nefes daha çektim. Kahretsin. Onu kaybediyordum. Onu üzüyordum ama bilmesi gerekiyordu. "O yüzden fikrimi değiştirdim. Tekrar gitmeden önce geri dönüp seni diplomanı almaya ikna etmeye hazırdım ama-" Boğazımda bir taş vardı.

Bakışları yukarı fırladı.

"Adam üzgündü Liv." Öne doğru eğildim, bakışlarım onunkilere kilitlendi. Yüzünden rahatsızlık akıyordu ve kendine daha sıkı sarıldı ama bunu duyması gerekiyordu. "Üzgün ve yalnız. Çok fazla içerideydi ve hep yalnızdı. Çok içiyor." Korku içimi kemirdi. "Onun gibi olmak istemiyorum. Sizi terk ederek incitti ve bedelini herkes ödedi. Bunu asla düzeltmedi, asla özür dilemedi ve asla daha iyi hale getirmedi."

Komşu battaniyedeki biri bana bakınca ne kadar sert konuştuğumu fark ettim. Yine de umurumda değildi. Liv'in gerçeği öğrenmeye ihtiyacı vardı.

"Liv, asla Cole olmak istemiyorum. Seni incittiğimi biliyorum. Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum. Sadie'ye geri döneceğimi söyledim ve bunun sebebi

okulu bitiremeyecektim. Ben gidecektim..." Başımı salladım. "Ne yapacağımı bilmiyordum. Yıllardır seni düşünüyordum. Hayatımın geri kalanını senin için yeterince iyi olmadığı ve hatta denemediğim için pişmanlık duyarak geçirmek istemedim."

Piknik örtüsüne kaşlarını çattı. Gökyüzü artık loştu ve daha fazla insan parka süzülüp yerlerini almıştı ama karşımdaki kadın tüm dikkatimi üzerinde tutuyordu.

"Bizi düzeltmek için elimden gelen her şeyi yapacağım, anladın mı?" Başını hafifçe salladı, gözleri hâlâ battaniyedeydi.

"Lütfen bana bak bebeğim," diye fısıldadım.

Nefes alırken göğsü kabardı, sonra yavaşça nefes verdi ve bakışlarını benimkine çevirdi. Tekrar başını salladı. "Tamam."

Göğsümde kalbim güm güm attı. Göğsümde bir şey yükseldi ve bu umut gibi geldi.

Elleri kollarına değdi ve titredi.

"Kaka gömleği yeterince sıcak değil mi?" Başımı eğerek sordum.

Sırıttı. "Kapa çeneni."

Ayağa kalktım. "Arabada bir ceketim var. Hemen döneceğim."

Battaniyenin yanına döndüğümde, hemen onun yanındaki koltuğa oturdum ve içine girmesi için kürk yakalı kot ceketimi uzattım.

"Teşekkürler," dedi ve onu etrafına çekti.

"Ceketimi giyince çok tatlı görünüyorsun." Ağzım bir karışık açık kaldı ve onun benim diğer kıyafetlerimi giydiğini hayal ettim. Tişörtümü. Kapüşonlumu. Onun benim tişörtümle uyandığını, benim de başım bacaklarının arasındayken etek ucunu yukarı ittiğimi hayal ettim.

Kahretsin, bu fikri sevdim.

Çimlerin üzerindeki ekran titreyerek canlandı ve film başladı. Liv bacaklarını altına toplayarak kıpırdandı.

"Sinemada bu filmi izlediğimiz zamanı hatırlıyor musun?" Fısıldadım On

u. Bana gülümseyerek başını salladı. Daha yeni ergen olmuştuk.

Biraz daha yaklaştım. "Film sırasında dizin benimkine değdi ve Ereksiyon oldum."

Boğazı düğümlendi, kıs kıs güldü. "Ne?" diye fısıldadı, sırıtarak. "Ew. Bunu bana neden anlatıyorsun?"

Omuz silktim. "Sana aşık olmuştum."

"Ereksiyon hikayeni kendine sakla." Başını salladı ama gözlerinde eğlence parlıyordu.

Yüzümü buruşturdum. "Liv, bir sürü ereksiyon hikâyesi var. Temel olarak, yatak odanda olduğum her an."

İnledi ve ben yine güldüm.

"Hayır," diye devam ettim, ağzım kulağından birkaç santim uzakta olacak şekilde eğildim, "ama bütün film boyunca tek düşünebildiğim elimi tutmanı nasıl sağlayacağımı."

Başını çevirdi ve bana yan gözle baktı. "Gerçekten mi?"

"Mhm." Bakışlarını tutarak başımı salladım.

Ekrana geri döndü, ağzının köşesi biraz yukarı kalktı. "Sanırım bu biraz şirin."

Göğsümde havai fişekler patladı. Liv *sevimli* olduğumu söyledi.

Tekrar yer değiştirdi ve bir saniye sonra eli aramızdaki battaniyenin üzerine yerleşti. Gözlerimde bir soruyla eliyle yüzü arasında gidip geldim.

O da kendininkini yuvarladı. "Önemli bir şey değil. Bunun için ereksiyon olma."

Sırtışım genişledi ve elimi onunkinin üzerine koydum. "Söz vermiyorum."

Homurdandı ve filme geri döndü, başparmağım onunkini okşarken dudaklarında bir gülümseme oynayıyordu. Bir ara sırtını gererek yana kaydı, ben de göğsümü sıvazladım.

"Arkana yaslan," dedim.

Bana bir kaşını kaldırdı.

"Sandalye getirmeliydim. Sırtını bana yasla ki kendimi suçlu hissetmeyeyim."

Beni çok şaşırtmıştı ama hiç karşı koymadı. Sadece arkasını döndü, bacaklarımın arasına girdi ve göğsüme yerleşti. Filmin geri kalanını izlerken kollarım onun önünü sardı ve başım onunkinin üstüne yaslandı.

Bu şekilde, Liv ve ben en iyi arkadaş gibi hissetmedik... daha fazlası gibi hissettik. Ortak gibi. Birbirimize aittik. Kalbim göğsümde genişledi, onun gelmeyeceğine dair her türlü şüphe ve endişeyi bastırdı.

Kendine gelmeye *başlamıştı* bile. Belki de bu aptal tişört yüzünden ya da birlikte geçirdiğimiz onca zaman yüzünden. Bilmiyordum ve umurumda da değildi. *Bundan* daha fazlasını istiyordum. Parkta daha çok sarılmak, daha çok el ele tutuşmak, daha çok yürüyüşlerden bahsetmek.

Göğsüm ona duyduğum sevgiyle kabardı, kollarıma sarılmıştı, sırtı göğsüme yaslanmıştı, ceketimin içinde nefis görünüyordu. Bu

onun için çok büyük.

Liv benim için her şeydi ve onun ihtiyacı olduğu kadar sabırlı olacaktım. Kız arkadaşımın gibi davranıp onu terk etmemi sağlamaya çalıştığı bu aptal oyunu oynayacaktım, çünkü böyle anlar buna değdi.

OceanofPDF.com

Olivia

Finn'in gökyüzündeki o korkunç pankartı düzenlemesinden BİRKAÇ GÜN sonra, çiçeği aramak için tekrar yola çıktık. Birlikte çok yol kat ettiğimiz için arama alanımız artık dağların daha da içlerine doğru uzanıyordu ve Finn'in itfaiyeden izinli olduğu süre boyunca birkaç günlük bir gezi yapmayı kararlaştırmıştık.

Yemekten sonra, devrilmiş bir ağacın kütüğüne yaslanmış, küçük bir kamp alanında yaktığımız ateşi izliyorduk. Kafamda günün anlarını canlandırdım, Finn'le yüz metre ötede sessizlik içinde çalışıyorduk, güneş üzerimizde parlarken ormandaki kuş cıvıltılarını dinliyorduk. Ağır çantamı taşımak bacaklarımın ve sırtımın yorgunluktan yanmasına neden olmuştu ama ormanda geçirdiğim bir günün ardından içimi sakin bir memnuniyet kapladı.

Finn ayağa kalktı ve yemekten kalan boş kâsemi aldı. Ağzında küçük bir gülümseme belirdi. "Sana küçük bir ikram getirdim."

"Yaptın mı?"

"Mhm." Elini çantasına attı ve bir paket Cheezies çıkardı. Yüzüm aydınlandı ve o da güldü.

Bana fırlattı ve ben de çantayı alıp yırtarak açtım. "Sen bir tanrısın."

Gözleri ateşle parladı. "Henüz hiçbir şey görmedin."

Bacaklarımın arasındaki sıcaklık çekildi ve beynim tökezledi. Zihnim Finn'le mezuniyet gecemizdeki görüntülerle dolup taşı; o üstümdeydi ve beni incitmemeye dikkat ediyordu. Gözleri şehvetle bulutlanmıştı.

O gece ikimiz için de bir ilkti. Ne yaptığımız hakkında en ufak bir fikrimiz yoktu, gerçi Finn'in kardeşlerinden bir şeyler öğrenmeye çalıştığından şüpheleniyordum çünkü yaptığı bazı şeyler... bir bakirenin dilini nasıl kullanacağını bilmemesi gerekirdi.

Titredim.

Finn'in gözleri kırıştı. "İyi misin?"

"Evet." Ayağa kalktım. "Sana da bir şey getirdim."

Şaşırmış bir şekilde sırtıttı. "Getirdin mi?"

Gülümsedim ve başımı salladım.

"Hemen döneceğim." "Nereye gidiyorsun?"

"Dereye," diye seslendim omzumun üzerinden. Beş dakika sonra iki teneke kutuyla döndüm ve onları aramıza bıraktım.

Finn'in yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Bira getirmişsin."

Ağzımda beliren gülümsemeye engel olamadım. Göğsümde sıcak, memnun bir kızarıklık oluştu. "Evet."

Birini eline aldı. "Ve soğuk."

"Biz yemek yerken onu dereye koydum."

Başını eğdi ve saf bir şefkat ifadesiyle bana baktı.

Ağzım seğirdi ve gözleriyle buluşmak için mücadele ettim.

Küçük bir doz panik kan dolaşıma karıştı. Ona soğuk içecekler getirip gülümsemesini sağlamamam gerekiyordu. Onu tiksindiriyor olmam gerekiyordu.

"Buraya gel." Birayı yere bıraktı ve kollarını uzattı.

Sertleştin. "Ha?"

"Sana sarılmak istiyorum."

"Neden?" Bir adım geri attım.

Gözlerinde yumuşaklık ve eğlence eridi ve yine o hınzır sırıttışı parladı. "Çünkü senden hoşlanıyorum Liv ve bana soğuk bir bira getirdiğin için teşekkür etmek istiyorum. Şu anda tam da istediğim şey buydu. Ve çiftler böyle yapar. Sarılırlar," dedi küçümseyici ve alaycı bir tonda, gözlerimi devirip gülmek istememe neden oldu. Bakışları keskinleşti. "Diğer şeylerin yanı sıra."

Kalbim onun sözleriyle çarptı ve gözümü kırptım.

"İçeri geliyorum," dedi sessizce, bir adım öne çıkıp kollarını yavaşça bana doladı ve beni göğsüne çekti. "İşte bu kadar. Harika gidiyorsun."

Homurdandım. "Kapa çeneni." Tanrım, çok sıcaktı.

Beni daha sıkı sıkı. "Senin de kollarını bana dolaman gerekiyordu."

"Kendini komik buluyor musun?" Göğsü güzel, geniş ve sertti ve başımı ona yaslama isteği duydum.

"Yardıma ihtiyacın olursa sana gösterebilirim."

Ona gözlerimi devirdim ama kollarımı beline doladığımda dudaklarım bir sırıtışa dönüştü.

"İşte böyle," diye mırıldandı, başını aşağı eğerek ağzını kulağımdan birkaç santim uzakta gezdirdi.

Kokusunu içime çekerek bir nefes aldım. Deodorantı, vücut yıkama suyu ve sonra Finn'e özgü bir şey. Muhtemelen ter. Kokusu midemde bir kasın çekilmesine neden oldu. Elleri sakinleştirici darbelerle sırtımda gezindi ve kendimi ona bıraktım. Nefes verirken alçak sesle mırıldandı ve dudaklarını şakağıma götürdü.

"Bana bira getirdiğin için teşekkür ederim Liv," diye mırıldandı tenime karşı ve gözlerim kapandı.

"Mhm." Daha fazla bir şey söylemek için kendime güvenmiyordum. Yanlışlıkla inleyebilirdim.

Bir kez daha nefes aldı, göğsü benimkine doğru genişledi ve göğüslerimin ona baskı yapmasını umursamadım bile. Sıcak ve rahattı, bırakmak istemedim ama kollarımı çözdüm ve geri çekildim.

Kapüşonlu gözlerle bana gülümsedi. "Bu güzeldi." Omuz silktim. "Evet." *Korkak.*

"Söyle."

Bakışlarım yukarı kaydı ve gözlerindeki cüreti gördüm. "Ne?" Kaşlarım havaya kalktı.

"Söyle. Bana sarılmaktan zevk aldığını söyle. Hoşuna gittiğini biliyorum."

Ben ona baktım, o da bana meydan okurcasına baktı. "Peki." Omzumu kaldırdım, çok rahattı. "İyi sarılıyorsun."

Ağzı yukarı kıvrıldı. "O kadar da zor değildi, değil mi?" Gözlerimi devirdim. "Her neyse."

Güldü ve oturup birasını açmadan önce başını salladı. Başı arkaya düşmeden önce uzun bir yudum aldı. "Tanrım, bu çok iyi."

Gülümsedim. "Boktan bir bira."

"Umurumda değil. Hava soğuk ve ben burada, ormanda *kız arkadaşım*la oturan mutlu bir adamım." Finn'in bakışları benimkilere kaydı, kendini beğenmiş ve bilmiş. Bana meydan okuyordu.

Sözleri karşısında göğsümde bir şeyler kıvılcımlandı. Bana son kez böyle seslendiğinde, yemekten sonra arabada uyuyakaldığımda, yanlışlıkla "Ben *senin kızın değilim*" diye ağzımdan kaçırmıştım. Bu sefer dilimi tutacak kadar biliyordum. Ne de olsa birlikte olmamız gerekiyordu.

Bunu asla kabul etmezdim ama kelimelerin kulağa hoş gelmesi hoşuma gidiyordu.

Orada sessizlik içinde oturduk, biralarımızı içtik, ormandan ve ateşten gelen sesleri dinledik ve ateşin yanıp kül olmasını izledik.

Güneş batmaya başladığında, "Yatmadan önce derede yıkanacağım," dedi. Yüzünde şakacı ve nazlı bir soru belirdi. "Sen de katılmak ister misin?"

Gözlerim doldu ama ona sııttım. "Buna bayılırsın."

"Kesinlikle yapardım." Gözleri tekrar parladı. "Hemen döneceğim. Ayılarla konuşma."

Güldüm. Finn ve ben çocukken ne zaman keşfe çıksak, ailelerimiz *yabancılarla konuşmayın* derdi! Büyüdükçe ve ormanda daha fazla zaman geçirdikçe, "*Dışarıda ayılardan başka bir şey yok*" diye cevap verirdik, *bu* yüzden Elizabeth "*Tamam, ayılarla konuşmayın!*" demeye başladı ve biz de gülerdik.

Finn döndüğünde gözümü ateşe dikmiş bakıyordum. Güneş batarken yeniden yanması için küçük bir kütük eklemiştim ama aklım düşüncelerde kaybolmuş, birlikte oynadığımız o günleri yeniden yaşıyordum. Ateşe yaklaştı ve bakışlarım ona doğru kaydı-

Gömleksiz. Mürekkep tenine yayılıyor, kaslarının çıkıntıları, vadileri ve sert çizgileri üzerinde kayıyor. Karın kasları. Pecs. Göğüs kılları göğüs kafesi boyunca dağılmış, karnından beline doğru iniyordu.

Onu on yılı aşkın bir süredir ilk kez üstsüz görüyordum. Dövmeleri tam teşhir halindeydi ve gözlerim her ayrıntıyı ezberleyerek aradı. Kuşlar kaslı kolunun etrafında, omzuna kadar uçuyordu. Diğer kolundaki ay ve yıldızları daha önce görmüştüm ama şimdi yıldızların omzundan ve göğüs kafesinden yukarı doğru süzüldüğünü ve köprücük kemiğini kaplayan ormanın üzerinde gökyüzüne karıştığını görebiliyordum. Gömleğinin altından çıkan ağaçların tepelerini görmüştüm ama şimdi altlarındaki gölü görebiliyordum. Göğüs kafesinin üzerindeki sıradağlara bir göz attım ve aşinalıktan etkilendim. Queen's Cove'un etrafındaki dağ silsilesiydi bu. Kalbinin üzerindeki alan boştu.

Bu, karanlıkta el yordamıyla oynadığım sıska genç değildi. Finn artık bir erkekti. Daha fazla kas yapmış, dövmelerle dolu bir gövde toplamıştı ve göğüs kıllarının tenime değdiğini hayal edebiliyordum.

Ben onun vücudunu incelerken, Finn sanki bundan zevk alıyormuş gibi ukala ve ateşli bir gülümsemeyle beni izliyordu. Bacaklarımın arasında bir şehvet dalgası, girdap gibi bir sıcaklık ve basınç hissettim ve titreyerek kenetlendim. Yırtamadım

bakışlarımı ondan ayırdım. Tişörtünü kafasına geçirmeden önce sırttı. Kolları hareket ettikçe pazuları ve trisepleri dans ediyordu.

"Çok fazla dövmen var," dedim faydasızca.

Yanımda otururken bir sırrı varmış gibi sırttı. "Birkaç tane."

Bakışlarım güneş sisteminin yarım koluyla kaplı sol kolunda gezindi. Elimi uzattım ve parmağım tırnağımdan biraz daha büyük bir ayın kenarına dokundu. Ben yıldız takımıyıldızının izini sürerken o da yüzümü inceledi. Kolunda tüylerim diken diken oldu ve elimi çektim, yüzüm bu samimiyet karşısında kızardı.

"Kolunda kaç tane kuş var?"

"On iki. Her yıl doğum günümüzde bir tane alıyorum," dedi sessizce ve nabzım düştü.

Bakışlarım onunkilere kaydı, samimiyetsizlik, mizah ya da başka *bir şey* aradım.

Bu da bu bilginin ağırlığını azaltacaktır.

Eğer Finn romantik biri çıkarsa, yemin ederim bununla başa çıkamam.

Gözlerimi sabit ve emin bir şekilde tuttu. Bu gibi durumlardan kaçınmam gerekiyordu ama tek düşünebildiğim gömleğini tekrar çıkarmak için bahaneler bulmaktı.

Bir anlamı var mıydı? Bu yıl başka bir kuş dövmesi yaptıracak mıydı?

Göğsümde düşünemeyeceğim kadar büyük ve yoğun bir his belirdi.

"Sende hiç var mı?" Sesi alçaktı.

Çıtırdayan ateşe bakarken "Benim tarafımda birkaç ağaç var," diye cevap verdim.

Sanki kendini sakinleştirmeye çalışıyormuş gibi nefesini içine çekti.

"Onları görmek için sabırsızlanıyorum," diye fısıldadı, gözleri karardı ve ürperdim.

Finn ve ben orada uzun süre oturduk, ateşi izledik ve güneş alçalıp gökyüzü kararırken ormanın seslerini dinledik.

Tepemde parıldayan ışıklardan bir gölgelik uzanıyordu ve iç çektim.

Ağaçların arasında bir yerde bir baykuş öttü.

Kendimi tuhaf hissederek dizlerime sarıldım. Finn ve ben kaç kez onun çatısında oturup gökyüzüne bakmıştık? Genellikle anne babası uyurken pencereden dışarı tırmanırdık. Yatak odaları evin diğer tarafındaydı, bu yüzden sessiz olursak bizi duymazlardı. Çatıda uzanır, gökyüzüne bakar ve kayan yıldızları işaret eder, ileri geri fısıldaşırdık. Bazen ellerimiz ya da kollarımız birbirine değiyordu. Bir keresinde Finn ayağını uzatıp benimkine dayadı ve bir saat boyunca öyle kaldık, ikimiz de kıpırdamadık,

o santimetre kareyle bağılıydı. Çoraplı ayağının yan tarafı benimkine değiyordu. Çoraplarının üzerinde Koca Ayak yazıyordu. Bunu günlerce düşündüm.

Gökyüzündeki her yıldız için Finn'le bir anım vardı. Kafam onlarla doluydu ve birlikte geçirdiğimiz zaman arttıkça, daha fazlası su yüzüne çıkıyordu. Sanki uyanıyor ve son on iki yılı silkeleyip atıyor gibiydim.

Ağına baktım, köşeleri zalim, kendini beğenmiş bir sırtışla yukarı kalkmış mükemmel bir çizgiydi. Yine de ifadesinde kırılganlık dalgalanıyordu ve kalbim sıkıştıyordu. Tanrım, o ağızdan nefret ediyordum ama yine de onu tekrar öpmeyi o kadar çok istiyordum ki. Kafamda, parktaki filmde öpüştüğümüz, onu ısırmadan önceki anları tekrar canlandırımdı.

Güzeldi. Farkında olmadan istediğim türden bir öpücüktü; derin, tüketen ve çaresiz. Bu öpücük en iyi çikolatalı pastadan bir ısırık almak gibiydi ve bu yeterli değildi. Bütün dilimi istedim. *Daha fazlasını* istedim.

Çok iyi olacaktı. Finn'in beni incitmiş olması, gitmiş olması ve tekrar gidecek olması umurumda bile değildi çünkü onun gibi adamlar gerçekten inanmış olsalar bile burada kalmıyorlardı. Umurumda değildi.

O dövmeleeri benim için yaptırdı. Yaptırdığını biliyordum. Neden bu kadar ateşliydi? Neden Finn yıllar geçtikçe daha da ateşli olmak zorundaydı?

Bu adil değildi.

Ya pes etseydim?

En azından yaz boyunca şehirde kalacaktı. Daha önce hiç kimseden Finn'den etkilendiğim gibi etkilenmediğimi itiraf edebilirdim, ne gençken ne de şimdi, yetişkinler olarak.

Büyümüş Finn'e karşı koymak imkansızdı.

Ya o buradayken ondan hoşlansaydım? Kalbimi bunun dışında tutabilirdim. Sadece seks olurdu. Oyalanırdık. Ciddi bir şey olmazdı.

"Öpüşmeliyiz," dedim ağzının içine bakarak.

Ateş onun karanlık bakışlarına yansıyor, gözleri kapüşonlu ve ateş doluydu. Sırtışı daha da arttı. "Öyle mi?"

Başımı salladım, gözleriyle buluştum. *Güven, Olivia.* Kalbimin ne kadar hızlı attığını göremiyordu.

"Çiftler böyle yapar, değil mi?" Ses tonum hafif, ukala ve şakacıydı, sanki ondan notlar almış gibiydim. Zihinsel olarak kendime beşlik çıktım. "Diğer şeylerin yanı sıra."

Adem elması sallanıyor ve ağzı hınzır bir sırtışla kıvrılıyordu. "Buraya gel o zaman."

OceanofPDF.com

Olivia

Finn'in kucağına yerleşip ona sarıldığımda nabzım atmaya başladı. Gözleri üzerimdeydi, ağır ve bulutluydu. Belimi kavradı, başını bana doğru eğdi, merakla izliyordu. Ellerimin altında omuzları sıcak ve sıkıydı. Parmağım yakasının üstündeki deride gezindi ve nefesi kesildi. Aramızdaki hava gerginlikle çatırdıyordu.

Hiç sıırtmadığını fark ettim.

Yüzünü incelerken kalbim göğsümde çarpıyordu. O kadar yakışıklıydı ki. Finn kadar yakışıklı birini daha önce hiç görmemiştim, *işi* seksi görünmek olan ünlüleri bile.

Finn'le ilgili bir şey, yüzü ve vücudu, kıyafetlerinin altında kalan dövmelelerin bilgisi, kanımı tutuşturdu.

Ağzımı onunkine doğru indirdim ve o da inledi. Dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdirirken parmakları belime yapıştı. Ellerim saçlarına kaydı ve bu onun içinde bir şeyleri uyandırdı. Daha dik oturdu, kolları sırtımdan yukarı kaydı ve ağzımı açıp içeri girmem için beni kandırdı.

İşte bu. Dili benimkinin üzerinde gezinirken ürperdim, sabit, sert ve amansız. Finn'in böyle öpüşmesi *çok* hoştu, sanki tam olarak neye ihtiyacım olduğunu biliyordu. Sanki uzun zamandır bunu düşünüyormuş gibi. Sanki istediğini almaya hazırды.

Isı içime, tenime, göğsüme yayıldı, merkezimde birikti ve şişti. Parmaklarım saçlarını büktü ve dilimi emdiğinde, sanırım saçlarını biraz çektim çünkü tekrar inledi, alçak sesle ve çaresizce.

"Geçen gün beni ısırдың için sana bir ders vermeliyim," dedi öpücüklerin arasında ve kalçalarım onun etrafında sıkıştı. Bana doğru eğilirken ağzımdan kısık bir kahkaha yükseldi.

Her his birbirine karışmıştı: Kirli sakalının çeneme sürtünmesi, dilinin kaygan ve sıcak bir şekilde dilime değmesi, elleri, biri kıçımda diğeri ensemdeki saçlara dolanmış, hafifçe çekiştiriyor ve altımdaki sikinin kalın, sert baskısı. Kendimden geçmiş, uyuşturulmuş, sarhoş olmuş, Finn Rhodes'la öpüşmenin verdiği sıcak mutluluğa tamamen *bağımlı* olmuşum.

"Kahretsin, çok ateşlisin," dedi boynumdan aşağı öperek. "Seni düşünmeden duramıyorum Liv. Her gece, senin amının ne kadar iyi hissettirdiğini düşünerek yumruğumu beceriyorum." Bunu söylerken gözleri çok karanlıktı ve bir başka aç öpücük için beni kendine çekti. "Dün gibi hatırlıyorum."

İçimden bir ürperti geçti. "Bir hatırlatma ister misin?" Kıçımı sıkarken nefes nefese kaldım. Bacaklarımın arası ağrıyordu, ıslak ve muhtaçtım. Bunun bu kadar hızlı olmasından utanmalıydım ama Finn'i umursamayacak kadar sarhoşum. Finn'in boynunun yan tarafını emdim ve o inledi - en tatlı ses

Şimdiye kadar duymuşum - ve ona karşı sallandım. Klitorisimin ona karşı hissettiği keskin, lezzetli his beni nefessiz bıraktı.

Finn sertleşti.

"Durmalıyız," diye homurdandı, zor nefes alıyordu. Ateşin loş ışığında göz bebeklerinin şiştiğini görebiliyordum.

Ne? Arkama yaslandım, kaşlarımı çattım, zor nefes alıyordum. "Hayır."

Kafasını toparlıyormuş gibi birkaç kez gözlerini kırptırdı. Elini saçlarımdan çekti ve derin bir nefes aldı. "*Evet*. Liv. Gel hadi."

Hayal kırıklığı, utanç, reddedilme... İçimdeki şehveti sıkıştırdılar ve tokat yemiş gibi göz kırparak aceleyle kucağından indim.

Beni istediğini sanmışım.

Ugh. Bu tam olarak olmaması gereken bir şeydi. Soğuk, hesapçı ve dikkatli olmam gerekiyordu ve işte buradaydım, onun için eriyordum, neredeyse kendimi bir tepside sunuyordum.

Hatırlatmamı ister misin? Utançtan ölecektim. Yüzüm yanıyordu.

"Bunu aceleyle getirmek istemiyorum." Sözleri sessiz ama kararlıydı ve Gözleri ateşle doluydu.

İçimde öfke ve hayal kırıklığı kabardı. "O zaman bu yanaktan öpmeler, sarılmalar falan da neyin nesi? Beni delirtmeye mi çalışıyorsun?"

Yine o hıncır sırtış vardı, daha ciddi bir şeye dönüşmeden önce bir saman alevi kadar hızlıydı. "Bunun bir kaçamak olmasını istemiyorum. Çıkar ilişkisi saçmalığı yok."

Tek kelime etmedim. Sadie ve Holden çıkarları olan arkadaşlar olmayı denediklerinde, Holden'ın istediğı gibi sona erdi - evlendiler.

Finn kolumda bir çizgi çizdi ve ona baktığımda gözleri yumuşacıktı. Pantolonunun önünü işaret etmeden önce "Uzun bir oyun oynuyorum," dedi. Ereksiyonu kumaşı gerdi ve bacaklarımın arasında bir sancı daha başladı. "Seni istemediğimi düşünme." Homurdandı. "Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, bütün hafta sonu taşaklarım moraracak."

"Öyle," dedim ve Finn güldü. Yüzümde bir gülümseme belirdi. "Gerçekten öyle."

Göğsümde sıcak, ağır bir yük genişledi ve utancı dışarı itti. Finn benden daha fazlasını istiyordu, *bizden* daha fazlasını. Birlikte büyüdüğüm Finn önce vurur, sonra düşünürdü. Genellikle önce ateş eder, sonra özür dilerdi. Bütün bu karmaşanın içine en başta böyle girmiştik.

Durmamız en iyisiydi. İki farklı oyun oynuyorduk ve ben her şeyi mahvetmeye çok yaklaşmıştım. Havadaki soğuk tüylerimi diken diken ederken kollarımı ovuşturdum.

"Soğuk mu?"

Başımı salladım. "Bir süredir burada kamp yapmamıştım. Ne kadar soğuk olduğunu unutmuşum."

Ayağa kalktı ve çantasına doğru yürüdü.

"Sorun değil," diye başladım ama o döndü ve kapüşonunu bana doğru kaldırdı.

"Hadi gel." Ayağa kalkmam için eliyle işaret etti. "İnatçı olma Liv."

Homurdandım ve kapüşonlu tişörtü ondan almaya çalıştım ama o sıkı sıkı tuttu, gözleri eğlenceyle dans ediyordu.

"Kollar yukarı." Ben gözlerimi devirirken ağzı

kıvrıldı. "Kendim giyinebilirim."

"Belki de yapmak istiyorumdur."

Dürüst olmak gerekirse, bunu yapmasını istedim. Çok aptalca, çok anlamsızdı ama yine de kollarımı yukarı kaldırdığımda kapüşonu başımdan yavaşça ve dikkatlice geçirmesi bana sıcak ve sevildiğimi hissettirdi.

Kafamı karıştırıyordu. Kamp yapmak berbat bir fikirdi. "Ben yatmaya gidiyorum," dedim çabucak. "Yorgunum ve bu gece "Güneş doğduktan sonra uyumak için."

Sevimli olduğumu düşünmüş gibi küçük bir gülümsemeyle başını salladı. Bir adım öne çıkınca midem altüst oldu.

"Pekala. İyi geceler Liv." Kollarını bana doladı ve beni göğsüne doğru çekti. "Bana bira getirdiğin için teşekkür ederim."

Beş saniye boyunca gözlerimi kapattım, içimden saydım, onu içime çektim ve yüzümü göğsüne yasladım.

"İyi geceler," diye fısıldadım.

Beni bıraktı ve onun sıcaklığının yokluğunu hissettim ama çadırımın fermuarını açıp içeri girdim. Uyku tulumuma uzandım, ateşi söndürürken çıkardığı cızırtıyı, çadırına doğru giderken botlarının yere vuruşunu dinledim. Çadırının fermuarını çekişini, uyku tulumuna girerken çıkardığı hışırtıyı ve nihayet ormandan gelen seslerle noktalanmış sessizliği - bir çakal uluması, bir baykuş ötüşü.

Finn'i sadece arzulamakla kalmıyor, ondan hoşlanmaya başlıyordum. Yeniden arkadaş olmaya başlamıştık, mıknatıs gibi birbirimize çekiliyorduk. Isınmaya çalışarak uyku tulumumun içine daha da gömüldüm. Burnumu kapüşonunun boynuna dayayarak Finn'i bir ciğer dolusu içime çektim.

Benimle seksi şeyler yapmıyordu çünkü bunun bir kaçamak olmasını istemiyordu. Reddedilmenin utancı ile iyi bir şey için beklemeye istekli olduğunu bilmenin verdiği zevk içimi sızlattı. Beni. O iyi şey bendim.

Finn ve benimle karşılaştığında annemin yüz ifadesinin nasıl olacağını hayal ettim. İçimi görürdü. Beni herkesten daha iyi tanırdı. Benim-

Ne yapıyordum? Ona aşık mı oluyordum? Hayır. Aşık olmuyordum.

Gözlerimi sıkıca kapatıp kokusunu tekrar içime çektim. Bu kapüşonluyu kesinlikle çalıyordum. Bütün bunlar mı? Başka bir gün uğraşacaktım. Yani Finn ve ben tekrar arkadaş oluyorduk. Ne olmuş yani? Onunla yatmak istiyordum. *Ne olmuş yani?*

Birkaç ay içinde, doktoralı ya da doktorasız yeni bir iş arıyor olacaktım ve bu, yakın çevrede hiçbir şey yoksa şehri terk etmek anlamına gelebilirdi.

Ama şimdi? Arkadaşımı geri istiyordum. Kimse beni Finn gibi anlayamazdı, kimse beni aynı anda hem telaşlandırıp hem de rahatlatamazdı.

Geçici de olsa onu yeniden tanıdığım için mutluydum.

Çadırımın fermuarının açılmasıyla uyandım. Göğsüm soğuktan titriyordu, ellerim ve ayaklarım neredeyse uyuşmuştu. Bir telefon feneri çadırı aydınlatıyordu.

Gözlerimi kısıarak başımı kaldırdım. "Finn?"

Sürünerek içeri girdiğinde çadır hışırdadı, sineği tekrar yukarı kaldırırken çömeldi. Gömleksizdi.

"Neler oluyor?" Sesim uykudan çakıllı çıkıyordu.

"Dişlerin o kadar çok gıcırıyor ki seni kasabadan bile duyabilirler." Uyku tulumunun fermuarını açtı ve soğuk hava içeri doldu.

Gıcırdadım ve uyku tulumunun içine daha da gömüldüm. "Neden benden nefret ediyorsun?" Uyku sisi içinde talepte bulundum.

Finn yanıma kaydı, çantanın fermuarını çekmek için oturdu ve büyük kolunu boynumun altından geçirip beni geriye, göğsüne doğru çekti.

İnledim. Aman Tanrım. *Sıcak*. Diğer kolunu üzerime sardı ve beni çenesinin altına sıkıştırdı. Eli benimkini buldu, kapüşonunun uzun kolunun içine saklanmıştı ama yine de sıcaklığını hissedebiliyordum.

"Daha iyi misin?" diye mırıldandı. Ayaklarımı kendi ayaklarıyla yakaladı.

"Mhmm." Kaslarımdaki gerginlik azaldı ve titremelerim yavaşladı. "Teşekkür ederim."

Eli benimkini sıktı. Uyku tulumu iki değil tek kişilikti ama klostrofobik hissettirmek yerine rahat ve sıcacıktı. Finn'in vücudu benimkiyle birleşti ve kalbinin atışını sırtımda hissettim.

"Uyu bebeğim," diye fısıldadı saçlarıma.

Gözlerimi kapattım ve bir dakika içinde uyudum.

Finn

Kollarımı ona dolayarak uyandım, elik sikim ona baskı yapıyordu. Yarı uykulu bir halde tatlı bir mırıldanma sesi çıkardı ve kışını tekrar bana doğru itti. İçimden bir inilti ıktı.

"Aman Tanrım, bu çok iyi hissettiriyor," diye saçlarını okşadım.

Yüzüme bakmak için kollarımda yuvarlandı. Gözleri uykudan şişmiş, saçları dağılmıştı. Onu sonsuza kadar böyle tutmak istiyordum. Günlerimizin geri kalanını burada, ormanda, ağaçların arasında dolaşarak ve birlikte yıldızlara bakarak geçirebilirdik.

Gözlerindeki uykuyu kırıştırdı, bakışlarını yüzüme dikti ve ağzım açık kaldı.

"Günaydın," diye fısıldadım.

"Günaydın."

Kolum onun etrafında sıkılaştı ve iç çekti, göz kapakları rahatlıkla sarktı. Güneş çıktığına göre artık onu ısıtmama ihtiyacı yoktu ama bir yere gidiyorsam ne olayım.

"Teşekkürler, um-" Ağzını düzleştirerek sözünü kesti. "Teşekkürler."

Ona küçük bir baş selamı verdim. Titrediğini duyduğum anda göğsümde korumacı bir his kabardı ve bir anda adırımdan ıktım. Kızım üşüyordu. Sanki ben bu konuda bir şey yapmayacağımıym gibi.

Kirpiklerinin dalgalanışını izledim. Elmacık kemiklerinde dudaklarımı bastırmak istediğim sağlıklı bir pembelik vardı.

Yer değıştirdi ve bu hareket onu sikime doğru bastırdı. Gözlerim kapandı ve inledim.

"ok sertleşmişsin," diye fısıldadı, gözleri kocaman açılmıştı.

Yüz ifadem hüzünlü bir hal aldı ve yüzümü buruşturdum. "Özür dilerim."

Başını iki yana salladı. "Sorun yok." Yutkundu, bakışları dudaklarıma kaydı. Aletim titredi ve dudakları aralandı, gözleri benimkilerle buluştu.

"Bunu hissettim." Bir kahkaha attım. Kontrolüm bıçak sırtında, sallantıdaydı. Sıcak, yumuşak vücudu bana doğru bastırdı, sert hatlarıma karşı kıvrımlar. Bu

Güzel yüzünde tatlı, uyuklu bir ifade vardı.

Onunla hiç uyanamadım, bu şekilde değil. Hiçbir şey olmadığı konusunda ısrar etsek bile ailelerimiz asla yatıya kalmamıza izin vermezdi.

Peki ya şimdi? Artık çocuk değildik. Kalbim göğsümün ön duvarına, Liv'in ellerinin sıkıştığı yere çarparken nabzım hızlandı.

Bakışları erimişti. "Neden benimle böyle alay ediyorsun?"

Gözlerimi kapadım, derin bir nefes alırken kendime oyunun sonunu hatırlattım. Liv'le şimdi birlikte olup onun ödünü koparmak mı, yoksa ellerimi ondan uzak tutup o da aynı şekilde hissedene kadar beklemek mi?

"Nedenini biliyorsun," dedim ona, sesim alçak ve alaycıydı.

Bana karşı kıvrandı ve kontrolümün ipliği gerildi. Belki biraz oyalanabiliriz-

Hayır. Henüz değil. Beni geri isteyene kadar olmaz, hızlı bir sikiş için değil.

Sonsuza kadar.

Sırt üstü yattım ve ereksiyonumun geçmesini dileyerek uyku tulumunun fermuarını açtım.

"Haydi Livvy. Gün daha yeni başlıyor ve çiçek dışarıda."

Çadırın fermuarını açtım, dışarı çıktım ve başımı mavi gökyüzüne doğru eğerek gerindim. Orman o mükemmel sabah ışıısıyla sıırıslılandı, berrak ve parlaktı, güneş ışınları etrafımızdaki gölgelikleri kesiyordu. Liv'in kıpırdamadığı çadırın içine bakmak için eğildim.

Huysuz bir ifadeyle uyku tulumuna uzandı, bakışları ereksiyonuma takılmadan önce çıplak gövdemdeki her kası katalogladı.

Gözleri benimkilerle buluşmak için tekrar yukarı fırladı.

Yüksek sesle bir kahkaha attım. "Ben kahveyi hazırlayayım."

Bir gün daha dağda bitkiyi aradık ama şansımız yaver gitmedi. Kamp alanına dönerken Liv'e bir bakış attım. O yürürken,

Pembe at kuyruğu sallanıyordu. Kâkülleri bronzlaşmış elmacık kemiklerine dökülüyordu ve ağzında mutlu ve memnunmuş gibi bir gülümseme vardı. Kanım memnuniyetle uğuldadı.

"Gelecek hafta sonu boş musun?" Liv birkaç dakika sonra sordu. Başımı salladım. "Başka bir kamp gezisi yapmak ister misin?"

"Seninle çıkma sırası bende."

Gözlerinde yaramazlık parlıyordu. Yüzeyin hemen altında görebiliyordum, Liv'in en sevdiğim yanını. Aptal, yaramaz, beni kışkırtan ve bana meydan okuyan.

"Beni güzel bir yere götürecek misin?" Ona sırtarak sordum. "Takım elbise giymeli miyim?"

Gülmemeye çalışarak gülümsemesini bastırdı. "Takım elbiseye gerek yok." Gözleri parlıyordu. "Göreceksin."

Alt dudağımı ısırarak ona baktım. Oh, bu çok iyi olacaktı. Dantel müzesi işe yaramamıştı, bu yüzden şimdi işi daha da kızıştıracaktı. Beklenti göğsümde yuvarlandı, her çatlağı ışıkla doldurdu.

Lanet olsun, Liv'le birlikte olmak eğlenceliydi. Onun gibi kimse yoktu, onun gibi damarıma basmayı bilen kimse yoktu. Onun gibi rahatsız etmekten zevk aldığım kimse yoktu.

Başımı salladım, ona baktım, güzel yüzünü, altın saat ışığında parlayan iri kahverengi gözlerini inceledim. "Seni o kadar çok özledim ki."

Gözlerini kırıştırdı, sersemlemişti ve bir an için kendini kapattığını düşündüm.

Ama yapmadı. Yanakları pembeleşti ve gülümsedi. Narin alt dudağını dişleriyle ağzına çekti ve ben büyülenmiş bir şekilde onu izledim.

Bu sabah onu öpmeliydim.

GÜNEŞ batarken ve sıcaklık düşerken, çadırından kapüşonumu aldı. Bu sabah geri vermemişti ve ben de sormamıştım ve başının üzerine çektiğinde yüzümdeki sırıtışı silemedim.

Dördüncü kez esnedi ve ben de onu dürttüm. "Yatma vakti."

Başını salladı ve kalkmaya başladı.

Dünkü öpüşmemizi düşündüm ve artık kendime engel olamıyordum. "İçeri geliyorum," dedim, tartışmaya yer bırakmadan.

Tekrar başını salladı, eli benimkine kaydı ve çekti. Sertçe çekmesine gerek yoktu. Onu çadıra kadar takip ettim, o uyku tulumuna girerken tişörtümü başımın üzerine çektim ve ben de onun yanındaki yeri aldım. Soğuk beni onun etkilediği kadar etkilememiştir.

Dün gece olduğu gibi, yan tarafına doğru hareket etti ve kollarımı ona doladım, onu göğsüme çektim, çenemin altına sıkıştırdım. Ağzım şakağına hızlı bir öpücük kondurdu.

"İyi geceler, bebeğim."

"İyi geceler," diye fısıldadı.

Uykuya dalana kadar nefes alış verişini dinleyerek uzandım ve onun bana karşı olan hissini ezberledim. Sıcaklığını, yumuşaklığını, taytının içinde kışının kıvrımını. Nefes alış verişiyse göğsü altımda genişliyor ve daralıyordu.

Eğer bu işe yaramazsa, bu beni mahveder.

OceanofPDF.com

Finn

SONRAKİ CUMA GECESİ Liv'in ön kapısı açıldı ve ben onun... elbisesine baktım. Ya da her neyse. "Vay canına."

"*Seni alacağımı* söyledim." Kollarını kavuşturdu.

"Artık hazırım." Evinde rahat ve konforlu bir şekilde dolaşmasını izlemek hoşuma gidiyordu. Sanki birlikte yaşıyormuşuz gibi.

Elbisesini görünce burnumu kııştırdım. Çok fazla kumaş vardı ve etekli mi yoksa tulum gibi bir şey mi olduğunu anlamak zordu. "Bu şeyi nereden buldun?"

Bir kaşını kaldırdı, gözleri parlıyordu. "Beğenmedin mi?"

Kısa kolluydu ve kalçasının ortasına kadar geliyordu ama kumaşın üzerindeki fırfırlar ve çadırlar sayesinde Liv'in şeklini zar zor seçebiliyordum. Göğüslerini göremiyordum, bu kesindi. Elbisenin düğmeleri boynuna kadar ilikleniyor, kumaş Shakespeare yakaları gibi dışarı fırlıyordu.

İçimden bir kahkaha yükselecek gibi oldu ama kendimi tuttum. Bu gece kendini aşmıştı.

Sırıtarak başımı salladım. "Liv, Liv, Liv. Her şeyin içinde muhteşem görünüyorsun. Ama bu elbise?" Çenemi fırfırlı beyaz kumaşa doğru eğdim. "Vaftiz edilmek üzere olan bir bebek gibi görünüyorsun."

"Bu ne cüret." Bakışlarını benimkilere dikti ve ağzının kenarı seğirdi. "Büyükanнем bu elbiseyle gömüldü." Çantasına uzanırken gözleri parlıyordu ve ben gülmekten titriyordum. "Hadi gidelim. Ben sürerim."

"Emin misin?"

Ağzı yukarı kalktı. "Kesinlikle."

Dışarıda, neden ısrar ettiğini görünce kahkahalarla güldüm.

Ara sokaktaki her zamanki park yerinde, kenarları alevlerle boyanmış, paslı, külüstür bir minivan bekliyordu. Tampon koli bandıyla tutturulmuştu. İki kapısı ezikti. Minibüsün etrafında döndüm, uzun ve alçak sesle ısıklık çaldım, parmaklarımı turuncu ve kırmızı alevlerin üzerinde gezdirdim, Liv ise kalçasını kaldırmış duruyordu. Ya da en azından ben kalçasının kalkık olduğunu sanıyordum. O dev lifin altında bunu söylemek zordu.

"Güzel araba," dedim ona, takdirle başımı sallayarak. "Arabanı sattın mı?" Satmadığını bildiğim için sordum. Bu hurda yığınının o yollarda asla güvenmezdi.

"Yağ değişimi yapıyor."

Kaşlarımı çattım. "Senin için yapacağımı söyledim." "Kendim de yapabilirim."

"Yağ değişimi birkaç saat sürer. Neden sana ödünç araç verdiler?" Söylediği yalanı anlamaya çalışırken gözlerim kısıldı.

Masum bir ifade takınarak burnunun kenarını kaşıdı. "Dükkân meşguldü." Omuz silkti.

Yalancı. Göğsümde bir sevinç yükseldi ve ona hınzırca bir sırıtış fırlattım. "Sana bu acayip sürüşü verdiler, sanırım sen de bana gösterdin, ha?"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturabilmek için dev bir fırfırı itti. "Geç kalacağız," dedi rahat bir tavırla.

Gülmemi engellemek için dudaklarımı yuvarladım. Bunu kazanamayacaktı. Göğsüm heyecanlı bir enerjiyle gerildi ve yolcu koltuğuna doğru ilerledim.

Liv arabayı çalıştırdı ve kükreyerek canlandı; anlaşılan susturucu düşmüştü. O caddede ilerlerken ben de camımı indirip başımı dışarı çıkardım ve kaldırımda yürüyen Queen's Cove sakinlerine ve hatta turistlere el salladım. Miri Yang'ın gözleri büyüdü ve kasaba adına yönettiği sosyal medya hesabı için fotoğraf çekmek üzere telefonunu çıkardı.

"Yapamaz mısın?" Kırmızı ışıktaki eğilip kornaya bastığımda Liv tısladı. Elimi itti, yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Kes şunu."

Onun utancı benim için suda akan kan gibiydi. Başım heyecanla uğulduyordu.

"Sorun ne Liv? Herkesin bizi bu hasta arabada görmesini istiyorum. Bak, bu Emmett." Camdan dışarı eğildim ve ellerimi ağzıma götürdüm. "EMMETT!" El salladım ve o da döndü, çenesi gevşemişti. Başparmağımı omzumun üzerinden arabaya doğru salladım. "Önerdiğin minivanı aldım!"

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Liv, camı açmak için kapısındaki düğmeye basarken.

Cam ellerimin altında vınladı ama ben onu tuttum. Motor durdu ve çenemi avucuma yasladım, insanların yanından geçerken gülümsedim, bir geçit törenindeymişim gibi el salladım.

"Bu eğlenceli bir gece olacak." Liv'e başımla selam verdim ve burun deliklerinin genişlemesine gülümsedim. "Bunu söyleyebilirim."

OceanofPDF.com

Olivia

Hurda minibüsü Avery'nin restoranı The Arbutus'un önündeki park yerine ÇEKTİM. Araba geri tepti ve sokaktaki insanlar silah patlamış gibi eğildiler.

Midem sıkıştı ve kafamın içinde uyarı zilleri çaldı.

Bir nokta ötede Thompson'ların arabası sallanıyordu, ön koltukta vahşice öpüşüyorlardı. İrkildim.

Finn'e "Fikrimi değiştirdim," dedim. "Akşam yemeğini benim evimde yiyelim." Finn'in gülümsemesi kendini beğenmişliğe dönüştü. "Hayatta olmaz," diye mırıldandı.

Gözlerim restorana kaydı. Pencereleden Avery'nin etrafta koşuşturduğunu, müşterileri karşıladığını ve çalışanlarla koordinasyon sağladığını görebiliyordum. Eskiden restoranı işletiyordu ve önceki sahibi satmaya hazır olduğunda, satın almak için banka kredisi alamamıştı, bu yüzden Emmett, belediye başkanlığı kampanyası için nişanlısı gibi davranırsa kredisine kefil olmayı teklif etti. Kadın restoranı satın aldı, Emmett seçimi kazandı ve evlendiler. Geçen yıl yeni bir şef tuttu ve restoran bazı önemli yemek yayınlarında yer aldı. Burası turist sezonunda her hafta sonu tıklım tıklımdı.

"Sipariş verebiliriz." Bakışlarımı restorandan ayırmadım, kalp atışlarım hızlanmıştı. "Kanepede sarılabiliriz. Ne istersen yaparım." Sesimde çaresiz, dengesiz bir ton vardı.

Finn güldü. "Hayır. Her ne planladıysan görmek istiyorum." Hay sikeyim.

Dudağımı çiğnedim. "İç çamaşırı giyeceğim."

Tek kaşını kaldırdı. "Senin iç çamaşırın yok."

"Var, sadece hiç giymiyorum."

Bakışları keskinleşti, beni kıstırdı. Bunu düşünüyordu.

Başını iki yana salladı. "Asla olmaz. Umutsuzluğa kapılıyorsun, bu yüzden bunun iyi bir zaman olacağını biliyorum." Arabanın kapısını açtı ve benimkini açmak için yürüdü. "Gidelim Morgan. Arabadan çık."

İçimi çektim.

Thompson'ları araçlarında bıraktım ve Finn'i restorana giden yürüyüş yoluna yönlendirdim. Belki içeride o kadar meşgul olurlar ki planladığım şeyi unuturlar.

Avery bizi kocaman bir sırtışıla karşıladı. "Hey, siz ikiniz-oh." Bakışları kıyafetime kaydı, sonra ağzını ince bir çizgi haline getirdi, gözleri gülmekten parlıyordu. Beni kucakladı. "Berbat görünüyorsun," diye fısıldadı kulağıma. "İyi iş çıkardın."

Geri çekildi ve bizi masamıza götürmeden önce Finn'e hızlıca sarıldı. Yolda insanlar kıyafetime baktı ve midem bulandı.

Şakayı çoktan abartmıştım. Bu akşam Finn'i kızdırmam gerekiyordu ama bunu Arbutus'ta planlamak bir hataydı. İnsanların tuhaf bir şey giydiğimde bana gülmeleri umurumda değildi ama Avery'nin işine drama getirmek istemiyordum. Kalbim firfırların altında güm güm atıyordu ve yerime otururken nefesimi içime çektim.

Finn diğer iki tabak takımına baktı. "Misafir bekliyor muyuz?" "Mhm."

Sesim boğuk çıkmıştı.

Ön kapı açıldı ve Shannon Thompson içeri girdi. Bizi gördü ve parladı.

Finn onu fark etti ve kahkahaya boğuldu, bunu öksürükle gizledi.

Shannon masaya yaklaşırken "Oliviaaaaaaa," diye şarkı söyledi. Yemek yiyenler onun sesine baktı ama o fark etmedi. Yürürken bilezikleri şingirdiyordu. Eğildi ve her iki yanağıma birer öpücük kondurdu. "Mwah, mwah. Finn!" Ayağa kalktı ve onu sıkıca kucakladı, çok uzun süre sıktı. Ağzının köşesi seğirdi.

"Merhaba Shannon," dedi, kaşlarını bana doğru kaldırırken onu nazikçe okşadı.

"Kıyafetine bayıldım." Shannon'ın elleri firfırlarımın arasında hışırdayarak kıyafetime hayranlıkla baktı. "Kocaman seksi bir bebek gibisin."

Finn homurdandı ama ben ona bakmayı

reddettim. "Tamam." Yerime oturdum.

"Jackson nerede?"

"Arabada biraz zamana ihtiyacı vardı." Shannon ipek eşarbını omzuna atarak karşımdaki sandalyeye kaydı. Restoranın kapısı tekrar açıldı ve Shannon omzunun üzerinden baktı. "İşte geldi."

Jackson pespaye bir gülümsemeyle masamızda belirdi. Yoğun bir kolonya bulutu masayı kapladı ve odadaki tüm havayı dışarı attı. Öksürdüm.

"Olivia, her zamanki gibi göz kamaştırıcısın." Finn'in elini sıkmadan önce bana garip bir şekilde yan sarılmak için eğildi. "Finn."

"Peki bu güzel genç kadın kim?" Jackson, Shannon saçlarını geriye doğru savurarak süslenirken ona baktı.

"İlgilenmiyorum," dedi mağrur bir ses tonuyla.

"Cehennem gibi, ilgilenmiyorsun." Jackson, Shannon'ın saçlarının arkasını tuttu ve onu öptü. Elleri gömleğini kavrarken Shannon ona doğru inledi.

Yanımda Finn arkasına yaslanmış, bir kolunu sandalyemin arkasına dolamış, sırtarak menüsünü inceliyordu. Diğer müşteriler Shannon ve Jackson'ın birbirlerinin dilleriyle güreşmesine göz atıyordu. Avery başka bir masanın yemeğini getirdi ve restoranın ortasında durdu, onları öpüşürken görünce gözleri fal taşı gibi açıldı.

Yüzüm daha da ısındı. Bunu neden yaptım ki? Aptalca, aptalca, aptalca. Bunun yerine Finn'i sıkıcı bir filme götürmeliydim. Bununla her şeyden daha çok eğleneceğini bilmeliydim.

Sonunda ayrıldılar ve Jackson pantolonunu yeniden ayarlayarak yerine oturdu. Ugh. İğrenç.

Shannon ona gülümseyerek, "Ee Finn," diye başladı. "Kasabaya dönmek nasıl bir duygu?"

"Bu harika." Elini kucağıma sokup çıplak kalçamın üzerine koydu ve beni sıktı. "Herkesi özledim."

Shannon derin bir nefes aldı ve bir iç çekişle dışarı bıraktı. "Ah, Kraliçe'nin Koyu.

Özlenecek çok şey var. Burada temelli mi kalacaksın?"

Finn'in ağzı yukarı kalktı ve bana bakarak kalçamı bir kez daha sıktı. Eli bacağımda çok sıcaktı ve elimi onunkinin üzerine koyma isteğine direndim.

"Liv neredeyse ben de orada olacağım, öyle diyelim." Gözlerimi devirdim ama menüme gülümsedim.

"Aman Tanrım." Shannon elini kalbinin üzerine koydu. "Bu çok tatlı." Jackson'a döndü. "Nasıl oluyor da sen hiç böyle şeyler söylemiyorsun?"

Yüzünü buruşturdu. "Ne demek istiyorsun? Arabada sihirli ellerin olduğunu söyledim."

İğrenerek yüzümü buruşturdum ve durumu gözümün önüne getirmemeye çalıştım. Shannon alay etti. "Sana otuz bir çekiyorum ve sen bu konuda romantik bile olamıyorsun."

Bu

mu Elim Finn'inkinin üzerine yerleşti ve tırnaklarımı derisine geçirdim.

"? "Gülümseyerek bir servis elemanına el salladı. "Birkaç içki için hazırız," dedi.

ona söyledi.

Servis görevlisi siparişlerimizi alıp gittikten sonra Jackson Finn'e döndü.

"Finn, adamım. Sana söylüyorum, evliliğin ilk birkaç yılında sık deliğinden güneş ışığı ve gökkuşakları çıkıyor, ama on yıl sonra? Büyüyü devam ettirmek için daha fazlasını yapmalısın, ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Finn gözlerinde parlayan bir eğlenceyle bana baktı. Eli hâlâ kalçamın üzerindeydi. Gülmemek için kendini zor tutuyormuş gibi, "Lütfen devam et," demeyi başardı.

Shannon içini çekti, başı dramla geriye düştü. "Yeni ilişkinizin bu aşamasının tadını çıkarın çünkü yakında tek konuştuğunuz şey ayak tırnağı mantarı olacaktır." Başını salladı ve başparmağını Jackson'a doğru salladı.

"Bu yıllarca bununla mücadele etti. Ayak tırnağındaki mantardan kurtulamayız." Bir şey söylememi bekliyormuş gibi bekledi ama ben gözümü kırptım.

"Tamam," diye başımı sallayarak cevap verdim. "Vay canına."

"Ne tür bir mantar?" Finn sordu ve ben şok içinde ona baktım.

Yüz ifadesi *kibarca ilgilendiğini* söylüyordu ama gözleri benimkilere kaydığında, *oh, oynamak ister misin? Hadi oynayalım.*

Kelebekler göğsümü ve midemi doldurdu. Elini kaydırды ve parmaklarını benimkilere doladı.

Shannon, Jackson spor salonundaki duşlara yalınayak girdiği için ayak tırnağındaki mantarı yok etmenin ne kadar zor olduğunu uzun uzun anlatmadan önce, "Jackson'da ne tür bir mantar yok ki?" diye sordu.

Servis görevlisi bir süre sonra "İçkileriniz burada," dedi.

"Çok şükür," diye fısıldadım nefesimin altında ve Finn parmaklarımı sıktı.

Shannon dikenli bir tırnağını bana doğrulttu. "Olivia, Finn eve geldikten sonra her gece ayaklarında mantar olup olmadığını kontrol etmeyi unutma."

Jackson başını salladı. "Erken yakalasaydık tedavisi çok kolay olurdu. Tırnağımı kaybetmezdim."

Yüzümü ellerimin arasına gömdüm. Tuvalete gidersem, arkadan sıvışabilirdim.

"Evet, Liv." Finn'in gözleri parlıyordu. "Sen beni yaparsan ben de seni yaparım."

Ona kuru bir bakış attım. "Benimle *yatacağından* şüpheliyim. Ben teklif ettim."

Yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. "Belki de bu gece senin gecendir."

Bu gece seksi bir şeyler olacağı fikri midemi alt üst etti. Sinirden karnıma ağırlar girdi.

Finn eğildi ve ağzı kulağıma değince ürperdim. "Beni yatağa atmak için bundan çok daha fazlasını yapman gerekecek Morgan. O kadar kolay pes etmem."

Rahatladım. Bu gece olmayacaktı.

"Finn," diye ekledi Shannon birasından bir yudum alırken, "dudaklarında cilt kanseri olup olmadığını da kontrol etmelisin."

Finn'in birası bir öksürük fırtınasıyla burnundan fişkırdı. Barda Avery bana *ne oluyor* der gibi bir ifade takındı ve ben de ona geniş gözlü bir başparmakla karşılık verdim.

Bu insanlar kafayı yemişti ve onları bir an önce buradan çıkarmam gerekiyordu. Avery'den yemeklerimizi aceleye getirmesini isterdim, olabildiğince hızlı yerdim ve yemek biter bitmez hesabı alıp buradan siktir olup giderdik.

Garsona işaret ettim. "Sipariş verebilir miyiz? Acelemiz var."

Shannon ellerinin üzerinde öne doğru eğildi. "Bizden erken ayrılmak yok." Yüksek sesle bir kahkaha attı ve Jackson kıkırdadı.

Finn garsona, "Acelelerimiz yok," dedi ve bana hınzırca sırıtmadan önce başını salladı. "Bütün gecemiz var."

Olivia

Yemek siparişlerimizi verdikten sonra Finn Thompson'lara döndü. "On yıllık evlilikten sonra ilişkinizi nasıl canlı tuttuğunuzu anlatır mısınız?"

Aman Tanrım, *Finn*. Ne halt ediyordu bu? Onlara daha garip şeyler söyletmeye *çalışıyordu*.

Shannon ağzını açtı. "Butt pl-"

"Yürüyüş." Boğazımı temizledim. "Finn ve ben yürüyüş yapmayı ve kamp kurmayı seviyoruz. Eskiden çocukken ve sonra gençken yapardık, bu yüzden tekrar birlikte doğada zaman geçirmek güzel." Ona baktım. "Bunu yapmayı özlemişim."

Yüzümü incelerken bakışları yumuşadı ve ağzı samimi bir gülümsemeyle yukarı kalktı.

"Ben de özledim bebeğim." Gözleri hınzırlaşmadan önce bana uzun ve tatlı bir bakış attı. "Shannon, Jackson, bir ara bize katılmalısınız."

Bir nefes çektim. *Hayır! Hayır!*

Shannon'ın nefesi kesildi. "Bunu çok isteriz." Eğildi ve sesini alçalttı. "Siz hiç Koca Ayak gördünüz mü?"

Finn'in eli kalçamda kıpırdandı. "Henüz değil."

Jackson telefonunda gezinirken başını kaldırıp baktı. "Eğer bir tane görürsen, onu yakalamalısın, böylece hükümete satabilirsin."

Uzun bir nefes verdim ve kapıya baktım. Çıkıp doğruca okyanusa doğru yürümeliydim.

Shannon ellerini birbirine vurdu. "Çok fazla kamp şarkısı biliyoruz." Jackson'a dirsek attı ve Jackson irkildi.

"Ne?" diye sordu.

"Çok fazla kamp şarkısı bildiğimizi söylüyordum." Elini salladı.
"Rakunla ilgili olan neydi?"

"Oh, uh." Jackson burnunun kenarını ovuşturarak düşündü. "Küçük Timmy bir şey."

"Evet!" Shannon parladı. "Küçük Timmy Trashrat."

"Onu bilmiyorum." Finn başını eğdi. "Bizim için söyler misin?" Gözlerimi kapattım ve masanın altına gömülme isteğimle savaştım.

Shannon "*Little Timmy Trashraaaat*," diye şarkı söyledi ve Jackson da masaya vurarak tempo tuttu. Restoranın yarısı bize bakıyordu. "*Timmy çöpleri karıştırmayı seviyor*," diye falsetto söyledi. Gözlerini kapattı, sallanıyordu. "*Geceleri ziyaret ediyor ve çöp kutuları gidiyor*-" Beni işaret etti, bekliyordu.

Başımı salladım. "Bunu bilmiyorum." Konu kamp yapmak bile değildi.

"*Crash!*" diye bitirdi ve şarkının geri kalanında çöp yiyen bir rakun hakkında üç dize daha söylediler. Son birkaç notayı da çıkardıktan sonra Finn'in alkışları arasında koltuğunda eğildi. Yüzüm kıpkırmızı olmuştu.

Jackson bir kolunu Shannon'ın beline doladı ve onu daha yakına çekti. "Tanrım, Shan, şarkı söylerken çok seksi oluyorsun," diye homurdandı.

Gözlerini kısarak ona seksi bir sırıtış fırlattı. "Uslu durursan daha fazlasını duyarsın."

Kızın yüzünün önündeki havayı ısırdı. "Kötü bir kız olduğun için seni tokatlayacağım."

Uh.

"Yap şunu. Hemen yap," diye hırladı.

Kaşlarım saç çizgime kadar kalktı. Herkese karşı bu kadar tuhaf mıydılar?

"Yapacağım," dedi Jackson havayı ısırarak. "Tanrım, çok seksisin." Boynunu koklamak için eğildi ve kız yüksek sesle inledi. Kulağına bir şeyler fısıldadı ve göz kapakları sarktı.

Jackson sandalyesinde arkasına yaslanıp şarabının yarısını yudumlarken Shannon kendini yelpazeledi. Hızlıca ayağa kalkarken sandalyesi sürtündü. "Hemen döneceğim. Tuvalete gitmem gerekiyor." Gözlerini anlamlı bir şekilde Jackson'a dikti, o da kaşlarını ona doğru oynattı.

Bir nefes çektim. Hayır. Burada olmaz.

Shannon tuvaleti kullanmak için ortadan kayboldu ve Jackson'ın gözleri onu takip etti. Ayağa kalkmadan önce *sekiz, dokuz, on* diye sayıkladığını görebiliyordum.

"Benim de tuvaleti kullanmam gerekiyor," diye bizi bilgilendirdikten sonra karısının peşinden gitti.

"Sence dudaklarını mı kontrol ediyor?" Finn sordu ve ben de şarabımın yarısını yudumladım.

"Sanki dudakların ne olduğunu biliyormuşsun gibi konuşuyorsun."

Homurdandı. "Sanki o gece seni iki kez boşaltmamışım gibi konuşuyorsun."

Bacaklarımın arasına bir şehvet parıltısı vurdu ve sıcaklığı görmezden gelerek derin bir nefes aldım. "Her neyse."

"Mhm. Her neyse." Sesi benimle alay ediyordu ama ona bakmayı reddettim. "Yemeğimiz geldiğinde mümkün olduğunca hızlı yiyelim ki ev."

Sandalyemi kendine yaklaştırdı ve kolunu omzuma doladı. "Eve git, ha? Bundan sonra bir planın var mı?" Nefesi kulağımı gıdıkladı.

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Barı. İkimizin de yaşadığı yer." "Yarın akşam yemeğine gel."

Bakışlarını karşılamak için döndüm ve samimiyeti beni tam göğsümden vurdu.

"Hadi," diye fısıldadı, göz kırparak. "Garip kaka emoji tişörtü yok, çirkin çanta elbisesi yok, sadece sen ve ben yemek yiyeceğiz. Bir film koyacağım ve takılabiliriz. Ayaklarımda mantar olup olmadığını kontrol etmene bile gerek yok."

Ağzım isteğim dışında yukarı kıvrıldı. "Söz mü?"

"Söz veriyorum senden asla ayaklarımda mantar olup olmadığını kontrol etmeni istemeyeceğim. Asla Liv." Homurdandım. "Tamam o zaman. O zaman yarın."

Beni göğsüne biraz daha yaklaştırdı ve ben de gülümsedim. Böyle oturmak çok güzeldi. Alternatif bir evrende, bir Cuma akşamı burada oturuyor, birlikte yemek yiyor olurduk. Belki de çoktan evlenmiş olurduk. Eve, birlikte yaşadığımız daireye giderdik.

Tüm bu tatlı düşünceleri düşünürken kalbim burkuldu ve içime bir endişe saplandı. Bu şeyler gerçek değildi.

Bir şey dikkatimi çekti ve tuvaletlerin olduğu koridora doğru döndüm. Barın yanında Avery'nin gözleri kısılmış, kaşlarını çatarak dinliyordu.

Aman Tanrım.

İnleme. Banyodan inleme sesleri geliyordu. Ve bu...*tokatlama* mıydı? Aman Tanrım.

Finn sesini fısıltıya kadar alçalttı. "Sence bu ona şaplak atması mı yoksa taşaklarını ona vurması mı?"

Avery içerde neler olduğunu anlayınca gözleri fal taşı gibi açıldı. İnlemelerin sesi giderek artıyordu ve Avery çılgınca bir hareketle müdür Max'e müziği işaret etti.

"Sesini aç," diye bağırarak tavanı işaret etti.

Müzik daha da yükseldi, Shannon'ın orgazm olurken banyodan gelen feryatlarını zar zor bastırdı.

"Geri döndüklerinde," diye mırıldandı Finn, "onlardan çocuklarımızın vaftiz ebeveyni olmalarını isteyelim."

İçimi çektim, gözlerimi kapattım ve *çocuklarımızdan* duyduğum hazzın küçük nabzını görmezden geldim. "Finn, gitmek istiyorum."

"Peki ya yemeğimiz?"

Gözlerim yalvardı. "Hastalık numarası yapacağım. Regl olduğumu söylerim."

"Pekâlâ." Başını bana doğru salladı, gözleri parlıyordu. "Bu gece yeterince işkence çektin." Hesap için garsonumuza eliyle işaret etti.

Koridordan bir çarpma sesi geldi ve Shannon tökezleyerek dışarı çıktı, elbisesini kalçalarının üzerine indirdi, gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu.

"Bebeğim, özür dilerim!" Jackson aceleyle arkasından gitti ve kemerini bağladı. "Şaka yapıyordum."

Shannon masamızın önünde durarak, "Bana hep kötü kız diyorsun," diye hıçkırdı. "Nasıl oluyor da bana hiç iyi kız demiyorsun?"

Finn ve ben, tüm restoranla birlikte şaşkın bir sessizlik içinde izledik. Jackson, "Sana şaplak atıp iyi bir kız olduğunu söyleyemem," diye itiraz etti. "Bunlar işler birbirine uymuyor."

Şarap kadehine uzanmadan önce, "Asla benim ne istediğimle ilgili değil," diye feryat etti.

Finn'e sarıldım. "Oh Tanrım."

Shannon elindeki kırmızı şarap bardağını Jackson'ın yüzüne fırlattı ve etrafımızdaki insanlar nefes nefese kaldı. Şarap vaftiz elbisemin her tarafına sıçradı.

Jackson yüzünü sildi. "Gördün mü, sen kötü bir kızsın."

"Ugh!" Shannon şarap bardağını kaptı ve hışımla dışarı çıkmadan önce yüzüne fırlattı.

Jackson da onun peşinden gitti. "Bunu beni azdırmak için bilerek yapıyorsun, Shannon. Buraya gel."

Ön kapı çarpıldı ve restoran sessizlik içinde oturup büyük pencerelerden dışarıdaki tartışmayı izledi.

Finn düz bir sesle, "Olamaz," diye mırıldandı ve elbisemi lekeleyen şaraba baktı. "Elbisen." Bardağına uzandı ve kalanını

Kucağıma.

Gözlerim daha da büyüdü ve bir kahkaha attım.

"Wowwww." Avery ortaya çıktı at bizim Masa. "Sen getirdi Thompson'lar burada, ha?"

Yüzümü buruşturdum. "Çok üzgünüm, Av. Yazın geri kalanında barda bedava içebilirsin."

Homurdandı. "Anlaştık."

Finn ve ben fatura konusunda tartıştıktan sonra - o kazandı - tamirciden ödünç almak için yalvardığım külüstür minibüse binerek oradan ayrıldık.

Finn yol boyunca güldü.

OceanofPDF.com

Finn

Bara geri döndüğümüzde başımı sallayarak "SENİN YÜZÜN," dedim. Gülmekten yüzüm acımişti. "Shannon dudaklarından bahsettiğinde yüzün kıpkırmızı oldu."

Önümdeki basamaktan döndü ve gözleri yuvalarından fırladı. "Aman Tanrım. O kelimeyi söylemeyi bırakmalıyız. Ve o bunu söylediğinde neredeyse boğuluyordun."

Dairelerimizin arasındaki koridorda onu takip ederken sırtımama engel olamadım. Tuhaf elbisesi kırmızı şarapla lekelenmişti ve yürürken şangır şungur sesler çıkarıyordu.

"Bu şeyin içinde yumurta gibi görünüyorsun," dedim kıyafetini işaret ederek. Bana ters ters bakmaya çalıştı ama ağzı seğirerek onu ele verdi. Kapısının pervazına yaslandım. "Bu gece çok eğlendin."

Homurdandı. "Doğru, iki deli insanı Avery'nin restoranına getirdim ve yemek bile yiyemedik. Çok eğlenceliydi."

"Bence eğlendin. Sanırım beni dürtmeyi seviyorsun, beni kızdırmaya çalışıyorsun."

Yutkunurken boğazının çizgisi hareket etti. Bakışları kaşlarını çatarak benimkilere kaydı. O pelüş alt dudağını ısırarak için ağzına götürdü ve geçen hafta kamp yaparken kucağıma oturduğunu, ben onu tadarken bana karşı sallandığını düşündüm.

Bir anda sikim yarı sertleşmişti.

Güzel yüzünü inceledim, burnuna ve yanaklarına dağılmış çiller, güneşte kalmaktan dolayı pembe bir kızarıklık ve akşam yemeği planlarından arta kalanlar

Kara kaşları yukarı kıvrılıyor. Dudaklarının narin çizgisi, aşk tanrısının yayına doğru eğiliyor.

"Yemek yememişsin," dedi aniden.

Fırsat aklımın bir köşesinde sinsi başını kaldırdı. Liv'le daha fazla zaman geçirme şansı doğduğunda ben de varım. Liv bir kol mesafesindeyse Thompson'larla bir düzine akşam yemeğine daha yüzümde bir gülümsemeyle oturabilirdim.

"Sen de öyle."

"Pizza sipariş edeceğim." Kapısının kilidini açtı. "Hadi gel."

Onu içeri kadar takip ettim, ışıkları yakıp pencereleri açmasını izledim. Ayakkabılarımı çıkardım ve kanepeye oturdum, ellerimi başımın arkasına koydum ve bakışlarımı ona diktim. Bana hızlı bakışlar gönderdikten sonra sanki gerginmiş gibi arkasını döndü.

Gözlerim kısıldı. Dairesindeki hava, yürüyüşe çıkmadan önce botlarını giymesini beklediğim son seferden farklıydı. Bu gece, yüklü, elektriklenmiş gibiydi. Kıvılcım saçıyordu.

Dantelli yakasını çok sıkıyormuş gibi çekiştirdi. "Üstümü değiştireceğim."

Başımı salladım, gözlerim bacaklarındaydı. Zayıf, güçlü ve yürüyüş yapmaktan bronzlaşmışlardı. Bu gece elimi oraya koyduğumda teni ipek gibi yumuşaktı. Saat beş yönündeki gölgemle iç bacaklarını kazısam bundan hoşlanıp hoşlanmayacağını merak ettim. Nefesi kesilir miydi?

Yatak odasına girdi ama kapıyı aralık bıraktı. Dikkatle dinlerken bakışlarım o ışık çatlağına kilitlendi. Bir çekmece açılıp kapanıyordu. Bir giysi hışırtısı. Başka bir hışırtı. Bir homurtu.

Odasında iç çekti. "Finn?" Dik oturdum. "Evet?"

Kapı açıldı. Teslim olmuş bir ifadeyle bana bakarken yanaklarında sevimli pembe bir kızarıklık vardı. "Çıkaramıyorum."

Bir kahkaha attım.

"Yapma." Burun delikleri alevlendi. "Sakın gülmeye kalkma." Yüksek sesle bir *ha!* "Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Sadece bu konuda hıyarlık etmeyeceksen."

"Ben her zaman sik kafalıyım Liv." Ayağa kalktım ve ona doğru yürüdüm.

O kötü yanı mı? *Şarkı* söylüyordu. Kanım damarlarımda hızla akıyordu. Ben ilerlerken gözleri büyüdü ve parmağımı havada döndürmeden önce ona bir kaşımı kaldırdım.

"Dön."

Arkasını dönüp bana sırtını verdi.

"Ne oluyor lan?" Yüzümü buruşturdu, bir büzgüyü kaldırdım. "Bu şeyin üzerinde binlerce düğme var."

"Biliyorum." Bana döndü ve yüzünü buruşturdu. "Sadie giymeme yardım etti." "Bunu hiç düşünmedin, değil mi?"

Başını iki yana salladı.

Eğildim, ağzımı kulağına yaklaştırdım. "Ya da belki yaptın." Nefesi kesildi. "Bana yardım edecek misin, etmeyecek misin?"

Ağzım kıvrıldı. "Liv, sana her zaman yardım edeceğim, bu konuda bir pislik olsam bile." Geri çekildim ve kıyafetine kaşlarımı çatarak baktım. Başlangıçta iğrençti ama şimdi şarap lekesi içindeydi ve çöpe gidecekti.

İki elimle yakanın üst kısmını kavradım, parmaklarım Liv'in omuzlarını okşadı ve kumaşı çekmeden önce sırtından bir ürperti geçti.

Düğmeler uçarken nefesi kesildi ve sırtını bana gösterdi. Dönüp kalan kumaşı göğsüne bastırmadan önce bir mürekkep ve siyah dantel parıltısı gördüm. Tamamen sertleşmiştim.

"Teşekkürler," diye fısıldadı, gözleri kocaman açılmıştı.

Kumaşı o şekilde tutuşunu izlerken kanım dondu. Nabzının boynunda attığını görebiliyordum, küçük bir *tık-tık-tık*, göğsü normalden daha hızlı inip kalkıyordu. Gözbebekleri büyüdükçe kahverengi gözleri karardı ve beni çıldırtan o sarhoş edici dudak ısırma hareketini yaptı.

"Giyinmeyecek misin?" Ona meydan okuyarak mırıldandım.

Kumaşı düşürdü ve yere düşerek ayaklarının dibinde birikti.

"Siktir," diye mırıldandım, ellerimi saçlarımda gezdirirken.

Liv ince siyah dantel bir sütyen ve külotla orada duruyordu ve sikim ağrıyor, fermuarımı zorluyordu. Vücudunu ezberlerken bir yumruğumu ağzıma götürdüm. Belinden kalçalarına kadar olan genişliği. Sütyenin etrafındaki göğüs dekoltesinin kabarıklığı. Dilimi üzerinde gezdirmek istedim. Kalbim göğsümün ön duvarında güm güm atıyordu. Onu inletirken uzun bacaklarının boynuma dolandığını hayal ettim. Douglas köknar ağacının dövmesi gövdesinin yanından göğüs kafesine kadar uzanıyordu.

"Siktir, Liv." Sesim çığdı.

Bakışları ereksiyonuma kaydı ve yatağının üzerinde duran şortu ve tişörtü almak için dönmeden önce gözleri kapandı. Kontrolüm pamuk ipliğine bağlıydı. O yatakta binlerce şey yaptığımızı hayal ettim. Tişörtünü çekti.

Gömleğini giydi ve ben de tangaının içindeki kışının kıvrımlarına bakarak onu yırtmak istedim. Bana dönmeden önce eğildi ve şortunu yukarı çekti.

"Sorun ne Finn?" diye alay etti ve ben gözümü kırptım.

O kadar sertleşmişim ki canım yanıyordu. Teni gözümün önüne geldi ve içine gömülmek, onu yatağa gömmek, adım haykırmaktan sesi kısılana kadar tekrar tekrar boşalmasını sağlamak istedim.

Yanımdan hızla geçti ve şampuanının kokusu burnuma doldu. Ellerim büküldü ve derin bir nefes aldım.

Bu gece kontrolümü test edecekti.

KIRK DAKİKA SONRA kanepede oturmuş *Nedimeler*'i izliyor ve pizza yiyorduk.

Onunla yüzleşmek için yer değiştirdim. "Akşam yemeğinin *bu kadar* kötü olacağını biliyor muydun?" Homurdandı ve başını salladı. "Hayır. Çok özür dilerim."

Omuz silktilim. "Olma. Yüzünün giderek daha fazla kızarmasını izlemek hoşuma gitti."

"İki kadeh şarap fırlattığına inanamıyorum."

"Yıllardır barda çalışıyorsun, hiç içki fırlatan birini görmedin mi?"

Yer değiştirdi, ayaklarını bacaklarının altına soktu. "Hayır. Yine de hep görmek istemişimdir."

"Yani bu gece yapılacaklar listenden bir şeyi sildiğini mi söylüyorsun?" Sırıttı. "Sanırım öyle. Yarın Avery'ye özür çörekleri getireceğim." "Listende başka ne var?" Pizzadan bir ısırık almadan önce ona sordum.

"Şey, çiçeği bulmak." Ağzı buruştu ve kaşlarını bana doğru oynattı. "Bunu biliyorsun."

"Mhm. Başka ne var?"

"Doktoramı bitiriyorum, ancak adımın önünde harfler olması umurumda değil. Sadece orman araştırmalarında çalışmak istiyorum." Sürgülü cam kapıdan dışarı, gökyüzünde turuncu ve pembe renklere bürünen batmakta olan güneşe baktı. "Sanırım çocuk istiyorum." Kucağında, kıpırdanırken parmakları birbirine dolanıyordu. Bakışlarımla karşılaştı ve omuz silkmeden önce ağzını ince bir çizgi halinde sıktı.

Liv'in kalbinin bu dilimi göğsümü ağrıttı. Sanki daha önce onu incitmiş olsam bile, bana derisini göstermek için etrafındaki zırhın bir katmanını soymuş gibiydi.

"Birden fazla çocuk mu?"

Ağzının köşesi yukarı kalktı. "Evet. Tek çocuk olmak biraz yalnızlık getirebilir. Ben şanslıydım."

"Nasıl?"

Bakışları ısındı. "Yan tarafta bir ev dolusu çocuk vardı."

"Mhm." Bana zar zor bakıyor olsa da gözlerimi ondan ayırmadım. "Bana sahip olmak seni daha az yalnız mı yaptı?"

Başını salladı. "Benimki gibi en iyi arkadaş olabileceğim bir komşu çocuğuna sahip olmanın garantisi yok. Çocukların pahalı olduğunu, öfke nöbetleri geçirdiğini ve uykunuzu mahvettiğini biliyorum ama ben iki tane istiyorum."

Uzandım ve elimi aramızdaki kanepeye koydum, avucumu bir avuç kuş yemi varmış gibi yukarı kaldırdım, temkinli bir kuşun konup merhaba demesini bekliyordum.

"İki tane istiyorsun çünkü çocuklarının da bizim sahip olduğumuz şeye sahip olmasını istiyorsun? Böyle en iyi arkadaşlar?" Ben sordum.

Elime baktı, başını salladı ve avucunu benimkinin içine bıraktı. Sıcak, yumuşak teninin temasıyla kalbim göğsümde sabit, heyecanlı bir ritimle çarptı. Başparmağımı ileri geri, ileri geri okşadım.

"Liv?" Sesim alçaktı.

Bakışları benimkilere kaydı.

"İstiyor musun..." Bir kahkaha atarak konuyu kapattım. "Ne?" Gözlerinde merak ve sıcaklık yükseldi.

"Yüzüme bir bardak şarap fırlatmak ister misin?"

Finn

O şişeyi tutarken ben Liv'in duşunda oturdum, şarap tezgahın üzerindeki bardağa süzülüyordu. Kaşlarını kaldırıp bana baktığında gözleri parlıyordu.

"Gömleğini çıkarmalısın," dedi. "Lekelenecek."

Ona alaycı bir bakış attım. "Uh-huh. Şimdi neden burada olduğumuzu anlıyorum." Ağzı güzel bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Sen teklif ettin."

Omzumun üzerinden uzandım ve gömleğimi başımın üzerinden çektim. Liv şarabı doldurmaya devam etti ama bakışları göğsüme ve karnıma kaydı.

"Pantolon da."

Aklımın bir köşesinde, aklı başında bir yanım bana dikkatli adım atmamı söylüyordu. Liv ve ben hâlâ sallantılı bir zemindeydik ve bu kaygan bir yokuştı. Zihnimin diğer kısmı, kanepede elimi uzatıp elini elime koyduğunda eriyen kısmı, Liv'i biraz daha zorlamak, nasıl tepki vereceğini görmek istiyordu.

Ve bir yanım onun bakışlarının vücudumda gezinmesinden hoşlanıyordu. Liv'in beni seksi bulduğu fikri kanımı daha da hızlandırdı.

Beynimin bu kısmı, kot pantolonumu bacaklarımdan aşağı kaydırmadan önce kemerimi normalden daha yavaş çözmemi sağladı. Şarabı doldurmayı bitirdi ve gözlerinde sıcaklıkla bana bakarak orada durdu.

Sikime kan hücum etti. Zaten ereksiyon halindeydim, boxer külotumla onun önünde böyle duruyordum.

Gözleri benimkilere kaydı ve ağzında bir gülümseme belirdi. "Hazır mısın?"

Ona sııttım.

"Bu ne cüret!" diye soludu ve şarabı bana fırlattı.

Şarap üzerime sıçrayıp boynumdan ve göğsümden aşağı akarken bir kahkaha patlattım. Liv sırtarak kaşlarını oynattı ve şarapla kaplı beni inceledi.

"Eğlenceliydi." Boş bardağı lavabonun üzerine bıraktı ve dolaptan bir havlu çıkardı. "Al bakalım."

"Dur bakalım." Ona bir kaşımı kaldırdım. "Peki ya ben?"

Dondu kaldı, elleri havlunun üzerindeydi, yüzünde çarpık bir gülümseme vardı. "Ne demek istiyorsun, peki ya sen?"

O kadar kötü saklamaya çalıştığım hıncım yanım kafesini salladı. "Benim sıram."

Gözlerini kırıştırdı ve yanaklarına bir kızarıklık yayıldı. "Peki."

Şişeyi kaldırdı ve bana uzatmadan önce bir bardak şarap daha doldurdu. Küvette yanımdaki yeri işaret ettim ama o bir adım atmadan önce elleri gömleğinin eteklerine geldi ve başının üzerinden çekti.

Oh, *lanet olsun*. Yine o sutyen vardı, dövmesi yan tarafına doğru uzanıyordu. Tüm o pürüzsüz ten dikkat çekmek için yalvarıyordu. Şortunu aşağı itti.

"Vay canına," dedim ona bakarak. Taşaklarım ağrıyordu. Liv banyoda benimle birlikte yarı çıplaktı ve küvete, benim alanıma adım attığında, neredeyse başa çıkılamayacak kadar fazlaydı.

"Vay canına," diye tekrarladım, göğüslerinin yumuşak kabarıklıklarına bakarak. "Bunu zaten söylemiştin."

Yutkundum, başımı salladım, kıvrımlarını ezberledim. Bana sarıldığında onu tuttuğum belindeki kabarıklık. Köprücük kemiğinde dilimi gezdirdiğim çukur.

"Finn?" Liv'in sesi yumuşaktı ve gözleri eğlenceyle parlıyordu.

"Hmm?" Tanrım, şu lanet kalçalar. Boynumun etrafında çok iyi hissedeceklerdi, sıcak ve yumuşak, dilimi bacaklarının arasında çalıştırırken beni sıkıyorlardı.

"Şarabı at."

"Doğru." Kalbim çok sert atıyordu. Aletim boxer'ıma yapışmıştı. "Gözlerini kapat."

Ağzı yukarı kalktı, gözleri kapandı ve ben de şarap bardağının içindekileri yüzüne fırlattım. Kıkırdadı ve tükürdü, gözleri hala kapalıydı, kırmızı şarap damlıyordu. Damlacıklar burnundan, göğsünden, sutyeninden ve karnından aşağı yuvarlandı.

Yüzünü sildi ve gözlerini açarak nazlı bir gülümsemeyle beni inceledi. Ona dönmeden önce bardağı tezgâhın üzerine koymak için uzandım. Daha önce Liv'e soyunmasını söyleyerek içimdeki kafesi sarsan o pislik geri dönmüştü. Ellerim çenesini çevreleyerek yüzünü bana doğru eğdi.

"Az önceki liste, yapılacaklar listen mi?"

Fısıldadım. Başını salladı.

"Hepsini istiyorum. Tüm ilklerin olmak istiyorum. Her şeyini. Bunları seninle istiyorum."

Ellerimin altında boğazı düğümlendi ama hareket etmedi. "Anlıyor musun Liv?"

Başını salladı, gözleri büyük ve cesur bir şeyle doluydu. "Evet."

Bir an için birbirimizin bakışlarını tuttuk, aramızdan anlayış geçti.

Seninle çiçeği bulmak istiyorum.

Seninle çocuk sahibi olmak istiyorum.

Birlikte uzun ve mutlu bir hayat yaşayalım.

Dudaklarım onunkilere değdi ve göğsümden bir inilti koptu. Yumuşak. Tatlı. Nefesi yüzümü gıdıkladı ve elleri göğsüme geldi. Ağzımı onunkinin üzerine eğdim, tadına bakmak için içeri girmeden önce onu ikna ederek açtım.

İnledi ve ellerim saçlarına dolandı. Narin ağzının tadı o kadar tatlıydı ki Liv. Dilim onunkini okşadı ve alt dudağımı ısırdı. Küçük ısırığın, karnına bastırarak sikime kadar ulaştığını hissettim.

"Siktir Liv," diye fısıldadım, bir kolumu beline dolayarak onu kendime çektim. "Siktir."

Liv'i öpmek cennet gibiydi. Şehre döndüğüm günden beri bunu yapıyor olmalıydık. Bunu yıllardır yapıyor olmalıydık. Başını arkaya yatırdım, onu daha fazla açtım, daha derine götürdüm ve ellerinden biri ensemeye geldi, saçlarımı çekiştirdi. Diğer uzunluğumu avuçladı.

"Tanrım, tadın çok güzel." Öpücükler arasında sesim sert çıkıyordu. Arkasına uzandım ve duşu açtım. Su üzerimize döküldü, şarabı duruladı ve onu spreyin içine geri ittim, saçlarını ıslattım. Öpüşmelerimiz daha hızlı, daha muhtaç, daha aç hale geliyordu ve arkasından sütyenini çıkarıp bir kenara attım.

Göğüsleri. Tanrım, Liv'in memeleri. Avuçlarım her bir göğsünü kaplıyor, okşuyor, yuvarlıyor ve Liv ağzımın içine lezzetli inilti çıkarırken sıkışmış meme uçlarını nazikçe çekiştiriyordu. Elleri her yerdeydi; saçlarımda, göğsümü sıyrıyor, karın kaslarımı tırmalıyor, ensemini kazıyordu. Liv'in bu yönünü görmek sarhoş ediciydi.

"Beni böyle istediğini biliyordum," diye kulağını tırmaladım. "Benim seni istediğim gibi senin de beni istediğini biliyordum."

"Kapa çeneni." Ağzımı tekrar onunkine doğru çekti ve ben de ona karşı güldüm. Parmaklarım külotunun bel bandını buldu ve aşağı doğru çekerek onu çıplak bıraktı. Boksörlerimi aşağı çekmeden önce onları tekmeledi. Sikim serbest kaldı, pre-cum ile boncuk boncuk oldu ve kolları boynuma dolandı, yumuşak dudakları bana geri döndü ve neredeyse benden asıldı. Nefesimi içime çektim, öpüşmemizi yavaşlattım ve bir kolumu sırtına dolayarak onu kendime çektim.

Göğsümde çılgınca bir şeyler oluyordu. Kalbim sıkışıyor, göğsümün her köşesine doğru genişliyordu.

Bu doğrudu. Bu gerçektir. Büyük, yoğun, özel ve olması gereken bir şeydi. Gözlerine bakmak için geri çekildim, arzuyla doluydu, sıcak, muhteşem bir kahverengiydi. Islak saçları alnından, göğsünden aşağıya damlıyordu ve o an kendimi çok samimi hissediyordum. Sanki var olan tek insanlar bizdik.

"Çok güzelsin bebeğim," diye fısıldadım.

Ağzının köşesi kıvrıldı ve düşüncelerini duyabilmeyi diledim ama sıcak elini sikimin etrafına sardı ve zihnim boşaldı. Bana uzun, sert bir vuruş yaptı ve taşaklarımda basınç oluşurken boynuna doğru inledim.

Bekle. Başımı kaldırdım, başım şehvetle çarpıyordu.

"Ellerini fayansın üzerine koy," dedim ona. "Ben söylediğimde bana dokunabilirsin."

Dudakları aralandı ve alt dudağını içeri çekti, gözleri cüretkâr ve bana meydan okumaya hazırды.

"Dalga mı geçmek istiyorsun? Bunu benim yöntemimle yapacağız."

Duvara yaslanırken gözleri parlıyordu. "İyi yap o zaman."

Finn

"SEN BİR BRATSIN," dedim Liv'e, ağzımı boynunda gezdirmeden önce ağzına yumuşak bir öpücük kondurarak. "Yine de içinde iyi bir kız olduğunu biliyorum."

Dudaklarım bir meme ucunu buldu ve emdim. Taşaklarıma kadar hissettiğim bir iniltiyle başı geriye düştü. "Uh-huh. Ne kadar tatlı olabildiğini hatırlıyorum."

Parmaklarım diğer göğsünderken, muhteşem göğüslerine hak ettikleri tüm ilgiyi gösterdim, fayansların üzerinde yükselirken yaladım, emdim ve çekiştirdim. Sessiz kalmaya çalışıyor, ağzını sımsıkı kapatıyordu ama arada bir nefes nefese bir inilti çıkıyor, ben de tenine karşı gülümsüyordum.

Doğrudum, onun üzerinde yükseldim, onu hapsettim.

"Kontrolün böyle bende olmasından hoşlanıyor musun?" Ona doğru mırıldandım.

Gözleri ateş ve sıcaklıkla dans ediyordu. "Oyalanıyorsun. Sana yol göstermemi ister misin?"

Başımı sallayarak ona hınzırca bir sırıtış attım. "Morgan, seninle işim bittiğinde kendi adını bile hatırlamayacaksın. Hatırlatmaya ihtiyacım yok. Senin üzerinde neyin işe yaradığını biliyorum."

Yutkundu ve elleri fayanslara karşı esnedi. Parmaklarım göğüslerinden karnına doğru yavaş bir çizgi çizdi ve bacaklarının arasına girene kadar gözlerini izledi.

Gözlerini kapadı ve ben onun ıslak sıcaklığını okşarken inledi.

"Tanrım," diye mırıldandım, parmaklarımla onun üzerinde kaydığı yeri izliyordum. "Çok ıslak ve yumuşaksın."

"Haftalardır benimle alay ediyorsun," diye soludu klitorisinin etrafında dönerken.

"Öyle mi? Haftalardır bunu mu düşünüyordun?" Parmaklarımı düzleştirdim ve klitorisinin üzerinde yavaş hareketlerle gezdirdim, baskıyı artırdıkça gözlerinin geri dönmesini izledim. "İşte başlıyoruz. Seni boşaltacağım, bunu biliyorum."

Duşta buhar etrafımızda yükseldi ve o gözlerini kapattı, ağzını düzleştirirken burnundan nefes aldı, ses çıkarmamaya çalıştı. Karın kasları sıkılaştı ve kalçaları elime çarptı ve ben kendimi bir tanrı gibi hissettim, ona her seferinde bir ons zevk verdim.

"Yapmayacaksın," diye nefes nefese kaldı, ama gergin ifadesi, ayırık dudakları yapacağımı söylüyordu.

Bir parmağımı içine daldırdım ve inledi. Ağzımı omzunun boynuyla birleştiği yere bastırdım, amı parmağımı sıkarken dişlerim derisini sıyrıyordu.

"Ah, öyle mi?" Ön duvarındaki çıkıntılı noktayı bulana kadar yavaşça içeri ve dışarı okşadım.

Boğulur gibi bir ses çıkardı, kalçaları tekrar kasıldı.

"Oh, evet," dedim ona ukala bir gülümseme vererek. Ben onu parmaklarken kollarımdan biri onun üzerindeydi ve muhteşem yüzünü izliyordum. Onu daha sıkı sararken erimesini izliyordum. İkinci bir parmak daha ekledim ve inledi. Kaşlarını birleştirdi ve ben onu sıkarken o güzel alt dudağını ısırırdı.

"Finn," diye sızlandı çaresizlik içinde.

İçimdeki şeytan onun adımı söyleme şeklinden hoşlanıyordu. "Söyle Liv. Benim kızım olduğunu söyle."

Öfkelendi. "Kapa çeneni."

Parmaklarım onu okşarken sırtışıım hınzırlığa dönüştü. Islanmaya başlamıştı, parmaklarımın üzerinden kayıyordu ve ben üçüncü bir parmak daha ekledim. "Uh-huh. Savaşmaya devam et. Gittikçe sıklaşıyorsun. Kızım boşalacak mı?"

Başını salladı, gözleri kapalıydı, başı duşa doğru eğikti. Boğazının uzun çizgisini öptüm. Kulağının altındaki hassas noktayı yaladığımda amı gerildi.

"Emin misin?" G noktasına masaj yaparak kulağına mırıldandım. "Boşalmayacağından emin misin?"

"Sanmam." Kıvranıyordu, göğüsleri dışarıdaydı ve ilgi için yalvarıyordu. Dudaklarım bir meme ucuyla buluştu ve sertçe emdim.

"Siktir, siktir, siktir," diye fısıldadı. Duvarları elimin etrafında sıkıştı ve dalgalandı. Başparmağımı klitorisinin üzerine kaydırdım ve gözleri fal taşı gibi açıldı. "Oh, kahretsin."

"İşte başlıyoruz. İşte benim kızım." Sesim alçak ve tırtıklıydı ve bakışlarım yüzünden bacaklarının arasına kayd. "Bu am çok tatlı bebeğim ve yakında yüzümü bacaklarının arasına gömüp adımı inleteceğim."

"Senin kızın değil," diye ısırdı.

"Evet, öylesin." Başparmağımın pedini klitorisinin üzerine sürdüm, basınçla daire çizdim.

"Çok *beklersin*." Gözleri kapandı, sırtı kamburlaştı ve altımda bir meleğin çözülüşünü izlemek gibiydi. Kalbim göğsümde çarpıyordu.

Diledim ve dileğim gerçekleşiyordu.

"Sana dokunabilir miyim?" diye nefes nefese kaldı. "Lütfen?"

Sikimden pre-cum damlıyordu ama bana dokunduğu anda başım belaya girecekti. "Henüz değil. Kollarını boynuma dola, bebeğim."

Sanki ten tene temas için yanıp tutuşuyormuş gibi kollarını hızla etrafıma doladı ve ben iç duvarlarını okşarken o da bana sarıldı. Kasları elimin etrafında çırpınmaya başladığında nabzım kulaklarımda atıyordu.

"Finn," diye inledi, dudakları boğazıma değiyordu. "Finn."

"Biliyordum. Boşalacağını biliyordum," diye hırladım saçlarına, boynuma daha sıkı sarılırken. "Liv, içten içe onu becermemi isteyen iyi bir kız var, öyle değil mi?"

Tekrar inledi ve daha derine inmem için bacağına kalçama doladı. Daha sıkı ve daha sıkı sıkı ve kalçaları ellerimle aynı anda hareket etti. "Aynen böyle bebeğim. Ellerimin üzerinde kendini becer ve bırak seni iyi hissediyorum."

Başını sallamaya başladı ve ben bu işareti biliyordum.

"Siktir," diye soludu, başı geriye eğikti ve gözleri açılıp benimkilerle buluştuğunda inançsızlık, şaşkınlık ve saf zevk gördüm. Kasları dalgalandı ve parmaklarımı sıkı ve uzun, alçak bir inilti çıkardı. "Finn, geliyorum."

"Evet, evet, evet, işte böyle," diye mırıldandım saçlarına, göğsümü kavrarken onu kendime doğru tuttum. "Sana dokunmak çok tatlı Liv. Aylarca bunu düşünerek geleceğim."

Orgazmını atlatırken sarsıldı ve inlemeleri banyoda yankılandı. Kasılmaları yavaşladı ve kemiksiz bir şekilde iç çekti. Kolumun altında nefesini tuttu ve yüzünü yukarı kaldırdı, gözleri pusluydu. Ağzımı onunkine bastırdım.

"Boşaldığında çok güzel görünüyorsun," diye fısıldadım.

Eli aramızdan aşağı kaydı ve sikimin tabanını sardı.

"Oh, kahretsin," diye nefes nefese kaldım. Sıktı ve kalçalarım elinin içinde sallandı. "*Oh, kahretsin. Olivia.*"

Ağzının köşesi yukarı kalktı ve okşarken yüzümü izledi. Diğer eli taşaklarıma geldi, hafifçe ovuşturdu ve çekiştirdi. Kanımda bir sıcaklık dolaştı ve onun yüzünü izledim, o bana mastürbasyon yaparken çok çalışkan, dikkatli ve meraklıydı. Kollarım başının etrafına dolandı, fayanslara yaslandı, ben de alnımı onunkine yasladım ve onu öptüm.

"Aman Tanrım," diye soludum ağzına karşı.

Ilık duşta öpüşürken Liv'in sikimi okşaması şimdiye kadar yaşadığım en güzel şeydi. Düşüncelerim gökyüzündeki yıldızlar gibi havada dağılıyordu ve tenim çok sıcak, çok sıkı hissediyordu, sanki ona olan bu arzuyu kontrol edemiyordum.

"Bunu tekrar yapacağız." Sesim alçak ve kabaydı. "Bir sürü kez."

Yüzünde yine o kendini beğenmiş sırıtış vardı, bakışları sikime düşmeden önce göz kapakları yarıya inmişti. Boyumu okşarken dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi, sanki bana hayranlık duyuyordu.

Dudaklarını yaladı ve ağzının sikimin üzerinde olması fikri elinin içinde nabzımın atmasına neden oldu. Ağzımdan acınası bir inilti döküldü ve ben de ofladım.

"Şimdi kim gelecek?" Liv fısıldadı.

"Bana öyle bakarak ne bekliyordun ki?" Tutunmaya çalışırken omurgamdaki basınç arttı ve gözlerim kapandı. "Yıllardır elini sikimin üzerinde hayal ediyordum."

"Finn, öp beni."

Ağzım onun ağzına düştü ve onu okşadım, tadına baktım, Liv Morgan'a, hayallerimin kadınına doydum. İhtiyaç içimde kamçılандı, taşaklarımda basınç oluştu ve bir nefesle elinin ve karnının her yerine boşaldım, adını ağzına doğru inledim.

"Oh, lanet olsun." Nefesimi tutarken başım omzuna düştü.

Bir elini göğsümde tuttu ama kollarımın altından çekildi. Bir şişe şampuan açıp saçlarıma ulaşabilmesi için eğilmemi işaret ettiğinde beynim bulanıktı. Liv ben onunkini yıkamadan önce benim saçlarımı yıkadı ve su vücutlarımızdan aşağı akarken göğsümde sıcak, samimi bir titreşim hissettim.

Duştan sonra birbirimizi kuruladık, giyindik ve filmi izlemek için oturma odasına döndük.

"Buraya gel," dedim Liv'e bana doğru kıvrılmasını işaret ederek.

Gözleri tereddütle kısılırken dili alt dudağını ıslatmak için dışarı fırladı, ama bir saniye sonra bana doğru yığıldı, başı göğsümde, kolum omuzlarında. Nemli saçlarının tepesine bir öpücük kondurdum ve o da iç çekti. Film bittiğinde Liv kıpırdamadı, göğsümde sabit bir ritimle nefes alıp veriyordu, yakındaki bir battaniyeye uzandım, lambayı kapattım ve o üstüme yayılmış halde kanepeye geri yerleştim.

Liv ve benim için istediğim her şey gerçekleşiyordu. Birlikte daha fazla zaman geçiriyorduk, o bana güveniyordu ve daha da yakınlaşıyorduk. Yakında, daha önce olduğumuz yerde olmayacaktık, daha çok *biz* olacaktık, bu dostlukta daha derin olacaktık, birbirimize daha sıkı bağlanacaktık. Ayrılmaz. Olmamız gerektiği gibi.

Gergin, çirkin bir ürperti bilincime doğru süzüldü.

Ya fikrini değiştirirse? Liv göğsümde uyurken karanlıkta uzanıp tavana baktım. Ya uyandığında tam da olmamaya çalıştığım kişi olduğumu fark ederse?

Uzun bir nefes verdim, düşünceleri kafamdan atıp yerlerine bu geceyi, Liv ve benim duştaki halimizi, akşam yemeğindeki utanmış yüzünü, onu boşaltırken gözlerinin güven ve zevkle parlamışlığını hatırladım.

Bu planım işe yarıyordu. Şimdi kendimi her şeyi berbat etmekten alıkoymalıyım.

Olivia

ERTESİ HAFTA BİR SABAH, çantamın fermuarını çektim ve mutfağında durup boşluğa baktım.

Sadece yürüyüş yapıyorduk. Önemli bir şey değil. Daha önce de yürüyüşe çıkmıştık ve hiçbir şey olmamıştı.

Bu duştan önceydi. Finn bana dokunurken beynimi parçalamadan önceydi. Beni o kadar sert boşaltmıştı ki düşünemiyordum. Bu hafta her gece yatağa girip elimi bacaklarımın arasına sokarken duştaki Finn'i düşündüm, sanki boşalacağımı *biliyormuş* gibi kendini beğenmiş *bir* ifadeyle üzerime geliyordu.

Yıllar önce Finn'le ilk seferimin şans eseri olduğunu düşünmüştüm. Bekaretini kaybetmenin garip, beceriksizce ve rahatsız edici olması gerekiyordu. Ama Finn'le? Ateşli ve eğlenceliydi ve bana dokunduğu anda sanki beni tanıyormuş gibi hissettim. Tam olarak *nasıl*, *ne* ve *nerede* olduğunu biliyordu. Daha sonraki birlikteliklerimin hiçbirisi onunla kıyaslanamazdı, hatta okuldayken birkaç ay çıktığım adamla bile seks hiçbir zaman o seviyeye ulaşmamıştı. Her zaman tatminsiz hissettirdi, bir kase patlamış mısır yiyip hala aç hissetmek gibi.

Ama Finn'le duştayken... kahretsin. Belki de birikim, benden uzun olması ya da kontrolün onda olmasıydı. Belki de bana onun kızı olduğumu söylemesiydi.

Mutfağında titredim ve üzerimden attım.

Bütün hafta ondan kaçmıştım ve o da bunu biliyordu. Ertesi sabah, başım göğsünderken yanağıma çok *sıcak* davranmıştı ve parmakları hafif ve nazik bir şekilde saçlarımla oynamıştı. Onu kovmadan önce tuvaleti kullanmam gerektiğine dair garip bir bahane uydurmuştum. Ne zaman

Akşamları barda otururdu, gözleri hararetle ve yoğun bir şekilde beni takip ederken diğer personelin ona hizmet etmesini sağladım.

Bana bilerek yer veriyordu ve bu beni daha da rahatsız ediyordu, sanki bana karşı dikkatli davranıyormuş gibi. Sanki onu kıracaktım gibi.

Şimdiden kendimi kopmuş gibi hissediyordum. Bakışları tenimi tutuşturuyor, sırtışları ve kendini beğenmiş, bilmiş bakışları beni kıvrandırıyor ve *Liv'e* yavaşça, ukala bir şekilde *merhaba* demesi tüylerimi ürpertiyordu. Bana hâlâ kuşun karikatür karalamalarını bırakıyordu. Ders kitabı okuyan, köşesinde A+ yazan ve kafasında mezuniyet şapkası olan bir kuş. Kamp ateşinin yanında Cheezies yiyen kuş. Kuşun başka bir kuşun suratına şarap fırlatması beni kıkırdattı.

Finn Rhodes'u gerçekten sikmek istiyordum. Ama bugün sadece yürüyüş yapıyorduk.

Çantamı sırtıma geçirdim ve koridora adım attım. Finn genellikle birkaç dakika erken kapıma gelirdi. Dairemde dolaşmamı, hazırlanmamı, botlarımı giymemi ve çantamı kontrol ederek her şeyi aldığıma emin olmamı izlemeyi severdi. Kapısını çaldım ve diğer taraftan gelen yavaş ayak seslerini dinledim. Kaşlarımı çattım. Bir şeyler ters gidiyordu.

Kapı açıldı ve Ölüm'ün kendisi bana baktı. "Aman Tanrım." Yüzümü buruşturdum. "Çöp gibi görünüyorsun."

Finn bana gönülsüz, alaycı bir gülümseme verdi. Teni solgundu ama terliyormuş gibi parlaktı. Gözlerindeki her zamanki ışıltının yerini donuk, yorgun bir parıltı almıştı.

"Kusura bakma, bugün biraz geç kaldım." Döndü ve masaya oturmadan önce içeri gelmemi işaret etti.

"Akşamdan kalma mısın?" diye sordum.

Bir elini yüzünde gezdirdi. "Sadece yorgunum. İtfaiye binasında uzun bir gece geçirdim." Kendini çelikleştirir gibi derin bir nefes aldı ve botlarını bağlamaya başladı.

Kaşlarımı çattım. Kaburgalarımın arasına bir şeylerin ters gittiğine dair uyarıcı bir sancı saplandı. "Dün gece vardiyada olduğunu unutmuşum." Bu sabah erkenden eve dönmüş olmalıydı. "Onun yerine yarın gidelim, böylece biraz uyuyabilirsiniz."

Başını salladı ve bana zayıf bir gülümseme verdi. "Sorun değil. Dışarı çıktığımızda iyi olacağım." Tereddüt ederek dudağımı çiğnedim ama o ayağa kalktı ve çantasını sırtına aldı. "Hadi yola çıkalım."

Onu aşağıya kadar takip ettim ve bardan çıkıp ara sokaktaki arabama gittim. "Bu sefer benim sürmemi ister misin?" diye

sordu.

Sürmek mi? Adam bayılmak üzereydi. "Ben sürerim."

Yolcu koltuğunda Finn arkasına yaslanıp gözlerini kapatırken ben de kasabadan geçip otoyola çıktım. Birkaç dakika sonra uzanıp kapı kolunu kavradı.

"Liv?" Bir elini yüzünde gezdirdi.

"Öyle mi?" Bakışlarım onunla yol arasında gidip geldi. "Neler oluyor?"

"Kenara çek."

Kenara çektiğim anda Finn kapıyı açıp kaldırıma kustu. Bir su şişesi ve birkaç peçete çıkararak kustuğunda yüzümü buruşturdum.

"Sen hastasın," dedim ona, tekrar doğrulduğunda, zor nefes alıyordu. Alını terden nemlenmişti ve cildinde gri bir renk vardı.

"Ben iyiyim. Sanırım itfaiye binasında bir şeyler dönüyor. Devam edelim."

"Hayır."

Sadece başını çevirmek bile enerjisini tüketti. "Çiçeği a r a m a y a devam etmeliyiz. Sana söz vermiştim."

"Sen *hastasın*. Bugün gitmiyoruz," diye tersledim, arabayı vitesa taktım ve boş otoyolda U dönüşü yaptım.

"Liv."

"Kapa çeneneni." Kaşlarımı çatarak yola baktım. Ona her baktığımda göğsüm garip ve mutsuz hissediyordum. "Eve gidiyoruz ve sen de doğruca yatağa gidiyorsun."

Gözlerini kapattı ama ağzının köşesi yukarı kalktı. "Benim için endişeleniyor musun?"

"Hayır. Sadece devrildiğinde seni dağdan aşağı çekmek istemiyorum."

"İkimiz de beni orada bırakacağını biliyoruz." Homurdandım. "Kapa çeneneni."

Bara geri döndük ve çantasını arabada bırakması için onu zorlamama rağmen, merdivenlerin tepesinde hala soluk soluğaydı. Dairesine girip botlarını çıkarmasını bekledikten sonra onu yatak odasına götürdüm ve örtüleri geri çektim.

"Atla." Sesim hissettiğimden daha otoriter çıkmıştı. "Bunu uyuyarak atlatacaksın."

"Hiçbir şey için endişelenmiyorum," diye mırıldanarak yastıklara yaslandı.

Pencereye doğru yürüdüm ve panjurları kapattım. Odasında koyu lekeli ahşap bir karyola, bir komodin ve bir lamba vardı, hepsi bu kadardı. Kıyafetleri dolaba özenle asılmıştı. Dudağım kıvrıldı.

"Dostum, odan canımı sıkıyor."

"Ne demek istiyorsun?" Gözleri hâlâ kapalıydı.

"Duvarlarda sanat eserlerine ya da başka bir şeye ihtiyacınız var."

İç çekti. "Uzun süre kalmayacağım," diye mırıldandı.

Tokat yemiş gibi gözümü kırpıtm. "Ah. Doğru." Midem düğümlendi.

Tabii ki. Yüzünü inceledim. Bunu söylediğinin farkında mıydı? Midem bulandı. Gidiyordu ve geçen gece duşta olanlar sadece şakalaşmamızdı.

Hiçbir anlamı yoktu.

Ugh. Kendimi çok aptal ve utanmış hissettim. Finn hakkında bunu biliyordum ama yine de onun yanındayken kendime engel olamıyordum.

Daireme dönmeden önce yatağının başucuna bir bardak su koydum ve tezim üzerinde çalışmak için dizüstü bilgisayarımı çıkardım. Çiçeği bulmak dışında araştırmam tamamlanmıştı ve şimdi tek yapmam gereken tezin kendisini yazmayı bitirmek, çalışmamı açıklamak için verileri düzenlemektir. Belgeyi açıp bakarken aklım Finn'in dairesine gitti.

Bir dakika sonra koridora geri döndüm ve mutfak masasına oturdum, ben çocukken ailemin evinden kalma, babamın burada sakladığı eski bir masa. Mutfaktaki yerimden Finn'in odasını görebiliyordum, böylece bir şeye ihtiyacı olup olmadığını anlayabiliyordum.

Çarşafın hışırtısını duyduğumda bir grafiği düzenliyordum. Başımı kaldırdığımda Finn'in banyo kapısını açıp tualete atladığını gördüm.

Aman Tanrım. Banyoya koştum.

"Liv, eve git," diye nefes nefese bağırdı Finn rauntlar arasında.

"Hayır." Lanet olsun. Ne yapacağımı bilemedim. "Sen hastasın."

"Ben iyiyim. Sadece midemde bir sorun var." Eğildi ve tekrar kustu.

Elimi ensesine koydum. Teni çok sıcaktı. "Yanıyorsun." Midemde sinirlerim gerildi. "Beck'i arayacağım."

Finn içini çekti. "Liv, ben iyiyim."

Mutfakta, Beck'in adını bulana kadar rehberimde gezindim. Üçüncü çalışta cevap verdi. Arka planda gürültü vardı, insanlar konuşuyordu. Hastanede olmalıydı.

"Hey. Sorun ne?"

Suçluluk duygusu midemi dürttü. Beck, bir sorun olduğunda insanların aradığı adamdı.

"Finn'in ateşi var ve kusuyor." K vetin kenarında oturan Finn'e baktım. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Grip gibi görünüyor. Ateşi kaç?"

"Bilmiyorum." Aramadan önce ateşini  l meliydim.

"Sorun değil, telefonu kapattıktan sonra ateşini  l ." Beck'in sesi sakın ve kararlıydı ve midemdeki birkaç düğüm gevşedi. "Eğer 102 Fahrenheit'ın üzerindeyse beni ara. Uykuya ve sıvıya ihtiya ı var. Altı saatten fazla kusarsa beni ara. Nefes almakta zorlanırsa beni ara. Bu mantıklı mı?"

"Evet." Nefes nefese kalmış gibiydim. "Anladım."

"Olivia, endişelenme. O sağlıklı. Geçen ay itfaiye için rutin kontrolünü yaptım. İyi olacak. Eğer korkarsan beni ara."

"Evet. Tamam." Kendi kendime başımı salladım. "Teşekkürler, Beck."

Vedalaştık ve Finn'i yatak odasına kadar takip ettim. Yatağa girmesine yardım ettikten sonra orada oturup uykuya dalmasını, geniş g ğ n n usulca inip kalkmasını izledim. Adam kendini tam bir çöp gibi hissediyordu ama bana yardım etmek için iki günlük bir yürüyüşe katlanmaya hazırdı.

Onu kendi başına bırakamazdım. Onunla ilgilenmek zorundaydım. Bunu benim için yapardı.

Olivia

YARIM SAAT SONRA Finn'in yanındaki yatağa oturdum ve ateşini ölçtüm. Termometre bipledi. Yüz bir Fahrenheit.

"Ölecek miyim?" Finn mırıldandı.

"Çok komik." Kaşlarımı çattım ve eczaneden aldığım portakal suyuna uzandım. "Hâlâ miden bulanıyor mu?"

Başını salladı ve portakal suyunu içerek doğrulup oturdu. Evimden tüm battaniyelerimi getirip üzerine örtmeme rağmen titremeye devam ediyordu.

Zayıf bir eğlenceyle yüzümü taradı. "Bu kadar endişeli görünme, asık suratlı." Ağzının köşesi kalktı ama gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. "Ben ölmeyeceğim."

Kaşlarım çatıldı. "Biliyorum."

Portakal suyunu bitirdi ve yastıklara uzandı. "Burada kalmana gerek yok. Seni hasta etmek istemiyorum."

"Bir yere gitmiyorum." Ayağa kalktım ve Finn'in yanındaki yatağa oturmadan önce mutfaktan dizüstü bilgisayarımı aldım. "Öğle yemeği istersen haber ver. Çorba aldım."

"Çorba mı aldın?" Gülümsemesi tekrar yükseldi.

Gözlerimi devirdim. Finn'i böyle görmek beni huysuzlaştırıyordu. "Uyumaya devam et."

Finn bütün gün uyudu. Yanında yatağa oturdum ve daha fazla bakamayana kadar tezim üzerinde çalıştım. Öğleden sonra geç saatlerde gözlerini açtığında Netflix'te bir reality şovun eski bir sezonunu izliyordum.

"Hâlâ buradasın." Gözlerini kısarak yanındaki lambanın ışığına alışmaya çalıştı.

"Yemek ister misin? İçecek bir şeyler almalısın." "Elbette."

Gözleri sadece yarıya kadar açıldı.

O rahatsız edici yanlılık hissi kaburgalarımaya saplanıp kaldı. Finn'in kurşun geçirmez, çok sağlıklı, güçlü ve hayat dolu olması gerekiyordu ama o yorgun, zayıf bir karmaşaydı. Mutfakta, çocukken hasta olduğumda babamın bana yaptığı gibi çorbayı kızarmış ekmekle birlikte mikrodalgada pişirdim.

Finn yastıklara yaslandı ve yemeğini yedi. "Teşekkür ederim, bebeğim."

Bana böyle seslendiğinde göğsümde oluşan sıcaklık titreşimini görmezden gelerek başımı salladım. Yemeğini bitirdi ve ben de yanındaki yatağa dönmeden önce kaseyi kaldırdım. Gözleri yine kapalıydı ama hâlâ oturuyordu.

"Hey. Uzan," diye fısıldadım ve o da sırt üstü yattı. "Neye ihtiyacın var?"

"Oral seks," diye mırıldandı.

Homurdandım.

"İnanılmaz."

Gözleri kapalıyken sırtışı değişti ve ben orada oturup onun mükemmel gülümsemesini izledim, saçlarının gözlerine düşüşünü inceledim. Yatağın başucundaki masadan termometreyi aldım. Tekrar ağzına soktuğumda inledi.

Bip sesini bekledim. Hâlâ yüz bir. Kahretsin. Hiç düşünmeden uzandım ve dudağımı çiğneyerek saçlarını alnından ittim. Başının arkasından omzuna kadar okşadığımda, gözleri hâlâ kapalı, gürültülü bir takdir sesi çıkardı. Gömleği terden nemlenmişti.

"Finn, gömleğini değiştireceğim."

"Üşüyorum."

"Biliyorum, sana uzun kollu bir tişört giydireceğim. Neredeler?"

"Dolapta."

Tişörtleri bulmak için dolabı karıştırdım ve bir tanesini gömme çekmecedan çıkardım. Kâğıtlar yere saçıldı ve onları almak için eğildim.

Kalbim durdu. *Pasifik Yolu eğrelti otunun yer değiştirmesi-çevresel değişikliklere bağlı bitki hareketi üzerine bir çalışma*. Bu, orman değiştikçe bitkilerin yeni ortamlarda gelişebileceğini kanıtlamaya çalıştığım programımda yayınladığım ilk makaleydi. Başlıkta benim adım, *Morgan, O.*, danışmanım ve çalışmaya katılan diğer öğrenciler yazıyordu. Makalelere şöyle bir göz attım. Yayımlanmış dört makalem de buradaydı.

Araştırma kâğıtlarım neden onun dolabında duruyordu? Kenarlarda el yazısıyla alınmış notlar, altı çizilmiş ve tanımları yanlarına karalanmış ifadeler ve bulguların yanında yıldızlar vardı. Ciğerlerim nefes alamayacakmışım gibi sıkıştı ve omzumun üzerinden Finn'e bir bakış attım, Finn çoktan uykuya dalmıştı.

Kağıtlarımı okumuştum. Midem yavaşça öne doğru yuvarlandı ve gözlerimin arkasında garip bir baskı hissettim, sanki ağlayacakmışım gibi, ki bu aptalcaydı, çünkü bu hiçbir şey değildi.

Değil mi?

Bu bir şey değildi.

Grip sersemliği içinde, daha önce ayrılacağını itiraf etmişti. Belki gideceğinin farkında bile değildi ama söylemişti. Bu sıkıcı kasabada bir yazdan fazla kalmaya dayanamayan birine bağlanarak ne halt ediyordum?

Dušta söylediği sözler aklıma geldi, nasıl benim ilklerim olmak istediğini anlatıyordu. Son birkaç gün içinde bunları onunla kaç kez hayal etmişim? O bunu söyler söylemez, aklımdan çıkaramadım. İlk evimizi almamız. Birlikte çocuk sahibi olmamız.

Onları bulduğum yere geri iterken kâğıtlar hışırdadı.

Kendi yemeğimi yedikten, Finn'in yanındaki yatakta biraz daha televizyon izledikten ve dişlerimi fırçalayıp yüzümü yıkamak için kendi daireme geçtikten sonra onun yanındaki yatağa yerleştim.

Bu garip değildi. Birlikte yatmıyorduk, hasta olduğu için yatıyorduk. Ya gecenin bir yarısı tekrar hastalanırsa? Ya Beck'in dediği gibi nefes almakta zorlanırsa?

Dişlerimi fırçalarken Beck bana mesaj atmıştı. *Her şey yolunda mı?*

Termometreyi Finn'in ağzına geri soktum. Bugün on kez ateş ölçümü yapmıştım. Yüz derece. Kaşlarım kalktı. Bu iyiydi. Ateşi düşüyordu.

Bütün gün uyudu. Sıcaklık 100F'ye düştü. İyi. Yarın sabah kontrol edeceğim, diye cevap verdi.

Göğüs kafesimi ovuşturdum, ona duyduğum minnettarlıkla şiştim. Bir dahaki sefere bara geldiğinde içkisi benden olacaktı.

Finn gidiyordu. Boğazım düğümlenerek yutkundum. Artık ne düşüneceğimi bilmiyordum. Göğsümde bir baskı oluştu ama onu ittim. Hayal kırıklığına uğramaya cesaret edemedim. Ne için hayal kırıklığına uğrayacaktın? Bu şeyle

Finn geçiciydi. Battaniyelerden birinin altına girip yatağa yerleştim ve nefes alış verişinin sabit ritminin beni uyutmasına izin verdim.

Gecenin bir yarısı Finn'in yanımda oturmasıyla uyandım.

"Liv?" Loş ışıkta kaşlarını çatı.

Elim omzuna geldi. "Ben buradayım."

Yastıklara yaslanmadan önce yumuşak bir onaylama sesi çıkardı ve göğsümdeki bir kas çekildi. Bana ihtiyacı vardı. Burada olmam onu rahatlatmıştı. Bunu daha önce hiç yapmamıştık. Gençken, hasta olduğumuzda ailelerimiz bizimle ilgilenirdi.

Daha önce hastalandıklarında hiç kimseyle ilgilenmemiştim.

Uzun bir nefes verdim. Oh, kahretsin. Bu bir ilişki meselesiydi. Ortaklar böyle yapar.

"Burada olmana çok sevindim." Gözleri yine kapalıydı.

Elimi alnına koydum. Eskisinden daha serin hissetti. Rahat bir nefes aldım. Normale dönmemişti ama daha iyiydi. Eskisinden çok daha iyi. İyiydi.

"Seni o kadar çok seviyorum ki," diye mırıldandı, elime uzanıp göğsüne bastırdı ve ben donakaldım.

Zihnim dönüyor, duyduklarımı tekrar ediyordu. Elim tuttuğu yerde kalp atışlarını hissedebiliyordum.

Finn gidiyordu, bunu kendisi söyledi, ama aynı zamanda tüm araştırma makalelerimi okudu, ailemin bile yapmadığı bir şey. Benden çocuk sahibi olmak istediğini söyledi. Birbirimiz için yaratıldığımızı söyledi. Bana kur yapmaya çalışıyordu.

Alnım kırıştı ve yüzüm buruştu. Kafam çok ama çok karışık.

"Daha önce kalmayacağını söylemiştin," dedim usulca. "Nereye gidiyorsun?"

Elimi tuttu, yarı uykuluydu. "Bize bir ev alacak." Ona bakakaldım. "Ne?"

Boğazını temizledi, sırt üstü döndü, gözleri hâlâ kapalıydı. "Kasabanın kenarındaki şu eski ev. Holden orayı onarmamda bana yardım edeceğini söyledi. Cora'nın kuzenleri için dört yatak odası."

Her dağa çıkışımızda önünden geçtiğimiz yer. Çocukken bisikletlerimizle gittiğimiz ev. O evi sevdiğimi biliyordu. Ne zaman önünden geçsek burnum ön cama dayanırdı.

Nabzım hızlandı ve Finn'in yüzüne baktım, gülümsememek için ağzımı ince bir çizgi halinde bastırdım. Göğsümde kabarcıklar patladı.

Gitmiyordu. Sadece bu dairede kalmayacağını söylüyordu.

Sakın umutlanayım deme.

Yine de istedim. Gerçekten umutlanmak istiyordum. Bize bir şans vermediğim için pişman olur muydum? Bundan elli yıl sonra Finn Rhodes'u düşünüp keşke evet deseysen diyecek miydim?

Cole'u düşündüm. O ve annem lisede sevgiliydiler.

Birbirlerini seviyorlardı, birlikte bir *çocukları* vardı ve o yine de kalmadı.

Finn'in uyumasını izlerken dudağımı ısırdım. Ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Olivia

Dördümüz Holden'la paylaştığı evin oturma odasında toplanırken Sadie'ye "Bebek partini bir striptiz kulübünde yapamayız," dedim. Etrafımızdaki duvarlarda, bazıları Sadie'nin bazıları da diğer yerel sanatçıların tabloları asılıydı. Ormanın içindeki evin büyük pencereleri, koyu renkli ahşap zeminleri, antika ve modern mobilyaların karışımı eski bir kütüphane havası veriyordu.

Sadie telefonunu bana doğru itti. "Bu bir striptiz kulübü değil, özel bir *etkinlik*."

Miri planlıyor."

Avery homurdandı. "Tabii ki öyle."

"Victoria'dan bir grup erkek striptizci kiraladı," diye devam etti Sadie kocaman bir gülümsemeye. "Herkes orada olacak. Bunu kaçıramayız."

Miri'nin Instagram paylaşımını taradım. Kasabanın toplum merkezini kir alıyor ve bir *dizi yetenekli erkek egzotik dansçı* getiriyordu.

Hannah eğildi. "Şunu görebilir miyim?"

"Gerçekten mi?" Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı ve telefonu ona uzattım. "Sen de mi?"

Kızardı, güldü. "Hiç gitmedim."

Kanepede Sadie bir elini yumrusunun üzerine koydu. Onu her gördüğümde daha da büyüyordu. Artık ilk üç aylık dönemi geride bırakmıştı, sabah bulantıları geçmişti ve kendini daha çok kendinde hissettiğini söylüyordu. Cildi parlıyor, saçları şampuan reklamlarındaki gibi ışıldıyor ve her gece dokuzda uykuya dalsa da daha enerjik görünüyordu.

"Ya çok eğlenceli ya da korkunç olacak," dedi. Avery, "Ya da ikisi birden," diye belirtti.

"Erkeğin kıskanmaz mı?" Sadie'ye sordum. Holden evde değildi. Sadie, Wyatt ve Cora ile akşam yemeği yiyeceğini söylemişti.

Bana bilmiş bir bakış attı. "*Seninki* olmaz mı?"

Sana bir ev alacağım. Cora'nın kuzenleri için dört yatak odası. Birbirimize baktık ve ağızda bir gülümseme belirdi.

Yüzümdeki ifadeyi işaret etti. "Ben de öyle düşünmüştüm." Kaşlarını çattı ve başını eğdi. "Bu hafta neredeydin? O bardaydı ama sen çalışmıyordun."

Kıpırdandım, kanepenin üzerindeki battaniyenin kenarıyla oynadım. Korkak olduğum için ondan kaçmaya devam ediyordum. Neyse ki bar bu hafta tamamen doluydu ve çoğu gece bana ihtiyaçları yoktu. Kırılma noktası bana bize bir ev alacağını söylemesi değildi, dolabında araştırma kâğıtlarımı bulması da değildi, hatta beni sevdiğini söylemesi de değildi.

Ertesi sabah uyandığında bana bakma şekliydi, sanki hala orada olduğum için rahatlamış gibiydi. Bana yumuşak, sevecen bir şekilde gülümsemesi, her gün uyandığında orada olmak istememe neden oldu.

Sikeyim. Çok fena sikilmiştim. Duygular boğazımı sıkıyordu.

"Okul işleriyle meşgulüm," diye yalan söyledim, babama söylediğim bahanenin aynısını ona da söyledim.

Gerçek şu ki, Finn'le yüzleşemiyordum. Ondan uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. Çok yoğun, çok sıcaktı ve onun yanındayken buzdan duvarlarım eriyordu.

"Bu sefer farklı," dedi Hannah sessizce, beni izlerken ağzı yana doğru kıvrılmıştı.

Avery kaşlarını çattı ve başını salladı. "Evet, bunu ben de fark ettim ama onda ne olduğunu bir türlü anlayamıyorum."

Hannah gülümsedi. "Sürekli bebek bakıcılığı teklif ediyor." Yüzümü buruşturdum.

"Gerçekten mi?"

Başını salladı. "Evet. Ailesi ile eskisinden çok daha fazla zaman geçiriyor. için."

"Ah, evet," dedi Sadie gözlerini kısarak. "O takılıyordu Holden ile bir ton."

Avery mırıldandı, dudağını ısırды ve belirsizlikle bana baktı.

"Ne?" Dürttüm. "Devam et. Bir şey söylemek istediğini biliyorum."

"Bir teorim var."

Kaşlarım çatıldı. "Tamam."

Parmağıyla dudağına vurdu. "Geçmişte Finn kasabaya geldiğinde, sen yokken yıl boyunca burada yaşar ya da ziyarete gelirdi,

mesafesini korurdu."

Kaşlarımı çattım.

Hannah, Avery'ye başıyla onay verdi. "Evet. İşte bu kadar."

"Kendi başına ya da çalışarak çok zaman geçirirdi. Aile yemeklerinde genellikle erken ayrılırdı. Sanki..." Başını iki yana salladı. "Bilmiyorum, sanki çok bağlanmak istemiyormuş gibi. Ve BC'nin iç bölgelerine gitmeden önceki haftalarda biraz hüzünlü olurdu."

Sadie onu işaret etti. "Kesinlikle öyle. Bu sefer öyle değil. Sanki daha çok çabalıyor gibi."

Üçü de bana döndü ve ben kaşlarımı çatarak ellerime baktım.

Bu tür şeyleri duyamazdım. Ona karşı savunmam zaten zayıftı, şimdi bir de bu mu çıktı?

Ona boyun eğmiş ve kendimi ona kaptırmıştım ama ona aşık olmayacaktım. Eğer burada kök salmaya çalışıyorsa, kendini kandırıyordu.

Bir kez kandırılmıştım, bir daha olmayacaktı.

Konuyu değiştirerek, "Bebek partisi davet listesi hakkında konuşalım," dedim.

Sadie esnemeye başlayana ve Hannah Cora'nın yatma saatine yardım etmek için eve gitmek zorunda kalana kadar onda kaldık. Avery ve ben, gece kuşları, Sadie'nin bebek partisini planlamayı bitirmek için onun evine gittik ve eve geldiğimde bar kapanmıştı.

Mükemmel.

Ara sokaktaki kapının kilidini açtım, içerisinin karanlık olmasını bekliyordum ama ışıklar hâlâ yanıyordu. Kaşlarımı çattım ve ışıkları kapatmak için koridordan bara doğru yürüdüm.

Boş barda Finn her zamanki yerinde oturmuş, barın üstündeki televizyonu izliyordu. Ben orada şaşkın ve donmuş bir şekilde dururken onun rahat bakışları üzerimdeydi.

"Ne-" Başımı sallayarak başladım.

"Babana ışıkları kapatacağımı söyledim." "Beni mi bekliyordun?"

Başını salladı. "Eve sağ salim olduğundan emin olmak istedim."

Sıvı sıcaklığı göğsümde dolaştı. "Benim için falan mı endişeleniyorsun?"

"Her zaman." Ağzının köşesi kasıldı. "Burada olmadığım zamanlarda bile seni düşünüyorum." Gözleri parladı ve ben onun ilgisinin ağırlığı altında titredim. "Benden kaçıyordun."

Boğazımı temizledim ve göz temasımızı kestim. Bazen bana bakışı nabzımın hız trenindeymişim gibi atmasına neden oluyordu. "Nasıl hissediyorsun?"

"Harika. Sayenizde sağlığıma kavuştum."

Omuz silktim. "Ben bir şey yapmadım. Beck kendisi söyledi, genç ve sağlıklısın, zaten iyileşecektin."

Kaşları havaya kalktı. "Beck'i mi aradın?"

Gözlerimi kırptım. Yakalandım. "Hayır."

Sinir bozucu, bilmiş bakışlarını üzerimde tutarak, önüme gelene kadar bar tezgâhının etrafında yürüdü, üzerimde yükseldi. Acımasız ağzı yukarı kalkmıştı ve gözleri çok parlaktı. "Beck'i aradın. Benim için endişelenmişsin."

Yüzüm kızarıyordu. "Her neyse."

Vay canına, harika bir geri dönüş. Tanrım, o kadar şeffaftım ki. Muhtemelen çizgi filmlerdeki gibi gözlerimden kalpler fırlıyordu.

Finn eğilerek ağzını kulağımın yanına dayadı. "Elimi tuttun ve bana battaniye getirdin. Bir termometre aldın. Benim için endişelendin."

Parmakları enseme okşayarak omurgamdan aşağı ürperti gönderdi. Diğer eli çenemin altına geldi ve yüzümü yukarı kaldırdı.

"Bu hafta seni özledim," diye mırıldandı.

Endişeyle kaşlarımı çatarak ona baktım. Bakışlarım onun arkasındaki koridora, yani kaçış yoluma kaydı.

"Sakın buna cüret etme." Beni tezgâha doğru itti. "Söyle Liv. Bu hafta benden neden kaçtığını itiraf et."

Boğazım düğümlendi ve gözleri sıcaklıkla parladı, karanlık ve memnun bir şey.

Titredim. "Her şey çok garip." Dudağımı ısırarak bakışlarına karşılık verdim. Midem sanki bir tepeden aşağı yuvarlanıyormuşum gibi sarsılıyordu.

"Bana karşı bir şeyler hissediyorsun." Gözlerimi kapattım. Yenilgi.

"Olivia." Yüzümü yukarı kaldırdı. "İtiraf etme zamanı."

"Biliyorum," diye fısıldadım, gözlerimi kapalı tutarak. Mideme bir ağırlık çöktü ve kendi kendime başımı salladım.

Ondan etkilenmemiş gibi davranmayı bırakmanın zamanı gelmişti. Planladığı gibi ona aşık olmaktan başka bir şey değildim. Planım en ufak bir şekilde bile işe yaramıyordu.

"Sana karşı bir şeyler hissediyorum," diye fısıldadım. Sesim çok küçük ve sessizdi. Bakışlarıyla buluşmak için gözlerimi açtım ve orada gördüğüm şefkat neredeyse kalbimi durduracaktı.

"Bebeğim. Sanki kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun." Hayal kırıklığı içinde inledim.

"O kadar zor muydu?" diye sordu, sesi yumuşaktı.

Arkamı döndüm. Finn'e son kez nasıl hissettiğimi söylediğimde ertesi gün beni terk etmişti. "Hey." Gözlerime bakmak için başını eğdi.

"Korktuğunu biliyorum." İçimdeki alarm yükseldi. Düşüncelerimi duyabiliyor muydu?

"Ben de korkuyorum," diye itiraf etti, gözlerinde bir parça endişe vardı. "Uyanıp senin için yeterince iyi olmadığımı fark etmeden ve seni bir daha asla göremeyecek olmaktan korkuyorum."

Kaşlarımı çattım. Neden böyle düşünüyordu ki? "Sen benim için yeterince iyisin.

Böyle söyleme."

Bunu yüksek sesle söyleyince göğsümde bir şeyler yerine oturdu ve ilk kez, beni terk etmesini sağlamaya çalışarak hata yapıp yapmadığımı merak ettim.

Gülümsediğinde, gülümsemesinin gözlerine ulaşmamasından hoşlanmamıştım. "Değilim ama senin için o adam olmak için elimden gelen her şeyi yapacağım Liv. Çiçeği bulacağız. O evi bizim için satın almak konusunda söylediklerimde ciddiydim. Anlıyor musun?"

Başımı salladım. Finn'e kalbimin bu küçük köşesini göstermek ve onun beni bu şekilde yakalaması içimi güvenle doldurdu.

Kalbim kulaklarımda bir davul gibi çarpıyordu ve bakışlarım onun ağzına, dudaklarının çizgisine takıldı. Gözleri çok keskin, delici ve kalın kirpiklerle çevriliydi. Kollarım boynuna dolandı ve ellerim saçlarında gezindi. Parmaklarım kafa derisinde gezinirken göz kapakları sarktı.

"Anlıyorum," diye fısıldadım, ayak parmaklarımdan üzerine eğilip onu öpmeden önce.

Olivia

Onu görmeyeli sadece bir hafta olmuştu ama Finn beni tenimi ısıtan aç bir ivedilikle öptü. Nabzım kulaklarımda uğuldadı ve daha önce hissettiğim tereddüt buharlaştı.

Bu hafta ben de onu özlemiştim ve onunla böyle birlikte olmak durmak için fazla iyiydi.

Beni bara doğru geri götürdü, tadıma bakabilmesi için beni ona doğru eğdi. Kirli sakalları beni tırmaladı ve bu his karşısında ağzının içinde inledim.

Öpüşmemizi kesti, gözlerindeki sıcaklıkla alnını benimkine yasladı.

"Bana böyle baktığında," diye fısıldadım, "kendimi..."

Kendini beğenmiş bir gülümseme ağzını çekti. "Ne hissediyorsun Liv?"

"Telaşlı." Nefesim kesilmiş gibiydi. "Düşüncelerimin nereye gittiğini bilmiyormuşum gibi."

Gözleri karardı. "Güzel. Her zaman düşünmene gerek yok. Bırak bir süre ben devralayım."

Midemde bir kas çekildi ve beynim bulanıklaştı.

Gözlerimde hoşuna giden bir şey görmüş olmalıydı çünkü gülümsedi ve dudakları benimkilere döndü. İçeri girebilmek için ağzımı açmaya ikna etti ve dilinin benimkine karşı uyuşturucu kayışıyla ürperdim. Şehvet midemde, bacaklarımda arasında dönüyor, kanımı ısıtıyor ve beni onun için kıvrandırıyor.

"Parmaklarımı o muhteşem amcığına düşünmeden edemiyorum," diye fısıldadı.

Geçici bir aptallıkla başımı salladım. "Uh-huh."

Gülümsedi. "Benim için azdığında çok tatlı oluyorsun."

Kendini beğenmiş, bilmiş ses tonu ensemde tahrişe neden oldu. Geçen hafta beni boşalttığından beri, sanki içimdeki bir şalteri indirmişti. Kendimi günde yüzlerce kez duşta bizi hayal ederken buluyordum.

Gerçi bunu bilmesine gerek yoktu. Egosu yeterince büyüktü.

Ellerini sert ve baskın bir baskıyla ensemde gezdirdi ve ben gözlerimi kaçırma isteğimle savaştım. Boynuma ve köprücük kemiğime öpücükler kondururken avuç içleri göğüslerime geldi, sonra gömleğimin yakasını ve sütyenimin kaplarını aşağı çekerek meme uçlarımla oynadı.

Keskin zevk karşısında nefesim kesildi.

"Bu gece benim için boşalacak mısın?" diye mırıldandı kulağıma, parmakları sıkı tepeleri sıkıştırıp yuvarlarken.

İnlememek için dişlerimi sıktım. "Hiç sanmıyorum."

Şakağıma doğru sessizce güldü. "Tanrım, tam bir yalancısın. Ellerim memelerinin üzerindeyken neredeyse boşalıyorsun ve bunu kabul etmiyorsun."

"Boşaldığımda nasıl görüldüğüm hakkında hiçbir fikrin yok." Sesim düzensizdi. Islanmıştım ve bacaklarımın arasında acil bir nabız atışı vardı. Arkamdaki bar tezgahını kavradım.

Alçak sesle kıkırdaması beni beklentiyle sıktı. "Hatırlıyorum. O zamanları hatırlıyorum ve geçen haftayı da hatırlıyorum." Bir meme ucunu ağzına almak için eğildi ve dilinin sıcak kayganlığı çenemin gevşemesine neden oldu. Vay anasını. Burnumdan derin bir nefes çektim ve gözlerimi kapattım. Çok Güzel. Çok lanet olsun Güzel. Ne?

Finn Rodos eksik içinde

Sorumluluk ve güvenilirlik konusundaki eksikliğini dil becerileriyle

telafi etti. "İnleyebilirsin," diye fısıldadı göğsüme doğru.

Başımı salladım. "Hayır, teşekkürler."

Güldü, sertçe emdi ve ben ciyakladım, gözlerim sıkıca kapandı. "Oh, kahretsin," diye fısıldadım.

"İyi mi?"

"Sorun yok." Sesim yüksek ve soluk soluğaydı. "Hâlâ öğreniyorsun."

Doğruldu ve yine o üzerimde yükselme hareketini yaptı. Gözleri eğlence ve meydan okumayla parladı ve her iki elini de benimkilerin yanına koydu. Etrafımı sarmış, beni engellemişti ve sinirlerimin gerilmesine bayılmıştı.

karnıma doğru indi. Meme uçlarım, ağzının ıslak sıcaklığından sonra havadan gelen bir ürpertiyle diken diken oldu.

Başını salladı, gözlerimi izliyordu, ağzı hınzır bir gülümsemeyle açılmıştı. "Oyun oynamayı hep sevdik, değil mi Livvy? Birbirimizle bitiş çizgisine kadar yarışmayı hep sevdik. Artık yetişkiniz ve farklı türde bir oyun oynayacağız."

Heyecan içime yayıldı ama yüzümü nötr tuttum. Omuz silkerek bir omzumu kaldırdım. "Peki."

Bakışlarımı tutarak yavaşça başını salladı. "Peki." Geri adım attı ve parmağıyla havada bir dönüş hareketi yaptı. "Arkanı dön."

Beklenti göğsümde heyecan yarattı. Ona göz kırptım. "Affedersiniz?"

Hareket etmedi, sadece o ukala, talepkâr ifadesiyle bakışlarımı tuttu. "Dön. Dön."

"Hayır."

Kaşları çatıldı ve gözlerindeki sıcaklık beni yaktı. "Yap şunu."

"Yap beni."

Ofladı ve başı geriye düştü. "Tanrım, Liv. Beni delirteceksin, bunu biliyor musun?" Bana bir adımdan daha yakın olana kadar öne çıktı ve ellerini omuzlarıma koydu. Barın geri kalanıyla yüz yüze gelene kadar amansız bir baskıyla beni yavaşça çevirdi. Kollarını bana doladı ve göğüslerimi avuçladı. Parmakları benimle oynadı ve nefesim kesildi.

"Mhm." Ağzı boynumdaydı. Göğsü sırtıma doğru inip kalkıyordu ve boyuyla ilgili bir şey, beni bu şekilde çevrelemesi, bacaklarımın tepesini ısıttı.

Eli aşağı kaydı ve kot pantolonumun bel bandının üstündeki teni okşadı. "Düğmeyi aç."

Bar tezgahının üzerinde ellerim kıpırdadı, dediğini yapmak için çaresizce çırpınıyordum ama onları sabit tuttum. "Kadınları soymakta zorlanmana neden şaşırmıyorum? Belki de bu yüzden sütyenim hâlâ üzerimdedir."

Sırtıma uzandı, sütyenimin bandını çekti ve bıraktı, beni kopardı. Keskin acı karşısında içimden bir kahkaha koptu.

"Şu lanet düğmeyi çöz Liv." Sesi kulağımda gümbürdüyordu.

Bana söyleneni yaptım. Küçük bir parçam kızgınlıkla ofladı ama geri kalanım? Bu oyunu seviyordu. Bu oyunu *çok* seviyordu.

Dişleri boynumu çizdi ve titredim. "Güzel," diye mırıldandı.

Sırtımdan aşağı bir zevk ürpertisi yuvarlandı ve dudağımı ısırdım. Tanrım, onun bu yönünü bu kadar çok sevmekten nefret ediyordum.

Bir eliyle kalçamı kavrayıp beni sabit tutarken, diğer elini kot pantolonumun içine soktu, külotumun hemen yanından geçirdi. Parmakları klitorisime dokundu ve ben inledim.

Takdir eder gibi bir ses çıkardı. "Benim için ıslanacağını biliyordum."

Parmaklarını telaşsız vuruşlarla içimde gezdirirken yüzüm ısındı. Kıvılcımlar uzuvlarımda dans etti, gerginlik sarmallandı ve ben onun sert uzunluğunu arkama doğru bastırdım. Tahrik bana dokunduğu yere doğru aktı ve iç çektim.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım, gözlerim kapalı, sürtünme ve baskı peşinde koşuyordum. "Daha ister misin?" Diğer eli belime girerek beni sabitledi.

"Uh-huh." Dudağımı ısırdım. Bana dokunma şekli, beni daha yükseğe çıkarıyordu ama beni uçurmaya yetmiyordu.

Finn kalçalarımın umutsuzca kıpırdanışını ya da parmaklarını klitorisimin üzerinde her gezdirdiğinde nefesimin nasıl sıkıştığını fark etmiş olmalıydı çünkü eli hareketsiz kaldı.

"Eğil."

Kaşlarım kalktı. "Ne?"

Omzumun üzerinden bana sıırttı, tembel, çapkın ve ateş doluydu. İçim içime sığmıyordu. Kalçaları benimkileri sıkıştırarak beni bara kilitledi ve beni nazıkçe aşağı itmeden önce eli omzuma geldi.

Ona izin verdim.

Başımı yana eğdiğimde yanağım tezgâha yaslanmıştı ama eli omuzlarımda arasında daha fazla basınçla hareket etti.

"Sonuna kadar."

Çıplak göğüslerim serin yüzeye bastırdı ve bu his karşısında sessiz bir nefes verdim.

"Aferin kızıma."

Oh, *lanet olsun*. Kanım ateşle doldu. Tezgâhın kenarını kavradıkları yerden, ellerimi başımın üzerinde düz duracak şekilde hareket ettirdi. Bu pozisyon itaatkâr hissettiriyordu. Tamamen onun merhametine kalmıştım. Sanki ona hizmet ediyormuşum gibi. Merkezim tekrar dokunulmak için ağrıyordu. Pantolonumu kalçalarımın altına indirirken nefesim kesildi.

Ona karşı savunmasız ve açıldım. Utanç bilincimin sınırlarını tehdit ediyordu ama daha büyük bir şey beni ele geçirdi.

"Aynen böyle," diye fısıldadı, eli sırtımı durgun vuruşlarla aşağı yukarı ovuyordu. "Mükemmel."

Zevk kanıma karıştı ve yüzümü tezgâha dayayarak gülümsedim. Kaç kez bu tezgâhta durup birinin içki siparişini almış ya da müdavimlerden biriyle sohbet etmişim? Sırıtişımı yutarken boğazım düğümlendi.

Finn kötü bir etkendi, ama şu anda? Zerre kadar umurumda değildi. Bana böyle hissettirseydi şeytanı cehennem dibine kadar takip ederdim.

Aklımın bir köşesinde, birkaç ay önceki halim öfkeliydi ve inanamıyordum. *Ne yapıyoruz biz? Bu Finn Rhodes, ondan nefret ediyoruz! O güvenmediğimiz, arkadan bıçaklayan bir pislik!*

Ama mesele şu ki, ona güveniyordum. Ondan nefret etmiyordum. Peki ya geri kalan kısmım? O bunu istiyordu. Hem de çok. Nabzım hızla atıyor, yüzüm kızarıyor ve bacaklarımın arasındaki basınç ve sıcaklık neredeyse dayanılmaz hale geliyordu.

Hayranlık dolu bir ses çıkardı. "Muhteşem." Kıçımı avuçladı, elini tenimde gezdirdi ve ben ürperdim.

"Tezgahtan kalkarsan, dururum. Anlaşıldı mı?"

Umurumda değilmiş gibi alay ettim. "Tamam."

"Güzel."

Kıçıma sert bir şaplak indirdi ve şaşkınlıkla irkildim. Bacaklarımın arasına bir sıcaklık dalgası çarptı, açıkta ve ona karşı açkıttım.

Ugh. *Olivia*. Şu anda ben *kimdim*? Finn beynimi pelteye çevirdi. "Ne oluyor lan?" Tısladım.

Bir kahkaha attı. "Bu cehennemden gelen çifte randevu için."

Bir sonraki tokat indiğinde kendimi sıktım ve ağzımdan kısık bir inilti çıktı.

"Kötü bir saç kesiminin ya da çirkin bir elbisenin beni korkutacağını düşündüğün için."

Bir tokat daha ve sessiz kalmak için dudağımı ısırdım.

"Bütün hafta boyunca dikkatimi dağıttığın, duşta seni düşündüğüm, parmaklarımın etrafında sıkıldığın, adımın inlediğin için."

Elini tenimde gezdirerek beni yatıştırdı. Sırılsıklamdım, damlıyordum ve yüzüm sıcaktan yanıyordu.

Eriyordum. Bundan neden bu kadar zevk aldığımın tek açıklaması buydu. Bir damla bile içmemiştim ama sarhoş gibi hissediyordum, sanki zihnim zevk ve adrenalinle dönüyordu.

"Ve bu-" Eli arkamdan bacaklarımın arasına kayd ı ve klitorisime masaj yaptı. Rahatlayarak inledim. "-hastayken benimle ilgilendiğ in için."

Baskısı *tam* kıvamındaydı. Kalçalarımı daha fazlası için yukarı kaldırmaya yetecek kadar.

Bir parmağ ını içime soktu ve girip çıkarken gözlerim geri yuvarlandı.

"*Tanrım*, çok sıkıs ın. Bunun benim olmasına bayılıyorum," diye mırıldandı. Ofladım. "Sen öyle san."

Arkamdan güldü ve bir parmak daha ekledi, beni okş ad ı ve zihnimi boşalttı. Duş ta bulduğ u noktayı buldu ve bast ırd ı.

"*Finn*," diye nefes

nefese kaldım.

"İşte başlıyoruz."

S ırtım dikleş ti.

Beni parmaklarken diğ er eliyle k ıçımı avuçladı. "K ıçın çok mükemmel. Böyle çok güzel görünüyorsun, benim için eğ ilmiş sin. Elimi ısılatıyorsun Liv, biliyor musun?"

O kadar ıslanmış tım ki parmaklarının içime girip çıkt ığ ını duyabiliyordum. Bacaklarımın arası ısınd ı ve inledim. Barın üstünde ellerim gerildi.

Sıcak bir şey klitorisimi okş ad ı-Finn'in dili.

"Finn," diye tekrar nefes aldım, kalçalarım daha fazlası için eğ ilirken gözlerim kocaman ve görmüyordu.

"Öyle mi? Buna ald ırmadın, değ il mi?"

"Tanrım, o aptal, ukala sesinden nefret ediyorum." İnledim. "Bunu tekrar yap."

Dili klitorisime geri dönüp tembelce kaydırmadan önce alçak sesle kıkırdad ığ ını duydum ve bunun ne kadar iyi olduğ unu görünce ırkildim. Sıcak, sıv ı ve zevkli. İnledi ve sinirlerin sık ı tomurcuğ una karşı daireler çizdi.

"Tadın cennet gibi, t ıpk ı hatırlad ığ ım gibi. Çok tatlıs ın."

Dilinin sıcaklığ ı ve yumuşaklığ ı başımı döndürürken G noktama daha sert bast ırd ı. Ellerim tezgâha daha sert bast ırd ı ve daha fazlası için istekli bir şekilde parmağ ını sıktım. Derimden dışarı fırlayacaktım.

İNledim. "Lütfen."

"Lütfen, ne?" Sözl eri amıma karşı boğ uklaş tı ve nefesi beni g ıdıklad ı.

Tanrım, ş u anda onun aptal sırt ışı nı hayal edebiliyorum. Beynimin solmakta olan bir kısm ı onun kendini beğ enmiş , tatmin olmuş ses tonuna h ırılıyordu. Geri kalan kısm ımın ise rahatlamaya ihtiyacı vardı. "Lütfen,

Bırak geleyim," diye inledim, alnımı bara dayamıştım. "Lütfen, Finn."

Doğruldu ve ağzının sıcaklığını üzerimde hissetmeyi hemen özledim. Hayal kırıklığıyla inledim.

"Bana bebeğim de."

"Bebeğim," diye nefes nefese kaldım. Herhangi bir şey. Gelmek için herhangi bir şey. "Bunun bir anlamı olduğunu söyle."

"Ne?" Başımı kaldırdım.

Elleri hemen üzerimden çekildi. "Durmamı mı istiyorsun?"

"Hayır. Siktir, hayır." Yanağım bara döndü ve bir an sonra eli boynumun arkasına geldi, nazik ama sertti.

"Söyle. Bu. Anlamı. Bir şey." Sesi zımpara kâğıdı gibiydi, sert ve pürüzlüydü. "Bunun özel olduğunu söyle. Ben seninim Liv ve bunu duymak istiyorum." Başparmağı boynumun yan tarafını okşadı ve ürperdim. Ben onun için tezgâhın üzerine eğilmişken bakışları beni ağırlaştırıyordu. "Bu sefer ikna edici olsun."

Zihnim dönüp duruyordu, bacaklarımın arasındaki zevke odaklanmıştım.

"Bunun bir anlamı var." Parmağı klitorisimi okşadı ve ben de kasıldım. "Bu özel bir şey." Başka bir kaygan kaydırma, kalçalarımı titretti. "Oh, kahretsin, çok yaklaştım, Finn."

"Konuşmaya devam et."

"Ben seninim. Seninim, Finn. Lütfen beni boşalt. Lütfen."

Parmakları çok yavaş ileri geri hareket ediyor, beni *tam* sınırd tutuyordu. Böyle mi ölüyordum? Sonsuza kadar burada kalamazdım, parmakları hassas sinirlerimin üzerinde gezinirken dikişleri parçalanıyordu.

"Sen benim iyi kızım

mısın?" "*Evet.*"

"Parmaklarıma boşalacak mısın?"

"Uh-huh." Tanrım, artık onunla savaşmıyordum bile. Eskiden olduğum o kız, engeller koyan o kız, kilometrelerce uzaktaydı.

"Aramızdaki bu kavgayı bırakacak mısın?"

Onaylarcasına inledim. "Lütfen."

"Ne duymak istediğimi biliyorsun."

"Gerçekten birlikteyiz." Sesim ince ve ihtiyaç doluydu. Beni tam istediği yere getirmişti. "Artık savaşmak yok."

İnledi. "Siktir, benim için kendini bıraktığında çok iyi görünüyorsun. Buraya her döndüğünde bunu düşünmeni istiyorum. Benimkini düşün

parmaklarımı amında düşün, ellerimi boynunda düşün, dilimi küçük güzel klitorisinde düşün."

Boynumun arkasındaki o mükemmel baskıyla beni aşağıda tutarken, parmaklarını klitorisimin üzerinde hızla döndürdü. Basınç hızla arttı ve içimden bir inilti koptu. Serbest bırakılmam içimden fıçı gibi geçti ve düşüncelerim bir kıvılcım patlamasıyla havaya dağılırken hiçbir şeyin etrafında titreştim. Odak noktam parmaklarıydı, kulağımdaki kısık sesi beni teşvik ediyordu, *evet ve iyi kız* diyordu ve *işte gidiyorsun, kendine bir bak, boşaldığında çok güzel oluyorsun*.

Zevk içimden çekilip gittiğinde, tezgâha yaslanıp titreyerek hava almaya çalıştım. "Aman Tanrım."

Kemiksiz ve aptaldım. Aklımda tek bir düşünce bile kalmamıştı. Finn üzerime eğildi ve omurgamın üst kısmını öperken sıcaklığını sırtımda hissettim. Beynim sıcak, mutlu bir uyuşuklukla doldu ve tezgâha doğru sırttım.

"Teşekkürler," diye mırıldandım, keşke şu anda bir yatakta olsaydık da ona sarılabilseydim.

"İşimiz bitmedi."

"Hmm?"

"Bunu tekrar yapacaksın."

Olivia

Başımı kaldırdım ve "hıh" gibi bir ses çıkardım ama eli beni tekrar tezgâha bastırdı ve ağzı kaygan merkezime geri döndü.

"Yapamam," diye nefes nefese kaldım, gözlerim kapalıydı, dili beni okşarken kıvranıyordum. Kahretsin, çok hassastım.

"Yapabilirsin ve yapacaksın. Yapabileceğini biliyorum." Sesi çok emin geliyordu. "Ağzıma boşalmanı istiyorum ve bunu yapacağım. Gerekirse güneş doğana kadar burada kalacağız."

Lezzetli tehdit kanımda eridi ve iç kaslarım gerildi. Güldü, alçak sesle ve karanlık.

Aşağılanmalıyım. Bu kadar ateşli olmamalıydı.

"Bu fikre bayılıyorsun. Güneş doğana ve insanlar kapıyı çalmaya başlayana kadar bu amcığa tapmamı düşünmek hoşuna gidiyor."

Klitorisimi sabit vuruşlarla yalarken takdir dolu bir ses çıkardı. "Tanrım, çok ıslak ve tatlısın. Boşaldığında bu kadar ıslanmana bayılıyorum." Dili çalışırken parmaklarını tekrar içime soktu ve gözlerim kocaman oldu.

Midemde o tanıdık basıncı hissettim. Oh, kahretsin. İşe yarıyordu. Bacaklarımın arasında daha fazla ısı titreşirken kalçalarım nemlendi. Kıpırdandım, eğildim, parmaklarıyla beni zorlu bir tempoda sikerken Finn'in ağzına daha fazla bastırdım.

Diğer eli kıcımlı avuçladı ve ben inledim, kenetlendim.

"Oooh, işte başlıyoruz. Beni böyle sık, Liv. Seni sertçe sikmek için sabırsızlanıyorum." Klitorisimi emdi ve ben de kasıldım. "Seni herkesin önünde becereceğim."

bizi böyle görmeye alışsınız."

Görüntüsü içime daha fazla sıcaklık, daha fazla baskı, daha fazla ıslaklık gönderdi ve alnımı çubuğa dayayarak doğruldum.

Vay anasını. Sertçe emdi ve ikinci orgazmım bana yaklaştı.

"Benim iyi kızım benim için tekrar boşalacak mı?" Klitorisime daha fazla baskı uyguladı ve ben kırıldım, ağladım ve ağzına ve parmaklarına karşı kıvrandım, elinin etrafında titreştim, inledi ve yüzünde sürmeme izin verirken yüzünü ıslattım. Görüşüm beyazlaştı ve sinirlerim yıpranıyormuş gibi bacaklarımın arkasından soğuk bir ürperti geçti.

Geriye kalan dört beyin hücremle dünyaya geri yuvarlandım. "Lanet olsun," diye nefes nefese kaldım ve barın üzerine yığıldım.

"Buraya gel." Sesi alçak ve yumuşaktı. Eli göğsümün altından kıvrıldı ve beni yukarı çekti, beni döndürdü ve göğsüne sardı.

İnledim, sıcaklığına gömüldüm, yüzümü gömleğine dayadım, kokusunu içime çektim. Elini kaldırdı ve kısık bir iniltiyle parmaklarındaki ıslaklığı emdi.

"Siktir, bu çok iyi."

Bunu daha sonra düşünecektim, orgazmımı eliyle tadarken yüzünde beliren ifadeyi. Yüzümü yukarı kaldırdım ve ona tembel bir gülümseme verdim. Sanki onun için her şeymişim gibi bana baktı. Gözlerindeki sert, sahiplenici bakış beni yaktı ve elim pantolonunun önüne geldi.

Kot pantolonunun içinden kalın uzunluğunu okşarken dudakları aralandı.

Finn'in büyük bir siki olduğu için büyük bir sık enerjisi vardı. O gece nasıl hissettirdiğini hatırladım, beni dolduruyor, geriyor, içime *itiyor* ve sonunda içime giriyordu. Ağzım sulandı ve ellerim kemerine geldi, onunla göz teması kurdum.

Gözleri karardı. Kaşlarından biri kalktı ve ben de ona kendi hınzır gülümsememi fırlattım. Tezgâha yaslandı, ben kemerini kurcalarken elleri iki yanında kenetlenmişti. Piç kurusu bana yardım bile etmedi, çırpınışımlı izlemek istedi ve bu biraz boktan olsa da hoşuma gitti.

Yetkinin onda olması hoşuma gitti.

Hay sikeyim. Bununla sonra ilgilenecektim. Kemerini çözdüm, elimi içeri soktum ve gergin uzunluğunun etrafına sardım.

Boğazından bir ses çıkardı, o karanlık, sıcak, aç ifadesiyle beni izliyordu. Tabanını sıktım ve uzun ve alçak sesle inledi.

"Gömleğini çıkar," diye fısıldadım. "Sikini emerken seni görmek istiyorum."

Gözleri daha da karardı ve ağzının köşesi yukarı kalktı. "Lütfen deyin." Göt deliği. Boyunu okşadım. Teni ateş gibiydi, çok sıcaktı. "Lütfen." Başının üzerinden uzandı ve saçlarını karıştırarak gömleğini çıkardı, beni gülümsetti. Dizlerimin üzerine çöktüm ve o da küfretti. Aleti uzun, kalındı ve pre-cum ile boncuklanıyordu.

"Dizlerinin üzerinde çok iyi görünüyorsun Liv." Göz kapakları sarktı. "Bunu rüyamda gördüm."

Bakışlarını tuttum, ucundaki damlayı yalarken gözlerindeki sıcaklık parıltısını izledim.

Dudağını ısırdı ve başını yavaşça salladı. "Bana işkence etmeye cüret etme bebeğim. Çok sabırlı davrandım."

Ona küçük bir gülümseme attım ve başımı salladım. "Yaptın." Sikiinin üzerinde uzun bir çizgi yaladım ve titredi.

Eli başımın arkasına geldi ve tek kelime etmeden ağzımı açtım ve dudaklarımın arasına girmesine izin verdim. İnledi, ben onu boğazımın arkasına alırken başı geriye düştü.

"Aman *Tanrım*, Liv. Ağzın."

Ağzım ileri geri sallanırken dilimin şaftının dibinde gezinmesine izin verdim, bakışlarımı ondan ayırmadan önce yavaşça. Karın kaslarındaki mürekkep dalgalanıyor, beni izlerken sıkılaşıyordu. Elini başımın arkasına dayadı, beni yönlendirmeme izin verdi, beni tekrar ıslatmak için yeterince hafif bir baskı yaptı. Yetkinin onda olduğunu hatırlatmak için.

Dilimi hassas ucun üzerinde gezdirdim ve tekrar inledi. Diğer eli başımın arkasına geldi.

"Evet, bebeğim. İşte böyle." Başını kaldırmadan önce geriye düştü, gözleri onun için dizlerimin üzerinde duran bana dikilmişti. "Sikim dudaklarının arasındayken çok güzelsin."

Zevk damarlarımda dolaştı ve yanaklarımı çukurlaştırarak emdim, göğsü kabarırken onun uzunluğunu ağzıma aldım.

Keskin bir kahkaha attı. "Böyle görüldüğün ve hissettiğin sürece devam edemezsin."

Etrafında sırtarak bir onay mırıldandım ve onu daha derine götürürken tabanını daha sert okşadım.

"Liv." Sesi gergindi. Parmakları kafa derime saplandı ve kalçaları ileri geri hareket etmeye başladı ve kalın boyuyla ağzımı sikerken bir ritim bulduk.

Her saniyesini sevdim. O birkaç dakika için bile olsa, onun merhametinde olmasını seviyordum.

"Geleceğim," diye homurdandı, çatık kaşları ve gergin çenesiyle beni izliyordu.

Görünürde hınzır bir sırıtış yoktu, fark ettim.

Karın kasları gerildiğinde ve ağzıma boşaldığında yüz ifadesi acı ve inançsızlığa dönüştü. Alçak sesle çıkardığı inilti o ana kadar duyduğum en güzel şeydi.

"Yut," dedi sıkılmış çenesinin arasından. "Her damlasını Liv. Bu senin."

Başımı tuttu, ben söyleneni yaparken kalın sikini ağzımda tuttu. Utanç ve zevk içime işledi. Yüzüm ısındı ve kızardığımı biliyordum ama bakışlarımı Finn'den ayıramıyordum. Beni sabitleyen gözleri ateşle parlıyordu.

"Tanrım, sen bir manzarasın." Beni ayağa kaldırdı ve sertçe öptü, dili ağzımın içine kaydı. Orgazmlarımızın tadını alabiliyordum ve onun alçak sesle, memnun bir şekilde inlemesinden ve öpüşmemizi derinleştirip dilimi emmesinden onun da alabildiğini anladım.

Öpüşmemiz sona erdi ve kıyafetlerimi düzeltmeye başladı, üstümü düzeltti ve fermuarımı açtı, ben de onun için aynısını yaptım, bunun ne kadar samimi olduğu konusunda bilincimin kenarında oturan paniği görmezden geldim. Elleri omuzlarıma indi ve yüzümü çerçevelemek için yukarı kayd.

Ellerini yüzüme koyup dünyadaki tek insan benmişim gibi bana baktığında Finn'le birlikte olmamamız için tüm nedenleri unuttum.

"Gitmene asla izin vermeyeceğim." Yüzümün kenarlarını okşayarak gözlerimi aradı. "Bu konuda ne hissediyorsun?"

Ona kaşlarımı çatarak gülümsedim. "Peki."

Başını sallayarak homurdandı ama gülümsedi ve gülümsemesi gözlerine ulaştı. "Bu cevap üzerinde çalışacağız." Ağzıma yumuşak bir öpücük kondurdu ve kalbim sıkıştı.

Finn beni üst kattaki daireme götürdü. Ben dişlerimi fırçalarken küvetin kenarına oturdu, küçük bir gülümsemeyle beni izledi, sonra yatağıma tırmandı, ben uyku tişörtümü giyerken gözleri vücudumun her yerindeydi.

"Rahatlamak mı?" Kaşlarımı kaldırarak sordum. Dışarıdan alaycıydım ama içimden, geceyi burada geçireceği fikri kalbimi hoplattı.

Olivia, seni aptal, aptal kadın.

"Ben burada uyuyorum," dedi ve yorganı benim için geri çekti.

İçine girdim ve beni göğsüne çekerek yorganı üzerime örttü. Ben ona yaslanıp ağır, süzgün ve uykulu bir şekilde yatarken o saf bir şefkatle yüzümü izledi. Eli saçlarıma geldi, onları geriye doğru taradı ve ben de ona küçük bir gülümseme verdim.

"İyi geceler," diye

fısıldadım. "İyi geceler

Livvy."

Finn uykuya dalarken zihnim düşüncelerle dolup taşıyordu.

Ya Finn kalacaksa? Ya yıllar önce verilen bir karar adil değilse ve Finn büyümüşse?

Ya birlikte olmamız gerekiyorsa ve onunla bu şansı kullanmazsam bir daha asla şansım olmayacaksa? Bu düşünce midemi bulandırdı.

Finn'le çok kolaydı. Ben bıraktığımda, o beni yakaladı. Tam oradaydı, bekliyordu ve heyecanlıydı, tek yapmam gereken atlamaktı.

İçimden bir düşünce geçti ve nefesim kesildi. Artık çok geçti. Finn giderse, benim yarımı da yanında götürecekti. Beni terk etmesini sağlamak için yaptığım aptalca plan işe yaramıyordu.

İstesem de istemesem de Finn Rhodes'a yeniden aşık oluyordum. Adam yatağında altımda uyuyordu ve ben bundan daha fazla memnun olamazdım.

Bu bir felaketti. Koşmalı, eşyalarımı toplamalı ve ondan uzaklaşmak için bir sonraki kasabaya taşınmalıydım.

Seni asla bırakmayacağım, demişti ve bunun doğru olmasını her şeyden çok istiyordum.

Artık koşmak istemiyordum. Atlamak ve Finn'in beni yakalamasını istiyordum. *Finn'in kötülüğüne* o kadar uzun süre tutunmuştum ki onu bırakmak boğazımı düğümledi, ama ya artık bana hizmet etmiyorsa? Ya daha iyi bir şeye engel oluyorsa?

Kafamda, Finn'le yeniden birlikte olduğumuzu öğrendiğinde annemin onaylamayan kısık gözlerini gördüm ve midem bulandı.

Artık bunu düşünmek istemiyordum. Düşünceleri kafamdan kovarak göğsüne yaslandım ve derin bir nefes aldım. Hayatımda ilk defa bir plana ihtiyacım yoktu. Her şeyin planlanmış olmasına ihtiyacım yoktu. Uyuyordu, değil mi? Çiçeğin nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu, Ekim'de nerede çalışacağıma ya da yaşayacağıma dair hiçbir fikrim yoktu ve Finn'i

Kasaba. Birinin mecburiyetten etrafta kalmasını asla istemem. Yalnız olmayı tercih ederim.

Peki ya ben de buna uysam, akıntıya kapılıp gitsem ve Finn'le birlikte olmaktan keyif alsam? Belki de her şeyi kontrol etmek için bu kadar uğraşmazdım.

Belki de pervasız olma sırası bendeydi.

OceanofPDF.com

Finn

"ÇADIRINIZ NEREDE?" Bir hafta sonra eşyalarımızı onun arabasına yüklerken Liv sordu. Güneş yükseliyor, gökyüzünü pembenin tonlarıyla yıkıyordu.

Doğrudum ve bakışlarını tutarak sandığı kapattım. "Ben getirmedim."

Birbirimize bakarken sessizlik uzadı. Alt dudağını dişlerinin arasına aldı ve ağzımın köşesi kasıldı.

Geçen hafta farklıydı. O farklıydı. Daha hafifti. Daha az temkinliydi. Barda bana birkaç kez gülümsemişti.

Halkın içinde.

Hâlâ bana gözlerini deviriyor, onu sinirlendirdiğimde bana uzun uzun bakıyordu ama şimdi bunu dudaklarında şakacı bir gülümsemeyle yapıyordu, sanki bundan zevk alıyormuş gibi.

"Senin için sorun olur mu?" Sesimi alçak tutarak ve gözlerimi

On

u. Bir omzunu silkerek kaldırdı, gözleri parlıyordu. "Peki."

Ona doğru bir adım attım ve gülümsedim. "Ben rolümü çok ciddi bir şekilde ısınıyorsunuz."

Bir sırıtışı bastırdı. "Güzel." Sesi yumuşak ama otoriterdi.

Dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdum ve o beni daha fazla yaklaştıramadan geri çekildim. "Hadi gidelim. Eğer dalga geçmeye başlarsak, asla ayrılamayız."

Bir kahkaha attı ve haklı olduğumu anladım.

O öğleden sonra Liv'in haritasında işaretlediği bir dereye doğru yamaçtan aşağı inerken ona, "İstersen daha da yayılabiliriz," dedim. Denge için elini yakındaki bir ağaca dayayıp bir kütüğün üzerinden geçerken kaşlarını kaldırdım. "Daha fazla yol kat et."

Başını iki yana salladı. "Sorun yok."

Ona baktım, pembe saçları at kuyruğu şeklinde toplanmıştı, perçemleri yüzünün etrafında dalgalanıyordu. "Kaybolacağından mı endişeleniyorsun?"

Homurdandı. "Siktir git."

Budaklı bir ağaç kökünün üzerinden geçerken yere bakıp gülümsedim. Liv ve benimle ilgili şeyler gerçekleşiyordu. Göğsümdeki ılık nabzın ardında panik kanıma damlıyordu, her seferinde bir damla, zar zor fark ediliyordu ve yıllar önce duyduğum sesi duydum.

Olivia'nın ihtiyacı olan son şey senin gibi bir adamın onu aşağı çekmesi.

İçim kaynadı. Önemli olan yerde, artık o adam değildim. Bu yüzden birkaç hız cezası aldım. On altı yaşındayken bisikletimi Miri Yang'ın güllerinin üzerinden geçirdim. Sınıftaki çocukların ortaya çıkardığı şeyler, ot içerken çekilmiş fotoğrafım ve sarhoş tankında geçirdiğim gece bile önemli değildi. Bu benim eski halimdi.

Ona kendini beğenmiş bir sırıtış attım, hem nefret ettiği hem de sevdiği bir sırıtış. "Sorun yok bebeğim. Bana yakın dur, seni koruyacağım."

Bana soğuk bir bakış atmaya çalıştı ama ağzı yukarı kalktı. "Bu ukalalık sende işe yaramıyor."

Yüzümü buruşturdum. "Sanırım öyle."

Liv'in yanında olmak, kariyerinde ona destek olmak, hayallerini gerçekleştirmek, geceleri ona yemek pişirmek. Bunlar önemli şeylerdi. Geri kalan her şey geçmişte kalmıştı.

"Her neyse." Yanaklarında ikiz kızarıklıklar belirdi ve gözlerini devirdi. "Bu gece yerde yatarken iyi eğlenceler."

Ben kahkahalarla bağırdım, o da sırıttı, gözleri ormanın berrak ışığında parlıyordu.

BU AKŞAM SONRA AKŞAM YEMEĞİ, Biz sat tarafından ve Ateş, Marşmelov kızartıyorduk. Gökyüzü üzerimizde mürekkepli bir battaniyeydi, bir güneş ışığıyla delinmişti.

sonsuz sayıda yıldız vardı ve yanımda Liv benim kapüşonumu giyyordu. Ona gülümsedim.

Kapüşonumu giymesi içimde sahiplenici bir gurur dalgası yarattı.

"Ne?" Bana garip bir bakış attı. Ağzının kenarında küçük bir lokum parçası vardı, ben de başımı eğip onu yaladım. Nefesi titreyerek kesildi.

Yıldızlara geri dönmenden önce ona bir gülümseme gönderdim.

Çubuğa bir lokum daha sıkıştırdı. "Thompson'lar bana başka bir randevu teklif edip duruyorlar."

Göğsüm kahkahalarla sarsıldı. "Biliyorum. Shannon beni barda buldu ve seninle bu konu hakkında konuşmak istediğimi söyledim."

"Teşekkürler." Bana düz bir bakış attı.

Ben gülerken başım arkaya düştü. "Bebeğim, bu seferki senin yüzünden." "Biliyorum," diye inledi.

Aklıma bir düşünce geldi. "Annenle babanı yemeğe çıkarmalıyız."

Sertleşti. Kucağında elleri bir araya geldi, büküldü. "Neden?"

Boğazımda bir düğüm oluştu ama görmezden geldim. "Çünkü annenin beni tanımasını istiyorum. Ya da benim yetişkin halimi." Jen'in sınıf sunumundaki yüzü kafamda belirdi, eğleniyordu ama etkilenmemişti. "Beni tanıdığında sadece aptal bir çocuktum." Bakışlarım Liv'e takıldı. "Onun da bizimle aynı fikirde olmasını istiyorum."

"Belki." Omuz silkti ve şekerleme kızartmak için kullandığı çubuğu inceledi. "Bu bizim için hâlâ yeni bir şey, biliyor musun?"

İçimden bir huzursuzluk geçti ve kaşlarımı çattım. "Bunda yeni olan ne var? Biz yürümeye başladığımızdan beri arkadaşız. Annen birbirimize geri dönmenin bir yolunu bulacağımızı bilmeliydi."

Kafamda istenmeyen bir düşünce belirdi. Liv'in hala çekinceleri vardı.

Bi

z. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve kaşlarım çatıldı.

Elleri büküldü. "Biraz daha zaman tanımak istiyorum. Hayır demiyorum, Diyorum ki... şimdi olmaz. Her şeyin kolay olmasını istiyorum." Gözleri yalvardı ve ben de başımı salladım. "Tamam. Anladım."

Onu incitmişim ve şimdi sabırlı olmak zorundaydım.

"Teşekkürler." Dişleri o güzel alt dudağını endişelendiriyordu ama omuzları rahatlamış bir şekilde aşağı eğildi. Gözleri bir an yüzümü aradı. "Sana bir soru sorabilir miyim?"

Başımı salladım.

"O gece neden uçurumdan atlamaya gittin?" diye sordu, sesi yumuşaktı.

Bir anda o geceye geri döndüm. Hissettiğim dehşet, utanç, kim olduğumu görüp beni bir kenara atacağı endişesi. Bir cevap bulmaya çalışırken elimi saçlarımın arasından geçirdim.

"Çok korkmuştum," dedim ona. "Ben, uh." Göğsüm sıkıştı. "Senden çok uzun süre hoşlandım ve sonra bu gerçek oldu. Bir parçam senin için yeterince iyi olmadığını biliyordu." Gözlerimiz buluştu. "Hâlâ değilim."

Kaşlarını çattı. "Böyle söyleme." "Sarhoş değildim."

Şaşkınlıkla bana baktı. "Ne?"

Karanlık ormanda yüzümü buruşturarak nefesimi dışarı verdim. "Eve geldiğimde sarhoş değildim. İki saat içinde iki bira içmiştim."

Gözleri kısıldı. "Ama arabadan inerken ayağın takıldı. Seni gördüm."

"Takıldım ama bunun nedeni bisikletimi ön kapıya giden yolun karşısına bırakmış olmam ve onu görmememdi."

"Kelimleri geveliyordun," diye fısıldadı. "Kapıya doğru yığılmıştın."

Utanç içime işledi ve güçlkle yutkundum. Kalbim göğsümde güm güm atıyordu. "Bunu bilerek yaptım."

"Neden?" Gözleri kocaman açılmıştı.

"Birbirimize söylediğimizde-" diye kestirip attım, tekrar söylemeye hazır değildim. "Benden nefret etmeni istedim. Böylesi daha kolaydı Liv. Beni annen gibi, diğer herkes gibi görmen an meselesiydi. Bu yüzden sen beni terk edemeden ben gittim."

"Peki ya şimdi?" Sesi sessizdi.

"Ve şimdi bu riski almaya hazırım." Bardaki biyolojik babasını düşündüm. "Ben Cole değilim." Öfke göğsümde dalgalandı ve başımı kendime doğru salladım. "Seni asla terk etmem, çocuğumuzu asla terk etmem." Liv'in bebeğimizle olan görüntüsü neredeyse hayal edilemeyecek kadar tatlıydı ve onu tekrar terk etme, *onları* terk etme fikri midemi bulandırıyordu. "Tanrım, Liv. Bunu yapmayı düşünemiyorum bile. Ayrılmak istesen bile şehri tekrar terk etmezdim. Gerekirse yandaki evi satın alır ve çocuğumuzu başka bir adamla büyütmeni izlerdim." Ellerimi yüzümde ovuşturarak ciğerlerime hava çektim. "Siktir. Bu fikirden nefret ediyorum."

Eli kalçamın üzerindeydi. "Hayal etmeyi bırak. Böyle bir şey olmayacak."

Göğsümdeki gerginlik bir nebze olsun azaldı. "Her şeyi berbat ettim Liv. Pek çok açıdan batırdım ama düzeltmeye çalışıyorum." Bakışlarıyla buluşmak için ona döndüm. "Anlıyor musun?"

Başını salladı.

"Güzel." Kollarımı kavuşturmuş ateşe bakarken sesim kısıktı ve bir saniye sonra Liv kolumu çekip elimi tuttu. Birleşen avuçlarımızı, birbirine kenetlenmiş parmaklarımızı, narin elindeki tırnakları inceledim. Nabzım yavaşlarken başparmağım teninde ileri geri okşadı.

"Annemin seni görme şekliyle ne demek istedin?" diye sordu kaşlarını çatarak.

Düğüm boğazıma geri dönmüştü. Boştaki elimle çenemin yan tarafını ovuşturdum. "On ikinci sınıfta sınıf atladığımız için başımızın belaya girdiği zamanı hatırlıyor musun?"

Hatırladıkça gözleri kısıldı. "Evet. Dondurma almıştık." Başımı salladım. "Yılın ilk güzel günüydü."

Hafif bir kahkaha attı. "Doğru. Bir ay boyunca yağın yağmurdan sonra kafayı yemiştik."

"Mhm." Elini sıktım, kasabadaki marinada güneşin yüzümüzü ısıtmasına izin vererek dondurmalarımızı nasıl yediğimizi hatırladım. Günün son dersi için döndüğümüzde ikimiz de müdürün odasına çağrıldık ve ailelerimizin bizi alması gerekti. "Sen annenle gitmeden önce beni kenara çekti."

Liv'e, kendime defalarca tekrarladığım sözleri tekrarladım. Geçmişte, zayıf bir anımda onu aramayı düşündüğümde bu sözler kafamın içinde çınlardı. Bu cümleyi kendi adımdan daha iyi ezbere biliyordum.

"Beni aşağı mı çekiyor?" diye tekrarladı, yüzü düştü. "Neden böyle bir şey söylesin ki?"

Başımı eğip ona kuru bir bakış attım. "Hadi ama Liv. Başını birçok kez belaya soktum."

Yüzü kızardı. "Ve ben senin kötü fikirlerine isteyerek uydum. Ayrılabilirdim. Hayır diyebilirdim. Seni binlerce kez ekebilirdim." Başını bana doğru salladı. "Finn, ne oluyor lan?" Gözleri hayal kırıklığı ve öfkeyle parladı ve göğsüme bir tokat atmadan önce elini elimden çekti.

"Ne?" Koluma vurdu ve ben de şaşkınlıkla bir çığlık atarak geri çekildim. "*Bana kızgın mısın?*"

Bana sertçe baktı. "*Evet.*" Marşmelov kızartma çubuğunu kaptı ve botuma doğru savurdu.

Bir kahkaha attım ve ellerimi havaya kaldırdım. Zihnim allak bullak olmuştu. Az önce en karanlık, en derin sırlarımdan birini itiraf etmişim ve o bana tokat mı atıyordu?

"Neden?"

"Aman Tanrım." Gözlerini kapatıp burnunun kenarını ovuşturmadan önce elindeki çubuğu bir kenara fırlattı. "*Çünkü ona inandın.*" Derin bir nefes alarak ellerini iki yana salladı. "*Şu anda sana çok kızgıyım. Tüm bunlar birinin senin hakkında söylediği bir şeye inandığın için oldu.*"

"Sadece Jen değil. Bunu herkes söylüyor. Annem bile bana şeytan diyor Liv."

Boğazı düğümlendi ve kendi kendine başını salladı. "*Evet. Sanırım öyle.*"

Bana yaklaşımadan önce nefes verdi. Eli tekrar elime kaydı ve başı omzuma yerleşti ve ona gerçeği söylediğimde beni boğazıma saran endişe ve gerginlik kaybolmaya başladı.

"Seni özledim," diye fısıldadı. "Senden nefret ediyordum ama aynı zamanda seni özledim ve geri döndüğün için mutluyum."

Bir nabız göğsümün tam ortasına çarptı ve gülümsedim.

"Ben de öyle." "Çizgi filmleri severim. Hepsini saklıyorum."

"Öyle mi?"

Gülümsemesini gizleyerek başını salladı. "*Evet.*"

Ellerimi değiştirdim, böylece onu sıcak tutmak için kolumu omzuna dolayabildim. Birkaç dakika boyunca sessiz kaldık, ateşe baktık, kıvılcımların çatlamasını ve sönmeden önce havada yayılmasını izledik.

Böyle anlarda, Liv'in başı göğsümde, parmaklarımız iç içe geçmişken, her şey doğru geliyordu. Sanki evren sonunda hayatlarımızın yapboz parçalarını yerine koyuyordu.

Aklım Liv'in kötü saç kesimine, Thompson'larla randevusuna ve çirkin kıyafetlerine gitti. Bardaki o geceden sonra benden kaçmayı bırakmıştı ve bu geceden sonra, beni özlediğini itiraf ettikten sonra?

Kendini tamamen kaptırmış gibiydi.

Kanımdaki tedirginlik artmıştı ve Liv'in elinde bir şey olmamasını umuyordum. Beni ezebilirdi.

Başımı çevirdim ve saçlarına bir öpücük kondurarak kokusunu içime çektim.

Yaptıklarımın sonra bunu hak ettim.

Ateş küle döndüğünde ve Liv gözlerini zar zor açık tutabildiğinde çadıra tırmandık. Bana uzandı ama ben bileklerini tuttum.

"Yorgunsun," dedim ona. "Şimdiden yarı uyuyorsun."

Mutsuz bir ses çıkardı. "O zaman aynı çadırda kalmamızın ne anlamı var?" Sesi kızgın geliyordu ve bu beni sırttırdı. Belki o da benim kadar sık barda geçen geceyi düşünüyordu.

Kahretsin, onun domalması ve bana boyun eğmesi çok seksiydi. Geçen hafta bunu düşünerek kaç kez 31 çektiğimin sayısı müstehcendi.

"Gel buraya," dedim, onu kendime çekerek kaşıklaşmaya başladık. Elim taytının ön kısmına kaydı ve klitorisini bulduğumda inledi. "Şimdiden ıslanmışsın. Bu nasıl oldu?"

"Kapa çenenin," diye mırıldandı huysuzca, ben de sırtarak ona masaj yaptım. Kıçı sikime sürtünüyor ve taşaklarım ağrıyordu. "Prezervatif getirdin mi?"

"Hayır, çünkü bu gece bunu yapmayacağız." Öpücüklerimi boynunun yan tarafına bastırdım ve titrediğini hissettim. "Sonunda tekrar seviştığımızde, acele etmeyeceğim."

Dokunuşumla ürperdi. "Kaba."

İki parmağımı içine soktum ve inledi. Diğer elim üstünün altındaydı, meme uçlarını çimdikliyor, nefesini kesiyordu ve birkaç dakika içinde eğilmiş, inleyen bir karmaşaydı, adımını söylüyor ve parmaklarımın etrafında nabız atıyor, elimi ıslatıyordu.

İşi bittiğinde, parmaklarımı emerek onu serbest bıraktım. Arkasını dönmeye çalıştı ama onu göğsüme bastırdım. "Hayır. Git uyu."

Kollarımın altında kıpırdandı ve bana karşı koydukça güldüm, sonra rahatlayıp tekrar içime gömüldü.

"Seni geri getireceğim," diye mırıldandı, yarı uykulu bir halde. "Öyle mi? Nasıl?"

"Seni başka bir randevuya götüreceğim."

"Pas. Senin randevuların berbat. Sıra bende."

"Sana işkence etmeyi seviyorum." Kelimeleri uykudan bulanıklaşmıştı.

Sırttım ve onu sıcak tutarak kendime çektim. Artık onu terk etmemi sağlamaya çalışmıyordu, benimle oynuyordu. Bana işkence etmesi benim de hoşuma gidiyordu ve beni yine berbat bir randevuya sürüklese bile, sırf onunla daha fazla zaman geçirmek için seve seve giderdim.

OceanofPDF.com

Olivia

Barın karaoke gecesinde Bon Jovi'nin 'Living on a Prayer' şarkısını söylerken babam tezgâhın arkasından "DOT'UN BİR TAKIM CİĞERLERİ VAR" diye yorum yaptı.

Bar müşterileri onu alkışlarken gülümsedim. Ekrandaki şarkı sözlerine bile ihtiyacı yoktu, tüm kelimeleri biliyordu.

"Burayı sattığımda," diye devam etti babam, "yeni sahibinin yılda en az dört karaoke gecesi yapmasını şart koşacağım. Çok eğlenceliler."

Sırıttım. Geçen yıl ailem seyahatleyken karaoke gecesi yapmamıştık. Sadie'yi eğitmek, sipariş vermek, envanter ve bordro işleriyle yeterince uğraşıyordum. Yine de sonunu duymamıştım. Babam karaoke gecesine *bayılırdı*.

Babam bana yandan uzun bir bakış attı. "Tüm bunlar hakkında iyi hissediyor musun?" "Barı satman konusunda mı?" Kaşlarımı kaldırdım.

Başını salladı.

Annemin söylediklerini ve Finn'in sadece beni mutlu görmek istediğine dair söylediklerini düşündüm.

"Evet," dedim ve ona küçük bir gülümseme verdim. "Doğru kişiyi seçeceğini biliyorum."

"Güzel. Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?"

Başımı salladım, daha geniş gülümsedim. "Evet." Duygularım boğazımı sıkıyordu. "Ben de seni seviyorum."

Bir sonraki karaoke şarkıcısını tanıtmak için uzaklaşmadan önce şakağıma hızlı bir öpücük kondurdu. Bir sunucu bir masanın siparişini bıraktı ve ben de

İçkileri karıştırmak için çalışıyorum.

Finn ile yaptığım konuşma zihnimde yeniden canlandı. Geçtiğimiz hafta boyunca bu konuşmayı tekrar tekrar dinlemiş, son on yılda sır saklamamış olsaydık hayatımızın ne kadar farklı olabileceğini düşünmüştüm. Annemin söylediklerini bana söyleseydi, onu daha önce özlediğimi ona söyleseydim... Dönüp dolaşıp farklı senaryolar hayal ettim.

Annemin Finn'e söylediklerini duymak kalbimi kırdı. Yürüyüşten döndüğümüzden beri onunla konuşmamıştım. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Ne yaptığının farkında değildi ama Finn'i incitmiş, yeterli olmadığına inanmasına yardımcı olmuş ve bu süreçte beni de incitmişti.

Zihnimde Finn'i ateşin yanında otururken gördüm, saçları alnına dökülüyordu, gözleri ateş ışığında parlıyordu. O kadar güzeldi ki, kalbimi acıtıyordu.

Dönüp bu gece benim için barın üzerine bıraktığı karikatüre bakarken ağzım bir karışık açık kaldı. Onu güvende tutmak için barın üstündeki bir rafa sıkıştırmıştım. El ele tutuşmuş iki kuş ve başlarının etrafında dönen kalpler. Aramızdaki bu şey beklediğimden daha büyük olmaya başlamıştı. Bir kez bıraktığımda, bir kez avuçlarımdan çıkmasına izin verdiğimde, aramızdaki şey çok kolaydı. Olması gerektiğini hissettim.

Kokteyl çalkalayıcısını sallarken kendi kendime gülümsedim. Finn kendimi yeniden bütün hissetmemi sağlıyordu.

Son zamanlarda aklıma başka biri daha giriyordu -Cole. Finn'le birlikte, her şeyin benim algıladığım gibi olduğundan o kadar emindim ki, ama bu hikâyenin başka bir tarafı daha vardı. Kendi deneyimleri, duyguları ve yükleriyle hesaba katılması gereken bambaşka bir kişi.

Ben çocukken Cole şu anda olduğumdan daha gençti. Ben beş yaşındayken o yirmi beş yaşındaydı. Çocuğu olan bir çocuktı. Ya aptalca bir yanlış anlaşılma yüzünden hayatım boyunca onu tanımadan yaşasaydım?

Finn'in, Cole'un Whistler'da ne kadar mutsuz göründüğünü söyleyen sesini duyup duruyordum. Belki de benimle ve annemle yaşadıklarından pişmanlık duyuyordu.

Endişe göğsümde sıkıştı ama nefes aldım. Kendim görmeliydim, yoksa her zaman pişman olabilirdim.

Benim yaşlarımda bir kadın önümdeki bar taburesine kaydı. Uzun kızıl saçları omuzlarına dökülmüştü ve uzun, söğüt gibi gövdesi lacivert blazer ceketini ve gömleğini bir dergi reklamı gibi gösteriyordu. Bakışlarını yorgun bir ifadeyle karşıladı.

"Merhaba," dedim kaşlarımı kaldırarak.

"İçkiye ihtiyacım var," diye cevap verdi, dirseklerine yaslanıp şakaklarını ovuşturarak. "Hepsi," diye ekledi, arkamda duran içki şişelerine atıfta bulunarak.

Homurdandım. "Kötü bir gün mü?"

Kaşlarını çatarken kirpikleri dalgalandı. "Hiçbir fikrim yok. Uzun bir gündü sanırım." Eski moda bir bira sipariş etti ve ben de işe koyuldum. Ben malzemeleri toplarken, "Bir görüşmem vardı," diye ekledi. "Hayalimdeki iş için." Yüzünü buruşturdu ve başını salladı. "Üzgünüm, barmenlerle konuşmam. Ben öyle biri değilim."

Tekrar güldüm ve omuz silktilim. "Umurumda değil. Benimle konuşabilirsin."

Bu bazen olurdu, insanlar sohbet etmek için yalnız gelirlerdi. Yine aklıma Cole'un bir barda tek başına oturup sorunlarını barmene anlatması geldi. Barmenlerin sarhoşların terapisti olduğu şakası mı? Bu bir şaka değildi. Queen's Cove'daki herkesin sorunlarını bir şekilde duymuştum.

"Görüşme nasıl geçti?"

Çenesini avucuna yasladı. "Hiçbir fikrim yok. Mülakatı yapan kişiyi hiç okuyamadım." Elini yüzünde gezdirerek boş bir ifade takındı. "Bana hiçbir şey söylemedi."

Burnumu kırıştırdım. "Yazık." Ona içkiyi uzattım.

"Evet." Bana doğru tuttu. "Teşekkürler. Şerefe."

Gözlerim kısıldı, onu inceliyordum. Onu tanıyamadım. "Buralı değilsin, değil mi?"

Başını iki yana salladı. "Vancouver. Ondan önce Kuzey BC'de küçük bir kasaba ama son on yıldır Vancouver'dayım." Dudağını ısırdı. "Küçük kasaba hayatına geri dönmeye hazır mıyım bilmiyorum."

Bu kasabada olup biten tüm aptalca maskaralıkları düşünerek kendi kendime güldüm. "Bu adil. Queen's Cove'da çok şey olabilir."

Barda, müdavimlerle dolu bir masada oturan ve hayat hikâyeleriyle onları güldüren Dot'a baktım. Babam başka bir masada arkadaşlarıyla spor hakkında konuşuyordu. Pankartlı uçak tepemizde uçarken Miri'nin çılgık çılgınlığa gökyüzüne baktığını düşündüm.

"Eğer işi alırsan, kabul etmelisin," dedim omuz silkerek ve gülümseyerek. "Bu kasabadaki insanlar özeldir. Tuhaflar," diye ekledim ve o da güldü, "ama özeller. Burayı sevebilirsin."

Küçük bir gülümsemeyle bir süre beni izledi. "Teşekkür ederim. Bunu düşüneceğim."

BİR SONRAKİ SAAT HIZLA GEÇTİ ve ben içkileri karıştırmak, barı temiz tutmak ve müdavimlerle sohbet etmekle meşguldüm.

"Selam, tatlım."

Limon doldurduğum yerden başımı kaldırdım. Elizabeth tezgâha yaslanmıştı. Gülümsemesiyle yanaklarının elmaları patlamıştı.

"Merhaba." Yutkundum ve karnım sıkıştı.

Yıllardır Elizabeth Rhodes'dan kaçıyordum. Arayı kapatmak için kahve içmek isteyip istemediğimi sorar, ben de onu terslerdim. Saçıma ya da kıyafetime iltifat ederdi, ben de onu terslerdim. Çok tatlı, hoş ve sıcak olan Finn'in annesiyle hiçbir şey yapmak istememiştim. Bir keresinde Sadie'ye Finn ve benim için her zaman bir mum tuttuğunu, sanki tekrar bir araya gelmemizi bekliyormuş gibi hissettiğimi ve bu baskıya dayanamadığımı itiraf etmiştim.

"Seni rahatsız etmeyeceğim." Beni içine çekerken ellerini kolyesine götürdü. Elizabeth'in insanlara hayranlık duyuyormuş gibi baktığı tuhaf bir tarzı vardı. Bu bana her zaman arka plana çekiliyormuşum gibi hissettirirdi ama bu gece yerimde durdum. "Finn'in burada olup olmadığını görmek istedim."

"İtfaiye binasında."

"Oh." Omuz silkti. "Tamam, yarın onu yakalamaya çalışırım. Hoşça kal, tatlım." El salladı.

"Bekle."

Durdu ve kaşlarını kaldırarak döndü.

Dudağımı çiğnedim. Kanımda garip, gergin bir enerji akıyordu. "Yeni bir kırmızımız var," dedim ona.

Bana göz kırptı. "Oh."

"Lambrusco. Köpüklü, garip ama iyi. Babam ona çöp şarabı diyor ama değil. Güzeldir," diye tekrarladım. "Kabarcıklar çok küçük. Köpüklü ve eğlenceli."

Başını eğdi, sevimli ama tuhaf olduğumu düşünmüş gibi komik bir gülümsemeyle beni izledi. Şu anda bana Finn'i hatırlatıyordu, benimle eğleniyor ve eğlendiriyordu.

Yıllardır onunla karşılaştığımda hep Finn'in muzip ve hınzır gülümsemesini görürdüm ve Finn'le benim hakkımda umutlanmasını hiç istemezdim.

"Hoşuna gidebilir." Boğazımı temizledim. "Seninle bir bardak içeceğim."

Uzun bir süre beni izledi ve bakışlarının yoğunluğu karşısında tüylerim diken diken olacakmış gibi hissettim ama çantasını bir taburenin üzerine

bıraktı

ve yanındaki üzerine atladı.

"Bir bardak *isterim*, tatlım. Tuhaf şarapları sevdiğimi bilirsin." Homurdandım. "Evet, severim."

"Evet," dedi Elizabeth ona bir bardak doldururken. "Sadie'nin bebek partisi için sabırsızlanıyorum."

Bir kahkaha patlattım ve birbirimize gülümsedik. "Unutulmaz olacak, eminim."

Karaoke devam ederken barın arkasında takıldım, şarap içerken Elizabeth'le sohbet ettim ve diğer müşteriler için içki karıştırdım. Onunla açıkça sohbet edebilmek güzeldi ve bir kez olsun Finn'le beni bekletmesine aldırış etmedim.

Elizabeth saati kontrol etti. "Eve gitmeliyim. İki gün sonra kitap kulübüm var ve ben daha kitaba başlamadım bile."

Bana kitabın adını ve konusunun bir kısmını söyledi ve çenem yere düştü.

"Hannah ve benim bir aşk kitapları kulübümüz vardı," diye açıkladı Elizabeth, "sonra Miri ve Don'un kitap kulübüyle birleştik. Böylesi daha kolay."

Aklıma bir fikir geldi ve gözlerimi ona diktim. "Herkes katılabilir mi?"

Parladı. "Kesinlikle. Pazar öğleden sonra Hannah'nın kitapçı dükkânında buluşuyoruz."

"Harika." Göğsümden zevk ve yaramazlık yayılırken gülümsemem genişledi. "Orada görüşürüz."

Olivia

PAZAR ÖĞLEDEN SONRA Finn'i bir sonraki randevumuz için sokağın aşağısına götürdüm. "Neden sırtıyorsun?" Finn kulağıma mırıldandı. Kolunu omzuma doladı.

"Sadece seni romantik bir randevuya götüreceğim için heyecanlıyım." Gülmemek için ağzımı düzleştirdim.

Tanrım, bunu anladığında yüzünü görmek için sabırsızlanıyordum. Beni terk etmesini sağlamaya çalışmaktan vazgeçmişim ama yine de onu kızdırmaya çalışmayı seviyordum.

Bir parçam da onun nasıl tepki vereceğini görmek istiyordu. Beni geri alacak mıydı? Zihnimde, elinin kığıma vuruşunu duydum.

"Soğuk mu?"

"Hmm?" Ona baktım. "Ne?"

"Titredin." Gözleri parlıyordu. Yakındaki marinadan hafif bir esinti gelse de güneş ılık ve hoştu.

"Oh." Yüzüm kızardı ve gülümsememi gizledim. "Hayır. Soğuk değil."

Bakışları üzerimdeki tişört elbiseye kaydđ. Sık sık etek ya da elbise giymeşdim ama Finn'in seks yapmamızı ertelemesiyle ilgili bir şey onu biraz kızdırmak istememe neden oldu. Gözleri yakamda oyalandı, odaklanmış ve aç bir şekilde beni kıstırdı.

Hannah'nın kitapçısı Pemberley Books'un önünde durduk.

"Geldik," dedim Finn'e, midem heyecandan fokurduyor ve köpürüyordu.

Tanrım, onunla sevişmek için sabırsızlanıyordum.

Gözlerini dükkâna dikti ama onu içeri çekti.

Hannah'nın kitapçı dükkânı muhteşemdi. Annesi burayı Hannah daha bebekken açmış, o öldükten sonra da Hannah ve babası işletmişti. Birkaç yıl önce Wyatt ve ailesinin yardımıyla Hannah burayı tuhaf bir hale getirmişti. Duvar kâğıtları büyük çiçeklerle doluydu, tavandan kabarık ışıklar sarkıyordu ve kitap rafları yeni, sağlam ve pırıl pırıldı. Dışarıda, binanın yan tarafını parlak, muhteşem bir duvar resmi süslüyordu. Sadece aşk kitapları satıyordu, çünkü bu onun en sevdiği türdü ve kitaplar insanları mutlu ediyordu.

Wyatt'la yakınlaştıklarında Hannah değişmişti. Her zaman acı verecek kadar utangaçtı ama barın karaoke gecesinde Spice Girls'ü söylediğini hatırlamak yüzümde her zaman bir gülümseme yaratırdı. Wyatt onun kabuğundan çıkmasına ve daha parlak görünmesine yardımcı oldu.

Wyatt kucığında Cora'yla mağazada dolaşırken Hannah masada bir müşterinin satış işlemlerini yürütüyordu. Cora tüm farklı kitap kapaklarını işaret edip gevezelik ederken Wyatt da tatlı, hayran bir ifadeyle onu izliyordu. Cora annesine el salladı ve Hannah da gülümseyerek ona karşılık verdi.

Aşık olduğunuzda böyle mi oldu? Kendinizin daha iyi, daha parlak bir versiyonuna mı dönüştünüz? Finn'e baktığımda midem bulandı ve o da bana göz kırptı.

Finn'le birlikte olmak beni daha iyi yaptı. Beni daha az huysuz ve daha eğlenceli yapıyordu ve her şey daha eğlenceliydi. Onun yanımdayken huysuzlanacak bir şey bulamıyordum.

Sonsuza kadar böyle hissetmenin ne kadar iyi olacağını hayal bile edemiyordum. Sonsuza dek sürmesi mümkün değildi. Bu düşünce kanıma bir ürperti gönderdi.

Hannah başını kaldırıp baktı.

"Hey, siz ikiniz." Bize tuhaf bir gülümseme verdi. "Kitap kulübü için mi buradasınız?"

Başımı salladım. "Kesinlikle öyleyiz."

Gözleri irileşti ve Finn'e bakarak sırttı. "Tamam o zaman."

Finn beni dürttü. "Kitap kulübü, ha? Hannah'nın ne tür kitaplar sattığını biliyorum." Bakışları parladı ve sesini fısıltıya indirdi. "Sana müstehcen şeyler okumamı istiyorsan Morgan, tek yapman gereken sormak."

Güldüğümü saklamak için öksürdüm. Bu çok iyi olacaktı.

Kitapçının arka tarafında kasabadan birkaç kişi toplanmıştı. Miri ve Don da oradaydı. Dışarıdaki duvar resmini yapan sanatçı Naya, Hannah'nın arkadaşlarından biri olan Thérèse ile sohbet ediyordu.

"Bak," dedim rahat bir ses tonuyla, Finn'in koluna dokunarak. "Dot burada." Dot markette çalışan bir kadınla heyecanla sohbet ediyordu.

Finn kaşlarını çatı. "Tamam."

Kapı açıldı ve Elizabeth içeri girdi. Yanımda

Finn kaskatı kesildi. "Anne."

Kapının önünde durakladı ve eğlenen bir gülümsemeyle bize baktı.

"Merhaba Finn. Olivia."

Finn ile onun arasında bakışarak başımı salladım.

Finn'in gözleri kısıldı ve bana baktı. "Şaka mı yapıyorsun?" "Hayır."

Yüzünü buruşturdu. "Bu tuhaf mı olacak?"

"Evet."

Kıkırdadı ve başını salladı. "Pekâlâ, sıra sende. Ben gidip Wyatt'la biraz sohbet edeceğim."

Oturdum ve onun kardeşi ile yeğeninin yanına gidişini izledim.

Elizabeth yanımdaki koltuğa oturdu.

O küçük gülümsemesiyle beni inceledi. "Bu düzenli bir şey mi olacak?"

"Muhtemelen hayır."

Daha geniş gülümsedi. "Ben de öyle düşünmüştüm. Finn'in buralardaki tek şeytan olmadığını düşünmeye başlıyorum."

"Onun zihnini genişletmeye çalışıyorum, Elizabeth." Masum bir ifade takındım.

"Eminim." Gözleri parladı ve bir şey söylemek için ağzını açtı ama beni inceleyerek tereddüt etti.

Kaşlarımı kaldırdım, bekliyordum.

"Eminim çalışıyor olacaksın ama ayın son Cuma günü bir aile yemeği veriyoruz." Beni izlerken gülümsemesi arttı. "Katılmanı çok isteriz."

Sanki benden hayır dememi bekliyormuş gibi söyledi, her zaman hayır dediğim gibi.

"Elbette," dedim ona. Vardiyam vardı ama yerime bakacak başka bir barmen bulabilirdim. "Bu harika olur."

Daha geniş gülümserken yanaklarının elmaları patladı. "Mükemmel."

Başımı salladım ve bakışlarım Finn'in Cora'yı tuttuğu, gülerken onu aşağı yukarı zıplattığı yere kaydı.

Kalbim sıkıştı. Vay canına, bu çok tatlıydı. Finn'in bir bebekle olması, onunla aptallık yapması, ona böyle gülümsemesi? Yumurtalıklarım ters takla atıp

dikkat çekmek için. Gözlerimi onlardan ayıramıyordum. Wyatt kitaplığa yaslanmış, dükkânın diğer tarafındaki kızı ve Hannah arasında bakışırken kalbimi tuhaf bir gerilim sardı.

Özlem.

İlk defa onların sahip olduklarını istedim.

Belki de bunu hep istemiştim, sadece bunu düşünmeme izin vermemiştim.

Finn Cora'nın karnına bir ahududu üfledi ve Cora'nın kıkırdaması tüm mağazayı doldurdu. Finn'in tüm ilklerimin olmasını istemekle ilgili söylediklerini hatırladım. Bir evi bir sürü çocukla doldurmak istiyordum.

Arkamı döndüm ve ellerimi kucağımın birleştirdim. Sanki iyi bir şeye çok yaklaşmışım ve balon patlayacakmış ya da rüyadan uyanacakmışım gibi tereddüt göğsümü titretti.

Elizabeth çantasından ciltsiz bir kitap çıkardı. Sayfalar renkli sekmelerle doluydu ve onlardan birini çevirdi.

Wyatt ve Cora Hannah'ya veda ederken Finn yanımdaki koltuğa oturdu. Elizabeth'in bakışları Finn'e kaydı ve gözlerinde bana onu hatırlatan bir yaramazlık parladı.

Kulağıma doğru eğildi. "Bunu eğlenceli hale getirelim mi?" Beklenti göğsümde çırpındı. "Evet, lütfen."

Miri oturma alanına doğru ilerledi ve herkesi yerlerine oturmaları için teşvik etti. "Öncelikle iki konuğumuza hoş geldiniz demek istiyorum, Olivia ve Finn." Bize gülümsedi. "Rinalda Davenport'un My Big Sexy Alien serisinin üçüncü kitabı olan *The Warlord's Thunderous Desire*'i tartışacağımız bu ayki kitap kulübüne hoş geldiniz."

Aman Tanrım. Bu *hayal* edebileceğimden de iyiydi. Hannah'nın bana kitap itelemesi alışılmadık bir şey değildi; her birey için mükemmel kitabı önerme konusunda bir becerisi vardı. Okuldaki işler stresli olduğunda, yatmadan önce birkaç bölüm okurdum ve bu, yapmam gereken bitmek bilmeyen işler listesini unutmama yardımcı olurdu.

Bazı uzaylı romanları mı? En iyi şekilde *kirliydiler*. Finn'e bir göz attım. Yüzü bomboştu.

Ne olacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Bana eğlenen bir bakış fırlattı. "*Thunderous Desire*?" diye mırıldandı ve ben de kaşlarımı oynattım.

Miri kitabını çevirip açtı. "Önce neyi tartışmamız gerektiğini hepimiz biliyoruz."

"Penisler," dedi Elizabeth ve Finn homurdandı.

"Biz hiç." Don ellerini havaya kaldırdı. "Kontrolden çıkıyorlar. Kelimenin tam anlamıyla. O kadar büyükler ki ana kadın karakter iki elini birden kullanamıyor."

Finn'in gözleri kocaman açılmıştı. "Vay canına."

Dot konuşmayı kesti. "Uzaylı romantizminde en sevdiğim mecazlardan biri de eysiz sevişebilmeleridir." Heyecanla başını salladı. "Gerçekten daha iyi."

Finn başını eğdi ve ben de Dot'a gülümsedim. Göz ucuyla Hannah'nın elini ağzına götürdüğünü gördüm.

Elizabeth elini kaldırdı. "*Penis* bolluğuna bayıldım," diye açıkladı. "Ve Dot, güvenli olduğu sürece eysiz seksin en iyi yol olduğuna katılıyorum. Misafirlerimiz için kısa bir açıklama okuyacağım." Finn'e baktı. "Uzaylı *penislerinin*."

Yüzünü buruşturdu.

Miri, sanki Elizabeth ona bir fincan çay ikram ediyormuş gibi başını salladı. "Bunu çok isteriz."

Elizabeth sayfayı okumadan önce boğazını temizledi. "*Aleti Subway sandviçi gibi kalın ve uzundu.*"

Hannah yüzünü kitabına saklamadan önce homurdandı. Yüzümdeki kocaman sırıtışa engel olamadım. Bu iş umduğumdan da iyi gidiyordu. Yanımda Finn dehşet içinde annesine bakıyordu.

Elizabeth, Finn'i görmezden gelerek, "*Kesesi bacaklarının arasında iki ağır su balonu gibi sallanıyordu,*" diye devam etti.

Ne şampiyon ama. Gülmüyordu bile.

"*Devasa aletin ucundan damlayan kalın sıvı, eşine duyduğu arzuyu gösteriyordu. Lily'nin iri gözleri korkutucu penisle buluştuğunda, penis vızıldamaya başladı.*"

Don ve Miri alkışlamaya başladılar.

"Tabanında klitoris masajı olan titreşimli bir *penis*," dedi Elizabeth şaşkınlıkla başını sallayarak. "Uzaylı romantizmindeki *penis* özelliklerinin çokluğu belki de bu alanın en sevdiğim kısmı."

Kocaman bir kahkaha attım. Finn'in gözleri tenimi yakıyordu. Sanki Elizabeth mümkün olduğunca çok *penis* demeye çalışıyordu.

"Olay örgüsü hakkında konuşalım mı?" Thérèse sordu.

"Oraya varacağız," diye güvence verdi Miri. "Eğer zamanımız varsa. Yazarın nane aromalı meni kullanmasına bayıldım."

Elizabeth başıyla onayladı. "Diş macunu kıvamında gibiydi, değil mi? Bu mu Don gözlerini kocaman açarak onu işaret etti. "Diş macunu gibi?" tüpü."

Yanımda Finn gözlerini kapattı, muhtemelen buharlaşıp havaya karışmaya ya da bu öğleden sonrayı hafızasından silmeye çalışıyordu.

"*Diş macunu*," diye fısıldadım ve başını sallayarak bakışlarımı karşıladı. "*Çok ölüsün*," diye fısıldadı ve içimden bir heyecan geçti.

Elizabeth sayfaları çevirerek kitabın dörtte üçüne kadar geldi. "Hadi bu romana *kıçla ilgili şeylerin* dahil edilmesini tartışalım."

Finn başını salladı. "Hayır," diye yalvardı annesine.

"Finn." Ona uzun uzun baktı ve ben neredeyse kahkahayı basıyordum. "Lütfen bu konuda olgun davran. Benim tecrübelerime göre anal seks *oldukça* romantik olabilir."

Boğazımdan çılgınca bir kahkaha yükseldi ama onu bastırdım. Çemberin karşısındaki Hannah bana baktı, parlak gözlerle başını hafifçe salladı.

Sana borçluyum, diye mırıldandım ama o sırtıttı, hem dehşete düşmüş hem de eğlenmiş görünüyordu.

Buna alışkınım, diye karşılık verdi, bakışlarını Don ve Miri'ye kaydırarak. Finn'e kaşlarımı kaldırdım. *Teslim mi oluyorsun?*

Başını sallamadan önce kendini savaşa hazırlıyormuş gibi derin bir nefes aldı.

Miri aydınlandı. "Ne kadar heyecan verici bir sürprizdi. Anal seksin bu kadar romantik olabileceğini kim bilebilirdi?"

"Benim tecrübelerime göre-" diye başladı Elizabeth.

"Bu çok korkunç." Finn elimi tuttu ve ayağa kalktı. "Gitmemiz gereken bir yer var."

"Bu kadar çabuk mu?" Elizabeth ona parlak bir gülümseme verdi ve Finn'in sorun çıkarma yeteneğinin her zerresini bu kadından miras aldığını gördüm.

Beni kapıya kadar sürükledi. "Bizi ağırladığınız için teşekkürler," diye seslendi omzunun üzerinden.

"Gel geri sonraki ay, Biz tartışmak a kutupsal ayı shifter romantizmi!" Finn beni kapıdan içeri çekerken Miri'nin sesi çınladı.

Kitapçının yanındaki ara sokakta, gözlerinde ateş ve eğlenceyle beni parlak sarı duvar resmine yasladı.

"Bunu komik mi buldun?" diye sordu alçak bir sesle.

"Evet." Sesim bir fısıltı gibiydi. Ses tellerimin hemen altına bir kahkaha yerleşti. "Yaptım."

Bakışlarımı tutarak yavaşça göz kırptı. "Yani bir sonraki buluşmada ne istersem yapabileceğiz, değil mi?"

Sinirlerim tepeme çıktı. "Ne demek istiyorsun?"

Ağzının zalim çizgisi yukarı doğru kıvrıldı ve gözlerinde tehlikeli ve eğlenceli bir şey parladı. Bacaklarımın arası ısındı. Hiç bu kadar eğlendiğimi hatırlamıyorum.

"Demek istediğim," dedi alçak ve karanlık bir sesle, "sen kendi eğlenceni yaşadın ve bir dahaki sefere dışarı çıktığımızda ben de kendi eğlencemi yaşayacağım."

Zihnimde Finn ve benim çıplak, çarşaflara dolanmış binlerce görüntümüz belirdi. Ten tene. Göğüslerimiz hava almak için kabarıyor, eli bacaklarımın arasında. *Dili* bacaklarımın arasında, sert ve acımasız. Saçlarını kavırıyor, içime girerken etrafında titriyordum.

"Tamam." Sesim çok kısıktı. "Peki."

"Güzel." Yüz ifadesi aydınlanmadan önce kötücül ve kendini beğenmiş bir hal aldı. "Aç mısın?"

Ona gülümsedim ve başımı salladım.

Öğleden sonrasının geri kalanını The Arbutus'ta geçirdik, geç bir öğle yemeği yedik ve ardından Emmett ve Avery ile içkilerimizi paylaştık, verandada konuştuk ve güldük.

Ana caddeden eve doğru yürüdük ve Finn elimi tuttu. Aklım geçen gün biyolojik babamla ilgili fark ettiğim şeye gitti.

Ona baktım. "Cole'a ulaşacağım." Kaşları havaya kalktı. "Gerçekten mi?"

Başımı salladım ve elimi sıktığında sanki ayaklarımın altındaki zemin daha sağlamış gibi bir destek hissettim.

"Fikrini ne değiştirdi?"

"Sen." Alt dudağımı dişlerimin arasına aldım. "Tüm kartları masaya koyduğumuzda, hikâyenin iki tarafı vardı." Omuzlarım kalktı. "Doğru ve yanlış değildi."

Yürürken bir an sessiz kaldı. "Ve sen de Cole'un durumunun böyle olabileceğini düşünüyorsun," dedi sessizce ve ben de başımı salladım.

"Ona ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum." Endişeden karnıma ağırlar girdi. *Merhaba, beni hatırladın mı?*

Oh, Tanrım. Ya beni hatırlamadıysa?

"Hey." Finn durdu ve beni kendisine çevirdi, yüzünde endişe okunuyordu. "Sorun her neyse, bir yolunu bulacağız. Sana yardım edeceğim. İstersen onu birlikte arayabiliriz."

Bir an böyle şeytani bir pislikken, bir an sonra hayal edebileceğim en tatlı insan olması çok adaletsizdi.

"Teşekkürler," diye fısıldadım.

Bana göz kırptı, elleri omuzlarımdaydı.

"Annen beni yemeğe davet etti," dedim küçük bir gülümsemeyle.

"Öyle mi?" Tepkimi ölçerken kaşlarını kaldırdı. "Ve?" Omuz silktim. "Ve evet dedim."

Bakışları beni delip geçti. "Herkesle mi, yoksa sadece dördümüzle mi?" "Aile yemeği dedi, sanırım bu herkes demek."

"Bebeğim." Gülümsemesi kulaktan kulağa yayıldı ve midem ters takla attı. Gözlerimi devirdim. "Sakin ol."

Sırtım en yakın duvara dayanana kadar beni geriye doğru yürüttü ve parlak gözlerle bana baktı. "Bu büyük bir şey."

Omuz silktim. "Her neyse." Ellerim göğsündeydi, tişörtünün kumaşını, altındaki çıkıntıları ve kasları yumuşatıyordu.

"Mhm." Başını aşağı eğerken gözleri dans ediyordu. Elleri ensemdeki saçlara dolandı ve isteğim dışında iç çektim, bu da onun kendini beğenmiş sırıtışının daha da yükselmesine neden oldu. "Bu büyük bir şey."

Beni duvara karşı öptü. Dokunuşunun altında eridim, herkesin görebileceği şekilde gençler gibi sevişirken ona açıldım. İnsanlar yanımdan geçiyordu ve ben umursamıyordum.

Sadece onunla olmayı seviyordum. Finn Rhodes'a aşık oluyordum, yokuş aşağı onunla bir hayata doğru kayıyordum ve bunun bitmesini istemiyordum.

Finn

Birkaç gün sonra eski tomruk yolunun sonundaki her zamanki park yerimize yavaştağımızda, orada zaten yedi araba vardı. İnsanlar sabahın ilk ışıklarında etrafta durmuş sohbet ediyor ve kahve içiyorlardı. Avery, Sadie ve Hannah Holden'ın kamyonetinin kasasının etrafında toplanmış kek yerken Holden, Wyatt, Emmett ve Beck bir haritaya bakıyordu. Rhodes İnşaat'ta çalışan arkadaş canlısı, sinir bozucu derecede yakışıklı bir adam olan Aiden, Joe ve Jen ile sohbet ediyordu.

"Neler oluyor?" Ben park ederken Liv koltuğunda dönüp durarak sordu. "Kasabanın yarısı neden burada?"

"Onları ben davet ettim." Motoru durdurdum. Yüz ifadesi şaşkınlığa dönüştü. "Neden?" Kıkırdadım.

"Böylece çiçeği bulabiliriz."

Arabanın kapısını açıp dışarı çıkmadan önce kaşlarını çatarak bana baktı. Şaşkınlık içinde herkesi izliyordu.

"Sadie ve Holden gelmiyorlar, sadece herkesi uğurlamak için buradalar ve sanırım Hannah ve Wyatt da ancak öğleden sonraya kadar dışarıda kalabilirler. Beck, Aiden, Randeep ve birkaç kişi daha bizimle kamp yapacak."

Gözlerinde duygu yükseliyordu.

"Öyle mi?" Ona gülümsedim ve başımı salladım. "Evet."

Arkamızda bir araba daha durdu ve içinden bir aile çıktı: Emmett'in en yakın arkadaşı Will ve eşi Nat. Will büyürken diğer komşumuzdu.

"Hey, Olivia!" Randeep yürüyüş kıyafetleriyle Liv'in yanından geçti. İki elini havaya kaldırarak ona çift beşlik çaktı. "Çiçek gücü!"

"Evet," dedi ve yüzündeki şaşkınlıkla onun uzaklaşmasını izledi. Tekrar bana döndü. "Bunu sen mi yaptın?"

Omuz silktim. "Ben önerdim ve insanlar ilgilendi."

Ağzında yavaş bir gülümseme belirdi ve gözleri yumuşadı. "Finn."

Bagajı açtım ve çantalarımızı çıkardım. "Önemli bir şey değildi."

Arkamdan geldi, kollarını bana doladı ve başını omzuma yasladı.

"Teşekkür ederim."

Kalbim göğsümün ön duvarına çarptı, sabit ve güçlüydü ve ellerim onunkilerin üzerine yerleşti.

O AKŞAM, küçük bir grup olarak kamp ateşinin etrafında oturmuş sohbet ediyor ve şekerleme yapıyorduk. Karşımda Liv Randeep'le konuşuyordu ama bakışlarımız ateşin üzerinde buluşmaya devam ediyordu. Teni ateş ışığında parlıyordu ve ben onu çadırda kendime doğru çekip yüzümü saçlarına gömmek için saniyeleri sayıyordum.

Yanımdaki Beck'e "Hastaneden uzaklaşabildiğine sevindim," dedim.

Onaylar gibi bir ses çıkardı ve birasının son bardağını da devirdi. "Kolay olmadı. Bugünlerde yetişemiyoruz." Bana baktı. "Olivia birkaç hafta önce hastalandığında senin için endişelenmişti."

Yine gözlerim ateşin karşısında onunkilerle buluştu ve ağzı yukarı kıvrıldı. Bugün herkesle birlikte yürüyüş yaparken çok neşeli ve mutluydu. Eski Liv geri dönmüştü. Neden daha önce insanları davet etmeyi düşünmediğimi bilmiyordum.

Beck'e döndüğümde tuhaf bir gülümsemeyle Liv ve benim aramda bakışıp duruyordu. "Güzel olmalı."

"Balo kralının kadınlarla sorunları mı var?" Yüzümde bir gülümseme belirdi. Beck, ben ve kardeşlerim gibi uzun boyluydu. Düzenli olarak spor salonuna gidiyordu.

Kasabadaki insanlar onun Queen's Cove'un en gözde bekarı olduğu konusunda şakalaşıyorlardı.

Kaşlarımı ona doğru kaldırdım. "Yaşamak için bebekleri kurtarıyorsun ve bir teknen var. Sorun nedir?"

Omuz silkti. "Birini bulmak başka bir şeydir. *Doğru kişiyi* bulmak başka bir şey. Kendini hiç..." İçini çekti ve kütüğe yaslandı. "Sanki tüm hayatını birlikte geçirebileceğin kadar ilginç biriyle hiç tanışmayacakmışsın gibi?"

Orman yangınlarıyla mücadele ettiğim yılları düşündüm. Her bardaki her kızı Liv'le nasıl kıyasladığımı ama kimsenin ona yaklaşmadığını. Ateşin karşısında dilini şimşek gibi hızlı bir şekilde bana doğru uzattı ve ben de sıırttım.

"Anladığımı söyleyemem dostum," dedim ona.

Beck homurdandı. "Tabii ki hayır. Söylediklerimi unut."

Onun için göğsümden bir empati sızısı geçti. Beck iyi bir adamdı. Liv'le yaşadığım şeyi hak ediyordu.

"Hiç beklemediğin bir anda aşkın seni bulacağını söylemem gereken kısım burası mı?" Alaycı bir sırıtışla sordum.

Beck'in göğsü kahkahalarla sarsıldı. "Vay canına. Bilge tavsiyen için teşekkürler." Gözlerini devirdi. "Özellikle de çocukluk aşkıyla birlikte olan bir adamdan. Çok beklenmedik."

Ateşe gülümsedim, bakışlarım bir kez daha Liv'i buldu.

"Hey," dedi, "sence bu striptizci meselesi kontrolden çıkacak mı?"

"Striptizciler mi?" Tekrarladım, gülerek. "Ne?"

Kıkırdadı. "Miri toplum merkezinde bir kadınlar gecesi düzenledi ve Victoria'dan gelmesi için erkek striptizciler tuttu. Sadie bebek partisini orada yapacak. O gece nöbetçi olmam gerekip gerekmediğini bilmek istiyorum." Yüzünü buruşturdu. "Miri kontrolden çıkabilir."

Liv beni kitap kulübüne sürükleyip *annemin* uzaylı penisleri hakkında konuşmasını dinlettiğinden beri onu geri kazanmak için bir fırsat kolluyordum. Ağzımda yavaş, hınzır bir sırıtma belirdi ve ateşin karşısında Liv gözlerini bana dikip gülümsedi.

Daha yeni bulmuştum.

Olivia

"SICAK GÖRÜNÜYORSUN," dedi Sadie, takdirle başını sallayarak ve kalabalık toplum merkezinde omuzlarını oynatarak.

Ön sıraya oturmamız için ısrar etmişti. İnsanlar kapıdan girip yerlerini alırken ses sisteminden müzik yayılıyordu ve loş ışıkta gözleri parlıyordu. Gövdesindeki kuşakta *Ateşli Anne* yazıyordu.

Gözleri göğsüme geldiğinde içkisini yudumladı. "Göğüslerin o elbisenin içinde güzel görünüyor."

Göğüslerim bu elbisenin içinde güzel görünüyordu. Basit bir siyah tişört elbiseydi ama pamuğu yumuşak ve yapışkandı ve yakası aşağıya doğru iniyordu. Siyah kadife bir gerdanlık takmış, ince ama keskin bir göz kalemi çekmiş ve iki kat maskara sürmüştüm.

Finn'in beni böyle görmesini dilediğim için göğsümde küçük bir titreşim oldu. Gözlerinin nasıl parlayacağını hayal ettiğimde, midemde bir şeyler ısındı.

Sırıttım. "Sen de öyle. Holden bu gece ne yapıyor?"

"Muhtemelen dışarıda geziniyordur."

Güldük.

"Hayır, o evde." Gülümsedi ve elini yumruğunun üzerine koydu. "Ona beklememesini söyledim ama eminim bekleyecektir. Bugünlerde çok korumacı."

"Normalden fazla mı?"

Gülümseyerek gözlerini devirdi.

Avery ve Hannah bir tur daha içki alarak masaya döndü. Avery ile çalışan Max ve Emmett ile çalışan Div masaya oturdu.

yanımızdaki masadaydı. Elizabeth ve aralarında Avery'nin annesinin de bulunduğu bir grup arkadaşı da yan masadaydı.

Bakışlarım kalabalığın üzerinde gezindi. Kasabanın yarısı buradaydı.

Müziğin sesi kısıldı ve herkes yerine oturmak için acele etti. Işıklar karardığında sohbet de söndü.

"Queen's Cove sakinleri," Emmett'in sesi ses sisteminden geldi, "hazır mısınız?"

Kalabalık çığlık atmaya başladı ve hepimiz şaşkın ifadelerle Avery'ye döndük.

Omuz silkti. "Miri ona MC'lik yapmak isteyip istemediğini sordu, o da seve seve yapacağını söyledi."

Emmett, "Yakışıklılar, yırtık pırtıklar ve memnun etmek için çok ama çok çalışıyorlar," diye devam etti. Arka planda düşük bir ritim çalmaya başladı. "Victoria'dan buraya kadar, lütfen bu geceki eğlencenize hoş geldiniz!"

Kalabalık tezahürat yaptı ve alkışladı, müzik açıldı ve beş gömleksiz adam sahneye çıktı, üzerlerinde gri eşofman altları ve spor ayakkabıları vardı ve sandalyeler taşıyorlardı. Ortaya çıktıkları anda kalabalık çılgına döndü ve Sadie ile ben kahkahalara boğulduk. Müziğin sesi daha da açıldı ve erkekler dans etmeye başladılar, müzikle birlikte kalçalarını savurup yuvarlıyorlardı. Dot hemen sahneye bir avuç banknot fırlattı, yirmili yaşlarında bir adam önünde diz çöküp ona gülümserken coşkuyla alkışladı.

Önümüzde başka bir dansçı bana ve Sadie'ye doğru sürünerek yaklaştı. Kızın kuşağına baktı ve ona göz kırptı.

"Hey, anne," dedi sırtarak ve o da güldü.

Dansçılar sandalyelerini tek ayak üzerinde döndürdükten sonra geriye yatırıyor ve imalı bir şekilde onlara doğru itiyorlardı. Miri heyecandan neredeyse yerinden sıçrayacaktı.

"Neden eşofman giyiyorlar?" Sadie içkisini yudumladı ve merakla onlara baktı. "Kovboy kıyafeti gibi bir şey giyerler diye düşünmüştüm."

Dansçılardan biri bize doğru yaklaştı. Pantolonunun kumaşının altından paketinin dış hatları açıkça görülüyordu.

"Oh," dedim, kaşlarım havaya kalktı. "Sanırım bu yüzden."

Elizabeth'e daha yakın dans etti ve Elizabeth ayağa kalkıp Finn'inkine benzeyen arsız bir gülümsemeyle yirmiliğini onun beline soktu. Kıpırdadı

Kaşlarını bana doğru kaldırdı, ben de gülerek başımı salladım.

Emmett bir ara verileceğini duyurana ve herkes daha fazla içki almak ve tualeti kullanmak için ayağa kalkana kadar çocuklar bir dizi dans sergilediler ve sonunda ışıltılı altın tangalarını çıkardılar.

Sadie masamıza doğru eğildi. "Bu çok eğlenceli. Giyinip süslendiğimize sevindim. Hepimiz evlerimize, aşklarımıza dönecek olsak bile dışarı çıkmak ruhumuza iyi gelecek."

"Öyle miyiz?" Hannah bardağının kenarından beni izleyerek sordu. Ona tuhaf bir ifade takındım. "Ne yapıyor muyuz?"

Deniz mavisini gözleri parlıyordu. "Hepimiz evlerimize, *aşklarımıza* mı gidiyoruz?"

Kalbim tekledi ve gözümü kırptım. "Um." Tuhaf, garip, memnun edici bir sıcaklık kanıma karıştı.

Avery elini salladı. "Bu konuda onu rahatsız etme." Boğazını temizledi, tamamen işle ilgiliydi. "Olivia, bize Finn'in aletinden bahset."

İçkim boğazımda kaldı ve hepimiz gülmeye başladık.

"Evet." Sadie uzun bir tutam saçıyla oynadı. "Aile laneti tüm sülaleye yayılıyor mu?"

Hannah'nın yüzü kıpkırmızı oldu ama gözleri kahkahalarla parlıyordu. Bunu saklamaya çalıştım ama sırıtışım kulaktan kulağa yayıldı.

"O senin kayınbiraderin," dedim başımı sallayarak. "Sizi sapıklar."

Avery ellerini birleştirdi ve yavaşça birbirinden ayırdı, benimle ellerinin arasına baktı. "Ne zaman olduğunu söyle."

Bir kıkırdama turuna daha daldık.

"Henüz seks yapmadık," diye itiraf ettim. Finn'in sikinin ağzıma zar zor sığdığını onlara söylemedim.

Sadie'nin gözleri yuvalarından fırladı. "Ne?"

"Yani, gençken bir kez yatmıştık ama bu on yıl içinde değil. Deniyor ki..." Kaşlarını çatarak alnımı ovuşturdum. "... yavaş git."

"Oh." Avery başını eğmiş, şaşkınlıkla beni izliyordu. Hannah'nın gözleri parladı. "Finn yavaş gitmeye çalışıyor," diye tekrarladı.

"Evet." Onların şaşkınlığı midemi bulandırdı.

Finn, benim için yavaş git. Beni korkutmamaya çalışan Finn. Beni isteyen ve uzun vadede özel bir şeyler yaşayabilmek için içgüdüleriyle ve bana olan arzusuyla savaşan Finn.

"Lanet olsun." Avery içkisine doğru gülümsedi. "Her gece kapını çalacağını sanıyordum."

Sadie homurdandı ve ben de gözlerimi devirdim.

"Pekâlâ, millet." Emmett sahne arkasından mikrofona geri döndü. "Bu gece sizin için *çok* özel bir sürprizimiz var. Konuklarımız sahne arkasında kaslarını yağlarken, seyir zevkiniz için bazı ek şovmenlerimiz var." Miri gülümseyerek bana baktı ve midemde bir endişe belirdi. "Lütfen Queen's Cove itfaiyesine hoş geldiniz deyin!"

OceanofPDF.com

Olivia

İtfaiyeden altı adam tam teçhizatlarıyla sahneye girerken korku, şok ve eğlence karışımı bir duyguyla bakakaldım. Kalabalık çığlık atarak, bağırarak ve ayaklarını yere vurarak çılgına döndü. Miri, boa'sından bir tüyü içine çektiği için boğuldu.

Finn sahneden benimle göz göze geldi ve bana o hınzır sırıtışını fırlattı. Nefes alamıyordum.

Sadie kahkahalarla uludu. "Ne?" diye haykırdı, ellerinin içine gülerek. "Bundan haberin var mıydı?"

"Hayır," diye ciyakladım, bakışlarımı Finn'inkilerden ayıramıyordum.

Daha önceki profesyonel dansçıların aksine, itfaiye departmanının koreografisi yoktu, ancak şarkı çalarken, boxer külotlarına kadar soyunana kadar yavaşça kıyafetlerini çıkardılar.

Kalabalık bunu yedi. Hiç bu kadar çok çığlık duymamıştım. Faturalar havada uçuşuyor, her itfaiyecinin arkasındaki giysi yığını büyüdüğü ve daha fazla deri göründükçe sahneye iniyordu.

Gözlerim hep Finn'in üzerindeydi, onun gözleri de benim üzerimdeydi.

Finn'in seksi olduğunu zaten biliyordum. Kaslarının hava ile fırçalanmış gibi görüldüğünü, her çıkıntının ve çizginin vücuduna taş gibi işlendiğini zaten biliyordum. Tenine yayılan mürekkebi ve onunla birlikte nasıl hareket ettiğini görmüştüm.

Ama bu şekilde? Loş ışıktaki, müzik çalarken, gözleri beni böyle yakarken? Bir tanrı gibiydi ve dilimi her dövmenin üzerinde gezdirmek istiyordum.

Bakışlarımı bedeninden gözlerine doğru çektim ve daha geniş, daha kibirli bir şekilde gülümsedi. Rakishly, hatta. Bakışları tenimde gezindi, gerdanlığımdaya oyalandı.

boynuma, göğüslerimin kabarıklığına. Sanki beni istiyormuş gibi bana baktı. Bacaklarımın arası sızlıyordu.

Beni azdırdı.

Yüzünde yavaş, seksi bir gülümseme belirdi ve bir kaşını kaldırdı. Titredim.

Emmett mikrofondan, "Beylerimize onları ne kadar takdir ettiğinizi gösterin," dedi ve bir alkış tufanı daha koptu.

Müziğin sesi azaldı ve Emmett devam etti.

"Bu iyi itfaiyeciler seyircilerden bir gönüllü istedi." Nefesler yükseldi ve herkes Sadie'ye döndü.

Gülümseyerek başını salladı. "Tabii ki hayır."

"Bu senin bebek partin," diye ısrar ettim, gülerek. "İstedğin buydu."

"Şanslı kazanan kim?" Emmett'in sesi çınladı ve Sadie kolumu tutup yukarı çekti.

"Ne?" Başımı sallayarak ve kolumu geri çekmeye çalışarak mırıldandım. "Yok artık!"

Hamile kadınlar *güçlüdür*. Kolumu havada salladı ama Finn'in bakışları benden hiç ayrılmamıştı bile. Bize doğru ilerledi ve içim daraldı.

Sadie kulağıma eğildi. "Bu benim bebek partim, ben seçerim." Alkışlamaya başladı. "Olivia, Olivia, Olivia."

Tabii ki etrafımızdaki kalabalık da benim adımları söyleyerek bize katıldı.

Finn yaklaştı ve yüzüm alev alev yandı. Sahneden indi ve etrafımızda daha gürültülü tezahüratlar yükselirken tam önümde durdu.

"Merhaba Liv," dedi sırtarak.

Ginuwine'in 'Pony' şarkısının açılış notaları çaldı ve kalabalık aklını kaybetti.

Bir adım öne çıktı ve ağzı kulağımın yanına gelecek şekilde eğildi. Dudaklarıyla kabuğa dokundu ve kokusunu bir ciğer dolusu içime çektim. Bacaklarımın arasındaki nokta nabız gibi atıyordu.

"Bu senin son gösterin için," diye mırıldandı.

Ağzım açık kaldı ve yarı eğlenmiş, yarı tahrik olmuş bir halde ofladım. O sırtışıyla üzerimde gezinen adama bakarken göğsümde havai fişekler patladı.

Hay sikeyim. Bu sırtıma çok ateşliydi. Bu kadar kolay kandırılmaktan nefret ediyordum.

Bakışlarını tutarak ona başımı salladım. Yüzümdeki sırtışı silemiyordum. Döndük dolaştık, birbirimize karşılık verdik ve ben

Bir parça bile umursamıyorum.

Finn bir adım öne çıktı, ellerimi sandalyemin arkasına koyarak bacaklarımın arasında durdu. Kalçaları dönmeye başladı ve karın kasları dalgalandı.

Gözleri bir kez olsun benimkilerden ayrılmadı.

"Utanmaz," diye fısıldadım ve göz bebekleri dudaklarımı okuyarak büyüdü.

Elleri dizlerimin arkasına geldi ve beni öne doğru çekerek sandalyeden aşığı kaydırđı, böylece tam altında kaldım. Gözlerim büyüdü ve kalçalarını benimkilere doğru bastırırken kalabalıktan bir çığlık ve yuhalama sesi daha yükseldi.

Karın kasları hareket ettikçe dans ediyor, oblik kasları patlayıp zıplıyor, göğsünün ve karnının çıkıntıları parmağımın izini sürmek için yalvarıyordu. Dövmeleri beni büyülyordu. Elimi uzattım ama o elimi tuttu.

"Ah, ah," diye uyardı, gözleri dans ediyordu. "Dokunmak yok."

Bir kahkaha attım. ığlık atan insanlarla dolu bir odadaydık ama fark etmedim bile.

Dizlerinin üzerine çöktü ve nefesim kesildi. Gülümsemem düştü. Bana tuhaf, çılgınca bir bakış attı, *şimdi ne olacak* diyen bir ifadeyle.

Tek dizinin üzerinde öyle poz vermişti-

Kalbim boğazıma fırladı. İnsanların çığlıklarının belli belirsiz farkındaydım.

Aman Tanrım! Aman Tanrım!

"Finn," diye tısladım, ona cinayet bakışları gönderdim.

Eğer bu şekilde teklif ederse, onu öldürecektim.

"*Yapma.*" Sesim bir iblis gibi gergin ve hırıltılıydı. "*Yapma.*"

Ağzında yavaş, hınzır bir gülümseme belirdi. Gülümsemesi "*ama ya yaparsam?*" diyordu.

Göz kırptım. Göğsüm sarsılmış bir gazoz kutusuydu, patlamaya ve her yere fıskırmaya hazırđı. Ya patladıysa?

Gözleri kısıldı, çok ukala ve seksiydi. "İnanılmaz bir hikâye olurdu." Bu ılgıncaydı. Bir kahkaha attım ve sırtışı genişledi. Bunu gerçekten düşünmüyordum, değil mi? Midem sanki bir silindirin üzerindeymişim gibi ve nabzım kontrolden ıktı.

Ayağı kalktı ve üzerime doğru eğildi, ben de rahat bir nefes aldım.

Kordonlu kollarından biri sandalyemin arkasına destek olmak için uzanırken, diğeri eli saçlarımın arasına girerek beni sabitledi. Gözlerim onunkilere yerleşirken nabzım bacaklarımın arasında atıyordu.

Gözleri karanlık ve vahşî bir şekilde parlıyordu ve Finn Rhodes'a duyduğum yoğun çekimden dolayı kendimi sarhoş hissediyordum. Yukarı,

aşağı, sola, sağa.

Onunla birlikte gezintiye çıktım ve artık umurumda bile değildi.

Birbirimizi izlerken ciğerlerim sanki tam nefes alamıyormuşum gibi sıkıştı.

İrisleri alacakaranlık gibi karanlıktı. "Kendine bir bak Olivia," dedi ve bu bir suçlama gibiydi. Bu gece nasıl bu kadar seksi görünmeye cüret edebilirim? İçime bir farkındalık ateşi düştü ve tam adımı söyleme şeklinden ürperdim.

Eğildi. "Külotun ıslak mı?" diye sordu, sadece benim kulaklarım için.

Kendimi beğenmiş bir gülümsemeyle geri çekildim ve yavaşça başımı salladım. "Hiç giymedim."

Nefesini içine çekerek gözlerini kapatmadan önce gözleri alev alev parlıyordu.

Bu beni yeni, gelişmiş Finn'e ikna etmek için bir şey yapıyor muydu? Sorumluluk sahibi, güvenilir adam mı? Hayır.

Umurumda mıydı? Azıcık bile değil.

Bir tutam saçını kulağımın arkasına sıkıştırdı ve zihnim şehvet sarhoşluğuyla bulanıklaştı. "Dokunmak yok demiştin hani?" diye seslendim müziğin içinden.

"Bu sadece bir öneriydi."

Ağzı benimkine düştü ve kalabalıktan gelen gürültü sağır edici bir hal aldı. Oradaki herkes çılgık atıyor olmalıydı. Pencereler muhtemelen sallanıyordu. Gürültü kirlilere kadar yükseldi ama Finn'in tadı beni tüketti, dili ağzımdaydı, beni okşuyordu, sert ve amansız, aç ve muhtaç. Elleri saçlarımdaydı. Sıcak teni benimkini okşuyordu.

Öpücüğü seks gibiydi ve daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Ellerim saçlarında, göğsünde ve sırtında geziniyordu. Tırnaklarım onu çizirken inledi ve umarım iz bırakmışımdır.

Güzel. Herkese göster. Herkes çaresizce onu becermek ve onun tarafından becerilmek istediğimi görsün.

Sahnedan ayrıldıktan sonra Finn'i görmedim ama bütün gece onu düşündüm. Queen's Cove'daki bir otelin kokteyl barında bir şeyler içmeye gittiğimizde onu düşündüm. Eve dönerken de onu düşündüm. Ve evime girerken de onu düşündüm.

Dairesinin içinde beni mi düşünüyordu?

Bacaklarımın arasında bir baskı oluştu ve kaşlarım hayal kırıklığı içinde birbirine çarptı. Çürük kilidi fırlatıp kapattım ve odama koştum, yorganımın üzerine uzanmadan önce yatak odamın kapısını kapatma zahmetine bile girmedim. Elim elbisemin altına kaydđ.

Parmaklarımın ilk dokunuşu içimde ılık bir zevk dalgası yarattı ve sırtım kamburlaştı. Uzun, yavaş bir nefes aldım, gözlerimi kapattım ve Finn'i bacaklarımın arasında düşündüm. Beni barın üzerine eğdiğini, okşadığını, şaplak attığını ve amımı yaladığını düşündüm. Beni tadarken çıkardığı iniltiyi, ağzının klitorisime karşı nasıl titreştiğini. Kontrolü ele geçirişđ ve benim zevk almamı sağlaması. Bu gece beni öptüğünü, dövmelelerinin ne kadar ateşli göründüğünü düşündüm. Ürperdim, parmaklarımı hızlı, hafif daireler çizerek hareket ettirdim, ıslaklığı klitorisimin üzerinde sürükledim. Tenim ateş ve buz gibiydi ve kıvranıyordum.

Tanrım, Finn tarafından becerilmek çok iyi olacaktı. Hem de çok iyi. Aleti kalındı ve içime girmesinin nasıl bir his olduğunu hatırlıyordum. İçime girerken yüzündeki ifadeyi görmek beni çıldırtacaktı. Şimdi bile, hayal ederken bile sıırıslıklam olmuşum.

Kafamda bir fikir oluştu ve durdum. Telefonuma uzanırken kendi hınzır gülümsemem yüzüme yayıldı.

Finn'e yeni bir metin açtım ve sesli not kaydetmek için düğmeye bastım.

Kendime dokundukça tehlike kanıma işliyor, her hissi artırıyor. Telefon, doruk noktama doğru ilerlerken her nefes alışımı, her inleyişimi, her sızlanışımı yakaladı. Dudağımı sertçe ısırdım ve Finn'in telefonu dinlerken zihnimde beliren yüz ifadesine bakarak sıırıttım.

Parmaklarım daha hızlı çalışırken "Finn,"

diye inledim. Finn şeytan olabilirdi ama ben

de olabilirdim.

Finn aklımdayken ve ellerim bacaklarımın arasındayken serbest kaldığımı hissettim. Beyaz sıcaklık içime yayıldı, beni kör etti ve sıcaklık, gerginlik ve zevk dalgaları içime çarptıkça kalçalarım büküldü.

Yastıklara gömüldüm ve *sadece bunu dinle* yazmadan önce gönder tuşuna bastım. Mesajlaşmaya bakarken içimden bir kıkırdama geçti.

Aklını kaçıracaktı. Gülümsemem gerildi ve tekrar iç çektim, rahatlamıştım ama tam olarak doymamıştım. Hiçbir şey Finn'le seks yapmak kadar güzel değildi.

Birkaç dakika öylece uzandım, nefesimi tuttum ve kalkıp yatmaya hazırlanmak için kendimi zorladım ama başarılı olamadım.

Koridordaki bir ses dikkatimi çekti. Ayak sesleri.

Ön kapım üç kez gürültüyle çalındı. Gözlerim büyüdü ve nabzım düzensizleşti.

"*Olivia*." Sesi kalındı. "Beni hemen içeri al."

Elimi ağzıma götürerek sessizce güldüm, tehlikeli ses tonuyla midemde kelebekler uçuşuyordu. Bekleyebilirdi. Bu oyun çok eğlenceliydi.

Bir çatırtıyla kapı açıldı. Doğrudum, parçalanmış kapı çerçevesine bakarken gözlerim büyüdü ve Finn gözleri parlayarak dairemden içeri adım attı.

"Bunu yarın hallederim," dedi kısık bir sesle, gözleri yatağın ortasında ona bir hediye gibi uzandığım yerde beni tarıyordu.

OceanofPDF.com

Finn

Yatak odasının kapısını arkamdan çarparak ona doğru ilerlerken kanım kulaklarıma hücum etti. Sıçradı ve güzel dudakları aralandı. Sanki ısıtıyormuş gibi şişmişlerdi.

Şu *ses notu*. Vay anasını. Evimde dinlerken neredeyse parçalanıyordum.

"Seni küçük baş belası." Yatakta onun üzerine süründüm ve o da saçları savrulmuş bir halde yastıklara yaslandı. Boynunda nabızı titriyordu. Yalamak için başımı eğdim ve nefesi dilimin altında sıkıştı. "Bu elbisenin içinde çok seksi görünüyorsun. Seni içinde gördüğüm an, seni domaltıp yukarı kaldırmayı ve sertçe sikmeyi düşündüm."

İçinden bir inilti çıktı ve ağzımı teninde gezdirdim, boynu ile omzu arasındaki noktaya gelene kadar boynundan aşağı indim. Dişlerim onu sıyırdı. Bacaklarımın arasında, kalçaları birbirine bastırdı.

"Finn," diye nefes aldı.

"Sorun nedir?" Avucumu pürüzsüz, yumuşak kalçasına doğru kaydırarak mırıldandım. "Zaten kendi başının çaresine baktığını sanıyordum."

Gözlerindeki muhtaç sıcaklık içimdeki her şeyi harekete geçirdi, elbisesini yırtıp atma ve dar, ıslak amına dalma isteği uyandırdı.

Kalçalarımı indirerek kendimi onun arasına sıkıştırdım ve kalın uzunluğum ona doğru bastırırken ağzı açık kaldı. "Evet." Başımı salladım. "Bu senin kirli küçük sesli notundan."

Gözleri parladı ve bir gülümsemeyi ısırdı.

"Siktir, çok kötüsün." Parmaklarım saçlarına dolandı ve onu öptüm, dilimi onunkinin üzerinde gezdirmeden önce ağzını açmaya ikna ettim. İnledi

ve sikim seğirdi. "Seni düşünmeden duramıyorum."

Tatlı sözleri kontrolümden geriye kalanları parçaladığında inledim. Dudaklarının yumuşak fırçası, dilinin bana değmesi beni çözdü. Kalçalarını kaldırdı, bana sürtündü, çaresiz ve muhtaçtı ve içimdeki son iplik de koptu.

Nefesimi içime çektim. "Sen benimsin. Bunu kendin söyledin."

Başını salladı, göz kapakları ağırlaşmıştı. Elim uyluklarının üzerinde kaygan ıslaklığı hissedene kadar uyluğunun iç kısmında ilerledi. Daha önce külot giymediği konusunda yalan söylemiyordu. Tanrım, bunu söylediğinde sikimden ön sperm damladığını hissettim. Parmaklarım klitorisini buldu ve olabildiğince hafifçe okşadım. Şişmişti, sıcaktı ve hâlâ sıırılsıklamdı. Ben ona artan bir basınçla masaj yaparken gözleri kapandı.

"Finn," diye inledi.

"Adımı söylemene bayılıyorum bebeğim. Duymadan çok uzun zaman geçirdim o."

Elbisesinin altından bir parmağımı içine soktum, kabarık noktayı buldum.

İhtiyaçtan delirmesine neden olan bir şey. Geçen seferki gibi, bir kez boşaldıktan sonra bulmak daha kolaydı. Bastım ve nefesi kesildi.

"Göğüslerini çıkar," dedim, elbisesinin omuzlarını aşağı kaydırıp sutyenini indirerek muhteşem göğüslerini ortaya çıkarmasını izledim. "Kahretsin, bunlara bayılıyorum," diye inledim, o eğilirken onları izledim. Sert bir meme ucunu ağzıma almak için eğildim, zirveyi dudaklarım ve dişlerim arasında yuvarladım ve boğazından alçak, gırtlaktan bir ses çıktı.

Duvarları bu şekilde yıkılmışken mükemmeldi.

İkinci bir parmağımı daha ekledim, başparmağım klitorisinin üzerinde gezinirken G noktasına yavaşça *yaklaşma* hareketi yaptım. Diğer elimle kendimi kot pantolonumdan çıkardım ve ona bakarken uzunluğumu okşadım.

"Böyle çok iyi görünüyorsun, parmaklarıma boşalmaya hazırsın," dedim ona. Onu orgazma doğru teşvik ederken hınzır bir gülümseme takındım. "Haydi."

Bakışlarına yapıştı, gözleri ağırlaştı ve ben onu okşarken, kendimi okşarken göğsü hava almak için kabardı. Sikimi ve kendime dokunduğum tembel, durgun yolu izledi. Ucunda ön sperm belirdi ve başparmağımla sildim.

"Aç." Bu bir soru değildi.

Dudakları aralandı ve başparmağımı dudaklarının arasından geçirdim.

Dili girdap gibi dönüyordu ve omurgamı saran sıcaklık sikimin zıplamasına neden oluyordu. O yaptı

hoş bir uğultu.

"Aferin kızım." Amcığı parmaklarımın etrafında sıkılaştı. "Böyle çağrılmayı seviyorsun, değil mi? Beni memnun etmeyi seviyorsun." Parmaklarımı daha da sertleştirdim, içine ve dışına masaj yaptım ve inledi.

"Finn."

"Sevdiğini söyle." Baskıyı geri çekip istediği şeyi ulaşamayacağı bir yerde sallandırırken sesim alay ediyordu.

"*Finn*." Sesinden hayal kırıklığı damlıyordu ve ben alçak ve karanlık bir kahkaha attım.

Tanrım, o kadar sıcak ve ıslaktı ki, bunu sonsuza dek yapabilirdim. "Beni memnun etmeyi sevdiğini söyle."

"Seni memnun etmeyi seviyorum," diye aceleyle itiraf etti ve elimi tekrar sıvazladı.

Kıkırdadım. "Güzel. O kadar da zor değildi." Boştaki elimle göğüslerini okşuyor, meme uçlarını o sızlanana kadar yuvarlıyor ve çimdikliyordum. İlk çırpınışlarını hissedene kadar elimle okşayarak, masaj yaparak ve sikerek amcığını daha da sertleştirdim.

"İşte böyle. Şu haline bak." Göğsünü elime bastırarak kamburlaştı, beni kalçalarının arasına sıkıştırırken gözleri sıkıca kapandı. Ellerinden biri sikime gelip beni sarsarken, diğeri meme ucunu daha sıkı sıkarken ön kolumu kavradı.

Gözleri açıldı ve bana kilitlendi, puslu ve çok güzeldi. "Boşalacağım," diye başardı.

"Evet, öylesin." Kendini beğenmiş gurur göğsümde patladı. "Bu işte çok iyisin."

"Biliyorum."

Dudağını ısırdı. "Pislik."

Sırıttım, klitorisine baskı uyguladım ve uçurumdan aşağı düştü, kıvrıldı ve kıvrılarak elimde sallandı. Sikimi dibinden sıktı ve ben de kontrolü elimde tutmak için çabaladım. Adımı haykırırken kasları etrafımda kasıldı ve ona bu şekilde zevk veren bir kral gibi hissettim. Uylukları uyarılmasından dolayı kaygandı.

Onun böyle paramparça olmasını izleyerek gelebilirdim.

Ellerim kalçalarına geldi ve hızlı bir hareketle onu yüzüstü çeviriverdim.

"Bana o sesli notu gönderdin, parmaklarının üzerine boşalıyordun, adımı haykırıyordun, çünkü seni sertçe becermemi istiyordun." Elbisesini yukarı kaydırıp kıcını ortaya çıkardım. Ellerim yumuşak tenini sıktı. "Öyle değil mi?"

Ellerimi iterek kıpırdandı.

"Sen yapmadın mı?"

"Evet," diye nefes nefese kaldı ve ben de kıkına sert bir şaplak attım. İnledi.

"Velet." Kıkına bir tokat daha attım ve kıvranışını izledim. "Tam bir velet." Sikimin başını amının içinde aşağı yukarı sürükledim, kendimi onun uyarılmışlığıyla kapladım.

"Finn, lütfen." Parmaklarıyla yorganı kavradı ve titrediğini hissettim.

"Lütfen ne?"

"Tekrar."

"Yalvar. Bana."

"Pislik herif," diye hayalkırıklığıyla soludu.

Kıkının pürüzsüz tenini aşağı yukarı okşayıp elbisesini yukarı doğru iterken içimden kısık bir kahkaha yükseldi. Böyle çok güzel görünüyordu, elbisesi yukarı kalkmıştı ve onu becermem için hazırды.

Yıllarca benden nefret etti, benimle hiçbir şey yapmak istemedi, ben onu özledim ve kendimden nefret ettim ve şimdi bu.

"Yalvar bana." Ses tonum acımasızdı ama ona istediğini verecektim. Yıllardır ihtiyacım olan şeyin bir zerresini bana verdiği anda. "Ciddiymişsin gibi sor."

Hırladı ve omzunun üzerinden bana ters ters baktı, benim de ağzım eğlenceyle seğirdi. "Beni hemen becer."

Kanım elektrikle çatırdadı. "Hayır." Kızgın bir kedi gibi bir ses çıkardı ve ben de kıkırdadım. "Seninle oynamak her zaman çok eğlenceliydi."

"Finn-"

Yatağa, onun yanına uzandım ve üzerime çıkmasını işaret ettim. "Buraya gel."

Yavaşça kendini kaldırdı ve üzerimde süründü, gevşek ve kemiksizdi. Parmaklarım saçlarına dolandı ve onu öptüm, dilini nazikçe emdim ve ellerimi ipeksi saçlarında gezdirdim. Eli ensemde gitti, saçlarımla oynadı ve sinirlerimi ateşledi.

Birlikte çok iyiydik. Seks Liv'den başka hiç kimseyle böyle olmamıştı.

"Çok güzelsin Liv," diye mırıldandım. "Çok mükemmel. Benim için gelmekte çok iyisin."

Ağzımın içine yumuşak bir inilti bıraktı ve ağırlığını üzerime verdi. Sikim onu becermek için ağrıyordu.

Ama yapamazdık. Bu gerçek, hızla çarpan kalbimi ve bulanık dūřūncelerimi yarıp geçti. Eęer seks yaparsak, ıldırırdı. Bunun bir anlamı olacaktı. Yoęun, būyūk ve aęır olacaktı ve geri dūnūřū olmayacaktı.

Henūz bununla bařa çıkamazdı.

Yatak odasının kōřesindeki aynaya baktım ve kafamda bir fikir oluştu. "Benim için kaldır, bebeğim."

Gōzlerini kırıpştırdı, kaşlarını çattı ve yūzūm bacaklarının arasına gelecek şekilde yataktan aşağı kaymadan ōnce ağırlığını dizlerine ve dirseklerine vermesine yardım ettim.

"Finn," diye nefes nefese kaldı, dilim onu yalayıp geçerken. "Yapamam."

"Sorun nedir?" Avularımı kıının ūzerinde gezdirdim, onu sıktım ve ağzıma doğru çektim. "Tekrar boşalabilirsin." Klitorisine ilgi gōsterdim ve o da ağzıma doğru eğildi. "İşte bōyle."

Dūřūk bir inilti çıkardı ve sırtarak iki parmaęımı içine soktum. Sikimi yumruklamadan ōnce kıını son bir kez sıktım, o yūzūmū sūrerken kendimi okřadım.

"Bir kez daha bebeğim. Bunu yapabilirsin. Ve bu sefer," aynayı işaret etmeden ōnce durakladım. "Bunu yaparken aynada kendini izleyeceksin."

"Tanrım," diye inledi, kollarına yaslanarak. "İzliyor musun?"

Amcığı parmaklarımı sıktı. "Evet." Sesi ince ve muhtaçtı ve içimde tatmin duygusu yūkseldi.

"Gūzel. Yūzūmūn ūzerinde kendini gōrmeye alıřmanı istiyorum. Artık farklı." Parmaklarımı sıkmaya bařlamıřtı bile. Fazla uzun sūrmedi. "Anladın mı?"

"Uh-huh." Parmaklarımın etrafında bir başka uyarılma dalgası, bir başka titreme.

Uzunluęumu okřadım, dilimi řiřmiř seksinde yukarı ve ařaęı sūrūkledim, sevdięi ritmi bulmak için aęzımda kendini çalıřtırmasına izin verdim.

"İşte bōyle, bebeğim. İhtiyacın olanı bul. Kahretsin, tadın çok tatlı." Sesim alçak, talepkār bir hırılıtydı.

"Boşalacağım," diye nefesini tuttu, yūzūmū okşarken bir eli başımın arkasını kavramak için aşağı kaydı. Kalçaları başımın etrafında sıkılaştı ve aletim elimde zonkladı. "Tekrar boşalacağım."

Fantezilerimden biri gerçekleřirken beynim řehvet ve zevkle cızırdadı. Sıkı kanalı parmaklarımı kavrarken ve amı yūzūmū ıslatırken, tařaklarım vūcuduma yakın bir yerde sıkılařtı.

"Finn," diye feryat etti, yorgan tarafından boğuklaştırılmıştı. Duvarları etrafımda titreşti ve ısı omurgamı yaktı, serbest bırakılmam yaklaşırken düşüncelerimi sildi. Tekrar boşalabilmesinden ve bunu yapmasına yardım etmekten duyduğum gurur göğsümde kıvılcımlandı. Omurgamın dibindeki basınç patladı ve boşalırken bacaklarının tepesine doğru inledim, karnıma ve kışının her tarafına sperm ipleri fırlattım, adını inledim.

Bu. Ait olduğum yer burasıydı, Liv'i memnun etmek ve ona bağlı hissetmek. Derin bir nefes aldım ve onun uyarılmışlığıyla ıslanan iç uyluğuna tatlı bir öpücük kondurdum.

"Bebğim," diye fısıldadım. Bu sözcük, söylemek istediğim üç sözcüğün acınası bir ikamesiydi ama kendimi tuttum.

Nefesini tutarken beni izledi. Gözlerinde kırılganlık parladı ve ben de bunu söylemek isteyip istemediğini merak ettim.

O hazır olduğunda, ben burada olurdum.

OceanofPDF.com

Olivia

"EVELYN! HAYDİ!" diye seslendi annem ve Evelyn kumsalda bize doğru koşmaya başladı, salyaları burnundan akıyor, gıdılarını çırpıyordu. Dörtnala yanımdan geçti ve köpüklü suya sıçramadan önce kumsalda bir tur attı. Güneş çıkmış, tenimi ısıtıyordu ve kum çıplak ayaklarımın altında yumuşacıktı. Sudan hafif bir esinti geliyordu ve ben temiz havayı içime çekiyordum. Sörfçüler suyun içinde tahtalarının üzerinde uzanmış, dalgaları yakalıyorlardı.

Tanrım, burası çok güzeldi.

Ailemin çikolatalı Labrador'una gülümsedim. "Burayı çok seviyor."

Evelyn tırmalamak için koşarken annem güldü. "Kesinlikle öyle. Eğer onu dışarı çıkarmaya üşenirsem, bunun onun gününün en güzel kısmı olduğunu, dışarıda koşturduğunu hatırlıyorum. Sen çok iyi bir bebedisin," diye mırıldandı ve annem Evelyn'in kulaklarının arkasındaki tatlı noktayı ovarken Evelyn'in dili ağzının kenarından dışarı sarktı.

"Bir köpek almak istiyorum." Finn bir tane almayı çok ister.

Annem ilgiyle baktı. "Yürüyüşlerde sana katılacak biri mi var?"

Çadırımızda Finn ve benim aramda sıkışmış büyük bir köpek hayal ederek gülümsedim. "Evet, bu güzel olurdu."

Birbirimize hitap etmediğimiz zamanlarda havada garip bir gerilim vardı. Yürüyüşlerde bana katılan *biri*.

"Sadie'nin bebek partisinde eğlenceli vakit geçirdiğini duydum." Ağzı bir gülümsemeyle yana doğru kıvrıldı.

Bir kahkaha attım ve sıcaklık boynuma ve yanaklarıma yayıldı. Aman Tanrım. Kasabadaki herkes şov hakkında konuşuyordu, Finn'in

ve herkesin önünde öpüşmemiz hakkında. Kasabanın yarısı oradaydı ve diğer yarısı da halk merkezinden gelen gürültüyü duyabiliyordu. Miri öpüştüğümüz, Finn'in üzerimde gezindiği, ellerimin onun saçlarında olduğu, etrafımızın çığlık atan insanlarla çevrili olduğu bir fotoğrafımızı paylaşmıştı.

Sonrasında dairemde yaptıklarımızı düşünmeden edemiyordum.

"Evet," dedim anneme, gülümsememi gizlemek için arkamı dönerek. "Evet," dedim. "Peki ya seni terk etmesini sağlama olayı...?"

Dudaklarımı çiğneyerek kelimeleri aradım.

İç çekti. "Bunun olacağını biliyordum."

Hayal kırıklığı kanıma karıştı ve omuzlarım gerginlikten çöktü. Ne diyeceğimi bilemez halde göz kırptım. Evelyn bana bir sopa getirdi ve o sopayı almak için koşturmadan önce onu çekebildiğim kadar uzağa çektim.

"Bu yeni," dedim. "Çözmeye çalışıyoruz."

Mırıldanır gibi bir ses çıkardı, alnında bir kırışıkla önümüzde uzanan sahile baktı. Onu inceledim. Annem beni yirmi yaşında doğurmuştu, yani şimdi kırk dokuz yaşındaydı. Burnunun ve yanaklarının üzerinde çiller vardı. Aynı burun ve yüz şekline sahiptik.

Joe hayatımıza girmeden öncesine dair pek bir şey hatırlamıyorum ama onun stresli olduğunu hatırlıyorum. Ben doğduğumda büyükbabam ve büyükbabama hala çalışıyorlardı, bu yüzden gün boyunca benimle ilgilenemiyorlardı. Annemin çocuk bakımı için çabaladığını ve ara sıra beni işe götürdüğünü, hemşire odasında boya kalemleriyle oturttuğunu hatırlıyorum.

Joe devreye girdikten sonra işler daha kolay oldu. Akşamları çalışıyordu, bu yüzden o hastanedeyken okuldan alma ve okula bırakma işlerini o yapıyordu. Çalışmadığı zamanlarda bile, ebeveynlik görevini üstlenmekten mutluluk duyuyordu. Joe yanındayken nihayet kendine zaman ayırabiliyordu.

Kafamda bir doğum günü partisine dair bir anı belirdi. Dokuz ya da on yaşına giriyordum ve Finn'le her zamanki gibi ortak bir parti veriyorduk. Annem sürekli bahçenin kenarına bakıp beni izliyordu.

Sonradan öğrendim ki Cole'u bekliyormuş ama Cole gelmemiş.

Sahilde üzgün ve gergin bir ifadeyle bana döndü. "Benim yaşadıklarımı senin de yaşamayı istemiyorum."

"Yapmayacağım." Bu konu hakkında konuşurken boğazım düğümlendi.

Sahil boyunca yürürken çok sessizdi. Yüksek turizm sezonuydu, bu yüzden Pazartesi öğleden sonra bile piknik yapan insanlar ve kumdan kaleler yapan çocuklar vardı. Martılar zıplayarak deniz yosunlarındaki bir

şeyleri topluyor ve dalgalar kıyıya vuruyordu.

Finn'in geçen ay kamp yaparken bana söylediklerini, annemin ona beni aŗađı çekmesi konusunda söylediklerini düşündüm.

"O Cole değil," dedim ona sessizce.

Bakışlarımız kısa süreliğine buluştu, onunki endişe doluydu. Kaşlarını kaldırdı. "Onları karşılaştırmanın haksızlık olduğunu hiç düşündün m?" Devam ettim. "Finn ve ben artık ergen değiliz." Yutkundum, tereddüt ettim.

Beni asla terk etmeyeceğine, çocuğumuzu asla bırakmayacağına dair bana ne kadar ısrarla güvence verdiğini düşündüm. "Eğer bir ailemiz olsaydı, bizi Cole gibi terk etmezdi.

yaptı."

Annem nefesinin altında küfretti. "Gerçekten bu adamdan bir bebeğin olmasından mı bahsediyoruz?"

Öfke kanıma hücum etti. *Bu adam mı?* "Yapma bunu. Adını söyle," diye tükürdüm.

"Güzel. Finn. Gerçekten mi?"

"Evet," diye patladım, kendimi şaşırtarak. "Bugün değil, hatta bu yıl bile değil ama belki bir gün. Bilmiyorum." Karnım huzursuz ve belirsiz bir şekilde dönerken kollarımı kendime doladım. Kelimeler boğazımda düğümlendi. "Artık bilmiyorum. Finn artık farklı ve ben yanılmış olabilirim. Birini on yedi yaşındayken yaptığı aptalca şeyler yüzünden yargılamak adil değil."

Annem dudağını çiğneyerek suya doğru i çekti. "Bu benim için çok zor." "Biliyorum."

Evelyn oturup beklemeden önce sopayı annemin ayaklarının dibine bıraktı ve annem eğilip sopayı kumsaldan aŗađı attı. Evelyn de peşinden gitti.

"Vücudumdaki her hücre seni korumam için bana bağırıyor," dedi annem, gözleri Evelyn'in üzerindeydi.

"nk tek bildiğin her şeyi berbat eden adam." "Evet."

"Ben artık bir yetişkinim," dedim ona. "Kendimi koruyabilirim."

Yüzünü buruşturarak bana hüzünlü bir gülümseme attı. "Yapabileceğini biliyorum. Özür dilerim. Bu benim anne ayı içgüdülerim."

"Finn'i sevmeye çalışmanı istiyorum."

Ağzını ince bir çizgi halinde bastırdı ve bu bir aynaya bakmak gibiydi.

"Ve senden onun eskiden kim olduğunu unutmaya çalışmanı istiyorum."

Evelyn sopayı ayaklarımın dibine bıraktı, ben de ona doğru fırlattım. Arkasından kum püskürterek havalandı.

Midemdeki düğümlerden birkaçı gevşedi ama söylemek üzere olduğum şeyle nabzım hızlandı. "Cole'a ulaşacağım."

"Ne?" Annemin çenesi düştü. "Şaka mı yapıyorsun?"

Başımı salladım.

"Olivia." Yüzünde endişe, şok ve uyarı karışımı bir ifade vardı.

Ne düşündüğünü biliyordum. Neden hayatımızı mahveden adamı bulmaya çalışayım ki? Bizimle ilgilenmeyen adamı? Bizi hayal kırıklığına uğratmıştı. Bizi sevmesi gerekiyordu ama sevmeydi.

"O geçmişte kaldı," dedi omuz silkererek ve başını sallayarak. "Onunla hayal kırıklığına uğramak için kendini hazırlamandan endişeleniyorum."

Finn'in bana söylediklerini, Cole'u Whistler'da nasıl gördüğünü, nasıl üzgün ve pişmanlık dolu görüldüğünü anlattım.

"Bundan nefret ediyorum," dedi annem başını sallayarak. "Bunun nasıl gideceğini görebiliyorum. O her zaman olduğu kişi olacak ve sen yıkılacaksın."

"Belki de harap olacağım." Sesim yumuşaktı. "Bununla başa çıkabilirim. Sadece bilmem gerek. Ya önce benim ulaşmamı isterse? Kimsesi olmayabilir."

Kalbim burkuldu. Sadece bilmek zorundaydım.

Annem nefesini içine çekti ve bir iç çekişle dışarı verdi. "Bu beni korkutuyor." "Biliyorum."

Bakışları üzerimde oyalanırken yüzü endişeyle kızarmıştı. "Finn'e bir şans vereceğim." Gözleri vurguyla genişledi. "Haklısın." Kendi kendine başını salladı. "O sadece bir çocuktü."

Sıcaklık göğsümü sıktı ve ona gülümsedim. "Teşekkür ederim."

Kalbim davul gibi çarpıyor, ancak annem gerginliği gidermek için konuyu değiştirdiğinde yavaşlıyordu.

O öğleden sonra geç saatlerde mutfak masamda oturmuş, kollarımı kavuşturmuş, Whistler, BC'deki Wright Tamirci Hizmetleri'nin Google Haritalar listesine bakıyordum. Yorumları okudukça endişeden karnıma ağrılar girdi. Yorumlar olumluydu, Cole'un güvenilir olduğunu, zamanında geldiğini ve ücretlendirdiğini belirtiyorlardı.

Kaliteli iş için makul bir fiyat. Bir web sitesi yoktu, ancak listelenmiş bir telefon numarası vardı.

Ona e-posta gönderebileceğimi umuyordum. Telefonda konuşmaktan nefret ediyordum. Ayrıca, eğer yanıt vermezse, kendime e-postanın önemsiz postalarına gittiğini söyleyebilirdim.

Ne söyleyecektim ki?

Finn bunu yaparken yanımda olmayı teklif etmişti ama ben hayır dedim. Bu kendi başıma yapmam gereken bir şeydi.

Cesaretimi kaybetmeden önce, kalbim kulaklarımda atarak aradım. Çaldığında ağzım kurudu.

"Merhaba," diye alçak, çakıllı bir ses cevap verdi ve kanım adrenalinle doldu. "Ben Cole Wright. Mesaj bırakın, size geri döneceğim." Sesli mesaj. Bip sesinden önce içim biraz rahatladı ve orada öylece oturdum, Donmuş.

Ne diyecektim ki? Sikeyim.

"Merhaba," dedim göz kırparak. "Bu Olivia."

Kalbim göğsümden fırlayacak gibi oldu ve aklıma çirkin bir düşünce geldi. Ya beni hatırlamadıysa?

Hayır, diye karşı çıktım. Belli ki beni hatırlayacaktı.

Donup kalmayan ve göz kırpmayan yanım, bu işi ne kadar berbat ettiğime şaşırmıştı.

"Kızınız," diye ekledim. Ağzım kumla doluymuş gibi hissettim. "Ve sizinle tanışmak istiyorum."

Tanrım, ya ondan bir şey istediğimi düşündüyse? İçimden bir alarm geçti.

"Para ya da başka bir şey istemiyorum," diye aceleyle ekledim. Vay canına. Olivia. Kulaklarım ısındı.

"Konuşmak istiyorum." Bir an durakladım. "Tamam, görüşürüz."

Telefonu kapattım ve iri gözlerle telefonuma baktım. Bundan daha kötüsü olamazdı.

İçimden bir gurur dalgası geçti. Yine de başardım ve Finn'e söylemek için sabırsızlanıyordum.

Olivia

Randevumuzun olduğu gece, banyo aynamın önünde durmuş, sinirden kıvranıyordum.

Bu çok aptalcaydı. Gergin olmak bana göre değildi. Hem de ne için? Muhtemelen yiyecek ve içecek alacaktık ve belki biraz öpüşecektik. Belki parkta başka bir film izlemeye giderdik. Gergin olmak için hiçbir nedenim yoktu, dedim kendi kendime gözüme sürme ve rimel çekerken.

Bu sadece bir randevuydu, diye düşündüm kıcıımı güzel gösteren yüksek belli bir şort giyerken. Seçtiğim bluz biraz dekolte gösteriyordu ve Finn'in bakışlarının yakaya takıldığını şimdiden hayal edebiliyordum.

İçimi bir beklenti ürpertisi kapladı. Bu sadece bir randevuydu. Önemli bir şey değildi.

Bakışlarım Finn'in geçen sabah taktırdığı yeni kapıya kaydı. Bana iki anahtar fırlattı ve muzip bir sırıtışla üçüncüsünü cebine attı.

"Böylece bir dahaki sefere kırmak zorunda kalmam," dedi göz kırparak.

Onun odama hışımla girişini hayal ettiğimde bir kez daha ürperdim. Gözlerindeki karanlık, ateşli bakışı.

Yatağımın başucundaki telefonum bir mesajla aydınlandı. Sadie Waters: *Bu gece çalışıyor musun? Bu gece olmaz. Finn ile randevu.*

Sadie Waters:

Ooooooooooooooh. Kes şunu.

Sadie Waters: :)

Sırıttım ve şifonyerimden bir kolye çıkarmadan önce telefona gözlerimi devirdim. Arkamda telefon tekrar yandı.

Sadie Waters: *Eski model bir Porsche arayışında olmalı mıyım?*

Onun mesajına bakarken midem sallanıyor, dalgalanıyor ve sallanıyordu. Arabanın bir anlamı vardı. Finn'in o arabayla gelmesi fikriyle kalbimin yerinden çıkacak gibi olması ne anlama geliyordu?

Umarım değildir.

Finn kapıyı çaldığında, elinde erik, pembe ve turuncu çiçeklerden oluşan bir buketle kapıyı açtım. Beyaz bir tişört giymişti. Çok sade ama bir o kadar da seksiydi. Bakışları formumu tararken gözleri parlıyordu ve ağzının köşesi memnun, kendini beğenmiş bir gülümsemeyle yukarı kalktı.

Midem yine bulandı. Kendi sırtışıımı gizleyemeyerek gözlerimi devirdim. "Merhaba."

"Merhaba bebeğim." Eğilip yanağıma bir öpücük kondururken sesi yumuşaktı. Gözlerim dalgalanarak kapandı ve kokusu içime doldu.

Ben çiçekleri suyla dolu bir kavanoza yerleştirirken o içeri girdi. Yeşil araba dışarıda olsaydı, biner miydim? Arabaya binme fikri kanımı kaydattı. Arkasını döndüğünde buketi içime çektim, ciğerlerimi tatlı, keskin kokuyla doldurdum.

"Beğendin mi?"

Arkamı döndüm. Mutfak tezgahına yaslanmış, komik bir ifadeyle beni izliyordu. Bu sefer kendini beğenmiş değildi. Daha çok... gururluydu.

Başımı salladım. "Teşekkür ederim. Bu gece nereye gidiyoruz?" "Küçük bir maceraya çıkacağız."

Kaşlarım yarı eğlenmiş, yarı endişeli bir şekilde kalktı ve o da güldü.

"Gitmeye hazır mısın?"

Tekrar başımı salladım, nutkum tutulmuştu. Bakışlarım tişörtünün içinde ona kaydı, kumaş geniş omuzlarını hafifçe çekiştiriyor, mürekkep ip gibi kollarından aşağı süzülüyordu. Ön kolları bronzlaşmıştı ve içimden onları yalamak geliyordu.

Düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi kaşlarını kaldırdı ve sırtarak kapıyı benim için açtı.

Aşağı inerken, "Bunun için daha çok vaktimiz var Morgan," diye mırıldandı ve içimden bir ürperti daha geçti.

Sokağa açılan arka kapıya yönelmek için döndüm ama Finn başını bara doğru eğdi.

"Bu taraftan."

Kalbim küt küt atıyordu. Yeşil araba dışarıda beni bekliyorsa, herkes içeri girdiğimi görecek. Herkes bunun ne anlama geldiğini bilirdi. Anneme söylerlerdi. Bunu benim yerime Miri Yang'dan ya da başka birinden duymak zorunda kalacaktı. Ve bir kez arabaya bindiğimde, geri dönüşü yoktu. Finn'e aşık olmak lunapark trenine binmek gibiyse, yeşil arabaya binmek de binmek gibiydi.

Bu çok mu kötü olurdu? Yukarıdaki çiçekleri, beni yanağımdan öpüşündeki tatlılığı, bazen gözlerinde yakaladığım yumuşaklığı düşündüm. Çiçeği bulmama nasıl yardım ettiğini, belki de var olmayan bir şeyi bulabilmem için böcekler, dikenler ve boktan kamp yiyecekleriyle dolu zorlu arazide nasıl yürüdüğünü.

Kasabada bir yürüyüş etkinliği düzenlemişti. Kalbim sıkışmıştı. O bunu Be

n. Belki o arabaya binmek o kadar da kötü olmazdı.

Ön kapıya yaklaştığımızda omzunun üzerinden bana göz kırptı ve Midem boğazıma düğümlendi. Onu dışarı kadar takip ettim, barın önündeki sokağı taradım.

Yeşil araba yok.

Ciğerlerimdeki havayı boşalttım. Midem bir parça çöktü. Sadece aptal bir arabaydı. Hayal kırıklığına uğramadım.

Ben değildim.

"Yürüyor muyuz?" Ben sordum.

"Hayır." Barın duvarına yaslanmış iki bisikletin olduğu yere doğru bir adım attı.

İçimden şaşkın bir kahkaha koptu. Gençliğimizden kalma eski bisikletimdi. Finn'in ailesinin arka bahçedeki kulübesinde, Finn'in bisikletinin yanında saklardım ve Finn gittiğinde onu çıkarma zahmetine girmedim. O zamandan beri binmemiştim. Kirli bir kulübede geçen on yıldan sonra paslanmış ve kirlenmiş olması gerekirdi ama bir zaman kapsülü içinde korunmuş gibi görünüyordu. Bakışlarım yıldızlarla beneklenmiş gece mavisi şaside gezindi ve uzanıp pürüzsüz ve eskimemiş fren borularından birini izledim. Koltuk farklıydı. Ön tarafta yeni bir sepet vardı.

"Nasıl...?" Kaşlarımı çattım.

Finn kollarını kavuşturmuş, belli belirsiz bir sırıtişla izliyordu. "Frenleri değiştirdim ve sana yeni bir koltuk aldım. Ve birkaç şeyi daha tamir ettim."

Onun bisikleti de benimkinin yanında duruyordu, aynı şekilde güzelce temizlenmişti. "Ve bir sepet eklemiştir."

Başını eğdi, memnun ve biraz da mahcuptu. Utangaç, çocuksu ifadesi kalbimin kekeleyesine neden oldu.

"Dayanamadım. Neredeyse seni kızdırmak için yanına birkaç ısıltılı flama ekleyecektim."

Kıkırdadım ve uzanıp parmağımın ucuyla hasır sepetin üzerinde gezindim. Dişlerimi alt dudağımın üzerinde gezdirirken midemde ve göğsümde kelekler uçuşuyordu.

"Beğendin mi?" diye sordu alçak bir sesle. Ona sessizce başımı salladım ve gülümsedim.

Gözleri kadife gibi yumuşadı ve midem bulandı. "Güzel."

Ben daha fazla düşünmeden Finn bisikletine binmiş, ben ona yetişmek için çabalarken kaldırımda yavaşça ilerliyordu. Pedala ilk bastığımda içimde bir şeyler uyandı, Queen's Cove'un sokaklarından marinaya doğru ilerlerken midemde beni gülümseten bir enerji kıvılcımı çaktı. Marinanın tepesinde bisikletlerimizi yaslادık ve yaz turistleriyle dolu küçük balık ve patates kızartması kulübesine doğru ilerledik.

Yemeğimizi sipariş edip aldıktan sonra bisikletlere kadar taşıdık.

Finn, "Hadi sahilde yiyelim," diye önerdi.

"Hangisi?"

Bakışlarını kaldırdı ve gözlerinin ardında tereddütlü ve umut dolu bir şey gördüm. "Castle."

Aramızda bir ritim geçti. Castle Beach turistler tarafından bilinmiyordu. Haritada yoktu, Google'da yoktu ve yerel halk burayı Instagram'da paylaşmıyordu. Miri bile burası hakkında konuşulmaması gerektiğini biliyordu. Tekneciler, su altındaki kayalarla ilgili tabelalar nedeniyle plaja erişemiyordu. Ne arayacağınızı bilmediğiniz sürece otoyol erişimini bulmak neredeyse imkansızdı, ancak Finn ve ben arka yoldan başka bir yol biliyorduk.

Çocukken ve gençken hep oraya giderdik. Gün batımını izler ve şenlik ateşi yakardık. Orada oturup benden *böyle* hoşlanıp hoşlanmadığını merak ettiğimi hatırlıyorum.

"Yarışalım." Meydan okuma havada asılı kalırken bakışlarını tuttum. Ağzının köşesi yukarı kalktı ve bir kaşını kaldırdı.

"Oh, öyle mi?"

"Mhm." Gülümsememi gizlemek için dudaklarımı yuvarladım. Karnım heyecanla dans ediyordu. Daha önce içimde uyanan o şey mi? Oturdu, esnedi ve gerindi. Gözlerindeki uykuyu kırıştırdı. Kaşlarını oynatarak daha geniş gülümsedim. "Tabii yürüyüş yaptığımız zamanki gibi kışına tekme basacağım endişelenmiyorsan."

Bir kahkaha attı. "Morgan, beni kızdırmaya çalışıyorsun." "Ya öyleyse?" Yiyecekleri sepete koymak için ondan almaya çalıştım. ama getirdiği sırt çantasına koyup beni başından savdı.

"Ben taşıyım." Doğruldu ve bana bakmadan önce fermuarı çekti. "Pekâlâ, sıra sende. Gözyaşlarını kurutmaya hazır ol."

O kadar sert gülümsedim ki yüzüm acıdı. "Asla."

Ana Cadde ve trafik arkamızda kalana kadar rahat bir tempoda sürmeye karar verdik. Hızımızı arttırdık, evlerin, ilkokulun, tamircinin ve ailelerimizin evlerinin önünden geçtik.

Castle Beach'e giden arka yola ulaştık, kısa bir patikadan kayarak, kaldırıma ulaşana kadar çakılların üzerinden geçtik.

Gitmeden önce Finn'e keyifli ve cüretkâr bir sırtış gönderdim.

OceanofPDF.com

Olivia

Tam kuyruğumdaydı.

Rüzgâr saçlarımı savurdu ve uyanan halim yataktan kalktı, pencereye doğru yürüdü ve gökyüzüne gülümsedi. Omzumun üzerinden baktım ve Finn ile göz göze geldim. Yüzümdeki her neyse onu bir maytap gibi aydınlattı ve o da bana gülümsedi. Sırıtmak yok, çapkınca sırıtmak yok, kendini beğenmiş bir gülümseme yok. Sadece saf mutluluk.

Bana yaklaştıkça içimden bir kahkaha patladı. Kalçalarım yanıyor, gözlerim rüzgârdan sulanıyor ve yanaklarım gülümsemekten *ağrıyordu*. Bisiklet sürerken ve Finn Rhodes'la sokakta yarışırken o kadar mutlu ve hafiftim ki.

Burası bana aitmişim gibi geldi. Kumsalın girişini Finn'in bir kıl kadar önünde geçtim ve bisikletimi yavaşlattım. Geri dönerken göğsüm gülmekten titriyordu.

"Defol git." Zor nefes alıyordum, bacaklarım, sırtım ve ciğerlerim yanıyordu.

Bana açıkça gülümsedi. Yanakları pembeleşti ve kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. "Yaptın. Bana bir iyilik yap ve bu konuda böbürlenme, tamam mı?"

Alay ettim. "Her neyse."

Güldü ve ben de onu sahile giden patıkada takip ettim. Bisikletlerimizi kumun kenarına bıraktık.

Finn çenesini bisikletimin sepetine doğru eğdi. "Orada senin için bir ikram var."

Çevirip açtım. Bir plaj battaniyesi bir paket Cheezies'i örtüyordu ve kaşlarımı oynatarak ona baktım. "Teşekkür ederim."

Gözleri parlıyordu. "Bunlar iğrenç."

"Biliyorum. Onları hala seviyorum."

"Biliyorum." Gülümsedi ve başını sahile doğru eğdi. "Hadi gel."

Battaniyeyi boş sahile serdik, yiyecekleri paketinden çıkardık ve Finn'in getirdiği içecekleri açtık. Patates kızartmasının tuzu ağzımda patladı ve akşam güneşi gökyüzünde alçalırken okyanusu inceleyerek mırıldandım. Dalgaların girip çıktığı kumların gelgiti emmesini izledim. Hafif bir esinti saçlarımı geriye itti ve Finn'i sanki bunu hatırlamaya çalışıyormuş gibi beni incelerken yakaladım. Kalbim burkuldu.

"Mutlu musun?" diye sordu, yemek yerken dirseğine yaslanmıştı.

Başımı salladım, temiz havayı içime çektim ve yavaşça dışarı verdim. Balıktan bir ısırık daha aldım ve çıtır çıtır kızarmış hamuru görünce zevkle iç çektim. "Bize fazladan tartar sosu verdiler. Nasıl mutlu olmayayım?"

Kıkırdadı ve memnun ifadesi kalbimin daha hızlı atmasına neden oldu. "Teşekkür ederim," dedim ona.

Bakışları benimkilere kaydı. "Ne için?" "Seninle iyi vakit geçiriyorum." Gözleri yumuşadı.

"Ben de bebeğim."

Dudağımı çiğneyerek ona baktım. "Cole'a ulaştım."

"Oh, kahretsin," dedi usulca, kaşları etkilenmiş gibi yukarı kalkmıştı.

"Nasıl gitti?"

Omuz silktim. "Bilmiyorum. Tuhaf. Ona sesli mesaj bıraktım. Ondan bir daha haber alamadım."

Bakışları yüzümde gezindi ve ağzının köşesi yukarı doğru kıvrıldı. "Bu cesaret ister Morgan. Seninle gurur duyuyorum."

Yüzüm kızardı ve gülümsememi gizledim.

Bir şey söylemek için ağzını açtı ama sonra kapattı. "Ne?"

Ben sordum.

"Sadece sana tekrar nasıl meydan okuyacağımı düşünüyordum." "Çiçeği benden önce bulabilirsin." Bir kızartma daha yedim.

Başını salladı, gözleri dans ediyordu. "Bunu sana asla yapmam." Birbirimizi izledik. "Biliyorum."

Aklıma bir şey geldi ve endişeden karnıma ağırlar girdi. Yüz ifadesi ciddileşti, sanki yüzümün her yerine boyanmış duygularımı görebiliyordu. Eskiden duygularımı saklamakta iyiydim. Şehirdeki en iyi dinlenen kaltak suratına sahiptim ama yaz boyunca bunu kaybetmiş gibiydim. Ya da belki Finn çaldı. Beni her zaman bir kitap gibi okuyabilirdi.

"İş aramaya başladım," diye itiraf ettim. "Ekim ayı için."

"Oh." Bir kızartma aldı ama yemedi. "Bir şey bulabildin mi?"

"Port Alberni'deki araştırma merkezinde hiçbir şey yok, bu da sürpriz değil. Yetersiz finanse ediliyorlar ve yetersiz finanse edildikleri için demode oluyorlar, bu da daha az hibe almaları anlamına geliyor."

Finn, "Bu da daha az finanse edilmeye başladıkları anlamına geliyor," diye ekledi ve ben de başımı salladım.

Sonraki kelimeler boğazımda düğümlendi. "Port Hardy'de birkaç iş var."

Finn başını sallamadan önce gözlerini kırıştırdı. "Hmm."

Port Hardy adanın kuzeybatı ucundaydı ve Queen's Cove'dan arabayla altı saat uzaklıktaydı. Bu mesafeyi kat ederek her gece şehre dönmek istemezdim.

"Ve doktora gerektirmeyen birkaç işleri var," diye devam ettim okyanusa bakarak. "Her ne kadar sıkıcı görünseler de. Sadece laboratuvar işi. Üniversitede yaptığım şeyler."

Tekrar mırıldandı, altta yatan mesajı anlamıştı. O işleri istemiyordum ve Port Hardy'ye taşınmak istemiyordum.

"Seninle taşınırdım." Dikkatli bakışları benimkilerle buluştu. "Senin işin."

Hâlâ gülümseyerek beni izliyordu. "Eminim orada yangın vardır."

Ona gülümsememek için dudağımı çiğnedim, sonra bıraktım ve yüzümdeki gülümsemenin kalkmasına izin verdim. "Göreceğiz bakalım."

"Evet." Başını salladı.

İçimi bir hayal kırıklığı kapladı ve gözümü kırptım. Queen's Cove benim evimdi ve ayrılmak istemiyordum. *Diğer* herkes mutlu sona ulaştı. Finn benimle gelse bile ayrılmak istemiyordum.

Finn'in kardeşlerini ve arkadaşlarını düşündüm. Emmett dışında hepsi kendi işlerinin sahibiydi ve kendi kaderlerini çizmişlerdi. Alnım kırıştı. Benim için işler böyle yürümüyordu. Burada, Queen's Cove'da kendi araştırma laboratuvarımı kuramazdım; bölgenin yarısı benim nesli tükenmiş bir şeyin peşinde koşan bir şarlatan olduğumu düşünüyordu. Akli başında hiç kimse araştırmaları yönetmem için bana yüz binlerce dolar vermezdi. Eğer çiçeği bulamazsam.

Yavaşça, batan bir his mideme vurdu.

"Hey." Finn'in eli kolumu okşadı. "Bunu çözeceğiz, tamam mı?"

Ona inanmayarak başımı salladım. Bakışlarım gökyüzünde alçalan güneşi yansıtan suya doğru kaydı. Böyle hissetmek istemiyordum, burada değil. Finn'in bizim için planladığı randevuda değil.

"Ormana taşınmalıyız," dedim homurdanarak. "Kendi kulübemizi inşa edebilir, su için bir kuyu açabilir ve ışıkları açık tutmak için bisikletlerimizle pedal çevirebiliriz."

Bana sırtıarak baktı. "Banyo için su mu kaynatıyorsun?" "Çok fazla iş. Derede yüzerdik." "Peki ya kışın?"

"Beni sıcak tutacaksın."

Gülümsemesi daha da yükseldi ve kıkırdadı. Ses tenimde köpürdü. Az önceki hayal kırıklığım, ona sırtıma mla birlikte bir balon gibi patladı.

Dirseğine dayanmış, saçları gözlerine dökülen Finn'e bakarken göğsümdeki bir kas gerildi ve bir şey fark ettim.

Bu yazın bitmesini istemedim.

Gökyüzü kararmaya başlayana kadar sahilde kaldık, sohbet ettik ve suyu seyrettik. Sokaklarda dolanarak rahat bir tempoda bara geri döndük.

"Yıllar önce neden başka bir bisiklet almadığımı bilmiyorum," diye itiraf ettim Finn'e, onları barın kapısının içindeki koridorda duvara yaslarken.

"Artık buna gerek yok."

Beni yukarı çekmeden önce yanağıma bir öpücük bıraktı, benim hoşuma gitmeyecek kadar hızlı ve çabuk.

Beklentiyle dudağımı ısırdım. Dairelerimiz arasındaki koridora ulaştığımızda sonuna kadar yürümeye devam etti ve yüz ifadem karıştı. Duvara dayalı bir merdiven duruyordu ve çatı kapağının altına kurmak için elimi bıraktı. Kapağı açtıktan sonra aşağı indi ve ben çatıya tırmanırken bana yardım etti.

Çatıya serilmiş battaniyeyi ve bir yığın yastığı gördüğümde güldüm.

"Bu da ne?" Gökyüzünde güneş batıyordu.

"Gün batımını izleriz diye düşündüm." Ellerin tozunu aldı ve beni battaniyelerin yanına götürdü. "Eğer istersen."

"İstiyorum." Gökyüzüne, tozlu morlara ve çivit mavilerine gülümsedim.

Battaniyenin üzerine oturup gökyüzüne baktık. Yukarıda, barın dışından gelen konuşmaları, trafiğin hafif gürültüsünü, insanların kahkahalarını duyabiliyorduk

Ana caddede yürürken. Kasabamız hayat doluydu, hayatlarının tadını çıkaran insanlarla doluydu.

Aklıma tuhaf bir düşünce geldi ve kalbim sıkıştı. Hayatımdan böyle keyif almayalı ne kadar olmuştu? Finn olmasaydı, şu anda ne yapıyor olurdu? Barda çalışıyor ya da derslerime kafayı takıyor olurdu. Belki de tek başıma kamp yapıyor, paketlenmiş makarna yiyor ve ateşe bakıyor olurdu.

Finn şehre geri döndü ve her şeyi bir kenara bıraktı. Bana yaşamaya değer anları gösterdi.

"Buraya gel," diye fısıldadı Finn, sırtını yastıklara yaslamış, kordonlu, dövme kolunu bana doğru uzatmıştı. Kendimi onun yanına bıraktım, sıcak ve sert göğsüne yaslanıp rahatlarırken iç çektim, gözlerim gökyüzündeydi.

"Harika kokuyorsun." Sesim sessizdi. Eli saçlarıma geldi, hafifçe oynadı ve kıkırdadı.

Güneş ufkun altına batarken gökyüzünü izledik. Finn'in kalp atışlarını kulağımın dibinde dinlerken gökyüzü karardı ve minik ışık huzmeleri belirdi. Göğsü inip kalkarken dünyam küçük baloncuğumuza daraldı; tişörtünün yanağıma değen yumuşak fırçası, sıcaklığı, aşağıdaki caddeden gelen sesler, saçlarımdaki parmaklarının gıdıklaması. Elim onun düz karnındaydı.

Bir noktada ona bakmak için başımı kaldırdım ve o da beni izledi. Birbirimize açık açık baktık, daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde birbirimize bağlandık.

Dirseğimin üzerinde yükseldim ve onu öptüm.

Dudaklarım dudaklarını sıyırırken bana doğru nefes verdi. Kirli sakalının çeneme hafifçe sürtünmesi tenimde kıvılcımlar yarattı ve öpücüğü derinleştirdiğimde beni üzerine kaldırdı. Dili ağzımın kenarına doğru kaydı ve ben de onu içeri aldım.

Ağzıma karşı inledi, dilimi kendi diliyle okşadı. Saf zevkin sesi kalçalarımın arasına çarptı ve altımda sertleşti. Nefesim kesilmişti ama onu öpmeyi bırakamıyordum. Kalçalarım onunkilere doğru eğildi ve giysilerimizin arasından bile sikinin merkezime değmesi beni ateşle doldurdu. Dilinin benimkine karşı ritmi beni daha yukarı, daha sıkı sardı. Ağzımın içinde hareket edişi, parmaklarının bacaklarımın arasında hareket edişine benziyordu, sert ve boyun eğmezdi, benim değil onun hızında saf zevk veriyordu.

"Bu gece mi?" Öpücükler arasında ağzına doğru fısıldadım.

Gözleri beni yuttu. Ne demek istediğimi anlamıştı. "Bu gece olmaz." Hayal kırıklığı bacaklarımın arasını sızlattı.

"Neden olmasın?" Nefes aldım.

Beni incelemek için geri çekildi. Ağzının kenarı seğirdi ama gözleri sıcak ve sahiplenici bir şekilde yanıyordu. "Beni sevdiğini düşünene kadar bekleyeceğim."

Gözlerini aradım, donup kalmıştım. Söylemek istediğim kelimeler suyun içindeki parıltılar gibiydi. Onları görebiliyordum ama onlara uzandığımda parmaklarımın arasından kayıp gidiyorlardı.

Gözlerimi kırptım, kendime kızdım. Bu kadar zor olmamalıydı. Bazı insanlar bunu her zaman söylerdi -ailelerine, arkadaşlarına, çocuklarına ve evcil hayvanlarına- ama hayatım boyunca tanıdığım, beni gezegendeki herkesten daha iyi tanıyan biriyle battaniyenin üzerinde sarmaş dolaş yatarken bunu söyleyemezdim.

Kafamda bir soru belirdi ve kaslarım gerildi. Eğer o kelimeleri söylersem, Finn için kovalamaca sona erecek miydi?

Boğazım kilitlendi ve yutkundum.

"Sorun yok." Finn'in bakışları dikkatliydi. Eliyle kalçamı sıktı ve ona sarıldı. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Göğsümdeki ve boğazımdaki düğümler gevşedi ve başımı sallayarak ona küçük bir gülümseme gönderdim. Bana göz kırptı ve ben daha da rahatladım.

"Liv, sensiz olamam. Bunu göremiyor musun?" Gözleri yıldızların altında o kadar berraktı ve sesi o kadar kendinden emindi ki.

Gözlerimi kırptırdım, ne söyleyeceğimi aradım, göğsümdeki parlak sıcaklıktan başka bir şey bulamadım. Elimi onun elinin içine soktum ve teninin benimkine sıcak bir şekilde değmesi, nasırlarının parmaklarıma hafifçe sürtünmesi kanımı kaynattı. Başparmağı elimin arkasında ileri geri hareket ederek rahatlatıcı vuruşlar yapıyordu.

Onunla birlikte sonsuza dek çatıda uzanıp yıldızları seyredebilirdim. "Bak," diye fısıldadı Finn, işaret ederek.

Kayan bir yıldız mürekkep gökyüzüne ışık saçtı, bir anlığına orada durdu ve bir anda kayboldu. Zihnim bir dilek tutmak için çabaladı. İyi bir şey seçmek için.

Belki ben de Finn olmadan yapamazdım ve keşke hiç yapmak zorunda kalmasaydım.

Finn

Liv ve ben kutuları Mustang'imin bagajına ve arka koltuğuna yerleştirirken Miri, "Bugün yardım ettiğiniz için çok teşekkür ederim," dedi.

Yarın başka bir yürüyüş gezisine çıkacaktık ama bugün Miri'ye şehirdeki bazı işlerinde yardımcı olacaktık. Gönüllülük ve sosyal etkinliklerle dolu programı nedeniyle çok meşguldü, bu yüzden ona yardım etmeyi teklif ettiğimde bu şansı kaçırmadı. Liv'i yanımda sürüklediğimde çok heyecanlanmıştı.

"Üzerinde delikler olan kutuyu unutmayın," diye ekledi Miri. "Kaplumbağa barınağına gitmeleri gerekiyor. Hava ve yiyecekleri var, bu yüzden birkaç saat idare edebilirler. Hâlâ yarı donmuş durumdalar, bu yüzden biraz sersemlemiş durumdalar." Parmağını şakağında *deli* işareti yaparak döndürdü.

Liv ve ben birbirimize telaşlı bir bakış attık.

Miri bugün yapılacak teslimatların listesini elime tutuşturdu. "Teşekkürler, siz ikiniz, hayat kurtarıcısınız!"

Listeyi incelerken Liv, "Hoşça kal Miri," diye seslendi. Arabamdaki kitap kutuları okula gidecekti. Ondan sonra yerel restoranlardan yemek alıp eve bağlı insanlara bırakacaktık. Bu, evden çıkamayan insanlar için bir kasaba programıydı. Belediye binasına gitmesi gereken bir kutu vardı ve bir de hava delikleri olan bir kutu vardı. İçinden bir hışırtı sesi geldi ve irkildim.

Liv'e "Bunu arka koltuğa koyacağım," dedim, o da burnunu kırıstırıp başını salladı.

Arabaya bindik, Miri'nin garaj yolundan çıktım ve Liv ön koltuğun karşısından beni inceledi.

"Şimdi de Bay Gönüllü mü oldunuz?"
Ona en kazanan gülümsememi attım. "Tabii. Onun gibi bir şey."
Gözleri kısıldı ama ağzının kenarı yukarı doğru seğirdi. "Ne planlıyorsun?"
"Hiçbir şey." Başımı salladım. "Sadece Miri'nin ayak işlerini yapıyoruz."
Bu, Liv'e ve kasabaya on yıl önceki sorumsuz, umursamaz çocuk olmadığımı göstermenin bir yoluydu. O adam teslimat için bütün gününü ayırmaya asla gönüllü olmazdı.
"Kargaşa yaratmaya mı çalışıyorsun?" Liv dürtükledi. Kahkahadan boğuldum. "Hayır."
Eğlenerek kaşlarını kaldırdı ve ben de başımı salladım.
"Söz veriyorum," dedim ona sırtarak. "Ben Emmett gibi namuslu, sorumluluk sahibi, toplum odaklı bir adamım."
Homurdandı.
"Tamam." "Miri bana güveniyor."
"Mhm." Açık pencereden dışarı gülümsedi.
"Bugün kargaşa yok, kaos yok, başınızı belaya sokmak yok. Sadece eski moda gönüllülük."
Sırıttı. "Çok tuhafsın."
Koltuğun diğer tarafına uzandım ve elimi kalçasına koyarak hafifçe sıktım. "Bugün benimle geldiğin için teşekkürler. Sen yanımdayken çok daha eğlenceli olacak."
Gözleri benimkilerle buluştu ve içlerindeki sıcaklık kalbimi yerinden oynattı. Omuz silkti. "Memnuniyetle."

ÜÇ SAAT SONRA, iki teslimatımız kalmıştı: belediye binasına giden kutu ve kaplumbağa barınağına gidecek olan kutu. Bugün kasabadaki herkesle karşılaşmış gibiydik ve bu şekilde yardım ettiğim için göğsümde tuhaf bir gurur hissettim. Bir süredir görmediğim insanlarla hasret gidermek, yemek götürdüğümüz ve pek dışarı çıkmayan bazı yaşlılarla sohbet etmek ve hatta kitaplar geldiğinde öğretmenlerin ne kadar heyecanlandığını görmek güzeldi. Hatta ödüllendirici. Bir şeyin parçasıymışım gibi hissettim.

Miri ile gönüllü olarak çalışmaya devam edecektim. Tekrar şehrin bir parçası olmak ve ayrılmak için geri sayım yapmamak iyi hissettiriyordu.

Belediye binasına yanaştık ve Liv delikli kutuyu incelemek için arkasını döndü. İçeriden bir hışırtı sesi geldi.

"Onları arabada bırakamayız," dedi. "Hava çok ısınıyor." Arabadan indik ve bagajdan belediye binasının kutusunu çıkardım.

"İşte," dedim ve ona uzattım. "Bu hafif. Kaplumbağaları bizimle birlikte içeri götüreceğim."

İçeride, resepsiyon görevlisi telefonundan başını kaldırıp baktı.

"Merhaba, siz ikiniz." "Selam, Anna. Div için bir teslimatımız var."

Bir flört uygulamasında sola kaydırmadan önce koridorun aşağısını işaret etti. "Ofisinde olmalı. Hemen içeri gir."

"Teşekkürler." Kollarımdaki kutuyu işaret ettim. "Bunu bir süreliğine size bırakabilir miyiz? Hemen döneceğiz."

"Elbette." Telefonuna döndü ve omzunun üzerinden bir işaret yaptı. "Sadece yere bırak."

Kutuyu masanın altına kaydardım ve doğrulduğumda Emmett lobiden geçiyordu, elinde Avery'nin restoranından bir paket servis çantası vardı.

"Hey," diye seslendi el sallayarak. "Siz ikiniz ne yapıyorsunuz?"

Bakışlarım Liv'inkilerle buluştu ve o da gülümsemesini gizlemek için dudaklarını büktü. *Emmett'e kutunun içinde ne olduğunu söyleme* demenin sessiz bir yolu olarak gözlerimi büyüttüm.

Emmett kaplumbağaları sevmezdi. Çocukken bisikletiyle kazara bir kaplumbağanın üzerinden geçmiş ve onu öldürmüştü, o zamandan beri de onlara karşı bir *şeyler* hissediyordu. Çıkmaya başladıklarında, Avery onu kaplumbağa barınağına sürükledi. Miri'nin arkasından oraya "Miri'nin Kaplumbağa Korku Evi" diyordu.

Omuz silktim. "Div için bir kutu bırakıyordum."

Yüzü aydınlandı. "Güzel." Saatine baktı. "Gitmeliyim, okuldan bir sınıf yakında burada bir tur yapacak." Bize başıyla selam verdi. "Görüşürüz."

"Hoşça kal Emmett," dedi Liv o uzaklaşırken hafifçe. "O kutuyu *hemen* buradan çıkarmamız gerekiyor."

Güldüm. "Tamam, gidelim o zaman."

Ofisine vardığımızda Div masasında oturmuş bir e-posta yazıyordu. Her zamanki gibi takım elbise giymişti. Kapıda bizi görmek için döndü ve bize anlayışlı bir ifade verdi.

"Olivia. Finn." Bir kez başını salladı ve kaşlarını kaldırarak beni aşağı yukarı süzdü. "Seni üzerinde kıyafetlerle görmek güzel."

Bir kahkaha patlattım ve kulaklarım ısındı. Geçen gece halk merkezinde yaptığım gösteriden sonra kasabada birkaç yorum almıştım.

Bininci kez, çılgık atan kalabalığın ortasında onu altıma çekerken Liv'in yüzündeki sıcak, sırlı ifadeyi hayal ettim.

Buna değmişti.

Düşünerek çenemi ovuşturdum. "Div, bana yüz dolarlık banknot fırlatan sen miydin?"

Boğazını temizledi ve Liv güldü. "Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedi hafifçe.

Ona sıırttım. "Queen's Cove itfaiyesi bu bağışı yapan kişiye teşekkür ediyor. Tüm geliri gıda bankasına verdik."

Div omuz silkti, tüm masumiyetiyle, çenesini getirdiğimiz kutuya doğru eğmeden önce.

"O da ne?"

Liv onu masasının üzerine koydu. "Miri'den sana bir kutu getirdik." Kutuyu çevirip açtığında gözleri parladı ve nefesi kesildi.

"Teşekkür ederim, Miri," diye mırıldandı, platformlu turuncu bir ayakkabı çıkarıp inceledi. "Bunlar neredeyse yeni sayılır." Kaşlarını bize doğru salladı. "Ve benim numaram."

"Güzelmış." Liv onun masasının kenarına tünemiş, o da elbise ayakkabılarını çıkarıp turuncu topukluları deniyordu. "Bir sonraki şovun ne zaman?"

Div, belediye binasında Emmett'in asistanlığını yapmanın yanı sıra, komşu kasabadaki bir barda drag gösterilerinde de yer alıyordu. Kardeşlerim ve baldızlarımla birlikte bir gösteriyi izlemeye gitmiştik. Eğlenceliydi ve Div inanılmaz bir şarkıcıydı. Sürüklenirken tamamen farklı bir yönünü ortaya çıkarıyordu.

"İki cumartesi sonra," dedi bize. "Tropikal temalı." Liv beni dürttü. "Gitmeliyiz."

"Tabii. Çok isterim."

Div bize ayrıntıları göndermek için telefonunu çıkardı ve birkaç dakika boyunca drag şov, şehir etkinlikleri ve bazen Liv, Hannah, Avery ve Sadie ile birlikte sunduğu bir sonraki reality şov gecesi hakkında sohbet ettik.

E-postası ping atarak dikkatini çekti.

Liv beni elimden tutup çekerek, "Yola çıkmalıyız," dedi. "Hoşça kal Div."

Çoktan ekrana dalmış olan omzunun üzerinden el sallayarak veda etti ve biz de lobiye geri döndük.

Resepsiyona döndüğümüzde Anna hâlâ telefonuyla meşguldü ve etkileyici bir hızla sola kaydırıyordu. Telefonu almak için resepsiyon masasının arkasına geçtim.

Kutu gitmişti.

"Siktir," diye fısıldadım.

Liv yüzümü gördü ve yanıma geldi. Kutunun yerinde olmadığını görünce çenesi düştü ve gözlerimizi kocaman açarak birbirimize baktık.

"Hey, Anna?" diye sordum.

Anna'nın gözleri telefonundaydı. "Mmm?" "O kutu nereye gitti?"

"Bilmiyorum." Omuz silkti, Noel Baba kıyafeti giyen bir adamı sola kaydırdı.

Şapka.

Liv ve ben birbirimize bakarken, Liv kahkahalarla güldü ve üzerini örttü.

Ağzını.

Çılgınca etrafıma bakındım, lobiyi taradım. "O kutuyu bulmak zorundayız." "Biliyorum." Liv kahkahalarla sarsıldı.

"Miri bizi öldürecek." Liv'in elini tuttum ve lobiyi incelerken rahat görünmeye çalıştım. Neredeydi o? Kim almış olabilirdi?

Yanımda Liv kaskatı kesildi. Bakışları lobiden geçip kapıdan çıkan bir grup okul çocuğundaydı. Gençtiler, yedi ya da sekiz yaşlarındaydılar.

Benimle göz teması kurdu ve çocuklardan birini işaret etti.

"Kahretsin," diye homurdandım, gülmekten titriyordum.

Öğretmenin ya da refakatçilerin tamamen habersiz olduğu bir anda, çocuklardan biri boş bir kutuyu -kutuyu- kapağından tutarak *arkasından* sürükledi.

Liv ağzını kapattı, gülmekten iki büklüm olmuştu.

"Hayır, hayır, hayır," dedim kendi kıkırdamalarımı bastırarak. "Onları bulmak zorundayız."

Kan donduran bir çığlık belediye binasında yankılandı ve donup kaldık.

"O Emmett miydi?" diye fısıldadı.

"Hadi gel." Onu çığlığın geldiği yöne, Emmett'in ofisinin olduğu yöne doğru çektim.

Koridorda aceleyle ilerledik ve köşeyi döndüğümüzde Emmett koridorun sonunda sinmiş, sandviçini göğsüne bastırmış, kuru kuru nefes alıyordu.

Beş küçük kaplumbağa ona doğru ilerliyor, buz gibi bir hızla ilerliyorlardı.

"Aman Tanrım." Liv'in eli ağzına geldi.

"O çocuklar onları ofisime getirdi." Emmett pencere pervazına tırmanmaya çalıştı, kaplumbağaların sürünmesini izlerken gözleri dehşetle açılmıştı. Tekrar öğürdü. "Ben kaçtım ama onlar beni takip etti. Kusacağım."

Liv o kadar çok gülüyordu ki nefes alamıyordu. Onun gülmesi *beni* de güldürdü ve çok geçmeden ikimiz de iki büklüm olmuş, birbirimizi tokatlıyor ve Emmett kuru kuru nefes alırken destek için birbirimize tutunuyorduk.

"Onlar yırtıcı. Kanımın kokusunu alıyorlar!" Emmett'in sesi çılgınca bir hal almıştı. Gözleri önce bize sonra da kaplumbağalara kaydı. "Gülmeyi kes."

"Yemeğinin kokusunu alıyorlar," diye seslendim gözlerimi silerek. "Üzerlerine bas."

Emmett öndekine ters ters baktı. "Onu tanıyorum. Bu Sara Beth. İntikam istiyor!"

Liv bir kahkaha tufanı daha kopardı. "İşeyeceğim," diye hırıldadı.

Küçük bir grup insan arkamızda toplanmış, gösteriyi izliyordu.

"Emmett, hadi." Ona elimle işaret ettim. "Liv'in altına işemesine neden olacaksın."

Emmett'in bakışları duvardaki kırmızı yangın alarmına kaydı. Karnını sıktı. "Yangın alarmını çalıştıracacağım."

Liv ve ben hep bir ağızdan, "Hayır," diye bağırdık ve daha da çok güldük.

Karın kaslarım gülmekten acıdı. "Yapma bunu. Bunun bir faydası olmayacak." "Neler oluyor?" Div arkamızdan sordu. Emmett'i gördü ve yüzünü buruşturdu.

gözleri. "Aman Tanrım. Bunlar buraya nasıl girmiş? Bir kuralımız var." İçini çekti ve arkasını döndü. "Bir kutu alabilir miyiz lütfen?"

"Yapacağım," diye bağırды Emmett, bakışları bir metre ötedeki kaplumbağalar ile yangın alarmı arasında gidip gelirken burun delikleri alevlendi. Pencere pervazında bir santim kaydı. "Yaklaşıyorum." Karnı şişti.

Bir kaplumbağa durakladı, geride kaldı ve Emmett kaskatı kesildi.

"Bu atlayacak," dedi, sürünün arkasındaki küçük olanı göstererek.

"Emmett," diye seslendim, gülmemeye çalışarak başımı salladım. "Atlamayacak. Bu muhtemelen yorgun."

"Pekâlâ, derin bir nefes alın," dedi Div, elinde bir karton kutuyla yanımızdan hızla geçerken. Kaplumbağaları etkileyici bir verimlilikle topladıktan sonra

Kapağı kapatıp bana uzattı. "Şunu halledebilir misin lütfen?"

Liv ve ben ona bakarak yüzümüzü buruşturduk. "Üzgünüm Div," dedim ona.

"Sorun değil." Kutuyu işaret etti. "Ama lütfen onları buradan çıkarın. Şimdi."

Kaplumbağaları güvenle kutuya koyduktan sonra aceleyle belediye binasına girdik; herkes koridorda toplanmış belediye başkanının sinir krizi geçirmesini izliyordu. Resepsiyonda Anna'yı geçtik, hâlâ sola kaydırıyorduk ve ön kapıdan çıktık.

"Bay Gönüllü, millet," dedi Liv, kutuyu arabamın arka koltuğuna yerleştirirken beni alkışlayarak. Gözleri eğlenceyle dans ediyordu.

Hızlı bir selam verdim. "Teşekkür ederim. Elimden geldiğince yardım etmeye hazırım."

Arabaya bindik ve caddeye çıkıp kaplumbağa barınağının olduğu yöne doğru ilerledim.

"Kargaşa yok, kaos yok, başını belaya sokmak yok," diye parmaklarıyla sıraladı, daha önceki sözlerimi hatırlayarak.

"Tamam." Göğsüm kahkahalarla sarsıldı. "Olivia. Sen de oradaydın. Bu benim hatam değildi."

Başını bana doğru salladı. "Nereye gidersen git, bela seni bulur, ha?" Gözleri o kadar parlak ve sıcaktı ki boğazımı sıktı.

Böyle mükemmeldi, benimle birlikte gülüyordu.

"Belki de sensindir," diye karşılık verdim, ona gülümseyerek. "Sen benim küçük kötü şans tılsımımısın."

Kaşları aşağı yukarı oynadı. "Benden kurtulacak mısın?"

"Hayatta olmaz." Kalbim göğsümde genişledi, arabayı sürerken ona baktım. "Mümkün değil."

Şu anda her şey mükemmelmiş, her şey çok basitmiş gibi geliyordu ve bugün istediğim gibi sonuçlanmamış olsa da bunun bir önemi yoktu. Önemli olan Liv'in ihtiyacı olan adam bendim. Onun için oradaydım, onun için ortaya çıktım ve bir yere gitmiyordum. Onun nefes alamayana kadar güldüğünü görmek ruhumu ateşlemişti.

Yeniden kendimiz gibi hissettik.

Başı geriye düştü ve kocaman bir kahkaha attı. "*Kanımın kokusunu alabilirler!*"

"*Onlar yırtıcı!*"

Eve dönerken yol boyunca güldük ve bunun sonsuza dek sürmesi için evrene yalvardım.

OceanofPDF.com

Finn

Yıllardır kullanılmadığı için devrilmiş ağaçlar, yapraklar ve diğer döküntülerle kaplı eski patikayı tırmanırken botlarımız çatırdıyordu. Dik yokuşu tırmanırken zorlukla nefes alan Liv'e bir bakış attım. Saçlarını atkuyruğu yapmış, perçemlerini elinin tersiyle yüzünden uzaklaştırmıştı.

Yüzünü bana döndü. "Bana bakıp duruyorsun."

Ağzım açık kaldı. "Güzel kız arkadaşına hayran olamaz mıyım?" Tepkisini görmek için kelimeyi ağzımdan çıkarıp attım.

Gözlerini devirdi ve gülümsemesini gizlemek için döndü.

"Terliyorum." "Biliyorum."

Gözleriyle bana hançer fırlattı, ben de sııttım. "Yükünün bir kısmını taşımamı ister misin?"

"Asla," diye ısırdı ve ben güldüm. Sııttı ve dilini bana doğru uzattı.

Şafakta ayrıldığımız bu sabahı düşündüm. Örnek toplama setini masanın üzerinde bırakmıştı. İçinde daha fazla plastik poşet, birkaç plastik tüp, bir kalem ve bir defter bulunan açılıp kapanabilir bir plastik poşetten ibaretti.

Çantasını hiç unutmazdı, yani bu yolculukta çiçeği bulamayacağımızı düşünüyordu. O arkasını döndüğünde, çiçeği çantama tıktırmıştım.

Liv umudunu yitirmiş olabilirdi ama ben yitirmemiştim. "Nasıl uyudun?" Ona sordum.

Gözlerini bana dikti ve ben de ona hınzırca bir bakış gönderdim. Bu hafta her gece onun yatağında uyudum, bu noktada sormadım bile. Her gece üstüme tırmanıyor, beni öpüyor, saçlarımı çekiyor, bana sürtünüyordu.

Ta ki nefesimiz kesilene, yanaklarımız kızarana ve kontrolümü kaybetmeme saniyeler kalana kadar.

Onu her zaman tam zamanında yan çevirir, göğsüme yaslar, kıcını protesto edercesine bana yaslamasına aldırmaıdım.

Liv azgınlıktan aklını kaçırmak üzereydi ve ben de onunla birlikteydim. Duşa her girdiğimde, kulağıma gelen nefesli inlemelerini ve onu sertçe öptükten sonra gözlerindeki parıltıyı düşünerek yumruğumu beceriyordum.

"İyi uyudum," dedi hafifçe.

Ona sıırttım. "Ben de öyle. Sabahları çok tatlı oluyorsun."

Gözlerini kıstı, muhtemelen söyleyecek keskin bir şey düşünüyordu. "Sen de öylesin. Saçlarının dağınık olması hoşuma gidiyor." Hızını artırdı ve ben de yüzümde kocaman bir gülümsemeyle patikayı tırmanırken onun kıcını izledim.

Zirvede, beni beklemek için geri döndü. "Bu kayak evinde şömine var mı?"

"Dot odun sobası olduğunu söyledi."

Çadır almamıştık çünkü geçen gece barda benimle bir şeyler içerken Dot bana rahmetli kocasıyla birlikte seksenli yaşlarında bile yaptıkları keşif gezilerinden bahsetmişti.

"Diğer tarafta bir kayak evi var," demişti bana beyaz şarabını yudumlarırken. "Çok fazla insan bilmiyor, özellikle de ağaç kesimi yolu yıkıldıktan sonra. Fazla bir şey değil, sadece basit bir kulübe. Elektrik yok elbette ama uyumak için bir çatı katı, bir masa, bir odun sobası, belki birkaç eski tencere ve tava var."

Öğlen saatlerinde kayak evine vardık, terden yapış yapış olmuştu ama bu gece dışarıda uyumayacağımız için rahatlamıştık.

"Çiçeği bulamazsam burada yaşayabiliriz," dedi Liv antalarımızı indirirken.

Doğrudum ve kaşlarımı çatarak onu inceledim. Ses tonundan midemde bir şeyler kasıldı.

Bir kaşını kaldırdı. "Şaka yapıyordum." "Yapıyor muydun?"

Bana göz kırptı. Kulübeyi işaret ederken ağzının kenarı yukarı doğru seğirdi. "Daha içini bile görmedim."

Ona daha sert baktım. "O konuda değil. Çiçek hakkında. Vaz mı geçtin?"

İkimiz de bir şey söylemedik. Üstümüzdeki dallarda bir çift kuş birbirlerine cıvıldıyordu.

"Hayır," dedi sessizce.

"Emin misin?"

Gözlerini kırptırdı, başını salladı. "Bu da nereden çıktı?" "Bu sabah masanın üzerinde senin kitini gördüm."

Uzun bir nefes verdi ve çantasını açmak için arkasını döndü. "Fazladan ağırlık taşımak istemedim."

Ellerim kalçalarımın geldi ve dilimi üst dudağıma götürdüm. "Hiçbir ağırlığı yok."

Aklım bana çenemi kapamamı, kavga çıkarmamı söylüyordu ama hayal kırıklığı göğsümü parçalıyordu. Vazgeçemezdi, tehlikede olan çok şey vardı. Bu onun doktorası ve hayalindeki kariyerdi.

Elleri çantasının üzerinde durdu ve bakışlarımla karşılaşmadan önce doğruldu. Ağzı tereddütle kıvrıldı ve bunu gözlerinde gördüm; yenilgiyi.

"Eğer bu yolculukta bulamazsak-"

"Liv." Yüksek sesle iç çektim. Omuzlarım gerildi.

Bana doğru bir adım attı ve ellerini kollarıma koyarak kendi uzun nefesini bıraktı. "Eğer bu yolculukta bulamazsak, avlanmaya devam etmek istemiyorum."

"Ne?" Başımı salladım. "Sen neden bahsediyorsun?"

Gözleri karardı. "Ya programımdaki herkes haklıysa ve gerçekten soyu tükenmişse? Hayatımın geri kalanını onu arayarak geçiremem." Kaşlarını çatarak göğüs kafesini ovuşturdu. "Ekim ayında yeni bir iş ve yaşayacak bir yer bulmam gerekecek. Bütün kış burada kalıp kışımın donmasını istemiyorum. Bunu senin için de istemiyorum." Bakışları benimkilerle buluştu, endişeli ve kaybolmuştu. "Bu yaz bana artık sıkışıp kalmak istemediğimi öğretti. İlerlemek istiyorum." Gözlerinde duygu yükseliyordu. "Bu neye benzerse benzesin. Her iki şekilde de her şey yoluna girecek." Boğazı düğümlendi. "Bana böyle hissettiriyorsun."

Göğsüm duygu karmaşasından dolayı ağrıyordu. Onun benimle birlikte ilerlemek istediğini duymak kalbimi yerinden oynattı ama onu bu halde, umudunu yitirmiş ve bağlarından kopmuş görmekten nefret ediyordum.

Bir şey beni çarptı, göğsümde garip bir değişim oldu. Yazın başından beri Liv'e karşı hissettiklerim on katına çıkmıştı. Ona aşık olduğumu sanıyordum ama şimdi çok daha fazlasıydı. Onun için dünyaları istiyordum ve kalbini güvende tutmak istiyordum.

Geçmişte, onun kalbine karşı dikkatsiz davranmışım. Bu hatayı bir daha asla yapmayacağım.

Ellerim çenesini çevreledi. "O çiçeği aramaya devam edeceğim ve pes etmene izin vermeyeceğim."

"Çok dramatiksin." Yumuşak bir kahkaha attı ama gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. "Sadece aptal bir çiçek," diye fısıldadı.

Saçının bir tutamını geriye doğru tarayıp kulağının arkasına sıkıştırdım. "Bu sadece aptal bir çiçek değil."

Ağzı yana doğru kıvrıldı ama bakışları ısındı. Güneş ışığında gözleri sonsuza kadar uzanan dipsiz karamel havuzları gibiydi. Boğazı düğümlendi ve başını salladı.

"Tamam," dedi.

"Tamam mı?" Gözlerini yakalamak için başımı eğdim. "Vazgeçmiyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Vazgeçmiyorum. Ama-" Kaburgalarımı sıktı ve beni gıdıklamaya çalıştığında geri çekildim. "Ben de bu yürüyüşün biraz tadını çıkarmak istiyorum. Bugün bu bölgeyi keşfedelim. Bütün gün sadece gözlerimiz yerde olsun istemiyorum."

Başımı salladım. "Pekala."

Kulübenin içinde güneş ışığı tavan pencerelerinden içeri süzülüyordu. Dot'un tarif ettiği gibi, bankta oturulan uzun bir ahşap masa, küçük bir ahşap soba ve uyumak için bir çatı katına çıkan bir merdiven vardı.

Yarım saat sonra, Liv incelediği haritadan başını kaldırdığında çantalarımızı yerleştirmiş ve hızlı bir öğle yemeği yemiştik.

"Buraya yakın bir dere var." Parmağı yıpranmış kâğıdın üzerinde gezindi. "Ve dik bir yükseklikten akıyor." Bana bir kaşını kaldırdı.

"Şelale mi?"

Yüz ifadesi düşünceli bir hal aldı. "Belki de. Tablodaki karelerin üzerini çiziyor olmalıyız ama..."

İkimizin de bakışları bu yaz üzerinde çalıştığımız ve masanın üzerine yayılmış olan haritaya kaydı. Her yolculukta, aradığımız karelerin üzerine bir X işareti çizmiştik. Geriye pek bir şey kalmamıştı.

Gözlerindeki bir şey bana bir molaya ihtiyacı olduğunu söyledi.

"Çiçeği yarın arayabiliriz," dedim Liv'e. "Hadi gidip şu şelaleyi bulalım."

BİR SAAT SONRA, dereye giden yolda ağaçların ve bitkilerin üzerinden tırmandık. Dereyi bulduktan sonra, dik yokuşu takip ederek keşfe çıktık.

Boynunun arkasındaki siyah düğüm tekrar dikkatimi çekti. Kıyafetlerinin altına mayosunu giymişti, ip gibi siyah bir bikini. Giyinirken içinde hızlıca bir görüntüsünü yakalamıştım ve tüm o yumuşak tenin görüntüsü beni yarı sertleştirmişti.

Ben su içerken o alaycı bir sırıtışla bekledi. "Yoruldu mu?" Kıçına hafif bir şaplak attım. "Seninle hep yokuş yukarı, ha?"

Güldü. "Buna degecek."

"Zaten öyle." Ona göz kırptım ve o da gözlerini devirerek güldü. Bakışlarımın onda, burnunun eğiminde, yüzündeki çillerde, çok çalıştığından cildindeki kızarıklık ve parlaklıkta oyalanmasına izin verdim. Pelüş dudaklarının kıvrımı, Aşk Tanrısı'nın yayının kıvrımı ve eğimi.

Liv Morgan muhteşemdi ve hayatımın geri kalanında onunla birlikte el değmemiş ormanlara tırmanmaktan mutluluk duyardım.

Gözleri parlıyordu. "Bunu yaptığımıza memnunum. Yani bir öğleden sonra izin aldık.

Seninle yeni anılar biriktirmeyi seviyorum."

Göğsümdeki hoş sızıyı ovuşturarak bir nefes verdim. Belki o da beni seviyordu.

Yüzüme yansıma tehdidini gizlemek için ona bir sırıtış attım. "Morgan, böyle şeyler söylediğinde neredeyse bir kalbin olduğunu düşünüyorum."

Bir kahkaha attı. "Şu dev ağaca kadar yarışalım." Birkaç yüz metre ötede, bir sırtın tepesinde devrilmiş bir ağacı işaret etti. "Eğer ben kazanırsam, sen de bir Cheezie yemek zorundasın."

İğrenmiş bir yüz ifadesi takındım. "İğrenç. Tamam, peki, varsın. Ama eğer kazanırsam-" Gülümsemem hınzırlaştı ve kaşlarımı kaldırdım. "Dövme yaptırmalısın."

Çenesi öfkeyle düştü ama gözleri eğlence ve meydan okumayla parladı.

"Ve onu ben seçiyorum," diye araya girdim o itiraz edemedi. "Haksızlık," dedi gülerek.

Omuz silktim. "İstediğin yeri seçebilirsin." Bakışlarım onunkilere kaydı. "Bahsini değiştirmek ister misin?"

"Evet, biliyorum." Elleri kalçalarına geldi ve başını eğdi, ateşlenmişti. "Eğer kazanırsam, *adımı* dövme yaptırmak zorundasın."

Bakışlarım onunkilere kilitlendi ve içimden gülmek geldi. "Anlaştık Morgan." Elimi uzattım ve o da sıktı. "Artık geri adım atmak yok," dedim usulca.

Gözlerindeki eğlenceli, cüretkâr ve rekabetçi ışıltı, ormanda onunla geçirdiğim bu an için minnettar olmamı sağladı. "Sıra sende."

"Hazır mısınız?"

Başıyla onayladı ve koşmaya hazır bir şekilde ayaklarımızı diktik. "Gidin," dedi bir anda havalanmadan önce.

Liv dağa tırmanırken ben de arkasından rahat bir mesafeden, acele etmeden onu izledim. Tepeye vardığımda ağaca doğru yürüdüm ve elimi ağaca vurdum, son derece rahat bir şekilde.

Yüzünde öfke ve eğlence eşit oranda vardı. "Beni kandırdın!" diye bağırdı ve ayağıma bir sopa fırlattı.

Güldüm ve zıplayarak yoldan çekildim. "Seni kandırmadım." "Kazanmama izin verdin."

Ona kaşlarını kaldırdım. "İkimiz de kazandık."

Burun delikleri alevlendi ve bana öfkeyle mi yoksa azgınlıkla mı saldırmak istediğini anlayamadım. Belki ikisi de. Bu düşünce sikimin seğirmesine neden oldu. Lanet olsun, bu gece onunla takılmak için sabırsızlanıyordum. Kendime engel olamıyordum; Liv'in adını vücudumda görmek kanımı kaynatıyordu.

"Geri adım atmayacağım," dedi kaşlarını kaldırarak. "Sen atmış olsan bile ben kazandım."

Ağzım bir sırıtışla kıvrıldı. "Güzel."

"O dövmeyi yaptıracaksın."

Ona doğru bir adım attım, bakışlarım onunkilere kilitlendi. "Tanrım, adının üzerimde olmasını gerçekten istiyor olmalısın. Bölgeci mi hissediyorsun? Başkalarına kime ait olduğumu söylemek mi istiyorsun?" Sesim alçaldı ve dudakları aralandı.

Yüzü kıpkırmızı oldu ve sırıtışını gizlemek için ağzını kapattı. "Kapa çeneni."

Göğsüm kahkahalarla sarsıldı ve ben çömelip onu omzuma atarken o da kıkırdadı. Tam bir kahkaha daha atacaktım ki uzaktaki bir şey dikkatimi çekti ve kalbim durdu.

"Liv." Gülümsemem soldu.

Omzumun üzerinden tekmeledi ve kıpırdandı. "Gördün mü? Aklın başına geliyor ve sırtının alt kısmına Comic Sans ile *Olivia* yazılmasını istemediğini fark ediyorsun. İndir beni."

Onu yere indirmeden önce gözümü kırıştırdım ona baktım. "Liv."

"Ne?"

Ellerim omuzlarına geldi ve işaret etmeden önce onu çevirdim.

"Lanet olsun," diye nefes aldı.

OceanofPDF.com

Olivia

Narin pembe yapraklara göz kırptım.

Sırtın tepesinde, dere toprağı yarararak pürüzlü kayalardan aşağıya doğru akıyordu. Ağaç kökleri kayalıkların arasından fişkırıyor, inişlerde yosunlar büyüyor ve güneş ışığının şelalenin yanındaki kayalıklara vurduğu her yerde pembe çiçeklerden bir örtü yetişiyordu.

Kalbim göğsümde küt küt atıyordu.

"Halüsinasyon mu görüyorum?"

Fısıldadım.

Sırtın kenarına doğru ilerledim ve şelaleye baktım.

Güneş ışığı daha da azaldıkça çiçekler yarı yolda bitti.

"Vay anasını," diye tekrarladım. "Çok tatlı görünüyorlar, sanki burada oturmuş beni bekliyorlarmış gibi."

Finn'in eli omzuma indi ve ona döndüm. Gözleri benimkileri aradı, bana inançsızlık ve gurur dolu yumuşak bir gülümseme verirken adem elması sallanıyordu.

"Başardın." Ondan hiç böyle bir ses tonu duymamıştım, tamamen şaşkınlık ve rahatlama. "Onu buldun Liv."

Başımı sallayarak onunla çiçekler arasında gidip geldim. Sanki bir rüya gibiydi, kenardan çağılayan suyun sesi, aşağıda biriken su. Çok sessiz ve dingindi ve burayı bilen tek insanlar bizdik. Göğsümde bir şey kaydı ve yerinden oynadı, gevşedi, kayboldu.

"Sanırım küçük bir parçam onlara inandı," dedim şaşkınlıkla. "Gittiğine inandım."

Boynumun arkasını sıktı, sıcak, sert ve destekleyiciydi ve kendimi nefes almaya zorladım. Sırtın tepesinde güneş parlaktı ve

filtrelenmemiş. Hava şelaleden dolayı nemliydi ve yazın zirvesi olmasına rağmen ayaklarımızın altındaki toprak nemliydi. Zemini test ettim, kaşlarımı çatarak ağırlığımı üzerinde zıplattım.

Tabii ki.

"Çok basit." Finn'e baktım. "Nem var, güneş ışığı var ve kaya muhtemelen sahillerdeki kuma benzer bir bileşime sahip."

Finn'in gözleri gururla parladı ve göğsümden bir kahkaha fırladı. "Çok basit." Başımı salladım. "Çok basit amına koyayım."

Vay anasını. Çiçeği bulmuştum.

Gözlerim yandı ve sıcak bir damla gözyaşı yüzümden aşağı yuvarlandı. Onu hızla sildim ama bir diğeri onu takip etti. Bunca zaman, bunca çalışma ve sonunda onu bulmuştum.

Deli değildim. Şarlatan değildim. Kimse bana inanmamıştı ama ben çiçeği buldum.

Finn'den başka kimse.

Sulu gözyaşlarımın arasından ona gülümsedim. "Teşekkür ederim."

Gözleri doldu ve yutkundu. Sekiz yaşından beri onu ağlarken görmemiştim. "Bunu sen yaptın bebeğim. Hepsi senin eserin. Onu sen buldun. Sen haklıydın."

Duymak istediğim her şeyi. Kollarımı ona doladım ve o da bana öyle sıkı sarıldı ki zorlukla nefes alabildim. İçimde keskin, tatlı bir duygu kabardı.

Uzun bir süre birbirimize sarıldık, kalplerimiz birbirine çarptı.

Orada durup Finn'e sarıldım, gömleğinin içine ağladım, kalbim göğsümden fırlayacak gibiydi ve ne kadar aptalca davrandığıma neredeyse gülecektim.

İşaretlere inanmazdım ama bunu görmezden gelecek kadar aptal değildim. Çiçeği Finn'le birlikte bulmak bir şey ifade ediyordu. Tabii ki oydu.

Her zaman oydu.

Kalbim göğsümden patladı ve gerçeği anladım. Finn

Rhodes'a tamamen aşık olmuştum.

Hayatımızdaki tüm büyük anları paylaşmıştık. Doğum günleri, geziler, mezuniyet. Beni ben yapan pek çok deneyimin içinde o da vardı.

Ve şimdi de bu.

"Bunu seninle paylaşmak," diye fısıldadım göğsüne, "bunu yapmak istememin tek yolu buydu."

Beni kucakladı ve bacaklarımı beline doladım.

"Birlikte pek çok ilk yaşayacağız, değil mi?" Ona gülümseyerek sordum.

Gözleri kadife yumuşaklığındaydı.

"Mhm." Onu öpmek için eğildim.

Derenin dibinde ayakkabılarımızı kıyıda bırakıp suya girdik ve serin suyun üzerimizden akmasına izin verdik. Finn'in eli benim elime kaydı ve ben de sessiz ve memnun bir şekilde ona yaslandım.

Finn, "Bu sert bir çiçek," diye yorum yaptı ve ben de gülümsedim. "Evet. Herkes onu hafife aldı."

Elimi sıkı.

Kayak evine bir sürü fotoğrafla döndük. Eşyalarımı burada bırakmıştık ve yarın numune almak için geri dönecektik.

Finn yemek pişirirken ben de fotoğraflara göz gezdirdim. Fotoğrafları çekerken beni tepeye çömeltilmişti, çiçekler arka plandaydı. Fotoğraflarda gülümsemem kulaktan kulağa yayılıyordu.

Ocağın üzerinde yemek pişirirken ona baktım, geniş sırtı bana dönüktü, hareket ettikçe kasları dans ediyordu.

Keşke söyleyebilseydim. Duygular derimin altında kaynıyordu. Daha önce tepede, parlayan gözlerle birlikte durduğumuzda, göğsümde patlamış ve çiçek açmıştı.

Bunu söylemeyi gerçekten çok istedim.

Akşam yemeğimizi dışarıda yedik, bir kütüğün üzerine oturup ormanın sesini dinlerken güneşin batışını izledik.

Finn, "Bu kurutulmuş makarna zırvasının tadı bile bu gece iyi," diye yorum yaptı ve ben de güldüm.

Burnum kırıştı. "Bir süre yemek zorunda kalmayacağımız için rahatlamış olmam kötü mü?"

"Siktir, hayır. Bir daha asla ne bunu ne de iz karışımını yiyemem." Omuz silkti ve omzumu omzuyla çarptı. "Yine de buna değer."

Başımı salladım, gözleriyle buluştum. "Yine de buna değer."

Işık görmek için çok loş olduğunda, içeri geri döndük. Finn çatı katına çıkıp uyku tulumlarımızı sererken ben de kulübeyi sıcak tutmak için sobadaki ateşe biraz daha odun attım. Onun kaygan kumaş üzerindeki hışırtısını duydum ve merdiveni tırmanırken nabzım hızlandı.

"Uyumak için çok erken," dedim ona.

Üstü çıplaktı ve bakışlarım kollarındaki ve göğsündeki resimlere kaydı. Gözleri beni takip etti, alt kattaki soba ve fenerin altın ışığında parlıyordu. "Biliyorum."

İçimde kıvılcımlar çaktı ve uyku tulumunun içine girdim. Biri üstte diğeri altta olmak üzere bizimkileri birbirine bağlamıştı. Dirseğime dayanarak onu öpmek için eğildim. Eli çeneme geldi ve öpücüğü derinleştirmek için beni yana yatırdı.

İçimi çekti ve bir saniye sonra sırtüstü yatmış, her zamankinden farklı şeytani bir gülümsemeyle üzerimde gezinmesini izliyordum.

Daha tatlı. Daha sevecen. Güvenen. Sanki bu onun her şeyiydi.

Benim de her şeyimdi.

"Çok güzelsin Olivia." Bakışlarımla buluşmadan önce gözleri yüzümde gezindi. "Sana bakıyorum ve nefes alamıyorum. Düşünemiyorum. Sadece seninle olmak istiyorum."

Kelimeleri benden çekip almış gibi hissederek hızla başımı salladım. Ağzım açılıp kapandı ama yine söylemek istediğim kelimeler birbirine karıştı ve takıldı. Onun yerine tekrar başımı salladım, ellerimi omuzlarına, sıcak tenine, kaslarına koydum.

"Öp beni," dedim ve öptü.

Olivia

FINN'İN AĞZI benimkinin üzerinde aç ve amansızdı, daha derin ve daha sert okşuyordu ve ondan gelen her inilti ve nefes merkezime ısı gönderdi. Öpüşmeyi kesip alnını benimkine yasladığında, gözlerinde ateşle bana bakarken göğsü yükselip alçaldığında bacaklarım kalçalarına dolandı, topuklarım ona gömüldü.

"Şimdi mi?" Fısıldadım ve o da başını salladı. "Şükürler olsun." Sesim düzensizdi ve beni tekrar öpmeden önce kıkırdadı.

Ağzı benimkini kavrarken, parmaklarını gömleğimin eteklerine doğru kaydırdı ve sütyenime gelene kadar tenimde süzüldü. Parmakları kumaşın üzerinde gezindi, bir meme ucumun etrafında döndükten sonra diğerine geçti, o kadar hafifti ki bana neredeyse hiç dokunmadı ama ben onu kalçalarımın tepesine kadar hissettim.

Ellerim sırtındaydı, çıplak tenini okşuyor, dokunuşumla ürperirken tırnaklarımı geçiriyordum.

"Bu gece beni işaretleyecek misin Liv?" diye sordu öpücüklerin arasında. "Sırtımı çizip kime ait olduğumu herkese gösterecek misin, tıpkı yaptıracağım dövme gibi?"

"Dövme yaptırmayacaksın." Sütyenimin içine daldı ve ağrıyan tepe noktasını sıkıştırırken sesim kesildi.

"Ah evet, öyleyim amına koyayım," diye kulağıma homurdandı, sonra ön koluna vurdu, kuşlar onun etrafında dönüyordu. "Senin için istediğim kadar dövme yaptıracajım. Anladın mı?"

Şehvet kanıma karıştı. Yani o dövmelerin bir anlamı vardı.

Gözleri beni yaktı ve tenim ısındı. "Bir şeyi açıklığa kavuşturalım Olivia." Tam adımı kullanması beni ürpertti, tıpkı ona gönderdiğim

Ses kaydı. "Seninle geçici olarak ilgilenmiyorum."

Finn'in içinde bir şeyleri yerinden oynatmışım ve bu gece kendini tutmuyordu. Elektrik bir şimşek gibi içimden geçerek bacaklarımın arasına indi. Dudağımı ısırđım.

"Başını salla ki anladığımı bileyim."

Hızlıca başımı salladım ve ağzı hınzırca bir şeye dönüştü. Gözlerindeki karanlık parıltıyla birleştğinde, bu etki sarhoş ediciydi. Eli uyluğumun iç kısmına indi, aşağı yukarı okşadı, onun için acı çektiğim yere gittikçe yaklaştı.

"Beni istiyor musun?" diye mırıldandı, hâlâ bakışlarımı tutuyordu. "Her zaman istedim." Sözlerim nefes nefese kalmıştı.

Kısık bir ses çıkardı ve elleri gömleğime gelip onu üzerimden kaldırdı. Sırada sütyenim vardı, sonra da şortum. Onun altında çırılçıplaktım, bakışları tenimi alev alev yakıyordu.

"Tanrım," diye mırıldandı. Bileklerimi tuttu ve başımın üzerinde sabitledi. "Artık beni acele ettiremezsin. Sikime boşaldıktan sonra ne kadar tatlı olduğunu hatırlıyorum." Sesi kulağımda alçak bir mırıltıya dönüştü ve bacaklarımın arasında ıslaklık toplandı.

"Finn," diye inledim. "Benimle alay etmeyi bırak."

"Ne istiyorsun?" Dudakları boynumdan aşağı iniyor, öpüyor, emiyor ve ısıtıyor, boğazımdan inilti ve soluklar çıkarıyordu.

"Gelmek istiyorum. Beni boşalt."

Gözleri karardı ve tekrar kıkırdadı. "Ne dilediğine dikkat et."

Eli kaygan merkezimin üzerinde kayıyordu. Sırtım temasla kavislendi, alçak bir inilti çıkarırken çenem düştü ve Finn klitorisimin üzerinde amansız daireler çizdi, ıslaklığı acımasız bir hareketle üzerime sürükledi, o kadar zevkli ki orada kırılacağımı düşündüm.

"İlkini aradan çıkaralım. Kulağa nasıl geliyor?"

Sanırım başımı sallıyordum. Parmaklarını o lezzetli şekilde üzerimde gezdiriyor, içimden sıcaklık, basınç ve çatırdayan bir enerji çıkarıyordu.

"Olivia."

Gözlerim açıldı ve onunkilerle buluştu. Gülümsedi.

"Güzel. Gözlerini benden ayırma." İçimde, görüşümü bulanıklaştıran noktayı bulmak için parmağını eğdi. Diğer eli başımın üstünde, bileklerimin etrafında sabit duruyordu.

"Siktir," diye mırıldandım, elinin hareketiyle kalçalarımı eğdim. Kanımda ısı dolaşıyordu.

Bana gülümseyerek mırıldandı. Kendinden çok emindi. O kibirli, şeytani sırıtışı her zaman çok sevmişimdir.

"Ukala," diye homurdandım. "Çok ukala."

"Boşalmanın eşiğindeyken sözlerin aynı tadı vermiyor bebeğim." İkinci bir parmak daha ekledi, avucunun topuğunun her vuruşta klitorisime çarpmasına izin verdi. Onun etrafında kenetlenirken başım geriye eğildi.

"*Siktir, siktir, siktir.*"

Kıkırdadı, tüm dikkatiyle yüzümü izliyordu. "Seni nasıl boşaltacağımı biliyorum. Bunu düşünmek için o kadar çok zamanım oldu ki, her anıyı tekrar tekrar yaşadım. Sen benim olduğunda yapacağım her şeyi düşündüm."

Tanrım, eli. Gözlerim kapandı ve birden açılarak onunkilerle buluştu; gözleri memnun ve güçlü bir şeyle parlıyordu.

"Böyle hoşuna gidiyor mu Olivia?" diye sordu alçak bir sesle. "Altımda olmak, kısırılmak ve beni böyle memnun etmek hoşuna gidiyor mu?"

"Her neyse," diye nefes nefese kaldım, çünkü kendimi ateşle oynuyor gibi hissediyordum.

Parmaklarını kaldırdı, dikiş yerimi tembelce aşağı yukarı okşadı ve ben hırladım. Göğsü kahkahalarla sarsıldı.

"Söyle, bebeğim."

"Güzel. Evet, hoşuma gitti."

"Aferin kızıma." Parmakları tekrar içime kaydı, daha sert, daha sıkı, daha hızlı okşadı ve karnımdaki basınç arttıkça kıvrandım. "Böyle altımdayken çok güzel görünüyorsun. Parmaklarıma boşalmak üzereyken de çok güzelsin."

Bilincimin kenarında dans ediyordu, yaklaşıyordu, içimde patlamaya hazırdı. Finn'in topuğu klitorisime daha sert bastırdı ve gözlerim büyüdü.

"İşte bu kadar." Başını salladı. "İşte böyle. Neredeyse oldu. Boşalmaya hazırlandığınızı hissedebiliyorum bebeğim. Parmaklarımda sıkılaşıyorsunuz ve benim için çok ıslaksın. Çok iyi gidiyorsunuz."

Bacaklarımdaki ısı ve basınç arttıkça sırtım kamburlaştı ve ağrıyan bir meme ucunu emmek için başını indirmeden önce bakışları vücudumu taradı.

Parmaklarını sıkıp kenetleyerek boşalırken görüş alanımda beyaz bir ışık patladı. Benden zevk alırken kulağıma cesaretlendirici sözler mırıldandı ve yeryüzüne geri süzülüşümde zor nefes alıyordum.

Finn parmaklarını ağzına götürdü ve onları yalarken kısık bir inilti çıkardı. Bu manzara karşısında amım tekrar titredi.

"Harika. İyi iş çıkardın." Bana gülümsedi. "Bu bir."

Ben inledim, o da kıkırdadı.

"Sihirli sayı nedir, Olivia?"

Hâlâ nefes almaya çalışıyordum. "Üç mü?" Tanrım, umarım bu seferlerden biri onun içimde olduğu zamandı. Elleri ve ağzı lezzetli şeyler yapıyordu ama bugünden sonra yeterli değildi.

"Üç." Başını eğdi ve kulağımın altındaki, beni her zaman onun için kıvrandıran noktayı emdi.

Beni öperken parmakları kalçalarımın bir aşağı bir yukarı geziniyordu. Orgazm aceleciliğimi azaltmıştı ama Finn'in hareketlerindeki arzu, beni derinden öpüşü, ellerinin göğüslerimi okşayışı, kalçalarımın arasına ağır bir sızı yerleştirdi ve çok geçmeden nefes nefese daha fazlası için kalçalarımı eğmeye başladım.

Başımın üzerindeki bileklerimi bıraktı ve aşağı doğru kayarak bacaklarımı daha da ayırdı ve yüzünü bacaklarımın arasına gömdü. Diliyle dikiş yerimden yukarı doğru bir çizgi çizerek beni yüzüne doğru itti.

Neyse ki ıssız bir yerdeydik, çünkü Finn'in adını haykırırken çıkardığım ses tüm kasabayı uyandırabilirdi.

Dilinin klitorisimdeki yumuşak, baş döndürücü hissi karşısında "Siktir," diye soludum. "Finn."

"Mhm." Tekrar yaptı, beni tutmak için kalçalarımın üzerine ipli bir önkol sıkıştırdı. "Tadın çok güzel. Çok tatlısın, bebeğim. Yumruğumu her gün bacaklarının arasında dilimin anısına beceriyorum."

Barın üzerine eğilmiş, dili beni okşarken ona açık olduğum görüntüsü merkezime bir ısı dalgası gönderdi. Finn kısık bir kahkaha attı.

Parmaklarını içeri sokmadan önce "Çok ıslandın," diye fısıldadı. Ben.

G noktamı okşarken, yalayıp emerken ve dudaklarını üzerimde gezdiriyordu. Takdir sesleri beni daha da yükseltti ve serbest eli kıkımın altından kayarak beni kavradığında ilk titremeleri hissettim.

"Kahretsin, çok yakınsın," diye homurdandı, kendi adımı unutturan titreşimli bir ritimle klitorisimi emiyordu. Amım parmaklarının etrafında titreşti, midemdeki ısı azaldı ve bana karşı inlemesi beni uçurdu.

kenar. Düşerken kaslarım gerildi, yüzüne bindim, vücudumda elektrik çatırdarken onun zevk iniltilerini dinledim.

"Aman Tanrım," diye nefes nefese kaldım, spazmlar yavaşladı ve geri çekildim. "Aman Tanrım."

Finn kalçamın iç tarafını öptü, bu kadar pis bir ağza sahip biri için çok nazik ve tatlıydı. "Bu iki oldu."

Yorgunluktan mı yoksa hezeyandan mı güldüm, emin değildim.

Üzerime süründü ve beni öptü, ona doğru eğilmeden önce nefesimi tutarken alt dudağımı ısırıldı. Kendimi onun üzerinde tattım.

"Beni delirtiyorsun," dedim ağzına karşı. "Ölüyormuşum gibi hissediyorum."

Bana karanlık bir sırıtişla baktı. "Ölmüyorsun Liv. Harika gidiyorsun."

Övgüsü içimi eritti ve gülümsememi engelleyemedim. Kalçama yaslanan siki, boxer külotunun içinden kalın ve sert bir şekilde bastırıyordu. Ona uzandım ve başparmağımı kumaşın üzerindeki ucuna sürterek uzunluğunu okşadığımda tısladı.

"Şimdi," diye nefes aldım ve o da başını salladı, gözleri parlıyordu.

Bacaklarımın arasına yerleşmeden önce şortunu çıkardı. İçgüdüsel olarak kalçalarım ona doğru kayıyor, ereksiyonunu sırlıslıkla merkezimin üzerinde sürüklüyordu. Yanaklarında bir kızarıklık belirdi ve beni tekrar öpmeden önce gözleri ağzıma kaydı.

"İyi misin?" diye fısıldadı, ben de hızla başımı salladım.

Bir tutam saç gözlerine düşmüştü ve onu geri taradım. Kalbim sıkışmıştı. Kulübenin loş ışığında, kilometrelerce ötede sadece biz varken, samimi ve özel hissediyordum.

Aşk gibi hissettirdi.

Yutkunurken boğazım sıkıldı ve kalbim göğsümde çırpındı, görülmek için umutsuzca çırpındı. Söyleyeceğini söylemek için çaresizdi.

Bu sözleri ona söylemek istedim. Her şeyden çok, o köşeyi kaldırmak ve kalbimdekileri ona göstermek istiyordum.

Finn Rhodes'a çok aşkıttım.

Ona aşık olmaktan vazgeçtiğimi hiç sanmıyordum. Finn düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi gözlerimi aradı. Biliyor muydu? Biliyor olmalıydı.

Dudaklarımı araladım ve kelimeler tam oradaydı-

Yıllar önceki ifadesi gözümün önüne geldi. Yüzündeki hayal kırıklığı, öfke ve pişmanlık.

Sarhoş numarası yapıyordu. Sanki beni hayal kırıklığına uğratması an meselesiymiş gibi. Panik kafamın içinde belirirken göğsüm sıkışmıştı.

Finn giderse, ona ne hissettiğimi söylemesem bile fark etmezdi. Yine de harap olurdum.

Söyleyememem ne anlama geliyordu?

Bu Finn'di, temelde benim bir uzantımdı. Beni herkesten daha iyi tanıyan, en kötü yanlarımı bilen adamdı ve hala buradaydı, bana bakıyordu-

Finn'le birlikte söyleyemiyorsam, ne umudum vardı ki? Bu benim hakkımda ne söylüyordu?

Boğazım düğümlendi ve hâlâ söyleyemiyordum.

"Sorun yok," diye fısıldadı, gözleri üzerimdeydi ve göğsümdeki gerginlik azaldı. Elini benimkinin içine soktu ve parmaklarımızı başımın yanında birleştirdi. Sesi çok yumuşak ve güven vericiydi. "Her şey yolunda."

Başımı salladım ve panik dağıldı. Parmaklarım onunkileri sıkı.

"Hiçbir yere gitmiyorum," dedi. Bu sözleri yüzlerce kez duymuştum ama şimdi onlara her zamankinden daha çok ihtiyacım vardı.

Finn her zaman duymak istediğim şeyi bilirdi.

Ona tekrar başımı salladım, sözsüz, göğsüm minnettarlıkla çarpıyordu. Boyu bacaklarımın arasında dururken ağırlığını ön koluna verdi. Boğazı çalıştı ve kontrolünün iplerinin koptuğunu gördüm.

"Aşağıda prezervatifim var." Alnı benimkine yaslandı ve kalçalarını kaydırarak sikini merkezime doğru sürükledi, sıcak teni beni okşarken boğazımdan kısık bir inilti yükseldi.

Başım bir o yana bir bu yana sallandı. "Doğum kontrol hapı kullanıyorum ve son kontrolüm temiz çıktı."

"Ben de." Çenesi gergindi.

"İhtiyacımız yok."

"Emin misin?" diye sordu gergin bir sesle.

"Uh-huh." Boştaki elim beline dolandı, içimdeki aciliyet arttıkça kalçalarını kendime doğru çektim. Nefes alışım beklentiyle hızlandı. "Şimdi, Finn. Lütfen."

Girişime doğru dürttü ve içeri doğru iterken oluşan basınçla nefesim kesildi.

"Tanrım," diye başardım, sikini içime sokarken akıl almaz bir yanma hissettim.

"Siktir, Olivia." Kendimi ne kadar iyi hissettiğimden rahatsız olmuş gibi adım söyledi. "Çok sıkı." Başı omzuma düştü ve onun etrafında gerildiğimi hissettim. "Kahretsin, harika hissediyorsun. Her şeyden daha iyi."

"Aman Tanrım," diye tekrar tekrar söylüyordum, çünkü bu his beni ele geçirmişti. "Aman Tanrım, Finn."

Kabzasına kadar içime girdiğinde durakladı, zor nefes alıyordu. "İyi misin?"

"Uh-huh."

Gözlerini sıkarak kapattı. "Tanrım," diye fısıldadı. "Seni sertçe becermemek çok zor. Hareket etmem gerek bebeğim."

Başımı salladım, içimdeki sarhoş edici basınçtan başım dönüyordu. Finn yavaşça içeri girmeden önce geri çekildi. Kalın uzunluğunun her santimini hissettim ve daha önce kendimden hiç duymadığım bir inleme sesi çıkardım.

Bakışları tenimi karıncalandırdı, okşadıkça yanıyordu. Kanım şehvetle akıyordu. O hareket ettikçe içimdeki yay daha da geriliyordu. Alıştıkça daha fazlasını istedim. Yavaş ve nazik seksi daha sonra yapabilirdik ama şimdi Finn'in aklını kaybetmesini istiyordum. Benim onun etrafında parçalandığım gibi onun da parçalandığını görmek istiyordum. Birbirimizi kıracak ve yeni bir başlangıç yapacaktık. Yeni insanlara dönüşürken son on iki yılı yıkayıp atacaktık.

"Sert ol, Finn. Lütfen."

Sırıtkan ifadesinin ardında, çok sevdiğim şeytani sırıtışı parladı ve başını salladı. Cezalandırıcı bir tempo tutturdu ve başım geriye eğildi, omurgamın tabanında basınç dönerken gözlerim büyüdü.

"Sen benimsin," diye başardı. "Sen her zaman benimdin."

Eli benimkinin içine kaydı, parmaklarımız birbirine geçti. İçime girerken başı öne düştü ve dişlerinin omzuma sürtünmesi başımı döndürdü. Yine de kulağıma gelen zevk iniltisi beni yeniden titretmeye başladı. Sanki içimde olmak o kadar keskin bir coşkuymuş ki, buna zar zor dayanabiliyormuş gibi ondan çıkan boğuk sesleri dinledim ve doruk noktamın bana yaklaştığını hissettim.

"Yine," diye nefes nefese kaldım düşmeden önce. Kaslarım onun etrafında kenetlenirken elini kavradım. Isı omurgamda hızla yükseldi, sırtım kavislendi, ayaklarım kıkına gömüldü ve vücudumdaki her sinir zevkle inlerken onun adını tekrar tekrar söylediğimin belli belirsiz farkındaydım. Sarsıldıkça her kasım geriliyordu.

"Boşalacağım." Beni sertçe sikerken Finn'in sesi sertti. "Her zaman istediğim gibi içine boşalacağım."

Zirveye ulaştığımda başımı salladım ve bakışlarını karşıladım, zihnim bir rüyadaymışız gibi bulanıktı. Evrenin merkezinde sadece ikimiz vardık. Finn'in yüz ifadesi acıya dönüştü, içime sertçe girerken zevkten irkildi, titredi ve içimde nabız gibi attı.

Birlikte aşağı indiğimizde, göğüslerimiz hava almak için kabarıırken, birbirimize şaşkın ifadelerle bakarken, birlikte olmamız gerektiğini biliyordum.

Bana doğru çöktü ve boynuma öpücükler kondurmak için döndü. Başımın yanında hâlâ birbirimizin elini tutuyorduk, birbirimize kenetlenmiş ve bağlanmıştık.

"Senin gibisi yok," diye fısıldadım ona.

OceanofPDF.com

Finn

"Aman Tanrım," diye inledi Olivia ertesi sabah alt kattaki bankta bana sarılırken. Saçlarımı çekiştirip tırnaklarını çıplak sırtıma geçirirken ellerim göğüslerinde, kıkında, klitorisine masaj yapmak için bel kemerinin altına dalıyordu.

"Sana doyamıyorum." Boynundan aşağı doğru öperken sesim kulağında tırtıklıydı. Sütyenini aşağı çekmeden önce boğazının uzun sütununa erişebilmem için başını geriye doğru eğdi.

Son on iki saat ateşli bir rüya, ten, inlemeler ve orgazmlardan oluşan bir bulanıklıktı. Birkaç saat uyuduk, birbirimize uzanarak uyandık ve her şeyi tekrarlamadan önce yere yığıldık. Artık çiçeğin yerini bulduğumuza göre üzerimizdeki baskı kalkmıştı ve kendimizin -ve birbirimizin- tadını çıkarabiliydik.

-Günün geri kalanı için.

Liv sütyenini çıkarıp bir kenara fırlattıktan sonra ağzı benimkine döndü ve bana sürtünmeye başladı. Ereksiyonum ona doğru bastırdı ve gözleri geri yuvarlandı.

"Ağrın var mı?" Ben sordum.

Gözleri buğulanmıştı. "Evet, ama umurumda değil."

Geri çekildim. "Seni incitmek istemiyorum, sadece üzerine ineceğim."

"Hayır." Burun delikleri alevlendi ve gözleri parladı. Beni şortumdan çekip çıkarırken sesi çaresizdi. "Seni istiyorum."

Sikimden aşağı kaymadan önce yukarı kalktı ve ikimiz de inledik.

Alnını benimkine yaslarken, "Böyle olacağını biliyordum," demeyi başardım.

Onunla seks her şeyi tüketen, yoğun ve elektrikliydi. Daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu. Liv'leyken, sevişiyormuş gibi hissetmiyordum. Daha fazlasını hissettiriyordu. Aşk gibiydi.

Dün gece bunu söylemek istemişti; bunu gözlerinde gördüm. Tam orada, yüzeyin altındaydı. Her zaman oradaydı, bekliyordu ve sonunda anlamıştı. Liv beni seviyordu ama henüz bunu söylemeye hazır değildi.

Hazır olana kadar beklerdim, sonsuza kadar sürse bile.

O bana binerken Liv'in eli klitorisini ovma için aramıza girdi ve ben onun başını geriye atıp gözlerini kapatmasını hayranlık ve huşu içinde izledim. Liv zevki o kadar iyi yaşıyordu ki, onu hayatımızın sonuna kadar bu kulübede tutmak istiyordum. Onun orgazm sesi genellikle benimkini tetikliyordu ve normal hayata döndüğümüzde burada geçirdiğimiz zamanı tekrar tekrar yaşayacağımı biliyordum.

Önümüzdeki on yıl için duş malzemem vardı.

Beni sıkıca kavrayıp inlerken taşaklarım sıkılaştı. "Boşalacağım," diye bağırdı, uzunluğumda sallanıyordu.

Başımı salladım ve kasları aletimin etrafında titreşirken, serbest kaldığımı fark ettim, basınç ve sıcaklık omurgamda hızla yükselirken ve beni akılsızlaştırırken bir kez daha ona döküldüm.

Liv'in içine girmekle ilgili bir şey beynimi dağladı. Onun *benim* olduğunu hissettirdi.

Alnımızı birbirimize dayayarak nefeslerimizi tuttuk. "Tanrım, birlikte çok iyiyiz," diye fısıldadı.

"Hiç böyle olmamıştı." Elim saçlarına gitti ve dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdum. "İlk seferimizde bile."

Başını salladı, göğsü hâlâ hava almak için inip kalkıyordu. Gözlerinde, boşaldıktan sonra görmeye bayıldığım o sıcak, sırlı bakış vardı.

Elim sırtında aşağı yukarı tembel tembel gezindi. "Sana hızlı bir kahvaltı hazırlasam ve sonra şu örnekleri alsak nasıl olur?"

Başını salladı ve gülümsedi. "Tamam."

Kalbim yeni bir şeyle çarpıyordu. Gurur. Olivia'ya yemek yapmaktan zevk alıyordum. Ona hizmet etmekten. Ona destek olmaktan. Tıpkı dün çiçeği bulduğunda yüzünde beliren huşu ve inançsızlık ifadesini gördüğümde hissettiğim gibiydi.

Ona hızlı bir öpücük vermeden önce "Senin için her şeyi yaparım," diye fısıldadım. Gözlerinde herhangi bir çekingenlik ya da endişe belirtisi aradım ama o sadece rahatlamış ve doygun bir şekilde gülümsedi.

"İHTİYACIN OLAN HER ŞEYİ ALDIN MI?" O öğleden sonra son torbayı da kapatırken sordum.

"Sanırım öyle." Çantanın yanına çömelmiş, elindeki örnekleri karıştırıyordu. "Sayamayacağım kadar çok fotoğrafım ve kökleriyle birlikte birkaç örneğim var." Torbayı tekrar yere koymadan önce yeterince nem olup olmadığını kontrol etmek için havaya kaldırdı. "Haritada tam yeri işaretledim ve tohumlarım var." Bana bir başparmak işareti yaptı. "Tamamdır."

"Harika." Onun yanına yürüdüm. "Benim için ayağa kalk."

Ayağa kalktı, onu omzuma atmak için eğilmeden önce bana şaşkın bir bakış gönderdi. Onu tepeden aşağı taşıırken kahkahalarla güldü ve aşağı indiğimde gömleğimi çıkardım.

Mayomu çıkarırken Liv'in gözleri şaşkınlıktan kocaman oldu.

"Etrafta kimse yok," dedim ona sırtarak ve kayalıklardaki çiçekleri işaret ettim. "Belli ki."

Dudağını çiğnedi, gülümsememe tereddütle karşılık verdi.

"Kıyafetlerini çıkar," dedim, onu ıslattığını bildiğim bir ses tonuyla.

Söyleneni yaparken gözleri bulanıklaştı ve omurgamın tabanını sıcak bir şey sardı. Sikime kan hücum etti ve gözleri sikime kayarken kaşları havaya kalktı.

"Aferin kızıma," dedim alçak ve memnun bir ses tonuyla, giysilerinin son parçasını da kıyıya bırakırken. Üzerine çıkana kadar ona doğru adım attım, dudaklarımı teninde gezdirmek için ağzımı boynuna indirdim. Nefesi kesildi. "Benim için her zaman çok iyi bir kız oldun."

Ürperdi ve elini tutarak onu suya götürdüm. Sığ havuzun etrafında yüzdük, birkaç kez boydan boya yarıştık, birbirimize su sıçrattık ve kayalıkların aşağısındaki kaya oluşumlarını inceledik.

Liv bir ara ıslak saçlarını geriye itip bana gülümseyerek, "Bu çok kolay," dedi. Bana doğru yüzerken gözleri o kadar yumuşaktı ki onu kollarıma çekmeme izin verdi. Bacakları belime dolandı ve sikim sertleşti.

Onu öpmek için öne doğru eğildim ve boğazıma yapışan o tanıdık dürtü onu sudan çıkarıp şelalenin arkasındaki çıkıntıya taşımama neden oldu. Su perdesinin arkası loş ve pusluydu ve ağzım onunkine çarparken onu duvara doğru ittim.

"Yine mi?" diye mırıldandı ağzıma karşı, çoktan sürtünmeye başlamıştı
Be

n. Başımı salladım, eli sikime sarılıp beni sarsarken inledim.

Düşük ışıktaki gözleri erimişti. "İniltilerin çok güzel,
Finn."

Bu sefer farklıydı, şelalenin altındaki uçurumun yüzüne karşı. Kendimi yavaşlamaya zorladım, sadece onun canı yandığı için değil, burada, ormanın ortasında sevdiğim kadınla birlikte, onun aradığı çiçekle çevrili olmak her şeydi. Hiçbir şey onunla birlikte olmakla kıyaslanamazdı.

Beni sıkmaya başladığında "Seni seviyorum," diye fısıldadım. "Seni çok seviyorum Liv ve bunu geri söylemeye hazır olana kadar bekleyeceğim."

OceanofPDF.com

Olivia

"Merhaba," diye seslendi Finn, ailesinin evinin kapısını iterek açtı. "Biz geldik."

İçeri girdik ve ayakkabılarımızı çıkardık. Konuşmalar evin içine süzülüyordu ve nabzım kulaklarımda atıyordu.

Boğazıma düğümlenen bir kayayı yutkunarak geçiştirdim ve tanıdık fuayeye göz gezdirdim. Elizabeth kapının yanındaki sehpayı değiştirmişti ve üzerinde bir ayna asılıydı. Yansımam bana göz kırptı, yüzüm bütün yaz dışarıda kaldığım için bronzlaşmış ve çillenmişti.

Finn gitmeden önceki o geceden beri bu eve girmemiştim. "Hey."

Finn'in sıcak kolu omuzlarıma dolandı ve beni kendine çekti.

Beni göğsüne bastırdı. "İyi misin?" diye şakağıma doğru mırıldandı, ben de başımı salladım.

"Sadece gerginim," dedim omuz silkerek ve küçük bir gülümsemeyle.

Başını eğerek ışıldayan gözlerle kapıya baktı. "Bundan kurtulmak mı istiyorsun?"

Homurdandım. "Hayır."

"Hadi," diye alay etti, sesi kulağıma kadar alçaktı ve sırtımdan aşağı bir ürperti yuvarlandı.

Yürüyüşten eve döndüğümüzden beri Finn ve ben çok fazla seks yapıyorduk.

En iyi seks. Ayak parmaklarını kıvıran, gözleri birbirine geçiren, birbirinin adını haykıran türden bir seks. Gündüz ve gece.

Finn şalelede beni sevdiğini söylemişti. O sözleri kafamda sürekli tekrarlıyordum. O zamandan beri bir daha söylememişti ama bunu hissettiğini biliyordum.

Ben de söylemek istedim ama her denememde aklım bana Finn'in kovalamacayı ve heyecanı sevdiğini hatırlattı. Eğlencenin ve oyunun bir

parçası olmak için can atıyordu.

ilişki. Eğer bu biterse, sıkılırdı.

Midem gerildi. Son birkaç ayda olanlardan sonra bunu düşünmek bile istemiyordum.

Cole hala benimle iletişime geçmemiştii, işte cevabım buydu. İnsanlar sıkıldı ve gittiler, ben de çenemi kapalı tuttum.

Şimdilik, sahip olduklarımın tadını çıkarıyordum. Gelecek hakkında endişelenmeyecektim. Elizabeth ve Sam'in fuayesinde başımı salladım ve Finn'e cesur bir gülümseme takındım.

Elizabeth köşede belirdi, gözleri parlıyordu ve yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. "İşte oradalar."

Bize sıcacık, uzun uzun sarıldıktan sonra bizi Wyatt, Holden ve Avery'nin salata hazırlamasına yardım ettiği mutfağa çekti. Avery bize sarılıp bana ve Finn'e birer kadeh şarap doldururken çocuklar başlarıyla selam verdiler.

"Dışarı çıkın," dedi Elizabeth, bizi avlu kapısından kovarak ve ben güldüm, yeniden on yaşıdaymışız gibi hissettim.

Arka bahçede Emmett akşam yemeğini mangalda pişirirken Sam, Hannah ve Sadie çimlerin üzerinde Cora ile oynadılar.

"Hey, siz ikiniz," diye seslendi Sam Cora'yı havaya fırlatırken Cora ciyaklayıp gülüyordu.

Sadie ayağa kalktı ve oraya doğru yürüdü. "Merhaba *doktor*." Kaşlarını oynattı.

Homurdandım ve başımı salladım. "Bana öyle demeyeceğiz."

Finn, Cora'yı Sam'in elinden alıp yanaklarına öpücükler kondururken, "Ona kesinlikle öyle diyeceğiz," diye ekledi. Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Sadie'nin kolları boynuma dolandı ve beni o kadar sert sıktı ki nefes alamadım. "Tebrik ederim."

"Teşekkürler." O geri çekilirken gülümsedim.

Hannah bana sarılırken sessizce, "Seninle gurur duyuyorum," dedi ve ben kızardım.

"Savunman ne zaman?" Emmett ızgaradan seslendi.

Eve döndüğümüzden beri geçen bir hafta boyunca, Finn'le birbirimize karışmadığımız zamanlarda, danışmanım ile ileri geri e-posta yazışıyorduk.

"Tezimi bu sabah teslim ettim," dedim onlara, verandadaki sandalyelerden birine oturarak, "şimdi diğer araştırmacılarla birlikte savunmayı planlıyorlar. Eylül başında bir tarihte gerçekleşecek."

Bu hafta yüzüncü kez içim rahatladı. Danışmanım yoluna devam edebilirdi. *Ben de devam edebilirdim.*

Sam'in kaşları merakla kalktı. Gözleri oğlununkilerle aynı renkteydi, o keskin, berrak gri. "Bu konuda kendini iyi hissediyor musun?"

Kıkırdadım. "Evet. Danışmanım bu işi çantada keklik gördüğüme emin." Bir homurtu kaçtı benden. "Ve araştırma için yeterince zamanım oldu."

Sam hayretle başını salladı. "Seninle çok gurur duyuyorum Olivia." Kucağımdaki ellerime bakarak gülümsedim. "Teşekkürler Sam."

Diğerleri de bahçede bize katıldı, konuşup gülüştüler ve masadaki yerlerimizi aldığımızda endişelerim kaybolmuştu. Bu insanlarla birlikte olmak çok kolaydı. Çocukluk ve gençlik yıllarım boyunca bu arka bahçede kaç saat geçirmiştım? İkinci evim gibi hissetmişim.

Elizabeth daha sonra iPad'ini havaya kaldırarak, "Bu iyi bir tane," dedi.

Sadie'nin bebek partisinden bir fotoğraftı. Finn kalçasının ortasında bana doğru dönmüş, bir porno yıldızının yüzünü kızartacak bir ifadeyle bana bakıyordu. Fotoğrafta neredeyse ağzımın suyu akıyordu. Arka planda Miri'nin gözleri vahşi bir şekilde beni izliyordu.

Herkes güldü.

Holden başını Finn'e doğru salladı. "Vay canına."

"Ne?" Finn ona sordu. "Liv beni annemin kitap kulübüne sürükledi. Annem orada *penis* kelimesini kaç kere söyledi biliyor musun?"

Elizabeth masum bir tavırla omuz silkti. "Elimden geldiğince çok kez." Finn'e ve bana bakarken yüzünde bir gülümseme belirdi ve gözleri parladı. "Ve Finn'in misilleme yapacağını hissediyordum. Siz ikiniz sürekli birbirinize böyle saldırıyorsunuz."

Finn'in eli kucağıma geldi, elimi sardı ve beni sıktı. Ben de ona gülümsedim.

"Göt herif," dedim gülümseyerek.

Kaşları kalktı, gözleri parlıyordu. "Bunu biliyorsun."

Wyatt, Emmett'a tembel bir sırıtış fırlattı. "Geçen gün belediye binasında biraz korktuğunu duydum."

Emmett ofladı, bana ve Finn'e ters ters baktı. "Evet, bu konuda hâlâ kızgınım."

Finn ve ben kahkahalarımızı bastırmaya çalıştık ama başarılı olamadık. Elimle ağzımı kapattım ama titreyen omuzlarım bizi ele verdi. Masanın etrafında herkes sırıtiyordu. Elizabeth gülümsemesini gizlemek için ağzını yuvarladı.

"Hiç komik değil," dedi Emmett herkese. "Bir sonraki belediye toplantısında, Queen's Cove'da kaplumbağaların yasaklanmasını önereceğim."

Finn kahkahaları arasında, "Bir kazaydı," dedi. "Söz veriyoruz."

Emmett ona baktı ve başını salladı. "Siz ikiniz her zaman birlikte belaya bulaşıyorsunuz."

Finn'in elleri havaya kalktı. "Bu benim hatam bile değildi." Parmağını benimle onun arasında döndürdü. "İkimizin de hatasıydı."

"Bu doğru," diye itiraf ettim.

Emmett burun kemiğini ovuşturdu. "Artık belediye binasına okul gezisi yok."

"Bir dahaki sefere tatlım," dedi Avery elini onun koluna koyarak, "kapını kötü çocuklara karşı barikatla kapat."

İç çekti. "Div'den benim için korumalık yapmasını isteyeceğim."

Sadie boğazını temizledi. "Altına işediğini duydum."

Emmett çatalını yere atıp beni işaret etti. "Olivia işedi, ben değil!"

Ağzım açık kaldı. "Ben yapmadım!"

Cora tombul elini Emmett'a doğru salladı.

"Çiş." Masadakiler kahkahalara boğuldu ve

Cora kıkırdadı.

"Kimse işemedi," diye araya girdi Finn. "Ama Emmett nedense neredeyse yangın alarımını çalıştıracaktı."

Emmett ciddiyetle, "Panikliyordum," dedi ve Avery tekrar kolunu ovuşturdu.

Elizabeth kendi kendine gülümseyerek, "Bu kasabada asla sıkıcı bir an olmaz," dedi.

Sam'e baktı. "Gidelim mi?"

Başıyla onayladı ve masadan kalktılar, birkaç dakika sonra bir pastayla geri döndüler. Üzerinde *Tebrikler Olivia yazıyordu!* Pembe krema çiçeklerle süslenmişti.

Gözlerimin arkası yandı. Aman Tanrım. Burada herkesin önünde ağlayacaktım. Gözyaşlarımı temizlemek için hızla gözlerimi kırptım.

Elizabeth masaya koyarken, "Veena bunu özel yaptı," diye ekledi. "Vişneli çikolata."

En sevdiğim. Bakışlarım Elizabeth'inkilerle buluştu ve o da göz kırptı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım ve omzumu sıktı.

Pasta kesilip dağıtılırken, sohbet ve şarap akarken aklıma bir düşünce geldi. Artık kaybedecek çok şeyim vardı. Finn'le işler kötüye giderse, tüm bunlar -bu ikinci aile, severek büyüdüğüm bu kadınlar, beni çok iyi tanıyan ve başarılarımı kutlamak için özel pastalar yaptıran bu insanlar- yok

olacaktı.

Masanın karşısındaki Holden kaşlarını çattı. Hannah'nın sorduğu soruya yanıt olarak, "Döşemeyi Cuma günü yapıyoruz," dedi.

Sadie yüzünü buruşturarak başını salladı. "Cora'nın orada olmasının güvenli olup olmadığını bilmiyorum.

Zımpara yaparken havada çok fazla toz oluyor."

Elizabeth, "Sam ve ben öğleden sonra Singh'lerle golf oynayacağız," dedi. Bunu düşündü. "Başka bir tarihe erteleyebiliriz."

"Ertelemeyin." Wyatt başını salladı. "Ona baka c a k birini buluruz."

Finn boğazını temizledi. "Ben yaparım." Cora'ya gülümsedi ve dilini dışarı çıkardı. Cora da ona o şapşal gülümsemesiyle karşılık verdi.

"Ona göz kulak olacak mısın?" Wyatt sordu.

Finn omuz silkti. "Elbette. Çalışmıyorum ve bu bana onu şeker dükkanına götürüp şımartmak için bir şans verecek."

"Pekâlâ." Wyatt omuz silkti. "Çok teşekkür ederim."

Hannah öne doğru eğildi. "Gerçekten minnettarız, Finn."

Gülümseyerek el salladı. "Lafı bile olmaz. Ciddiyim." Bana gülümsedi ve yine kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Sohbet devam ederken, düşüncelerim kızların yazın başlarında söylediklerine, Finn'in eskiden hiç plan yapmadığını ama şimdi yaptığını söylediklerine geri döndü. Sanki kök salıyordu.

Yanımda oturan ve Wyatt'la sörf hakkında sohbet eden ona baktım.

Finn kollarını göğsünde kavuşturmuş, "Yeni bir tahta almak istiyorum," diyordu. "Eskisi çok yoruldu."

Etrafımda dolaşıyordu ama bir parçam kendini tutuyordu. Ondan nefret ederek ve kızgın olarak çok uzun zaman geçirmiştım ve bu yaz uçup gitmişti. Alışmak için biraz daha zamana ihtiyacım vardı ve sonra kelimeleri söyleyebilirdim.

Hannah'nın kucağındaki Cora kıvranarak beni işaret etti. Ona gülümsedim. "Seninle oturmak istiyor," dedi Hannah. "Sorun olur mu?"

Kıkırdadım. "Tabii ki."

Hannah ayağa kalktı ve Cora'yı kucağıma bıraktı. Tombul, sevimli çocuğa gülümsemek için öne doğru eğildim ve o da kıkırdayarak ayaklarını tekmeledi. Kalbim göğsümde genişledi.

Tamam, çocuk sahibi olmanın cazibesini anlayabilirim. Hamilelik ve doğum gibi ilk aşamalar korkutucu görünüyordu, ama bu? Bana ve Finn'e benzeyen küçük, tatlı bir şirinliğe sahip olmak? Belki Finn'in gözlerine ya da benim çillerime sahip olacaktı. Cora Finn'e uzandı ve Finn onu tuttu.

Kendini tanıtır gibi elini sıktı ve ben de güldüm. Finn'i çocuklarımızla birlikte görmek dünyanın en şirin şeyi olurdu.

İçimde duygularım savaştı ve çenem kilitlendi. Hazır olduğumda, kelimeleri söyleyecektim.

OceanofPDF.com

Olivia

DAHA SONRA, tuvaleti kullanmak için içeri girdim ve koridorda oyalanarak duvarda asılı aile fotoğraflarına baktım.

Bakışlarım mezuniyet gecesinde Finn'le çektiğimiz fotoğrafa takıldı. Sam'in arka bahçede yaptığı ahşap kemerin altında durmuş, birbirimize gülüyor ve gülümsüyorduk, çok mutlu ve gençtik. Elizabeth fotoğrafı mükemmel bir anda çekmişti. Nefesim boğazımda düğümlendi. Fotoğrafta birbirimize sanki birbirimizi seviyormuşuz gibi bakıyorduk.

Ayak sesleri dönmemi sağladı ve Elizabeth arkamdan yaklaştı.

"Bunu sevdim," dedi yumuşak bir sesle. "Birbirinize geri dönmenin bir yolunu bulacağınızı hep biliyordum." Bakışlarını bana doğru kaydırıp ve yüzümü inceledi. "Sen ve Finn birbirinizi görüyorsunuz."

Göğsümde kalbim taklalar attı.

Gözleri yüzümde oyalandı. "Tatlım, yıllar boyunca seninle konuşmaya çalışarak seni rahatsız ettiysem özür dilerim. Seni daha fazla rahat bırakmalıydım." Ağzında alaycı bir gülümseme belirdi. "Senin yanımda olmaman çok zordu. Sen benim için her zaman bir kız çocuğu gibiydin." İç çekti. "Bir kızım olmadı ve sen her zaman çok özeldin."

Elizabeth'in bakışları diğer resimlere kaydı; Avery'nin restoranındaki barın arkasında çekilmiş samimi bir fotoğrafı, Hannah'nın kitapçısının önünde gururla gülümsemesi ve Sadie'nin geçen yıl kasabadaki sanat galerisinde açtığı sergide bir tablonun yanında durması.

Oh. Kalbim sızladı ve aniden son on iki yılı onun gözlerinden gördüm. Ciğerlerimdeki hava boşaldı.

"Şimdi bir sürü kızın var," dedim sessizce.

"Seviyorum." Kolunu omuzlarıma doladı ve diğer eliyle Sadie'ninkinin yanındaki çerçeveli fotoğrafa dokundu.

Finn'in çiçeğin önünde, parlak güneşin altında parlayan gözlerimle çektiği bir fotoğraftı. Gözlerim tekrar acıdı ve burnumu çektim.

"Onu bulamasaydın bile tatlım, seninle ve dönüştüğün kadınla gurur duyardım." Fotoğrafıma bakıp gülümsedi. "Sen ve Finn'in başınızın belaya girmesi hiç önemli değildi, sadece birbirinizin yanında olmanız önemliydi." Beni bırakmadan önce şakağıma bir öpücük kondurdu.

"Elizabeth?"

Koridorun sonunda döndü.

"Seni bu kadar uzun süre görmezden geldiğim için özür dilerim." Zorlukla yutkundum ve bakışlarımı kaçırdım. "Bana Finn'i hatırlattın."

Başını salladı, gözleri parlıyordu. "Biliyorum. Sanırım onu unutmanı istemedim. Ama tekrar bir araya gelmeseniz bile benim için hâlâ özeldin."

Arka bahçeye dönmeden önce bana bir göz kırptı ve duvardaki aile resimlerini incelemek için birkaç dakika daha ayırdım.

"Hey," dedi Finn koridorun sonunda.

Doğrudum. "Hey."

"Herkes gitmeye hazırlanıyor."

Başımı salladım. "Tamam. Eve gitmek ister misin?"

Başını sallarken gözleri parlıyordu. "Henüz değil." Başını arkasına doğru eğdi ve elini uzattı. "Gel bakalım."

Finn beni üst kata ve eski yatak odasına götürdü. Yeni bir nevresim olmasına rağmen oda neredeyse aynıydı ve burada yaşadığı zamankinden daha düzenliydi. Pencereden eski odamı görebiliyordum.

"Finn," dedim gülerek. "Herkes alt katta."

Bana inanmaz bir şekilde sıırttı. "*Bunu* yapmayacağız. Tanrım, Morgan, seni azgın."

Göğsüm kahkahalarla sarsıldı. "O zaman neden senin eski odandayız?"

Bir süre sonra çatıda uzanmış, pastel pembeler, altın sarısı ve turuncular gökyüzünde yıkanırken güneşin batışını izliyorduk. Kuşlar ağaçlardan günün son cıvıltılarını yükseltirken Finn'in eli benimkine dolandı. Onu çabucak sıktım.

Ön kapının açıldığını duyduk. "Hoşça kal," diye seslendi Sadie.

Başımı kaldırıp onu ve Holden'ın ön patikadan Holden'ın sokağa park etmiş kamyonetine doğru yürüyüşlerini izledim. Geri döndü ve elini sallayarak kaldırmadan önce bakışlarımla karşılaştı. Ağzında küçük bir gülümseme belirdi ve ben de ona el salladım.

"Her zaman önünden geçtiğimiz şu eski evi biliyor musun?" Finn parmaklarımla oynayarak sordu.

Başımı salladım.

"Üzerinde ne tür değişiklikler yapardınız?"

Mırıldandım ve zihnimin eski mülke kaymasına izin verdim. "Bahçenin çok çalışmaya ihtiyacı var."

"Evet."

Son geçtiğimizde çatı yosunla kaplıydı. "Yeni bir çatı." "Kesinlikle."

"Şu anda orada yaşayan tüm sıçanları ve rakunları tahliye ederdim." Finn kıkırdadı. "Hiç şüphesiz."

Sadie ve Holden'ın yaptıkları projeleri ve bir mekânı yeniden tasarlariken hayal gücünü nasıl serbest bıraktığını düşündüm. Birlikte sahip oldukları handa, Holden'ı bir kitaplığın içinde gizli bir kapısı olan gizli bir kütüphane kurmaya ikna etmişti. Hanın arkasındaki ormanda bir ağaç ev barı bile vardı. Üzerinde çalıştığı evler işlev ve neşeyi bir arada sunuyordu.

Şehrin kenarındaki o evde yaşadığımızı hayal ettim. Eşyalarımızla dolu olduğunu, Şükran Günü ya da Noel'de ailelerimizi ağırladığımızı hayal ettim. Cadılar Bayramı'nda verdiğimiz büyük partiyi, bahçede koşuşturan kostümlü çocukları.

Orada Finn ile mutlu olmayı hayal ettim.

"Yatağın üzerine bir tavan penceresi koyardım," dedim ona. Gözleri beni kıstırdı.

"Yıldızları izlemek için mi?"

Başımı salladım. "Her gece uyumadan önce."

Ağzının köşesi kasıldı ama gözleri özlemle doldu.

Yine söylemek istediğim sözleri düşündüm.

"Bana karşı sabırlı olduğun için teşekkürler," diye fısıldadım.

İçini çekti ve bana gülümsedi. "Senin için sonsuza dek beklerim Morgan."

Hafızamda, Finn'in aylar önce söylediği kelimeyi duydum. O zamandan beri söylememişi.

Ruh eşim.

Gökyüzüne baktım ve bunun doğru olmasını umdum.

OceanofPDF.com

Finn

ERTESİ GÜN, parkta bir battaniyenin üzerine oturmuş, küçük bir oyuncak dağının altına gömülmüştüm. Cora her bir oyuncağı üzerimde dengelerken bana mırıldandı ve ben de şapkasını düzeltmek için uzandım. Bir saat önce onu aldığımda Hannah güneş yanığı olmasından endişelenmişti.

Cora, sallanan bacakları üzerinde bir başka havasız hava kabını alıp göğsüme koydu.

"Teşekkürler," dedim ona.

Sırtarak bana bir şeyler geveledi.

Kahretsin, bu çocuk çok tatlıydı.

"Tamam." Ayağıma koymadan önce başka bir oyuncağa uzanmasını izledim. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Ellen," dedi bir Japon balığı krakeri yemek için eğilerek.

Cora oynarken aklım son aile yemeğine gitti. Yıldızlar ortaya çıkana kadar çatıda kalmıştık ve esniyorduk ve yemin ederim, bana bakışından bunu söylemek istediğini anlamıştım.

İçimde sabırsız bir parça keşke söyleseydi diyordu. Neden söyleyemedi? Yemekte onun yanında olmak çok doğru gelmişti.

Her zaman çok inatçıydı ve şimdi bir nedenden dolayı direniyormuş gibi hissediyordu.

Belki de yine çuvallamamı bekliyordu. Bu düşünce midemi bulandırdı.

"Ellen," diye bağırdı Cora, alkışlayarak.

"Evet, Ellen," diye tekrarladım kaşlarımı çatarak.

Annemle babam Liv için pastayı getirdiklerinde Liv'in gözlerinde ağlayacakmış gibi bir duygu yükselmişti. O da hissediyordu, bunu *biliyordum*. Keşke işaretleri okumak için bana güvenmek yerine bana nasıl hissettiğini söyleyecek cesareti toplayabilseydi.

Bu endişe, göğsümde beni dürtten keskin bir çekirdek gibiydi. *Ben seninim*, demişti kayak kulübesinde birlikteyken. Bunu yarı uykuluyken de söyleyebilmesini istiyordum. Akşam yemeği için dışarı çıktığımızda. Marketteyken.

Tüm bunlardan sonra, yazın büyük bir bölümünde dizlerimin üzerine çöküp ona yalvardıktan sonra, yine de bir santim bile veremez miydi?

Telefonum çaldı ve bir göz attım.

Tezim Eylül ayının ilk haftası için rezerve edildi, diye mesaj atmıştı.

Bir cevap yazdım. *Bu harika*.

Mesajı çıkmadan önce ekranda yazı noktaları belirdi. *Hafta sonu Vancouver'da kalmalıyız*.

Alnım kırıştı. *Kesinlikle*.

O zaman da aynı yerde mi olacaktık, ben onun yetişmesini mi bekliyor olacaktım?

Cora ile nasıl gidiyor?

Gülümsedim ve Liv'e gönderebilmek için onunla bir selfie çekmek üzere döndüm. Nabzım durdu. Cora gitmişti.

"Cora," diye bağırdım, ayağa fırlarken oyuncakları üzerimden ittim. "Cora!" Sesim parkta yankılandı ve insanlar endişeyle bana baktı. Kalbim göğsümde hızla atıyor, kan kulaklarımda çalkalanıyordu. Onu ararken bakışlarım parkın etrafında dönüyordu.

Sikeyim. Siktir, siktir, siktir. Nasıl bu kadar aptal olabildim?

Nerede olabilir ki? Bir köpek havlaması duydum ve döndüm. Parkı çevreleyen sakin bir sokak vardı ve kaldırım boyunca bir sıra araba park etmişti.

Yola. Kalbim boğazıma düğümlendi ve koşmaya başladım.

"Cora!" Park etmiş bir minibüsün yanından geçerken bağırdım ve onu aradım.

Sokağın diğer tarafında, kaldırımda ayağı takılınca onu fark ettim. Midem bulandı. Güvendeydi.

"Çok şükür," diye mırıldandım, o ağlamaya başlarken ona doğru koştum. "Hey, hey, hey," dedim onu kucağıma alıp sakinleştirmeye çalışırken. "Sorun yok."

Kollarımda Cora çılgık atıyor, kıvranıyor ve kollarını sallıyordu.

"Ellen," diye hıçkırarak omzumun üzerinden işaret etti ve ben de döndüm. Jen Morgan, çikolatalı labradoru Evelyn'le

birlikte orada duruyordu.

Anlayış geldi üzerime. Ellen. *Evelyn*.

Jen'in bakışlarıyla karşılaştım ve midem yine bulandı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu yaklaşırken. Sesi kuru ve temkinliydi, sanki iyi olmadığını biliyormuş gibiydi.

Cora çırpınırken "Evet," dedim sıkıca. Köpeği sevebilmesi için onu kaldırıma bıraktım.

Jen izledi ve midem daha da kötüleşti. "Yaralanabilirdi, Finn."

Kulaklarım sıcaktı ve nabzım hâlâ çok hızlı atıyordu. Jen'in bana bakışı kendimden nefret etmeme neden oldu.

"Biliyorum." Bir elimi saçlarımın arasında gezdirdim. "Öyle demek istemedim-" Kendimi kestim. Olanların hiçbir mazereti yoktu. "Biliyorum."

Olivia'nın yirmi yıl sonra nasıl görüneceği konusunda yardımcı olmadı.

Arkasında, kaldırımda birkaç kişi toplanmış onu izliyordu. Veena'nın fırınında çalışan biri, Hannah'nın kitapçısını işleten Liya ve liseden tanıdığım bir adam. Bana dikkatli bakışlar attılar ve Cora'nın caddeyi tek başına koşarak geçtiğini gördükleri belliydi.

Midem tekrar tekrar düğümlendi. Doğru ya. Evet. Ben buydum. Finn, lanet olsun. Bir yerde uzun süre kalamayan, pervasız, heyecan arayan şeytan.

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, ondan kaçamadım. Ondan kurtulamadım. İşte buradaydım, değişmeye çalışıyordum ama kaybettiğim bir savaşın içindeydim. İşe yaramamıştı. Neler olabileceğini düşünürken gözlerim kapandı. Cora'ya bir araba ya da bisikletli çarpabilirdi. Ciddi şekilde yaralanabilir ya da daha kötüsü olabilirdi. Wyatt ve Hannah'nın yüz ifadelerini hayal ettim ve midem bulandı.

Bu sefer gerçekten sıçmıştım.

Bu bir işaretti. Bu dersi ilk öğrendiğimde uzak durmalıydım. Liv'in gerçeği kendi başına anlaması an meselesiydi.

"Finn?"

Jen'in güvensiz gözleriyle karşılaşmak için başımı kaldırdım. "Ne?"

"Neden Cora'yı eve ben götürmüyorum?" diye sordu. Sesi nötr ve garip bir şekilde sakindi, sanki beni sakinleştirmeye çalışıyordu. "Ben zaten o tarafa gidiyorum."

Elimi saçlarımın arasında gezdirip herkesin programının ayrıntılarını hatırlamaya çalışırken düşüncelerim dönüp duruyordu. "Evde değiller. Evde değiller."

Tamam." Başıımı salladım ve köpek ellerini yalarken Cora'nın gülüşünü izledim. "Onu Hannah ve Wyatt'lara götüreceğim."

Bakışları Cora'ya kaydı. "Emin misin?"

"Evet." Hayal kırıklığı göğsümde çukurlaştı. Bir kez daha nasıl bu kadar aptal olabildiğimi düşündüm. Hannah geçen gün Cora'nın yürümekte ne kadar hızlı olduğunu anlatıyordu. Onu kucağıma almak için eğildim. "Haydi. Gitme zamanı."

Toparlanıp Cora'yı bebek arabasına koyarken parkın yarısının bakışlarını üzerimde hissettim. Nabzım hâlâ kulaklarımda atıyor, adrenalın kanımda dolaşıyordu.

Bu tür heyecanları sevmezdim.

Cora'yı Wyatt ve Hannah'lara geri götürdüm. Uyumak istemedi, bu yüzden elinde oyuncakıyla uyuyana kadar yerde oynadık ve onu beşiğine yerleştirdim. Odasında oturup onun uyumasını izlerken, kendi dikkatsizliğim yüzünden bugün ne kadar çok şey kaybedebileceğimi düşündüm.

Tekrar tekrar izledim ve sonra Liv'le, çocuklarımızla olan geleceğimizi düşündüm.

Bunu duyduktan sonra bana nasıl güvenebilir?

HANNAH o akşam eve erken döndüğünde Cora hâlâ uyuyordu. Hemen bir bahane uydurarak oradan ayrıldım ve bir an önce oradan uzaklaştım. Ona ne olduğunu anlatmadım, nasıl anlatacağımı bilmiyordum. Sadece hoşça kal dedim ve aceleyle kapıdan çıktım.

Barın arkasındaki park yerime yanaştığımda vücudumdaki her içgüdü kaçmamı, oradan uzaklaşmamı, fısıltılardan, dedikodulardan ve utançtan uzaklaşmamı söylüyordu. Bardan gelen müziğe ve konuşmalara aldırmadan merdivenlerden apartmanlara doğru koştum. Liv'in bu gece orada çalıştığını bilmeden. Yatak odamda giysilerimi bir çantaya doldurup aceleyle dışarı çıktım ve merdivenlerden inerek arabama döndüm.

Liv merdivenlerin dibindeydi.

"Hey," dedi, kaşları çatılmıştı.

Donup kaldım. "Merhaba." Göğsüm ağrıyordu. Ona olanları anlatmak istiyordum ama anlatırsam beni Jen'in gördüğü gibi görecekti ve buna dayanamazdım.

Ne kadar boktan biri olduğumu anladığında yanında olamazdım.

Bakışları çantama kaydı ve gözlerinde bir şeyler karardı. "Nereye gidiyorsun?"

"Bilmiyorum." Zorlukla yutkundum, bakışlarımı ondan ayıramıyordum. Sanki her şeyimi, bu yaz ondan saklamaya çalıştığım tüm kötü yanlarımı görebiliyormuş gibi çırılçıplak soyulmuş hissediyordum. "Biraz düşünmem gerek."

Kaşları birbirine çarptı ve bakışlarında öfke parladı. Bardan gelen sesler koridorda ilerlerken bir an öylece durup birbirimize baktık.

Bir kaşını kaldırdı. "İşimiz bitti mi?"

Gözleri çok soğuktu, sanki bu yaz hiç yaşanmamış gibiydi. Sanki bir yabancıymışım gibi.

Başımı sallayarak ve yüzümü buruşturarak, "Hayır," dedim. "I-" Acı ve hayal kırıklığının bıçak gibi saplandığı göğsümü ovuşturdum. "Kafamı toparlamam gerekiyor."

Umursamıyormuş gibi omuz silkti. "Öyleyse git."

Tek kelime etmeden arkasını dönüp bara yöneldi ve kalbim karnıma doğru düştü.

Olivia

Ertesi sabah gözlerimi açtım ve onu aramak için arkamı döndüm.

Olanları hatırlayınca midem bulandı ve gözümü kırıştıtararak yatakta yanımdaki boş yere baktım. Dünkü konuşma kafamın içinde tekrarlandı. O gittikten sonra barda bir robot gibi hareket ettim, düşünmeden, hissetmeden, sadece içki karıştırma ve hesap ödeme işlerini yapıyordum.

Dün gece omzunda çantasıyla çok kaybolmuş görünüyordu. Gözleri kafese kapatılmış bir hayvan gibi benimle arka kapı arasında gidip geliyordu.

Kaşlarımı çattım ve uzun bir nefes verdim. Bu hiç mantıklı değildi. Tüm bunlardan sonra. Tüm yaz boyunca bana farklı olduğuna dair güvence verdikten sonra.

Göğsümde acı, kızgınlık, kırgınlık ve pişmanlık dolu bir his vardı.

Telefonum çaldı ve ona baktım. Hannah, Avery ve Sadie ile grup sohbetinde mesajlar havada uçuşuyordu.

Finn'in nerede olduğunu bilen var mı?

Hayır... Dün gece bebek bakıcılığı yapıyordu, değil mi?

Evet. Liya, Cora'yla parkta bir şey olduğunu ve Evelyn'i sevmek için sokağın karşısına koştuğunu söyledi.

Anlamaya başladım. Annem de orada olmalıydı. Yüzünü hayal edebiliyordum, onaylamıyordu ve hiç şaşırmamıştı. Hay sikeyim. Yatakta yatarken Finn'in neler hissetmiş olabileceğini düşününce midem bulandı.

Kahretsin. Bu çok korkunç.

Evet. Sadece onunla konuşmak istiyorum. Dün gece çıkarken çok stresli ve üzgün görünüyordu.

Avery: *Emmett Sadie'yi tanımıyor. Holden Hannah da tanımıyor: Olivia? O seninle mi? Onu görürsen kızgın olmadığımızı söyler misin? Bunun bir kaza olduğunu biliyoruz.*

İstenmeyen bir düşünce aklıma geldi.

Finn'e nasıl hissettiğimi -*gerçekte* nasıl hissettiğimi, o üç önemli kelimeyi- söyleseydim belki de çekip gitmezdi. Gözlerimin arkasında bir baş ağrısı oluştu. Bunca zaman Finn hiçbir yere gitmeyeceğini söylemişti, bu yüzden bir milim bile kıpırdamadım. Duyması gereken kelimeleri, hissettiklerimi söylemedim.

Finn'i seviyordum. Finn'i her zaman sevmiştim ve bu benim öyle ayrılmaz bir parçamdı ki onu görmezden gelmeye çalıştığımı inanamıyordum.

Yüzümden aşağı kaynar bir gözyaşı süzüldü. Lanet olsun. Göğsüm ağrıdı ve gözyaşımı sildim.

"Aptal, aptal Olivia," diye fısıldadım kendi kendime.

Öğlen vakti telefonumun komodinin üzerinde vızıldamasıyla uyandım. Çok fazla uyuduğum için kafam bulanıktı ama yine de kendimi yataktan kalkmaya zorlayamıyordum. Telefona uzandım, bilinmeyen bir numara olduğunu gördüm ve görmezden geldim.

Bir dakika sonra tekrar vızıldamaya başladı. "Ne?" Tersledim.

Telefonun diğer ucunda bir adam "Merhaba... Olivia ile mi görüşüyorum?" demeden önce bir duraksama oldu.

Sesli mesajında duyduğum aynı hışırtılı, alçak sestti. Kalbim boğazıma düğümlendi.

"Evet," dedim yatakta doğrulup gözlerimdeki uykuyu silerek. "Bu benim. Ben Olivia."

"Uh," diye başladı ve sesi gergindi. "Muhtemelen çok kısa sürecekt ama ben buradayım." Boğazını temizledi. "Queen's Cove'da."

Gözlerimi kırıştırdım, önümdeki boşluğa bakıyordum. "Şehirde mi?" Tekrar ettim. "Şimdi mi?"

Boğazından pişmanlık gibi bir ses çıktı. "Aramalıydım ama fikrimi değiştirip geri döneceğimden endişelendim."

Göğsümde, beni terk eden lanet olası pislik için üzgün, pişman ve garip bir şekilde empati kuran bir şey nabız gibi atıyordu.

"Meşgulsün," dedi aniden. "Sorun değil. Bilmem gerekirdi."

"Hayır," diye ağzımdan kaçırdım. "Yapmayacağım. Zamanım var." Odamın karşısındaki aynaya baktım. Saçlarım dağınıktı ve gözlerim şişti. "Bana yarım saat ver."

OceanofPDF.com

Olivia

Koridordan bara doğru baktım. Öğleden sonraydı ve birkaç müdavimin sohbet ettiğini duyabiliyordum. Televizyon açıktı ve önemli olayları gösteriyordu.

Bara girdim. Cole tezgâhta, Finn'in normal koltuğunda oturuyordu. Onu incelerken nabzım kulaklarımda atıyordu. Onun gençken çekilmiş fotoğraflarını görmüştüm. Hâlâ yakışıklıydı, sadece daha yaşlıydı, şakaklarındaki gri bulanıklaşmıştı ve gözlerinin etrafında çizgiler vardı. İş botları, kot pantolon ve tişört giyiyordu. Kolları ve boynunun arkası bronzlaşmıştı. Ensesinin arkasındaki saç çizgisi boyunca beyaz bir bronzluk çizgisi vardı, sanki saçını yeni kestirmiş gibiydi.

Döndü ve gözlerimiz buluştu. "Olivia."

Benim gözlerime sahipti. Alnı kırışıklı ve cildi yıpranmış gibiydi, anneminki gibi pürüzsüz ve çilli değildi.

Sesi bir sigara tiryakisinininki gibi çakıllıydı. Önündeki tezgâhta bir bardak soda vardı.

"Merhaba." Hareket etmedim.

Boğazını temizlemeden önce rahatsızlıkla kıpırdandı. Holden'ın genellikle oturduğu yanındaki koltuğu işaret etti.

"Oturmak ister misin?" diye sordu. "Ya da biz, uh." Tekrar boğazını temizledi. "Başka bir yere gidebiliriz. Seni öğle yemeğine ya da kahveye götürebilirim. Ne istersen."

Arkasında Joe bir bardağı temizliyordu, bize bakmıyordu ama dikkatini çektiğini hissedebiliyordum. Kafasını kaldırdı ve bana hızlıca göz kırptı, hayatımda binlerce kez yaptığı *ben buradayım* hareketini yaptı. Ben de ona başımınla karşılık verdim.

Cole'a "Hadi marinaya yürüyelim," dedim.

Bir kez başını salladı ve cüzdanına uzandı. Joe ona el salladı.

"Evden," dedi. "Emin misin?" Cole sordu.

Joe yine gülümseyerek başını salladı. "Emin olabilirsin."

"Ah. Minnettarım." Ayağa kalktı ve bana yolu göstermemi işaret etti.

Sonunda konuşmadan önce sessizlik içinde marinaya doğru yürüdük.

"Seni böyle şaşırtmak istememiştim," dedi yine ensesini ovuşturarak.

"Sorun değil."

"Whistler'dan mı geldin?" Ben sordum.

Başıyla onayladı. "Orası çok güzel," diye devam etti. "Bir sürü ağaç ve dağ var."

"Bu senin sahnen mi?" Gözlerimi yoldan ayırmadan sordum. "Ağaçlar ve dağlar mı?"

Bir kahkaha attı. "Evet, sanırım öyle. Eskiden öyle değildi ama artık öyle."

Ne demek istediğini anlamış gibi başımı salladım. Sanki onun hakkında bir şey biliyormuşum gibi. Sanki onun hayatını biliyormuşum gibi söyledim.

Sessizce yürümeye devam ettik. Pazar günü öğleden sonra kurulan pazar nedeniyle sokaklar kalabalıktı, Ana Cadde boyunca masalar ve stantlar vardı.

Marina görüldüğünde Cole alçak sesle bir ıslık çaldı. "O dondurmacı hâlâ burada mı? Vay be. Hâlâ dondurma seviyor musun?" Bakışları benimkilere kaydı, emin değildi. Sanki gergindi.

Başımı salladım. "Evet."

Başını kalabalık dükkâna doğru eğdi. "Ne aroması?"

"Çikolatalı, vişneli ya da kahveli herhangi bir şey. Seninle gelmemi ister misin?"

Başını iki yana salladı. "Sen otur. Ben hemen döneceğim."

O dondurmacıya doğru koşarken ben bankta oturdum. Hay sikeyim. Bu çok garipti. Bir yanım kaçıp gideceğini ve ben gittiğini anlayana kadar beni bu bankta bırakıp bırakmayacağını merak ediyordu.

Elinde iki külâh dondurmayla döndüğünde bir yanım şaşırdı. "Martıları beslemeyin," dedim ona, yanına oturup bana iki külâh dondurma uzatırken.

bir peçete. Bana kahve aromalı, kendisine de çileğe benzeyen bir şey almıştı.

Bir kahkahaya boğuldu. "Hatırlıyorum. Biz çocukken biri neredeyse Jen'in gözünü çıkarıyordu."

Doğru ya. Tıpkı Finn ve benim gibi birlikte büyüdükleri aklıma geldi. Bu paralellik kalbimi sızlattı, özellikle de nasıl

onlar için ortaya çıkmıştı.

Finn ve benim için nasıl sonuçlanacaktı? Düşüncesi bile göğsümü acıtıyordu.

"Sen kuşları severdin," dedi bana, sonra da bunu söylemek istememiş gibi gözlerini kırptırdı.

Dondurmalarımızı yerken aramızda sessizlik uzanıyordu. Tadını zar zor alıyordum. Kızmam gereken adam bu muydu? Önümüzde, öğleden sonra güneşi suyun üzerinde bir ışıltı gönderiyordu. Turistler erken bir akşam yemeği için balık ve patates kızartması kulübesinde sıraya girmişlerdi. Teknesine tırmanırken Beck'le göz göze geldik. Motoru çalıştırıp limana doğru tek başına ilerlemeden önce bana el salladı.

"Joe iyi gidiyor gibi görünüyor," dedi Cole.

"Öyle."

İçimde garip bir suçluluk duygusu yükseldi. Lanet olsun. Bu korkunç gidiyordu. Onunla konuşmak istemiştım ama şimdi zar zor birkaç kelime söyleyebiliyordum.

"Ben de ormanları severim," dedim, kelimelerden kaçmamaya çalışarak.

Ben de mi ormanları seviyorum? Vay canına.

"Sizi internetten araştırdım. Üniversitenin web sitesinde araştırmam ve çiçeği bulmanla ilgili şeyleri gördüm." Bana baktı ve gözlerimiz buluştu. Bana hızlı bir gülümseme verdi. "Ne olursa olsun seninle gurur duyuyorum."

Nabzım başımın içinde güm güm atıyor ve endişe boğazıma sıkı bir yumruk gibi sarılıyordu.

"Bizi neden terk ettin?" Ağzımdan

kaçırdım. Vay canına.

Dondu kaldı, sanki ona tokat atmışım gibi gözlerini kırptırdı.

"Ben, uh." Yüzünü buruşturdu, ensesini ovuşturdu ve gözlerini daha fazla kırptırdı. Ağzı kenetlenerek kapandı.

Haklısın. Bundan ne istediğimi bilmiyordum ama burada daha fazla oturamazdım. Ayağa fırladım.

"Olivia, bekle." Ayağa kalktı ve eli koluma dokunacakmış gibi uzandı, sonra geri çekildi. Acı dolu bir ses çıkardı. "Lütfen hemen gitme."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve tekrar oturup okyanusa baktım.

Ciğerlerimin ağırlaştığını hissettim.

Ne bekliyordum ki? Kasabaya geri dönüp kendini ayaklarıma atmasını ve af dilemesini mi? Keşke her şey farklı olsaydı demesini mi? Her şeyi berbat ettiğini söylemesini mi?

Uzun bir nefes verdi. "Bunları söylemek benim için zor ama üzerinde çalışıyorum."

Toprağın içinde kaybolmak isteyerek bekledim.

"Sen doğduğunda tüm dünyam değişti," dedi ve kalbim sızladı. "Sen gözleri olan bir baloncuktun ve ben sana bakmaktan kendimi alamıyordum. Gecenin yarısını sana bakarak geçirirdim. Bir şeyi seni sevdiğim gibi sevebileceğimi hiç bilmezdim." Yutkundu, öne doğru eğildi ve suya baktı. "Ve herkes benim bir çöp olduğumu düşünüyordu. Tüm kasaba, Jen'in ailesi, benim ailem - hala Jen'i hamile bıraktığım için kızgınlardı. Jen bile her şeyi berbat etmemi bekliyordu."

Sözleri kafamın içinde bir çan gibi çınladı ve dudağım kıvrıldı.

Derin bir nefes aldı, kaşlarını çatarken adem elması sallanıyordu. "Annenle ayrıldık ama yürütmeye çalışıyorduk. Sonra Joe ortaya çıktı ve o benim olmadığım her şeydi. Sorumluluk sahibiydi, iyi bir işi vardı ve herkes onu severdi. Çok iyi bir adamdı. Onun hakkında kötü bir şey söyleyemem. O adam benim olabileceğimden çok daha iyi bir baba." Başını iki yana salladı. "Onu seviyordun, bunu görebiliyordum. Bana ihtiyacın yoktu," dedi sessizce. "Joe ile daha iyiydin."

Midemde keskin bir huzursuzluk hissettim.

"Terapistim benim kaçınan bağlanma bozukluğum olduğunu söylüyor," diye devam etti ve ben şaşkın bir ifadeyle ona döndüm.

"Terapistin var mı?"

Başını salladı, uzun bir nefes verirken yanakları şişti. "Evet. Geçen kış onunla görüşmeye başladım. Çok içiyordum. *Her zaman* çok içerdim ama bu kış bir gece bardaydım ve kafayı buluyordum çünkü o zaman nasıl bir pislik olduğumu düşünmüyordum ve bundan sıkılmıştım."

Bakışlarım onunkilere kaydı. Yüzünü buruşturdu ve suya geri döndü.

"Artık o adam olmak istemiyordum. Bu benim düğmemi çevirdi. Adsız Alkolikler'e gitmeye başladım, sigarayı bıraktım - kolay değildi ve birkaç kez bıraktım. Muhtemelen birkaç kez daha düşeceğim. Ama sponsorum danışmanlığa başlamamı tavsiye etti."

Tek söylediğim "Oh," oldu çünkü aklım başımdan gitmişti.

"Altmışlı yaşlarında yaşlı, yıpranmış bir motorcu. Sanırım adam hapse girmiş. Ellerinin ve boynunun her yerinde dövmeler var. Ellili yaşlarında fikrini değiştirmiş ve danışmanlık için okula geri dönmüş. Bağlanma stilimin kaçınmacı bağlanma olduğunu ve korktuğumda ya da savunmasız olduğumda, güvenliği uzaklaşmakta bulduğumu söylüyor." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve arkasına yaslandı.

bankta. "Sen çok değerliydin, çok küçük ve özeldin ve her şeyi hak ediyordun."

Söylemediği sözler havada çınılıyordu: Sen *benden daha iyisini hak* ediyordun. Benden hiç sıkılmamış ya da bensiz daha iyi bir hayata geçmemişti. İstenmediğini hissetmişti ve ne annem ne de ben bu konuda ona yardımcı olmuştuk.

Kalbim sanki ağır çekimde bir kaza izliyormuşum gibi sıkıştı.

Finn bir keresinde yeterince iyi olmadığını ve bunu anlamamın an meselesi olduğunu düşündüğü için gitmişti.

Sarhoş bir beleşçi olması gerekiyordu. Kendinden başka kimseyi umursamayan umursamaz bir pislik olması gerekiyordu, ama işte buradaydı, terapiden ve benim değerli olduğumdan bahsediyordu.

"Böyle olmaman gerekiyor," dedim.

"Evet, şey..." Omuz silkti. "Daha iyi olmaya çalışıyorum."

Kalbim garip, acı bir duyguyla sıkıştı ve ağlayacak gibi oldum. Finn'in burada olmasını diledim. O ne yapacağını bilirdi.

Cole iliklerime kadar hissettiğim uzun bir iç geçirdi. "Gittiğim için pişmanım Olivia. Her gün, her günün her dakikası pişmanlık duydum. Sen aradığında, bunun işleri düzeltmek için son şansım olduğunu biliyordum." Acı çekiyormuş gibi yüzünü buruşturdu. "Seni tanımak istiyorum. Artık pişmanlık duymak istemiyorum. Geçmişte yaptığım aptalca şeyleri değiştiremem. Her şeyi berbat ettim-" Gözleri büyüdü. "Özür dilerim. Her şeyi *berbat* ettim ama yaptıklarımın sorumluluğunu alıyorum." Kelimeleri daha önce, belki de danışmanlık alırken söylemiş gibi söyledi. "Bana gitmemi söyleme, benimle hiçbir şey yapmak istemediğini söyleme hakkın var. Anlayacağım ve bana hiçbir şey borçlu değilsin." Gözleri tekrar büyüdü. "Özür dilerim. Bana hiçbir şey borçlu değilsin." Boğazı tekrar düğümlendi ve kaşlarını çatı. "Ama bunu sana söylemeden gidemem. İşleri kolaylaştıracak olsa geri taşınırdım."

Onun kırılганlığı karşısında kalbim burkuldu, bu benim için her zaman çok zor olmuştu. Bankta yanımda oturan adamı tanımak isterdim ve o bunları ben gençken söyleyemediği için ben de hiçbir zaman söyleyememiştim.

Şimdiye kadar.

Kafamda garip bir değişim oldu, sanki bir kapı açıldı, içeri ışık doldu ve sonunda kendimi olduğum gibi gördüm. Bunca yıl bunun güç olduğunu düşünmüştüm - insanları uzakta tutmanın. Her şeyi içimde kilitli tutmak, duygularımı göz devirmeler, homurdanmalar ve şirret bakışlardan oluşan kalın bir tabakanın altında boğmak.

Dün gece, Finn'in bana ihtiyacı olduğunda, kendimi geri çekmişim. Onu gitmesi için cesaretlendirdim. Bütün yaz benim yanımdaydı ve ben onu gönderdim.

Korkak, diye fısıldadı zihnim bana. Cole'a göz kırptım ve kendimi yirmi yıl sonra gördüm.

Birden her şey çok basitleşti. Ona ne kadar ihtiyacım olduğunu bilseydi tüm bunlar önlenebilirdi. Gerçi daha çocuktum, bu yüzden daha iyisini bilmiyordum.

Ama artık çocuk değildim ve kenarda durup kendimi korumak için her şeyi kilit altında tutmaktan bıkmışım.

"*Siktir* diyebilirsin," dedim ona.

"Ne?"

"Yirmi dokuz yaşındayım ve son on yılımı barlarda çalışarak geçirdim.

Siktir diyebilirsin. *Bok* da diyebilirsin." "Peki ya *nem*?"

"Şaka mı yapıyorsun?" Kaşlarımı kaldırdım, ağzımın köşesi yukarı kalktı.

Yüzünü buruşturdu. "Evet. Özür dilerim. Kötü bir şakaydı."

Homurdandım. "Hayır, *ıslak* diyemezsin. Bu iğrenç."

Ağzımın kenarındaki seğirmeyi gördü ve gözlerindeki hüznün bir kısmı kayboldu. "Peki, sen ne düşünüyorsun?"

"Sanırım..." Kelimeleri söylemek zordu ama onları ittim. "Ben de seni tanımak istiyorum."

Gülümsemesi yükselirken gözleri benimkileri aradı.

"Öyle mi?" "Evet."

Onunki kırıştı. "Harika."

Göğsümde bir şey çözüldü, belki de bu konuşma boyunca kendini bağlayan düğümler. O şeyi söylemişim ve ölmemişim.

Finn'in dün geceki kendinden nefret eden ifadesi zihnimde canlandı. Bana her şeyini vermişti ve karşılığında ben de ona elimden geldiğince bir şeyler vermişim, daha fazlasını değil.

Ve işte Cole, herkesin onun hakkındaki kötü düşüncelerine rağmen daha iyi bir insan olmaya çalışıyordu. Her şeyi berbat etmesine rağmen. Deste ona karşı yığılmıştı ve o hala deniyordu.

Ne yapmam gerektiğini biliyordum. Finn'e nasıl hissettiğimi, onu sevdiğimi söylemeliydim. Gidip onu geri getirmeliydim.

Cole'a baktım. "Bunun bir değeri var."

Başını öne eğdi. "O da ne?"

"Benimle gurur duyduğunu." Başımı salladım. "Bunun bir değeri var." Gözleri yumuşadı, Adem elması sallanmaya başladı. "Güzel."

"Gidip bir şeyler yapmam lazım." Ayağa kalktım. "Ama gitmeni istemiyorum."

Şehirde biraz kalacak mısınız?"

Ayağa kalktı. "Bir otel odam var. Kalabilirim." "Belki yarın akşam yemeği yiyebiliriz."

Çok fazla gülümsememeye çalışıyormuş gibi ağzı düzleşmeden önce kıvrıldı. "Bu harika olur."

Ona hızlıca sarılmadan önce tereddüt ettim. Çam ve narenciye gibi kokuyordu, erkeksi ama sıcak ve rahatlatıcı. Ona sarılmak garip hissettirdi çünkü ikimiz de beceriksizdik.

"Bunun için teşekkürler," dedi gözlerime bakmakta zorlanarak. "Bunun anlamı çok büyük."

Bir kez başımı salladım. "Akşam yemeği. Yarın." "Tamamdır."

Marinadan ayrılırken el salladım, Ana Cadde'ye çıktım, önce koşmaya başladım, sonra da koşmaya. Elizabeth ve Sam'in evine doğru koşarken telefonumu çıkardım ve aradığım kişiyi bulana kadar Google'da arama yaptım.

"Alo?" diye cevap verdi adam.

"Selam," dedim, spor ayakkabılarım kaldırıma vururken zor nefes alıyordum. "Birbirimizi tanımıyoruz ama benim adım Olivia Morgan. Yardıma ihtiyacım var."

Olivia

Sam şaşkın bir ifadeyle kapıyı açana kadar aceleyle ön kapıya vurdum.

"Anahtarlara ihtiyacım var," diye hırıldadım nefesimi tutarak.

"Porsche'nin. Bu şekilde sorduğum için üzgünüm ama acil bir durum."

Bir kaşını kaldırdı, beni merakla inceliyordu.

"Lütfen Sam." Doğruldu. "Kaza yapmayacağım, söz veriyorum. Ona ihtiyacım var. Finn'i almam gerek."

Kollarını göğsünde kavuşturmuş, gülümsemeden önce sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca beni izliyordu.

"Pekala. Garajın orada buluşalım."

Birkaç dakika sonra garaj kapısı açıldı ve Sam zümrüt rengi arabanın üzerindeki koruyucu örtüyü çekti. Lekesiz ve pırıl pırıldı.

"Düz vites kullanmayı biliyor musun?" diye sordu, anahtarları uzatarak. Başımı salladım ve anahtarları aldım. "Babam öğretti."

"Güzel." Kollarını kavuşturarak bir kez başını salladı. "Pekâlâ kaplan, git getir onu."

Sürücü tarafına geçtim ve anahtarı çevirdim. Eski motor kaputun altında uğuldayarak canlandı ve arabayı geri geri sürerken Sam'e el salladım.

Yan odada annem ön bahçedeki çiçekleri suluyordu. Arabada beni gördü ve ifadesi değişti.

Bu arabanın ne anlama geldiğini biliyordu. Herkes biliyordu.

Rhodes'ların araba yolunda, Sam garaj kapısını indirip içeri girerken ben de motoru durdurdum. Annem orada durmuş bana bakıyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu arabayı işaret ederek.

Nefesimi tuttum, arabadan inip ona doğru yürürken kendimi dengeledim.

"Finn'i görmeye gidiyorum."

İnançsız bir kahkaha attı. "Ne olduğunu duydun mu?"

"Evet." Kollarımı kavuşturduğumda göğsüm sıkışmıştı.

"Duydum."

Birbirimize baktık. Hayal kırıklığı ve ıstırap içimi kemiriyordu. "Seni seviyorum," dedim ona, "ve ayrıca, insanları biraz rahat bırakmalısın."

Ses tonum karşısında çenesi düştü.

"Cole bugün ortaya çıktı." "Ne?"

"Evet." Başımı salladım. "Marinada dondurma yedik. Bir danışmanı var ve AA'ya katılıyor. Ona ihtiyacımız olmadığını hissetti, bu yüzden aramayı ve gelmeyi bıraktı." Ona başımı salladım. "Joe'nun Süper Baba olduğunu gördü ve sahip olduğumuz şeyi bozmak istemedi. Bizim için yeterince iyi olmadığını hissetti."

Gözlerini kırıştırdı, duyguları gözlerinde parladı. İfadesinde başka bir şeyle birlikte şok da yükseldi.

Pişmanlık, belki. Duygusallık. Belki de sadece konuşmuş olsaydık her şeyin nasıl olabileceğini merak ediyordu.

"Finn bana ne söylediğini anlattı."

Şaşkınlık gözlerinde titreşti. "Ne dedim ben?"

"Biz gençken, 'Olivia'nın senin onu aşağı çekmene ihtiyacı yok' gibi bir şey söylemiştin. Herkes ona şeytan diyordu ve ne kadar pislik bir adam olduğu hakkında şakalar yapıyordu, sonra sen bunu söyledin ve biz gençken bu yüzden gitti. Çünkü onsuz daha iyi olacağımı düşünüyordu." Ayaklarımın üzerinde kaydım. "Belki sen hâlâ böyle düşünüyorsun ama ben düşünmüyorum." Boğazım düğümlendi. "Çiçek konusunda bana inanan tek kişi oydu. Doktoramı bitirebilmem için o dağlarda kışını yırttı."

Kalbim burkuldu.

"Onsuz daha iyi durumda değilim ve diğer tüm şeyler geçmişte kaldı," diye devam ettim, kalbim göğsümde çarpıyordu. "Cole'la yaşadıklarımız geçmişte kaldı, Finn'le yaşadıklarımız da geçmişte kaldı. İnsanlar hata yapar ve ben hayatıma devam etmek istiyorum."

Dinlerken alnı kırıştı. Suladığı bahçe yatağını su basmıştı.

Omuz silktim. "Yirmi yaşında, ideal olmayan bir durumda hamile kaldın ama bu seni kötü bir insan yapmaz ve

hatalar. Tıpkı onlar gibi."

Geçmişte Finn'le olan şeyler mi? O bizim sadece küçük bir parçamızdı. Aklım güzel anlara gitti; çatıda uzanıp yıldızlara bakarken. Kamp ateşinin önünde gülmek. Saçlarımızda rüzgârla bisikletlerimizle yarışırken. Beni sevdiğini fısıldaması.

Bunlar bizi biz yapan anlardı. O kadar tatlıydılar ki kalbimi sızlattılar.

"Bir keresinde seni markette kaybetmiştim." Başımı kaldırdım.

"Ne?"

Derin nefes alarak gözlerini kapattı. "Hayatımın en korkutucu anıydı. Şeker reyonunda, üç metre ötemdeydiniz ama o dehşeti asla unutmayacağım." Gözlerini açtı ve başını kendi kendine salladı. "Finn dün sarsılmış görünüyordu ve ben yardım etmedim." Bakışlarımla buluştuğunda gözleri tekrar duyguyla titredi. "Özür dilerim."

Göğsümde bir şey hafifledi ve başımı salladım. "Tamam." Arabayı işaret ettim. "Gitmem gerekiyor."

Başını salladı. "Pekâlâ." Yutkundu. "Gelecek hafta Finn'i akşam yemeğine çağırırım, olur mu?"

Ağzımın kenarı kalktı. "Elbette."

Arabaya geri döndüm, motoru çalıştırdım ve garaj yolundan geri geri çıktım. Miri'yi arayıp Finn'in nerede olduğunu sordum ve birkaç dakika içinde beni geri arayıp Finn'in eski Mustang'inin marinadan bir sokak ötedeki küçük bir bungalovun önünde park edilmiş olduğunu bildirdi - Beck'in evi.

Birkaç dakika içinde küçük, şirin evin önüne vardım. Mükemmel bakımlı bahçe yatakları, parlak, çiçek açan çiçeklerle ön tarafta oturuyordu. Beyaz bir çit vardı ve pencerelerde panjurlar bile vardı. Beck'ten önce burada kimin yaşadığını hatırlamaya çalıştım.

Siyah Mustang'i garaj yoluna park etmişti. Arkasına park ettim ve ön kapıya yönelmeden önce arabayı kapattım.

Bir adama onu sevdiğimi söylemek zorunda kaldım.

Finn

PAZAR ÖĞLEDEN SONRA Beck'in arka verandasında oturdum. Dün gece dairemde kalamadım; her şey bana onu hatırlatıyordu ve düşüncelerimi toplamak için alana ihtiyacım vardı. Kardeşlerimin hiçbirinin evine gitmek istememiştim, çünkü ya onlar ya da baldızlarım konuşmak isteyeceklerdi.

Konuşmak istemedim. Bir şeyleri çözmek istedim.

Ben de Beck'in evine geldim ve kanepesinde uyudum. Beck herkesin yardıma ihtiyacı olduğunda gittiği bir adamdı ve ben de bunu telafi edecektim. Bu sabah erkenden hastaneye gitti, ben de bütün gün evde yalnız kaldım.

Bundan nefret ediyordum. Onun dışarıda acı çektiğini hissederken yalnız olmaktan nefret ediyordum.

Ormanda, çiçeği bulmadan önceki farkındalığımı düşündüm. Liv'in kalbini güvende tutmam gerekiyordu. Göğsüm ağrırken gözlerim kapandı. Liv'den uzaklaşmaya hazır değildim. Eğer yaparsam, onu tekrar incitmiş olacaktım.

Mideme bir taş indi. İşte cevabım.

On iki yıl önce yaptığım hatayı yapamazdım, bunu biliyordum.

Bardaki Cole'u düşündüm. Ben o adam olmazdım.

Bunu düzeltmeliydim, yıllar önce yapmadığım bir şeyi. Onu tekrar hayal kırıklığına uğratamazdım. Bütün yaz ona söz verdiğim gibi, zor olsa bile onun yanında olmalıydım. Önemli olan buydu.

Evin içinde, ön kapıya yönelmeden önce telefonumu, cüzdanımı ve anahtarlarımı aldım. Kapıyı açtım.

Liv kapıyı çalmak üzere orada durdu. "Ah," dedi usulca.

"Merhaba." Onu gördüğümde nabzım hızlandı, kulaklarımda ısıklık çalmaya başladı.

Liv Morgan ekose fanilas, kolsuz bluzunun üzerine sarkıtıp yırtık jean sortu ve spor ayakkabılarıyla hayatımda gördüğüm en güzel şeydi. Geniş gözleri, pelüş ağız ve çillerle kaplı güzel, eğimli burnuyla onu izlerken göğsüm ağrıyordu. Onun karşımda olması tüm sorunlarımızın önemsiz görünmesine neden oluyordu.

"Merhaba," dedi elini indirerek. "Liv,"

diye başladım. "Her şeyi berbat ettim-"

Bir elini havaya kaldırdı. "Kapa çeneni bir saniye."

Kaşlarını havaya kalktı. Onun arkasında, babamın klasik Porsche'si benim arabamın arkasına park etmiş duruyordu.

Oh, kahretsin. Çenem gevşedi.

Liv başını salladı. "Evet. Araba bu. Bunun anlamlı olması gerekiyor ve herkesin seni sevdiğimi bilmesini istiyorum."

Kelimeler havada süzüldü, kalbimin üzerine indi ve içime işledi. Böyle hissettiğini biliyordum ama bunu ondan duymak? Ayaklarımdaki altındaki toprağı kaydırdı.

Gözlerimi kırptım. "Vay canına."

Liv Morgan beni severdi.

Başını salladı, boğazı çalışıyordu. "Evet."

"Ön kapıda insanları böyle mi karşılıyorsun?" Alaycı sözler ağızımdan dökülüverdi.

Ağızının kenarı seğırdi ve aramızdaki her şey yerine oturdu. "Sık sık değil," diye karşılık verdi, gözleri dolmuştu. "Sadece seninle, çünkü seni seviyorum."

"Bundan bahsetmiştin."

"Bu doğru." Başını salladı, parmaklarını birbirine geçirdi ve yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. "Seni seviyorum. Hem de çok. Birini sevenler arasında en çok sevdiğim kişi. Çirkin bir miktar, seni inciten herkesi öldüreceğim gibi, bu tür bir sevgi."

"Huh."

"Evet," dedi tekrar, beni izliyordu. Kaşlarını çatarak dudaklarını yaladı. Düşüncelerini toplarken göğsünün inip kalktığını görebiliyordum. "Cole'la tanıştım. O burada."

"Kahretsin." Isıklık çaldım, aklım başımdan gitti.

"Evet." Ellerini yumruk yapıp gömleğinin kollarına sıkıştırdı ve bir damla gözyaşını sildi.

Kalbim onu göğsüme çekme isteğiyle ağrıyordu ama söyleyeceklerini söylemesine izin vermek istedim.

"Terapide ve her zaman söylemek istediği şeyleri söylemeye çalışıyor. Onsuz daha iyi olacağımı düşündüğü için uzak durdu, tıpkı senin yaptığın gibi."

Bakışları benimkilere kaydı, o kadar savunmasız ve güzeldi ki.

"Ve düşündüm ki, Cole bunu yapabiliyorsa, bu kadar korkmak için benim bahanem ne? Bu ilişkilerde benim de söz hakkım yok mu?" Gözlerini aradı. "Seni sevdiğimi söylemek beni incitebileceğin anlamına geliyordu, bu yüzden seni uzak tuttum ve umursamadığımı düşünmeni sağladım, ama umursadım. Umursuyorum. İnsanları dirsekleriyle hayatına girmeye zorlayan kişi olmak istemiyorum. Sadie barda kulağımın dibinde konuştu-"

Bir kahkaha attım. Sadie çok konuşurdu.

"-ama bana karşı büyüdü. Ama ya bunu yapmasaydı? Onu asla tanıyamayacaktım." Şimdi hızlanıyordu, kelimeler ağzından yuvarlanıyordu. "Avery ve Hannah bile, onlarla sadece ısrar ederlerse takılıyorum. Annen yıllarca benimle vakit geçirmek istedi ama ben her seferinde onu geri çevirdim. İncinmemek için kendimle diğerleri arasına çelik bir duvar ördüm. Eğer umursamasaydım, beni terk etmeleri önemli olmazdı."

Alnı endişeyle kırıştı. "Korktuğum için sevdiğim insanları incitmek istemiyorum. Dün sana gitmeni söylemek yerine peşinden gitmeliydim." Nefes almadan önce dudaklarını birbirine kenetledi. "Özür dilerim. Çok özür dilerim."

"Ben de." Bakışlarım yüzünde geziniyordu, özür dilemesi gereken ben olduğum halde o kadar endişeli ve pişmanlık doluydu ki. "Çıldırmanmalıydım. Her şeyi berbat ettim. Yine batıracağım ama gitmiyorum. Bunu birlikte çözeceğiz."

"Seni seviyorum," diye tekrarladı. "Sen inanana kadar bunu söylemeye devam edeceğim."

"Düşünmeye başlıyorum..." Başımı salladım. "Bana karşı bir şeyler hissettiğini falan mı?"

İçinden bir kahkaha patladı ve sonra bu kahkaha hıçkırığa dönüştü. "Finn." "Bebeğim." Sesim yumuşaktı ve kollarımı uzattım. "Buraya gel."

Bir adım öne çıktı ve ben de onu kucağıma aldım. Kolları boynuma dolandı, bacakları belime sarıldı ve gözlerimin içine baktı.

O kadar yoğun bir sevgi vardı ki, yemin ederim kalbim duracak gibi oldu. Gözleri doldu ve onu öptüm.

Onu benimmiş gibi öptüm. Onu çok uzun zamandır onunmuşum gibi öptüm. Onu kalplerimiz dolu ve birbirine bağlıymış gibi öptüm. Onu başıma gelen en güzel şeymiş gibi, evren bizi bir sebepten ötürü yan yana koymuş gibi öptüm.

Liv Morgan'ı ruh eşimmiş gibi öptüm.

"Beni seviyor musun?" Öpücüklerin arasında ona sordum.

"Emin misin?" Burnunu çekti ve başını salladı. "Hiç durmadım."

"Beni hâlâ istiyor musun?" Cevabı biliyordum ama duymam gerekiyordu. "Her zaman istedim."

"Her zaman sendin Liv," diye fısıldadım. "Her zaman. Seni o kadar çok seviyorum ki. Tek istediğim benim seni gördüğüm gibi senin de beni görmendi."

"Tüm o ilkleri seninle yaşamak istiyorum," dedi. "Ev, çocuklar, yeni işler. Hepsini."

Gülümsemem yüzüme yayıldı. "Ben de Livvy."

O da bana gülümsedi ve sonunda yolumuzu bulduğumuzu anladım.

Uzakta, gökyüzünden alçak bir vızıltı sesi geldi ve Liv bir solukla sarsıldı.

"Aman Tanrım." Başını çevirdi, hâlâ kollarımdaydı. "Neredeyse unutuyordum."

Çabuk, indir beni."

"Hayır." Gitmesine izin vermiyordum.

"Finn," diye güldü gözlerini devirerek. "Bahçeye çık."

Onu verandadan çıkardım, merdivenlerden aşağı indirdim ve ön bahçeye taşıdım.

Olivia doğudaki gökyüzünü dikkatle izledi.

Onu gördüm ve kalbim o kadar sıkıştı ki patlayacağını sandım.

OLIVIA MORGAN FINN RHODES'U SONSUZA DEK SEVİYOR

Uçağın yaklaşmasını izledik ve üzerinden geçerken kalbim boğazıma düğümlendi.

"Fazla olmadığını biliyorum," dedi Liv. "Fazla zamanım yoktu."

"Bu mükemmel." Afişin gökyüzünde ilerleyişini izledim. "Mükemmel."

Uçağın uğultusuna karışan bir inek çanı sesi dikkatimi çekti ve kaşlarımı çattım. Liv de duymuştu. Başını eğdi, dinlerken kısılmış gözleriyle bakışlarımı karşıladı.

"Bu da ne?" diye mırıldandı.

Alkışlar ve tezahüratlar. Ses giderek yükseldi ve alçak bir kükreme haline gelene kadar ivme kazandı.

Bakışlarımız buluştu ve gülüştük, aydınlandık. Pazar bugündü. Ana caddedeki herkes de pankartı görmüş olmalıydı.

Kelimeler boğazımda düğümlendi ama Liv yüzündeki bir damla gözyaşını daha sildi. "Seni bulmaya çalışırken Miri'ye ne yapacağımı söyledim. O hızlı çalışır."

Homurdandım. Miri kasabadaki herkese söylemiş olmalı. Ana caddeden gelen alçak sesler devam ediyordu. Islık ve bağırışlar havayı doldurdu. Metaller çınliyordu, sanki biri tencere tava çalıyormuş gibi. "Sence bu bizim için mi?"

Başını salladı, sıcak bakışları üzerimdeydi. "Seviyorum."

Ağzım hınzır bir sırıtışa dönüştü. "Tam zamanında." Çenemi Porsche'ye doğru eğdim. "Beni gezdirecek misin?"

Bana gülümsedi ve beni arabaya çekmeden önce kayarak ayakta durmasına izin verdim.

"Hadi," dedi ve hayatımızın bir sonraki bölümüne başlamak üzere yola koyulduk.

Epilog 1 - Finn

BİR AY SONRA

Ellerimi başımın arkasına koyup gözlerimi kapatarak battaniyenin üzerine uzandığımda Eylül sonu güneşi tenimi ısıttı.

Botlarının yaklaşma sesini duyunca gülümsedim. Birlikte geçirdiğimiz hayatın gerçek olduğuna hâlâ inanamıyordum.

"Ne kadar rahat görünüyorsun."

Gözlerimi açtığımda güzel yüzünde alaycı bir gülümsemeyle başımda dikildiğini gördüm. Ona göz kırptım ve yanımdaki battaniyeyi işaret ettim. "Merhaba bebeğim."

"Merhaba." Ben öğle yemeğimizi paketinden çıkarırken o da yere uzandı ve bana hızlı bir öpücük verdi.

"Medya röportajı nasıl geçti?"

Burnunu kırıştırdı. "Aynı soruyu üç kez sordular."

Liv ve danışmanı *The Pink Sand Verbena- the Hidden Flower*'ı yayınladıktan bir gün sonra Liv'in telefonları ve e-postaları patlamaya başladı. Medya, Liv'in kimse ona inanmazken ısrar ve umut hikayesini çok sevdi, her ne kadar üniversite bunu röportajcılara açık sözlü bir şekilde ifade etmesini takdir etmese de. Yüz yıl boyunca ormanda saklı kalan çiçeğin hikayesi uluslararası alanda yankı buldu ve ekoloji bilimi dünyasında tüm gözler bir anda bizim küçük kasabamıza çevrildi.

Randeep Singh ona rotayı gösterdikten sonra bir tur ekledi.

"*Şu şelalenin arkasında bir çıkıntı var mı?*" diye sormuştu.

Liv ve ben sırtışlarımızı gizleyerek birbirimize baktık.

"*Emin değilim,*" demiştim ona. "*O bölgeye gitmedik.*"

En iyi kısmı mı? Medyanın ilgisi sayesinde araştırma fonları da gelmeye başladı. Liv'in üniversitesi Queen's Cove'da bir araştırma merkezi açtı ve Liv de burada çalışarak bitkilerin iklim değişikliğine nasıl uyum sağladığı konusundaki araştırmalarını sürdürüyor. Port Alberni'deki merkezden çıkarılan araştırmacılar önümüzdeki hafta buraya taşınıyorlardı.

"Holden döşemenin ne zaman geleceğini söyledi mi?" Liv sordu. Oh, evet, ve kasabanın kenarındaki o eski ev? Onu satın aldık.

"Gelecek hafta. Hafta sonu kurabiliriz. Babam yardım etmek istiyor." Çenemi ona doğru eğdim. "Tadilat sırasında taşınmak senin için hâlâ sorun değil mi?"

Holden ve Sadie onlarla kalmamızı teklif etmişlerdi ama biz kendi yerimizi istedik.

Başını salladı. Yüzüne yumuşak bir gülümseme yayıldı. "Her şey iyi olacak. Doğum günü partimizi barda yapmakla doğru bir karar verdik."

Özel bir gülümseme paylaştık ve Liv gözleri parlayarak dudaklarını yuvarladı. İki gün sonra doğum günü partimiz vardı ve tüm kasabayı davet etmiştik. Özel bir şey planlamıştık ama bu bir sırdı.

"Hazır mısın?" Ona sordum.

Gülümsemesi yükseldi ve ifadesi o kadar yumuşak ve tatlıydı ki göğsümü acıttı. "Evet."

Bakışlarım Liv'in yüzünde dolaştı, güneş ışığı elmacık kemiklerinde ve gözlerindeki farklı tonlarda dans ediyordu. Kalbim sıkıştı.

"Olivia," dedim başımı sallayarak ve gözleri parladı. "Çok güzelsin, kalbimi acıtıyorsun."

Bir kahkaha attı ve hâlâ gülümseyerek ellerine baktı. "Bunu söylediğini duymaktan hiç bıkmadım."

"Güzel." Battaniyenin üzerinde ona doğru yaklaştım. "Bunu söylemekten asla bıkmam." Eğildim ve dudaklarımı şakağına bastırdım, tatlı kokusunu içime çektim, ciğerlerime dolmasına izin verdim. Teni ağzıma karşı sıcaktı ve kolum omuzlarına dolanarak ekose gömleğinin yumuşak kolunu okşadı. Şakağına doğru mırıldandım ve o da iç çekerek bana doğru eğildi.

"Acele etmen gerekiyor mu?"

Başını iki yana salladı. "Birkaç dakikam var." Gözleri utangaçlaştı, gülümsemesi ağzının köşesinde kıvrıldı.

Ağzım kulağına değdi. "Eminim seni beş dakikadan daha kısa sürede boşaltabilirim."

Nefesi kesildi ama bana eğlenen bir inançsızlık bakışı fırlattı. "Güven bana, yapamazsın."

"Öyle mi?" Çenesini kaldırdım, gözlerindeki kahverengi ve kehribar tonlarını inceledim. "Seni nasıl iyi hissettireceğimi bilmediğimi mi sanıyorsun?" Sesim alçak bir mırıltıya dönüştü ve göz kapakları yarıya kadar düştü. İçimde bir kendini beğenmişlik dalgası dolaştı ve gülümsemem daha da yükseldi. "Seni tam olarak neyin kıvrandırdığını bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Parmak uçlarım tişörtünü okşadı, meme uçlarında gezindi. "Hile yapıyorsun," diye nefes aldı.

Elim yumuşak pembe saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırmak için geldi ve kaşları sanki bunu söylediğine pişman olmuş gibi, sanki ona dokunmaya devam etmemi istiyormuş gibi birbirine yaklaştı.

"Son zamanlarda ne hakkında çok düşünüyorum biliyor musun?"

Ona sordum. "Ne?" diye nefes aldı.

"İki hafta önce benim arabamla sahilde gezintiye çıkmıştık ve sen şu gözetleme yerinde durmak istemiştin, hatırlıyor musun?"

Başını salladı ve parmaklarım boynundan aşağı inerek yavaşça teninin üzerinde gezindi. Ürperdi.

"Ve orada arabamda oturup, gökyüzü kararana ve yıldızlar ortaya çıkana kadar güneşin suyun üzerinden batışını mı izledik?"

Dudağını ısırarak tekrar başını salladı. Başparmağım boğazının dibine dokundu ve yutkundu.

"Ve elim, sen daha fazla dayanamayıp arka koltukta sikime binmek zorunda kalana kadar *kalçanda* daha da yükseğe çıktı?"

Yumuşak bir inilti çıkardı ve göz bebekleri büyüdü. Ereksiyonum fermuarıma doğru gerildi.

Telefonunu aldım ve saati gösterdim. "17'ye kadar vaktim var."

Yanaklarında hafif bir kızarma oldu ama homurdandı ve gözlerini devirdi. "İyi şanslar."

Ona sırttım. "Ona ihtiyacım yok. Buraya gel." Onunla yüzleşmek için yer değiştirdim ve ellerimle çenesini çerçeveyeyleyerek onu öpebilmek için kendime çektim. Dudakları yumuşaktı ve ağzının kenarını yaladığımda beni içeri aldı.

Dilinin sıcak kayışıyla inledim. Bu hiç eskimedi.

Olivia'nın her öpücüğü bir hediye idi.

Yavaş gitmeye çalıştım, ama o da beni öptü, tadıma baktı ve kanımı tutuşturan seksi inlemeler çıkardı ve çok geçmeden sırtüstü yattı ve ben de onun üstündeydim, boynuna öpücükler konduruyordum. Dişlerim boynunun altındaki hassas noktayı sıyırdığında nefesi tekrar kesildi.

kulağına. Ellerim göğüslerindeydi, elime doğru eğilirken meme uçlarını sıkıyor ve yuvarlıyordu. Adımı fısıldadığında kendini beğenmiş bir memnuniyet omuriliğimin alt kısmına yayıldı.

"Tüm sahip olduğun bu mu?" diye sordu inlemeler arasında.

Başımı geriye attım ve güldüm. "Sen küçük bir yalancısın. Eminim sırlısıklam olmuştundur." Üstünün yakasını aşağı çekerek yeni dövmesini ortaya çıkardım.

Kalbinin üzerinde narin pembe bir çiçek duruyordu. Kalbimin üzerindeki çiçeği görebilmesi için kendi tişörtümü çıkarmadan önce avucumu kısa bir süre için çiçeğe dayadım. Bakışları çiçeğe kaydı ve gülümsedi.

Ona göz kırptım.

O dövmeleri tezini savunduktan sonraki hafta yaptırdık. Profesörler paneli yanıtlarını her zamankinden daha hızlı göndermişti - onaylanmıştı. Liv doktorasını almıştı.

Yine de çiçek onun doktorasını almasından çok daha fazlasını ifade ediyordu. O bizdik, paylaştığımız sevgiydi, saklı olsa da yıllar boyunca devam etti. Onu bulmamızı bekliyordu.

Dövmemin kenarına, çiçeğin yaprakları arasına, bizim dışımızda neredeyse hiç fark edilmeyecek şekilde küçük ve yazılı olarak onun adını yazdırdım. Olivia'nın adı kalbimin tam üzerinde, ait olduğu yerdeydi. Ona, çiçeği görmeden birkaç dakika önce tepenin zirvesine koştuğumuzda kaybettiğim bahsi yerine getirdiğimizi söylemişim ama Liv gerçeği biliyordu.

Kalbim hep Olivia Morgan'a aitti ve hep öyle kalacak.

Altımda, sanki ben onun her şeyiymişim gibi bana bakıyordu. Dudaklarımı göğüslerinin sert tepelerinden birinin etrafına sararken bakışlarını tuttum. Gözleri parlıyordu ve sikim ağrıyordu, boksörümün içinde pre-cum damlıyordu.

Elim Olivia'nın taytının önünden aşağı kayarak onu ıslak buldu. Ağzı açık kaldığında nefes nefese kaldı ve kısık bir inilti çıkardı.

"Şu haline bak," diye mırıldandım, parmaklarım klitorisinin üzerinde yavaş, tembel daireler çizerken başımı salladım. "Bunu benim için çok kolaylaştırıyorsun bebeğim."

Çenesini sıktı. "Zamanınız tükeniyor."

Yüzünü izlerken içimden kısık bir kahkaha yükseldi. "Elimi ıslatmasaydın benimle alay etmen daha anlamlı olurdu Morgan."

Dudağını ısırarak bir kahkaha attı ve gözleri benimkilerle buluştuğunda kalbim tekrar sıkıştı.

"Seni o kadar çok seviyorum ki," diye fısıldadım.

"Ben de seni seviyorum." Gözleri eridi, yumuşak ve şefkat doluydu. "Seni her zaman sevdim."

"Pekâlâ." Klitorisinin üzerindeki daireleri hızlandırdım ve zevkle irkilerek battaniyenin üzerinde eğilirken ereksiyonum nabız gibi atmaya başladı. "Bu kadar aşk meşk saçmalığı yeter. Boşalmanın zamanı geldi."

"Sen öyle san," diye ısırıldı, zor nefes alıyordu.

Bir parmağımı onun dar girişine soktum ve ikimiz de yemin ettik. "Tam orası, ha?"

Başını salladığında gözleri kapalıydı. "Zar zor hissettim."

İkinci bir parmak daha ekledim ve inledi. Elimin etrafında kasları dalgalandı, sıkılaştı ve titredi. Kalçaları hareketlerimle birlikte eğildi.

"Gerçekten mi?" Ben sordum. "Zar zor mu hissettin?"

"Uh-huh." *Aman Tanrım* diye mırıldandı ve eli kalçama geldi, sanki sabitlenmeye ihtiyacı varmış gibi beni kavradı.

Onun zevkin daha da derinlerine düşmesini izlerken ağzımda hınzır bir gülümseme kıvrıldı. "Huh. Sanırım oyunumu geliştirmem gerekecek. Buna ne dersin?" G noktasına ulaşmak için parmaklarımı kıvırdım ve sinir demetine masaj yaptım.

"Siktir," diye soludu, gözleri sıkıca kapalıydı. "Siktir, Finn."

"Evet." Başımı salladım. "Ben de öyle düşünmüştüm. Liv," dedim kulağına, sesim onu daha da ıslatan kendini beğenmiş bir alaycılıkla doluydu, "sanki boşalacakmışsın gibi geliyor."

"Hayır." Kalçamı daha sıkı kavradı ve ben onun G noktasını okşarken inledi. "Ben değilim."

Elimin üzerinde kıvrılırken, saçları güneşte parlarken ve göğüsleri gökyüzüne doğru bastırılırken ona baktım. Cennet. Burası cennetti.

"Oh, neyi unuttum biliyor musun?" Mırıldandım.

"Ne?" Sesi incedi ve elimi sıkma şeklinden yakın olduğunu anladım.

Başımı salladım. "*Klitorisini* unuttuğuma inanamıyorum." Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Hayır," diye sızlandı.

Ona bilmiş bir gülümsemeyle başımı salladım. "Evet."

Parmaklarım onun içindeyken, elimin topuğuyla girişinin üstündeki sıkı tomurcuğa bastırdım, ön duvarlarını uyarırken ona daha fazla sürtünme ve baskı verdim ve ıslak amı beni sıkıştırdı.

"Siktir," diye nefesi kesildi. "Sikeyim."

"İşte başlıyoruz." Kalçaları bükülürken kasları parmaklarımın etrafında titreşti. Ormanın ortasındaki battaniyenin üzerine boşalırken inledi, o kadar muhteşem görünüyordu ki. "Aferin kızıma. Elimi sürmeye devam et."

Parmaklarımın etrafında dalgalandı, yavaşça doruktan inip gözlerini açarken kıvranan hareketleriyle göğüsleri zıpladı.

Saate bakarak büyük bir gösteri yaptım. "Bir on yedi."

Sırtarak gözlerini devirdi. "Her neyse."

Onu öpmek için eğildim. "Oldukça iyi."

"Sorun değil," dedi ağzıma karşı, nefesi yüzümü gıdıklıyordu.

Bu kez yavaşça ve telaşsızca öpüştük ve sonunda başımı kaldırıp sordum, "Hey, Liv. Sihirli sayı nedir?"

Güldü. "Buna cevap vermeyeceğim."

Başımı eğdim ve o da benim şakacı ifadem karşısında sırtıttı. "Üç oldu." Ellerim taytının beline geldi ve ben pantolonunu indirirken itiraz etmeden kalçalarını kaldırdı, belden aşağısı çıplak kalana kadar botlarını çıkarmasına yardım ettim.

"Şundan kurtulayım bari," dedim gömleğini başından çekerek ve o da güldü.

"Sen bir hayvansın." Başını bana doğru salladı, ben vücuduna bakarken battaniyenin üzerine uzandı.

Pürüzsüz kıvrımları, yumuşak teni, çok güzel ve tatlı görünen meme uçları, parmaklarımdan hâlâ parlayan amcığı - kelimeleri ağzımdan aldı.

"İyi misin?" diye sordu usulca.

Sadece başımı salladım, ellerimi kalçalarında gezdirdikten sonra onları ayırdım. "Seninle mi? Her zaman."

Başparmağım klitorisine dokunduğunda nefesi kesildi, onu fazla uyarmamak için nazik davrandım. Birbirimizin bakışlarını tuttuk ve o baskın, yoğun sıcaklık göğsümü doldurdu. Islaklığını bacaklarının arasındaki yumuşak tenin üzerinde gezdirdim ve dudağını ısırdı.

"Tanrım, bu çok iyi hissettiriyor," diye fısıldadı.

"Biliyorum, bebeğim." Kalçasının iç kısmını öpmek için eğildim, parmaklarımı tekrar içine sokup onu tekrar ıslak bulduğumda çenesinin gevşemesini izledim.

Ağzım amcığıyla buluştuğunda iniltilerimiz birbirine karıştı. Yüzümü bacaklarının arasına gömdüm, dudaklarım ve dilim üzerinde yarışırken iç duvarlarını çalıştırdım, uyarılmasını alıştırdım, onu daha yükseğe ve daha yükseğe sararken

sikim ağrıyordu. Klitorisini emdim ve daha fazlasını almak için ağzıma karşı sallandı. Elleri saçlarımdaydı, kavırıyor ve çekiştiriyordu, beni teşvik ediyordu ve orgazmını ondan çıkarırken tekrar tekrar adımı inledi.

Ağzımın altında titremeye başlayıp parmaklarımı sıkarken "Evet," diye boğuk bir ses çıkardı. "İşte böyle."

"Uh-huh." Zevkini ağzıma doğru sürerken klitorisini emdim, yüzümü ıslattı. Onun tadı, lanet olsun, *onun tadı*.

"Aman Tanrım." Göğsü inip kalktı ve sersemlemiş, doygun bir ifadeyle bana baktı. Boğazı düğümlendi. "Aman Tanrım," diye tekrarladı.

"Arkanı

dön." "Ne?"

"Çevir. Çevir." Ellerim kalçalarına geldi ve kıcını havaya kaldırmadan önce onu battaniyenin üzerine çevirdim. "İşte böyle. İşte böyle."

"Acele et." Ben kemerimi çıkarmak için acele ederken sırtını kamburlaştırdı, nabzım kulaklarımda gümbürdüyordu.

Çıkardığımda sikim dölle kaplanmıştı ve ucunu girişinde aşağı yukarı sürüklerken Liv boğuk bir nefes verdi. Kalçaları bana doğru itti.

"Benimle alay etmeyi bırak," diye bağırdı.

"Burada yetkili sen değilsin." Aletimin başıyla girişinde daireler çizdim, ön kollarının üzerinde kendini zar zor tutabilmesine bayıldım.

"Lütfen, Finn." Bana erişim sağlamak için kalçalarını yukarı kaldırdı. "Lütfen sik beni."

Sırıttım. "Kibarca istemene bayılıyorum. Sikime boşalmaya can attığında hep çok tatlı oluyorsun."

"Kapa çeneni," diye ısırды ve ben güldüm.

"Bir kez daha güzel sözler söyle, bebeğim."

Hırladı ve omzunun üzerinden bana ters ters baktı. "Lütfen."

Kalbim mutlu ve kendini beğenmiş bir şekilde dans etti. "İşte başlıyoruz." Sikimi onun rahat girişine soktum ve birlikte inledik.

Oh, *lanet olsun*. İki orgazmdan sonra sıırılsıklam olmuştu ve ben dibe vurana kadar onun sıkılığını zorladım.

"Derin," diye boğuldu. "Bu çok derin."

"Biliyorum." Vücudunun bedenime uyum sağlamasına izin verirken gözlerim kapalıydı. "Kahretsin, harika hissediyorsun."

Ben onun derinliklerine gömülürken kalçalarını yuvarlayarak uzunluğum üzerinde çalıştı ve beynim şimdiden parçalanmaya başlamıştı. Çok *lanet*

İyi. Çok sıcak, ıslak, sıkı ve derin. Amcığı beni bir yumruk gibi kavradı. Taşaklarım onun içine girme ihtiyacıyla ağrıyordu.

"Bebeğim," diye homurdandım, çenem gerilmişti. "İçinde hareket etmem gerek."

Başını sarsak bir şekilde salladı ve inleyerek tekrar içeri itmeden önce dışarı çektim. Kukusu sıkıştı.

"İniltilerin beni çok ısılatıyor," diye nefesini tuttu.

Bir başka uyarılma dalgası ereksiyonumu kapladı. Kalçasını sıktım. "Bunu hissedebiliyorum."

Bir ritim buldum ve onun nefes alıp verişleri ve inlemeleri omurgamın tabanındaki baskıyı artırdığında, onu orgazma ulaştırmak için klitorisine uzandım. Çok uzun sürmedi. Olivia ile üçüncüsü her zaman en kolay olmuştur. Geçen gece önümde yaptığı gibi nazik, hızlı, çırpınan vuruşlarla klitorisini okşadım ve çok geçmeden kasları etrafımda esneyip kasılırken battaniyeye adımı haykırıyordu.

"Daha fazla dayanamayacağım," dedim ona. "İçine boşalmam gerek."

Başını salladı, hala nabızı atıyor ve etrafımda sıkılıyordu ve onu daha sert sikmeye başladım, arzu beynimi keserken ona doğru ittim. Taşaklarım vücuduma yaklaştı ve sıcaklık omurgamdan yukarı çıkarken başım geriye eğildi.

"Olivia," diye başardım kıcını avuçlarken, kık yanağına hızlı bir tokat atmadan önce yumuşak tenini okşadım. İnledi ve beni tekrar sıktı ve kontrolün sınırından kaydım.

Kalbim göğsümde çarparken zevkim taştı ve içine boşaldım. Boşalırken sikim titriyor, onu dolduruyor ve iç bacaklarını daha da kayganlaştırıyordu. Kalçalarımı kıcına bastırarak içine boşaldım, düşünemiyordum, konuşamıyordum, zaman ve mekânda asılı kalmıştım, sevdiğim kadının derinliklerine gömülmüştüm.

Ait olduğum yere.

Birlikte battaniyenin üzerine yığıldık, nefeslerimizi tutarken ben hala onun içindeydim. Omzunun arkasına bir öpücük kondurduğumda yumuşak, rahatlamış bir ses çıkardı.

"Yeni işini seviyorum," diye kulağına fısıldadım ve kahkahalarla sarsıldı.

Epilog 2 - Olivia

On sekiz yaşımdan beri aralıklarla yaşadığım barın üstündeki eski dairemde aynadaki yansıma baktım. Alt katta Finn'in ve benim doğum günü partimiz için toplanan insanların sesini duyabiliyordum. Bakışlarım elbisemde bir aşağı bir yukarı gezindi.

Böyle bir elbise giyebileceğimi *hiç ama hiç* düşünmemiştim. Kendime gülümsedim.

Kapı aralığındaki ayak sesleri dikkatimi çekti ve Finn'in kapı çerçevesine yaslandığını görmek için döndüm, gözlerini öne çıkaran lacivert bir takım elbise giymişti.

Bunca zaman, onu tanıdığım bunca yıldan sonra bile ne kadar yakışıklı olduğunu aklımdan çıkaramıyordum. Saçları dağınık ve biraz kıvrıkcıktı, çenesinin keskin çizgisi parmağımı çenesinde gezdirmem için beni çağırıyordu ve dudaklarının kıvrımı onu yakasından tutup öpmek istememe neden oluyordu.

"Vay canına." Elbisemin içinde bana göz kırptı. "Çok seksi görünüyorsun." Homurdandım. "Güzel görüldüğümü söylemen gerekiyordu."

Yüz ifadesi hınzırlaştı. "Öyle ama aynı zamanda seksi görünüyorsun." Kapının pervazına yaslandı. "Hazır mısın?"

Başımı salladım. "Evet."

Ne yapmak üzere olduğumuzu anladım ve duygularım boğazıma hücum etti. Finn yüzümdeki ifadeyi yakaladı ve dramatik bir şekilde iç çekti, beni güldürüyor. "Yok artık. Ağlayacak mısın?"

Kahkahalarım arasında yüzümü buruşturdum.

"Sanırım ağlayabilirim."

"Sen ağlarsan, ben de ağlarım." Bana doğru yürüdü, yavaş ayak sesleri eski, boş yatak odamda yankılanıyordu.

"Eğer sen ağlarsan," dedim ona, "kardeşlerin de ağlar."

"Ve eğer kardeşlerim ağlıyorsa, bu diğer herkesin ağladığı anlamına gelir."

Dudaklarımı yuvarladım, göğsüm gülmekten titriyordu. "Annen hıçkırığa hıçkırığa ağlayacak."

Bana baktı, gülümsedi ve sonsuza kadar bana bakabilecekmiş gibi bir iç çekti. Kalbim boğazıma kadar sıkıştı. "Bu boktan bir gösteri olacak, değil mi?"

"Evet."

"Harika." Elini bana doğru uzattı. "Hadi gidelim."

Elimi onunkinin içine soktum ve daireden çıktık, kapıda durduk. Kalan birkaç kutuyla dağılmış boş alana baktım.

"Burayı özleyecek misin?" Finn sordu.

Düşünerek mırıldandım. "Birazcık." Ona döndüm. "Ama sıradaki şey için sabırsızlanıyorum."

Finn ve ben koridordan çıkarken, elim Finn'in kolundayken bar sessizliğe gömüldü.

Sadie beni gördü ve çığlık atmaya başladı.

"Siz ikiniz *evleniyor* musunuz?" diye bağırdı.

Finn ve ben birbirimize sırttıktan sonra barda toplanan şaşkın arkadaşlarımıza ve ailemize döndük. Tezgâhın üzerinde bir tabela asılıydı. *Mutlu yıllar, Olivia ve Finn!*

"Sürpriz," dedi Finn hınzır sırıtışıyla, kolumu sıkarak. Bir gürültü duvarı yükseldi ve etrafımız sarıldı.

"Aman Tanrım." Sadie'nin yüzü benden birkaç santim uzaktaydı, gözleri kocaman ve parlıyordu. "Aman Tanrım." Yüzümü tuttuğunda güldüm. "Seni çok seviyorum," dedi bana.

"Ben de seni seviyorum Sadie. Hayatımda olduğun için mutluyum."

Bana hayretle baktı ve başını salladı. "Aşk sana çok yakışıyor." Bakışları elbiseme kaydı. "Bu *elbise* de öyle."

Fildişi kumaşı parmaklarımın altında yumuşayan kısa, vintage mini elbiseme baktım. Yakasının üzerinde dövmemin pembe yaprakları görünüyordu.

"*Biliyordum*," dedi Avery, beni kucaklamadan önce başını sallayarak. "Lanet olsun biliyordum. Bir şeyler planladığınızı biliyordum."

Emmett Finn'i kucakladı ve birbirlerinin sırtını sıvazlayarak sırtıtmaya başladılar.

"On dakika içinde bir planın var mı?" Finn Emmett'a sordu.

Emmett'in gözleri ışıltı ışıltı ve yüzündeki gülümseme onu o güne kadar gördüğüm en gururlu gülümsemeydi. Doğruldu ve kravatını düzeltti. İnsanlara şık giyinmelerini söylemiştik.

Finn'e, "Lütfen bana hakemlik yaptığımı söyle," dedi. Finn omuz silkti. "Bu bir aile geleneği."

Hannah ve Wyatt gülümseyerek arkalarında durdular. Üzerinde uğur böcekleri olan yeşil bir elbise giyen Cora, Wyatt'ın boynuna sarılmıştı. Geçen ayki park olayından sonra herkes Finn'e çuvalladıkları anları anlatmıştı. Görünüşe göre, çocukken Elizabeth arkasını dönmüş ve Emmett Finn'i taşlarla beslemeye çalışmıştı. Herkes hataların olabileceğini kabul etmişti ve sonuçta önemli olan tek şey Cora'nın güvende olmasıydı.

"Tebrikler," dedi Hannah yumuşak bir sesle ve beni kucakladı.

Sadie başını sallayarak Holden'a, "Aman Tanrım," dedi ve Holden'ın ağzının kenarı seğirdi. "Neler olduğunu fark etmediğime inanamıyorum."

Wyatt ve Hannah yer değiştirdi ve Wyatt beni kendine doğru çekerek sıktı. "İkinizin bir yolunu bulacağınızı biliyordum," dedi sessizce ve başıyla beni onayladı. "Teşekkürler Wy."

Holden öne çıktı ve bana dönmeden önce Finn'e kocaman sarıldı. Ona gülümsedim ve o da başını salladı, ağzı bir sırtıtmayı zapt ediyormuş gibi gergindi.

"İyi iş çıkardınız," dedi. "Siz ikiniz sonunda aptalca davranmayı bıraktınız."

Hepimiz güldük. Holden yıllardır Finn ve benim artık arkadaş olmamamızdan dolayı hayal kırıklığına uğramıştı. Sadie ile nişanlanmadan birkaç hafta önce ayrıldıklarında, bir gece barda her şeyin dışarıdan görüldüğü kadar basit olmadığını itiraf etmişti.

"Holden," dedim ona başımı sallayarak. "Kapa şu lanet çeneni."

"Senin adına sevindim," dedi sarılırken. "Sen her zaman ailedendin." Kalbim göğsümde genişledi. "Teşekkürler dostum."

Elizabeth çoktan ağlayarak önümde belirdi ve hepimiz kahkahalara boğulduk.

"İkinizin yolunuzu bulacağınızı biliyordum," dedi gözyaşları yüzünden akarken.

"Anne." Finn gülmekten iki büklüm oldu. "Hadi ama."

Elizabeth de güldü ve Sam'in eline sıkıştırdığı kâğıt mendille gözlerini sildi. "zr dilerim. Tüm ocuklarımın mutlu olması için çok uzun süre bekledim."

"Sorun yok." Ona gülümsedim ve sarıldım. Kulağına "Sabırlı olduğun için teşekkürler," diye fısıldadım ve o da beni sıkıca kavradı.

Sırada ailem ve Cole vardı, bizi kucaklıyor ve tebrik ediyorlardı. Ve annemin yüzünde? En ufak bir tereddüt ya da endişe yoktu. O ve Finn kucaklaşırken göğsüm rahatladı. Son bir ayda değişmişti. Geçmişte söylediklerinden dolayı pişmanlık mı duyuyordu, yoksa Finn'le daha fazla vakit geçirdiği için onu yeni bir gözle mi görüyordu bilmiyorum ama ona karşı tutumu değişmişti. İçimden, orada olduğunu bile bilmediğim bir ağırlık kalkmıştı.

Cole beni sıkıca kucaklamadan önce "ok güzelsin," dedi. "Seninle çok gurur duyuyorum, tatlım."

Bu sözlerle kalbim ısındı ve odunsu baba kokusunu içime çekerek gülümsedim. Geri taşınmış ve burada bir tamirat işine başlamıştı. Her arşamba akşamı yemek yerdik. Bazen Finn de katılırdı ama bazen meşgul olurdu ya da çalışırdı ve sadece Cole ve ben olurduk. Cole burada yaşamaktan mutlu görünüyordu. Yeni bir AA grubu bulmuştu ve Cole sadece soda ise bile Holden'la birlikte barda hokey izliyorlardı. Kimsenin umurunda değildi. Joe ile arkadaş bile olmaya başlamışlardı.

Bana bakmak için geri çekildiğinde ona "Burada olmana sevindim," dedim.

Başını salladı, ağzını sıkıca bastırdı ve aynaya bakar gibiydi. "Ben de yle."

"Pekl," dedi Finn. "Bu kadar ağlamak yeter. Hadi yapalım şu işi." Etrafımızdan bir tezahürat yükseldi.

Emmett töreni barın ortasında gerçekleştirdi, arkadaşlarımız ve ailemiz bizi sevgi ve destekle evreledi. Elizabeth tören boyunca hıçkıra hıçkıra ağladı ve Finn ve ben tören boyunca gülmeye devam ettik.

Uzun zamandır söylemediğimiz, kalbimizden geçen kelimeleri söylerken Finn'e gülümsedim. Elimi tuttu, başparmağıyla tenimi okşadı ve ben de herkesin önünde ona kalbimi açtım. Parmağıma bir yüzük taktı; birlikte seçtiğimiz soluk yeşil bir safir. Elindeki beyaz altın yüzük barın loş ışığında parlıyordu ve göğsümde sahiplenici, gururlu bir sıcaklık yayıldı.

Yaptığım en akıllıca şey Finn Rhodes'u sevmeme izin vermektir.

Tören bittiğinde şampanyayı açtık. Birisi müziğin sesini açtı. Elizabeth'in itirazlarına rağmen Finn barın arkasındaki televizyona maçı koydu. Ortam kahkaha, sıcaklık ve sevgiyle dolmuştu. Fotoğraflar çıktık ve televizyonun yanındaki duvarda asılı olan uzaylı dildosu fotoğrafların yarısında yer alıyordu. Holden'ın hıçkıra hıçkıra ağladığı resim de diğer yarısındaydı.

Düğünümüz mükemmeldi.

"Hey," diye seslendi Dot barın arkasına geçtiğimde, beni tersleyerek. "Burada olmaman gerekiyordu." Beni kovaladı ve bir bar taburesini işaret etti. "Getir."

Homurdandım ve oturdum. "Yeni işin nasıl?"

Dot barın yeni müdürü olarak işe başlamıştı. Babam, barı satın alacak doğru kişiyi ararken işi devralması için onu işe almıştı. Eski binaya hüznle baktığını görebiliyordum. Bana *yeni şeyler için heyecanlı olduğumu* söylemişti. *Annen ve ben yağmurlu kışları Meksika'da geçireceğiz.*

Dot lekesiz tezgahı bir bezle sildi. "Bayıldım buna. Bunu yıllar önce neden düşünmediğimi bilmiyorum."

Beck yanımdaki koltuğa kayarak oturdu ve bana gülümsedi. "Sanırım biraz tebrik etmek gerekiyor."

"Teşekkürler." Ona gülümsedim ve Dot ikimize birer kadeh daha şampanya ikram etti. "Doğum günü partimiz için izin aldığına sevindim."

Güldü ve gözlerinin etrafındaki deri kırıştı. "Giyinmekle ilgili notu gördüm ve bunun burada olmam gereken bir şey olduğunu düşündüm."

Kıkırdadım. "Minnettarım."

Finn diğer tarafımdaki koltuğa kaydı, bir kolunu omzuma doladı ve şakağıma bir öpücük kondurdu.

"Merhaba, *karıcığım*."

Bu kelime tüylerimi diken diken etti. Günlerdir bunu deniyordu, bazen herkesin içinde. Sırrı saklamak için onu susturmak zorundaydım. Zihnim dün geceye kaydı, beni sertçe kavrayıp o kelimeyi kulağımın dibinde gıcırdatırken yatak başlığını kavradım. Barda yüzüm kızardı ve Finn ne düşündüğümü biliyormuş gibi sırıttı.

Beck bize "Şanslısınız," dedi.

Finn ve ben karşılıklı gülümsedik. "Biliyoruz," dedim.

Finn Beck'e doğru eğildi. "Teknenin sezonu bitti mi?"

Beck içini çekti ve sandalyesinde arkasına yaslandı. "Bahara kadar garajımda kalacak."

Yüzündeki pişman ifadeyi inceledim. Bazen, Beck'in hastanede geçirdiği zorlu saatlerden sonra sahip olduğu tek rahatlama teknesi gibi görünüyordu.

"İşler hâlâ yoğun mu?" Ona sordum.

Kaşlarını kaldırdı. "Sanırım işler daha iyiye gidecek. Babamın eski arkadaşlarından biri, Toronto'dan bir uzman, emeklilik için buraya taşınıyor ve hastanede yarı zamanlı olarak çalışacak. Babam uzmanın yanında akıl hocalığı yapması için başka bir doktor tutuyor." Kaşlarını çattı. "Bugün üçüncü bir görüşme için birini getirdiler. Ama henüz tanışmadım. Aday hakkında nihai kararı verene kadar görüşmeleri gizli tutuyorlar."

"Bu iyi, değil mi? Teknenizde takılmak için daha fazla zaman." Sessizce güldü. "Evet, sanırım." Ayağa kalktı.

"Hemen döneceğim."

O uzaklaştı ve Finn ile ben orada oturup bizi tebrik etmek için gelen insanlara merhaba dedik.

Yazın başındaki kızıl saçlı kadın yanımda belirdi ve barın etrafına şaşkın bakışlar gönderdi. Turist sezonu çoğunlukla sona ermişti, bu yüzden özel bir parti için barı kapatma zahmetine girmemiştik. Barın üzerindeki tabelayı okurken gözleri kısıldı ve sonra benim elbisemi ve Finn'in takım elbisesini inceledi.

Ona gülümsedim. "Merhaba."

"Merhaba." Yüzünü buruşturdu. "Bir şeyler içmek için geldim ama..." Dudağını ısırarak konuşmasını sonlandırdı. "Gitmeliyim."

"Kal." Beck'in boş bıraktığı koltuğu işaret ettim. "Başka bir görüşmen mi vardı?"

Başını salladı, kaşlarının arasında küçük bir kırısklık oluştu. "Evet. Ben Cassidy, bu arada."

"Olivia." Finn'i işaret ettim. "Bu Finn, benim..." Bakışlarımız buluştu ve kaşlarını bana doğru oynattı. "Kocam, sanırım."

Finn bana düz ve eğlenen bir bakış attı. "*Tahmin* mi ediyorsun?"

Bir kahkaha attım. "Öylesin. Evrakları imzaladım. Herkes gördü."

Kıkırdadı ve Cassidy'nin elini sıkmak için uzandı. "Hey, Cassidy."

Tekrar tabelaya baktı. "Yani bu bir doğum günü partisi değil."

Omuz silktim. "Yalan söyledik." Partinin etrafını işaret ettim. "Bu bizim düğünümüz."

Sürpriz."

Kıkırdadı ve eğlenen bir ifadeyle odayı inceledi. "B u r a s ı çok tuhaf."

"Evet." Finn ve ben birbirimize sırttık. "Queen's Cove gerçekten çok tuhaf." Ona geri döndüm. "Nerede röportaj yapıyorsun?"

Beck yanımda hayalet görmüş gibi garip ve gergin bir ifadeyle Cassidy'ye bakarak, "Görüşme," diye tekrarladı. Ona göz kırptı.

Cassidy soğuk bir bakışla Beck'e baktı. "Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye tısladı ona.

Finn ve ben birbirimize meraklı bir bakış attık.

Beck'in gözleri hâlâ Cassidy'deydi. "Burada ne işin var?" Sesi pek hoş gelmemiştir.

Sırtını dikleştirdi ve şakasızca güldü. "Sakın bana danışmanlığı da almaya çalıştığını söyleme? Tanrım, beni takip falan mı ediyorsun?"

Beck'in çenesi titredi. "Görüşmen nasıl geçti?" Ses tonundan alaycılık ve keskin bir şeyler damlıyordu.

"Harika," diye ısırdı Cassidy. "Onları *şaşkına* çevirdim."

Beck'in göğsü hızla inip kalktı ve bakışları onunkilere kilitlendi. Onu hiç bu kadar kızgın görmemiştir. Onu hiç kızgın görmemiştir. Beck Kingston sakın, derli toplu ve nazikti.

Hiçbir şeyden etkilenmemiştir ama Cassidy'deki bir şey onu çileden çıkarmıştır.

Cassidy ona alaycı, kendini beğenmiş bir gülümseme verdi. "Fazla umutlanma, tamam mı? İş bugün kabul ettim."

Başını salladı, mizahtan eser kalmadan kendi kendine gülüyordu.

"Ne?" diye sordu.

Burnunun kenarını ovuşturdu. "Ben zaten orada çalışıyorum." Kollarını kavuşturarak onu yansıttı. "Birlikte çalışacağız."

Sertleşti, tokat yemiş gibi gözlerini kırptırdı.

"Lanet olsun," diye iç geçirdi Beck.

"Hayır," diye fısıldadı

Cassidy. "Evet," diye

karşılık verdi Beck.

"Siktir." Bakışları bana kaydı, paniklemiş gibi gözlerini kaçırıyordu.

"Gitmek zorundayım."

Ben bir şey söyleyemeden kapıya yöneldi ve gözden kayboldu. Arkasından dişlerini sıkarak bakan Beck'e döndüm.

"Kimdi o?" Ona sordum.

"En kötü kabusum." Gözleri kapıda, içkisinin kalanını geriye doğru fırlattı.

Sabahın erken saatlerinde, barda parti devam ederken Finn beni koridora çekti ve merdivenlerden yukarı çıkardı.

"Nereye gidiyoruz?" Ben sordum.

"Göreceksin." Beni koridorun sonuna, tavan penceresinin altına götürürken parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdi. Merdiveni altına yerleştirdi ve aşağı inmeden önce kapağı açmak için önce yukarı tırmandı. "Önce sen."

Ona düz bir bakış attım. "Elbiseme bakma."

Homurdandı ve beni güldürmek için kıcıma hafif bir şaplak attı.

Çatıya çıktığımda nefesim kesildi. "Finn," diye mırıldandım.

Yastıklarla kaplı ve minik çay lambalarıyla çevrili bir battaniye sermişti. Birlikte üzerine kıvrıldık ve yıldızlara baktık, el ele tutuştuk, başımı onun sert göğsüne yasladım ve kalp atışlarını dinledim.

"Hiç bu kadar mutlu hissetmemiştim," diye mırıldandım ve boştaki eli saçlarıma geldi, hafifçe fırçalayarak beni rahatlamış bir mutluluğa daha da soktu.

"Ben de öyle," diye fısıldadı. "Bazen deli olup olmadığımı ve bizim için hiç umut olmadığını merak ediyordum."

"Denemeye devam etmene sevindim."

"Ben de öyle." Elimi sıktı, ben de karşılık verdim.

Gökyüzünde bir yıldız kayd.

"Bir dilek tut," dedim ona.

Mutlu bir sesle iç çekti. "Birlikte uzun ve mutlu bir hayat sürmemizi diliyorum."

"Dot kadar yaşlı olabileceğimizi."

Boğazından memnun bir ses çıkardı. "Seksenli yaşlarımızı dağlarda yürüyüş yaparak geçirdiğimizi."

"Çocuklarımız o kadar tatlı ki dayanamıyoruz," diye ekledim.

"Oh, evet. Olacaklar. Bizi gördünüz mü?" Finn yıldızlara dönmeden önce bana bir sırıtış fırlattı. "Hayatının geri kalanında seni ne kadar sevdiğimden, seni ne kadar istediğimden, sana ne kadar ihtiyacım olduğundan asla şüphe etmemeni diliyorum."

Elini sıktım. "Sen benim en iyi arkadaşımsın." "Seni seviyorum, Olivia Morgan."

Dirseklerimin üzerinde doğruldum, muhteşem yüzünü incelerken ağzımda yumuşak bir gülümseme kıvrıldı. "Finn Rhodes, her zaman sadece sen oldun."

That Kind of Guy'dan alıntı

Emmett ve Avery'nin sahte randevularla aşıklara düşman olduğu romantik komedi [That Kind of Guy](#)'ı okuyun! KU'da ve ciltsiz olarak mevcut.

Birinin kadehini tokuştururken çıkardığı çınlama sesiyle tüm restoran sessizliğe büründü. Emmett kadehini kaldırarak masasında durdu.

Aman Tanrım. İçim panikle burkuldu, ciğerlerim daraldı ve birkaç gün önce uyandıktan hemen sonra yaptığımız konuşmayı hatırladım.

Bunu unutmuştum.

Aklım başımdan gitti. Burada mı? Hayır. Bu gece mi? *Bu gece* mi yapacaktı? Ama bunu sadece birkaç gün önce konuşmuştuk. Daha fazla planlama yapılması gerekiyordu. Adam beni biraz uyarabilirdi.

Ofisime geri dönmek, kapıyı kilitlemek ve dosya dolabını öne kaydırmak niyetiyle döndüm. Ancak küçük velet Max beni yine engelledi.

"Hayır, bilmiyorsun," dedi ve beni geri döndürdü. Beni sabit tutmak için kolunu omuzlarıma doladı.

"Ne yapıyorsun sen?" Ona tısladım. "Kimin tarafındasın sen?"

Emmett'e gülümsemeye devam ederken ağzının kenarından bana bir şeyler fısıldadı. "Emmett senin burada olmanı sağlamak için bana yüz dolar verdi."

Piç kurusu. Küçük bir parçam etkilendi. Şaşırmamalıyım. Adam her zaman strateji kurar, her zaman entrikalar çevirirdi. Yaptığımız anlaşma? Bu ona çok doğal gelmişti. Ben daha evet demeden her şeyi çözmüştü. Tabii ki bunu dakikası dakikasına ayarlamıştı.

"Çoğunuz beni tanıyorsunuz," diyordu Emmett restorandakilere. "Burada, Queen's Cove'da doğup büyüdüm ve siz de ailem Elizabeth ve Sam'i tanıyorsunuz." Kadehini onlara doğru kaldırdı ve gülümsedi. "Bu kasaba benim için çoğunuzun bilebileceğinden çok daha fazla şey ifade ediyor. Her yere seyahat ettim ama daha iyi bir insan grubuyla hiç karşılaşmadım."

Vay canına, çok sert konuşuyordu. Nabzım hızlandı. Belki de bu sadece kampanyasına kadeh kaldırmaktı.

"Bu şehri ve burada yaşayan insanları seviyorum. Bu yüzden belediye başkanlığına adaylığımı koyuyorum. Queen's Cove halkı önemli ve onları korumak için elimden gelen her şeyi yapacağım, buna elektrik kesintilerinin geçmişte kalması için elektrik şebekesinin iyileştirilmesi de dahil."

İnsanlar alkışlamaya başladı ve o da alkışların bitmesini bekledi. Gözlerimi devirmiştım. Emmett'in kafasında o İsa Mesih'in ta kendisiydi ve bizim küçük kasabamızı kurtarmak için buradaydı. Can sıkıcı.

Emmett başını salladı. "Beni kardeşlerimle sorun çıkaran Queen's Cove çocuğu olarak tanıyorsunuz, beni müstakbel belediye başkanı olarak biliyorsunuz ama bilmediğiniz bir yanıım var."

Bir şovmen olan Emmett, bu son cümleinin odada yerleşmesine izin verdi. Restoranın her yerinde bir merak dalgası vardı. Midem düğümlenmişti, dönüyor ve çalkalanıyordu ve beklentiden dolayı kan dolaşıma adrenaline damlıyordu. Ailesi meraklı bakışlar attı.

"Ben de aşık bir adamım."

Ben hariç odadaki her kadın bayıldı. Yüzüm karıncalandı ve bunun kızgınlıktan mı, sinirden mi yoksa mide bulantısından mı olduğunu anlayamadım. Yemek yiyenler kocaman gülümsemelerle beni izliyordu.

Miri'nin internetteki fotoğrafımızı görmüş olmalılar. Emmett hepsine utangaç bir bakış attı. "Bu doğru. Beklediğim son kişiye sıırıslıkam aşık oldum." Şarap bardağını masaya koydu.

ve elini cebine attı.

Gözlerimi kapattım. Neden, *neden* bunu yapmayı kabul ettim? Bu utanç vericiydi. Kimse buna inanmayacaktı. Yüzüme bir kez bakıp bunun tamamen saçmalık olduğunu anlayacaklardı.

Emmett küçük, lacivert kadife bir kutu çıkardı ve odada bir nefes korusu yükseldi. Doğruca bana baktı ve Max'in omuzlarımdaki tutuşu karşılık olarak sıkılaştı. Boğazım düğümlenmişti. Emmett bana bu utancı yaşatırken bile gözümü ondan alamıyordum. O bir dayanak noktasıydı. Gerçeği bilen tek kişi oydu ve bu işte beraberdik.

Bana yumuşak bir gülümseme verdi ve restoran boyunca bana doğru yürüdü. Herkes nefesini tutarken botlarının yavaş gümbürtüsü parkede yankılandı.

Max beni restoranın ortasına doğru itti. Herkes beni görebiliyordu.

"Avery," dedi Emmett ve arkasında Elizabeth sevinçle ellerini ağızına götürdü. "Korktuğunu ve bizi sır olarak saklamak istediğini biliyorum." Uzandı ve ellerimi tuttu. "Ama bebeğim, senin için deliriyorum ve bunu tüm dünyaya anlatmak istiyorum. Beni daha iyi bir adam yapıyorsun. Hayatımın geri kalanını seninle geçirmek istiyorum." Tek dizinin üzerine çöktü ve odada daha fazla soluk yükseldi.

"Aman Tanrım!" Max arkamdan ciyakladı.

Kafam patlamak üzereydi. Ses tellerimin hemen altında her an kabarmaya hazır gergin bir kahkaha oturuyordu. Midem ileri geri gidip geliyordu. Ellerim Emmett'in ellerinde titriyordu. Herkes bana bakıyordu. Arkadaşım olarak gördüğüm herkes bu gece buradaydı, beni izliyordu, olanları izliyordu.

Emmett önümde diz çökerek kutuyu açtı. Ağızım açık kaldı.

1920'lerden kalma, Art Deco tarzı vintage bir elmas y z kt . İnternette benzerlerini görmüştüm. Işığı her açıdan yakalayarak pırıl pırıl parlıyordu. Ortadaki elmas yumuşak bir griydi, tıpkı Emmett'in gözlerinin rengi gibi. Küçük beyaz elmaslardan oluşan bir hale, büyük elması çevreliyor ve baget tarzı taşlar haleden aşağı doğru akıyordu.

Muhteşemdi. Karmaşıktı, eşsizdi, üst d zeydi ve yine de narindi. Kalbim sıkışmıştı.

Ne istediğimi nereden biliyordu? Bundan bahsettiğim tek kişi-

Bakışlarım, beklentiyle dudağını ısırırken bana yumuşak bir g l msemi veren Hannah'ya kaydı. Kaşlarını bana doğru oynattı.

Tekrar yutkundum ve bakışlarım Emmett'e döndü. Görünüşe göre parası ve nüfuzu bu kasabada sınır tanımıyordu.

"Avery Adams, benimle evlenir misin?" diye sordu, herkesin duyabileceğı kadar yüksek bir sesle.

Bütün restoran sessizdi, cevabımı bekliyorlardı. Emmett yüzünde nazik ve saygılı bir ifadeyle beni izliyordu. Donup kalmıştım. Düşüncelerim Jello'nun içinde yavaş ve durgun bir şekilde hareket ediyordu. Sessizliğim uzadıkça gerginliğim daha da artıyordu. Kahretsin, ne yapıyordum ben? Bir şey söylemem gerekiyordu. Evet demeliydim.

Gözümün ucuyla Chuck'ın sıkılmış gibi telefonunu kontrol etmeden önce koltuğunda kıpırdandığını gördüm.

Restoran. Bunu restorani alabilmek için yapıyordum. Emmett ve ben bu işte beraberdik ve ben her zaman sözümü tuttum. Her zaman pazarlığın bana düşen kısmını yerine getirdim.

Cevabımı beklerken Emmett'in gözlerinde belirsizlik titreşiyordu. Adem elması sallanıyordu.

"Evet," diye fısıldadım.

"Evet?" Kaşları havaya kalktı ve her şeyi berbat etmediğim için rahatladığını söyleyebilirim. "Evet mi?"

Başımı salladım ve kendime rağmen gülümsedim. Emmett'in akıl sağlığı ve duygularıyla bu şekilde oynamak eğlenceliydi. "Evet."

Yüzüğü parmağıma taktı, ayağa kalktı ve ben farkına varmadan kişisel alanıma girip ağzını benimkine dayadı.

Nefes almayı bıraktım.

Kolları beni sarmıştı. Emmett beni öpüyordu.

Etrafımızda alkışlar ve tezahüratlar patladı. Emmett beni öpüyordu. Barın arkasında bir şampanya şişesi patladı. Emmett beni öpüyordu.

Ağzı sıcak ve yumuşaktı, tenimde hafif bir kirli sakal izi hissettim ve bu da omurgamda küçük bir ürperti yarattı. Erkeksi kokusunu alabiliyordum ve ellerim içgüdüsel olarak göğsüne geldi. Parmakları saçlarıma dolandığında tekrar ürperdim.

Beynim ne olduğunu anlayamadan geri çekildi ve bana gülümsedi. "İyi iş," diye mırıldandı saçlarıma.

That Kind of Guy'ı KU'da okumak için [buraya](#) tıklayın!

OceanofPDF.com

Yazarın Notu

Ve Rhodes kardeşlerin aşk hikâyeleri bu kadar! Bu kitabı aldığınız için çok teşekkür ederim. Queen's Cove serisini yazmak yaratıcılık açısından en tatmin edici, akıl almaz, komik, zorlayıcı, hayat değiştiren deneyim oldu. İnsanların evlenmesine takıntılı olmadığımı söz veriyorum, sadece 'dört kardeş, dört düğün' fikri vardı ve bu kitaplar kafamda belirdi. Kendim için saf şeker gibi bir şey yazmaya koyuldum - komik, baharatlı, swoony ve kalp ısıtıcı - ve bu... bunların hepsine dönüştü. Okuyucularıma sonsuza dek minnettarım. Hayatımı değiştirdiniz.

Bu kitabı beğendiyseniz, lütfen bana bir yorum bırakmayı düşünün. Yorumlar diğer okuyucuların sevdikleri kitapları bulmalarına yardımcı olur.

That Kind of Guy'ı yazmadan önce bile bu kitabın favorim olacağını biliyordum. "Önce erkek düşer" mecazına *bayılıyorum* (lol, anlatabiliyor musun?). Ayrıca kader arkadaşlarını çağdaş bir şekilde ele almak istedim ve Finn ile Olivia ortaya çıktı. İnsanların doğru zamanda birbirlerine geri dönüş yollarını bulmalarıyla ilgili bir şey kalbimi çok mutlu ediyor.

Bu seriyi bitirmek bana en sevdiğim dizi bitiyormuş gibi hissettiriyor ama Queen's Cove'da bundan sonra olacaklar için *çok* heyecanlıyım. Belki Beck ve Cassidy hakkında verdiğim örs büyüklüğündeki ipuçlarını fark etmişsinizdir. *Yanlış Bay Doğru* sırasında aklıma girdiğinden beri onun kitabını yazmak için heyecanlıyım. 2023'ün sonbaharında Beck'in hayatını mahvetmek için sabırsızlanıyorum.

Hani bir şeyi imzalamanız gerekir ama düz bir yüzeyiniz olmadığı için birinin sırtını kullanmanız gerekir ya? İşte bu kitabı öyle yazdım. Olay örgüsünün çoğunu kendisine sesli olarak not etmeme izin veren ve her zaman komik, çılgin, swoony fikirleri olan Helen Camisa'ya büyük teşekkürler. Miri'nin striptizcileri organize etmesi için ona teşekkür etmelisiniz. Brittany Kelley, Grace Reilly ve Bruce'a gelmiş geçmiş en iyi sanal iş arkadaşları oldukları için teşekkür ederim. Ya da belki de en kötüsü, çünkü yazmamız gerekirken birbirimize gifler gönderiyoruz. Hepiniz harikasınız. Alana Schick'e bir doktora programının nasıl işlediğini açıkladığı için teşekkür ederim. Bu kitaptaki tüm hatalar tamamen benim hatamdır. En iyi arkadaşlarım Sarah Clarke, Alanna Goobie, Bryan Hansen ve Anthea Song'a teşekkür ederim,

ve bana her şeyi yapabileceğimi söylediği için teşekkür ederim. Beni nazikçe doğru yöne yönlendirdiği için editörüm Jessica Snyder'a büyük destek.

Ve son olarak, Finn'in yaralanma listesinin arkasındaki ilham kaynağı olan adamım Tim'e teşekkür ederim. Sen tanıdığım en kazaya meyilli insansın -hastane bize kendi park yerimizi vermeye hazır- ama sen benim her şeyimsin.

Bu arada, yeni bir seriye başlıyorum! Hokey romantizmi serimin ilk kitabı 2023 yazında çıkacak.

Bir dahaki
sefere kadar,
xo Stephanie

OceanofPDF.com

Stephanie Archer tarafından da

Kraliçe'nin Koyu Serisi

[That Kind of Guy](#) (Emmett ve Avery)

[The Wrong Mr. Right](#) (Wyatt ve Hannah)

[In Your Dreams](#), Holden [Rhodes](#) (Holden ve Sadie)

Finn Rhodes Forever (Finn ve Olivia)

Bağımsız Romantik Komediler

[Kalp Kırma Kuralı](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

Yazar Hakkında

Stephanie Archer baharatlı, kahkahalarla güldüren romantik komediler yazıyor. En iyi arkadaşların, inatçı kadınların, yeni bir saç kesiminin ve aşkın gücüne inanıyor. Vancouver'da bir adam ve bir köpekle yaşıyor.

